

16+

L'udmila Plett

***Otvorený
rozhovor***

Ľudmila Plett

Otvorený rozhovor

Séria „Duchovné poradenstvo“

Kniha piata

Wasser des Lebens e. V., 2023

Otvorený rozhovor

Ľudmila Plett

Séria „Duchovné poradenstvo“, Kniha piata

Prvé vydanie, rok 2023

Z ruského originálu **Откровенный разговор, Людмила Плетт**

Prvé vydanie, rok 2017

Preložila: Nad'a Ilušáková

Jazyková úprava: Helena Struhárová

Grafická úprava obálky: Svetlana Terechovič, Tatiana Stojčeva

Zalomenie: Heinrich Plett

Tlač: Alfa print, spol. s r.o. Martin

Biblické citáty sú podľa: Biblia – slovenský ekumenický preklad (2017 – štvrté opravené vydanie Slovenskej ekumenickej Biblie).

Tam, kde vzhľadom na kontext bolo vhodné použiť iný preklad, sú uvedené v zátvorke skratky nasledovne:

SEP – Biblia – Písmo Sväte Starej a Novej zmluvy (r. 1979, reedícia r. 2010), Slovenská evanjelická cirkev a. v.,

ROH – Svätá Biblia (1969), Prof. Jozef Roháček,

SSV – Sväté Písmo starého i nového zákona – Katolícky preklad (1995)

BOT – Jeruzalemská Biblia (2009), A. Botek

Copyright: Ľudmila Plett © 2017

Slovenské vydanie so súhlasom, Wasser des Lebens e. V. © 2023

Všetky práva vyhradené, žiadna časť tejto publikácie (s výnimkou krátkych citácií) nesmie byť reprodukováná v akejkoľvek forme bez písomného súhlasu autora alebo vydavateľa.

Vydavateľstvo:

Misia „Živé vody“

Wasser des Lebens e. V.

Kolomanstrasse 32

73527 Schwäbisch Gmünd

Germany

Obsah

Predslov autorky.....	5
1. Bláznivý svet, v ktorom žijeme.....	9
2. V otroctve moderného Babylona.....	24
3. Diabolské pasce.....	39
4. Pokušenia a hriechy mladosti.....	75
5. Správny spôsob vedenia duchovného boja	101
6. Odvrátená strana takzvaného priateľstva	130
7. Sebaovládanie muža	155
8. Panenská čistota	177
9. Zamilovanosť a láska	206
10. Hľadanie svojej polovičky	226
11. Svätosť predmanželských vzťahov	257
12. Pre tých, ktorí nemajú životného partnera	283

Predslov autorky

Moji drahí mladí priatelia! S veľkým vzrušením, chvením a nevysvetliteľnou vnútornou obavou začínam tento úprimný rozhovor s vami, plne si uvedomujúc, aká nejednoznačná a nepredvídateľná môže byť vaša reakcia na to, o čom chcem s vami hovoriť. Táto obava má mnoho dôvodov. Predovšetkým vy, čitatelia tejto knihy, budete vekovo veľmi odlišní. Koniec koncov, mladí ľudia sú ľudia vo veku od šestnásť do tridsať rokov (niektorí toto obdobie predlžujú až do tridsiatich piatich rokov). A písať súčasne o tom, čo by bolo relevantné, zrozumiteľné a prijateľné pre veľmi mladé dievčatá a chlapcov, ktorí boli ešte pred rokom tínedžermi – a pre tých, ktorí vo svojich dvadsiatich piatich či tridsiatich rokoch už prešli „ohňom a vodou“ a veľa zažili, je veľmi ťažké. Je potešujúce, že dnešní mladí ľudia, ktorí majú voľný prístup k najrôznejším informáciám, sú oveľa informovanejší, než boli ich rodičia alebo starší súrodenci.

Mnohé ťažkosti pri písaní takejto knihy spôsobuje aj skutočnosť, že hoci sa všetci považujete za Božie deti, predsa len patríte k rôznym kresťanským cirkvám a denomináciám, z ktorých každá má svoje vlastné denominačné koncepcie, názory, poriadky, tradície a prístupy k rôznym životným a duchovným otázkam, čo určite zohrá dôležitú úlohu pri vašom vnímaní toho, o čom budete čítať. Ved' keď v niečom vyrastáte a stále dookola počúvate to isté, tak sa vám to tak hlboko zakorení v mysli, že čokoľvek iné, odlišné od toho, čo považujete za jedinú a nemennú pravdu, sa vám stane okamžite znepokojujúcim a odpudzujúcim pre prijatie a uvažovanie.

Predpokladám, že po prečítaní obsahu tejto knihy, možno ešte skôr ako vy, budú vaši rodičia zdesení priamochiarosťou mojich slov a jednoducho vám zakážu ju čítať. Mám totiž v úmysle nastoliť také otázky, o ktorých cirkvi radšej mlčia. Samozrejme, vaši otcovia a matky to budú robiť v dobrej viere, aby vás ochránili pred tým, čo vás – podľa nich – môže morálne pokaziť. Nepoznajú všetky

tajomstvá, ktoré pred nimi skrývate, pretože ich nechcete rozrušiť. Ale veď vy a ja, ktorá už dlhé roky počúvam a čítam vaše spovede, vieme, **čo** vás trápi, **po čom** volá vaša duša a **čím** vás kazia školy, priateľky, priatelia, moderná hudba, televízia a internet, od ktorých sa stávate závislými bez toho, aby ste si to všimli.

Myslím, že so mnou budete súhlasiť, že život mladého človeka je plný mnohých nebezpečenstiev, ktoré číhajú na každom kroku. Krv v mladosti je horúca, srdce bije silnejšie a túžby tela hovoria hlasnejšie. V mladosti je oveľa ľahšie urobiť chybu a vydať sa na cestu neresti. Nie je zriedkavé, že sa mladí ľudia ocitnú v spoločnosti, kde čelia vážnym pokušeniam. Často musíte pracovať alebo študovať mimo domova svojich rodičov, kde ste odkázaní sami na seba. V tomto čase zvyčajne ešte nemáte žiadnu povinnosť a nemáte silné väzby, ktoré držia zrelších ľudí na správnej ceste. Sebadôvera založená na sebadôvere a nedostatku životných skúseností je vlastné aj vám ako mladým ľuďom. Často konáte unáhlene tam, kde by bol zrelý človek opatrnejší. Je to preto, že ešte nepoznate momenty života, v ktorých je ľahké sa prepočítať a urobiť chybu. Tam, kde dospelý zvažuje a uvažuje, mladý človek si bezstarostne naloží na plecia obrovskú zodpovednosť, pretože nedokáže predvídať všetky súvisiace ťažkosti a neuvedomuje si, ako ľahko môže sám urobiť chybu. Skúsenosť má veľkú cenu v podobe skúšok, sklamaní, smútku a utrpenia. Hoci sú vaše mladé roky nádherným obdobím, sú spojené s veľkým rizikom, pretože práve vtedy sa v živote objavuje veľa príležitostí na stroskotanie. Pre kresťanov je obdobie mladosti obzvlášť zodpovedné, pretože práve v týchto rokoch sa človek sám rozhoduje, či bude žiť svoj ďalší život v dôvernom vzťahu s Pánom, alebo sa bude snažiť zabíjať sa bez Neho.

Vo svojej pastoračnej službe som opakovane počula mladých kresťanov hovoriť: „Prosím, neodstrkujte ma a neodvracajte sa odo mňa! Som v hroznom stave, pretože sa nemôžem zbaviť sebaukájania, pornografie a závislosti od

počítača! Mám neustály hnev, pomstychtivosť a zášť. Som nahnevaný, podráždený a neschopný odpustiť. Žije vo mne lož, podvádzanie, pokrytectvo a nenávisť. Už mnoho rokov chodím do miestneho zboru a navštevujem takmer každú bohoslužbu, ale v mojom živote sa nič z toho nemení. Som stále tým istým človekom, ktorým som bol pred svojim pokáním“.

Keď to počuješ, napadnú ti slová: „*Vytrhuj tých, ktorí sú jati na smrť, a tých, ktorí sa potácajú na zabitie. Či by si sa azda zdržal?*“ (Prís 24:11, ROH). Preto som sa rozhodla začať písať túto knihu pre vás, kresťanskú mládež. Jej cieľom je vysvetliť, varovať, upozorniť, poučiť a pokúsiť sa uchrániť vás, mladých mužov a ženy, pred hroznými životnými chybami, ktoré je neskôr veľmi ťažké – a často nemožné – napraviť. Niet divu, že sa hovorí: „Vopred varovaný znamená vopred pripravený“. A túto ľudovú múdrosť potvrdzuje aj Sväté Písmo slovami múdrehu Šalamúna: „*Pouč chlapca na začiatku jeho cesty a neodchýli sa od nej ani v starobe.*“ (Prís 22:6).

Ludmila Plett

Úvodná modlitba

Drahý Spasiteľ! Obracajúc sa k Tebe, úprimne Ťa prosím, aby si požehnal túto knihu a urobil ju hlasom Tvojho Ducha Svätého k srdciam mladých ľudí. Ty vieš, ako nikto iný, v akých nebezpečných časoch žijeme a ako sa satan oslabovaním, kazením a ničením Tvojej cirkvi snaží pripraviť ju o budúcnosť, ktorou je kresťanská mládež. Prosím, nedovoľ, aby sa mu to podarilo. Osvieť svojím svetlom mysle mladých bratov a sestier! Naplň ich svojou bázňou a daj im múdrosť, ktorá zostupuje zhora, aby po hlbokom zamyslení dokázali prehodnotiť svoj život, svoj vzťah k Tebe a svoje správanie pred Tebou. Ďakujem Ti, že si mi pomohol napísať tieto riadky, a zverujem túto knihu a jej čitateľov do Tvojich dobrých a svätých Otcovských rúk.

Amen.

„Lebo to je vôľa Božia –
vaše posvätenie, aby ste sa
zdržali od smilstva, aby jeden
každý z vás vedel zaobchodiť
so svojou nádobou v posvätení
a v česti...“ (1Tes 4:3-5, ROH).

Kapitola 1

Bláznivý svet, v ktorom žijeme

Skôr než prejdeme k otázkam, ktoré vás najviac zaujímajú, poďme si najprv povedať, prečo ste práve vy, mladí ľudia, hlavným cieľom diabla pri uskutočňovaní jeho zámerov a prečo si práve vás vyberá ako prvý cieľ pre ohnivé šípy hriechu. Myslím, že budete súhlasiť, že žijeme vo veľmi temnom, ťažkom, zlom a skazenom období, keď ľudská spoločnosť degeneruje a klesá čoraz nižšie a nižšie. Ak začiatok dvadsiateho storočia znamenal celosvetový pokrok a rýchly rozvoj, jeho koniec a začiatok dvadsiateho prvého storočia sa stali úplnou katastrofou. Ekonomiky mnohých krajín sa rúcajú. Politiky, ktoré štáty uplatňujú, väčšinu ľudí mätú, hnevajú a rozhorčujú. Súčasná generácia stratila všetky morálne a duchovné východiská a už nechápe, čo je dobré a čo zlé. Najhoršie zločiny sa dnes stávajú tak často, že sme si na ne zvykli a považujeme ich za samozrejmú vec. Drogová závislosť a alkoholizmus sú rozšírené po celom svete.

Žijeme v permissívnej (*všetko dovoľujúcej, pozn. prekl.*) spoločnosti, kde sa všetky biblické normy morálky a etiky pohrdavo odsúvajú do úzadia. Odpudzujúce a neprirodzené je prezentované ako niečo celkom normálne, nazývané nekonvenčná sexuálna orientácia a celkom prijateľná alternatíva v živote. Ľudia pošliapali Božie prikázania čistoty a vrhli sa do bezstarostnosti a promiskuity (*striedania partnerov, pozn. prekl.*). Pohrdajú a nenávidia všetko, čo je ušľachtilé a čisté, ale obľubujú všetko, čo je neprirodzené,

špinavé, oplzlé a odporne, a robia, ako hovorí Sväté Písmo: „...čomu prírodou, jako nerozumné zvieratá, rozumejú, práve v tom sa kazia“ (Júd 1:10, ROH).

Dnešný svet je veľmi násilný. Neustále prebieha boj o rôzne sféry vplyvu. Život mnohých ľudí sa podobá životu zákerných gangstrov, ktorí sú bezohľadní k ľudským slabostiam. Prejavuje sa to v ich slovách, skutkoch, činoch, správaní a postojoch k ľuďom okolo nich. V medziľudských vzťahoch pretrváva tendencia útočiť na ľudské slabosti. Ak sa niekto nedokáže postaviť sám za seba, zaobchádza sa s ním s opovrhnutím, aj keď je potrebný a užitočný pre ostatných. Takmer úplne sa stratili cenné ľudské vlastnosti, ako je šľachetnosť duše, česť, spravodlivosť, zdravý rozum, vernosť, úprimnosť, zodpovednosť, svedomitosť a nezištná služba druhým.

Žijeme v prehnutí, rozkladajúcom sa svete, ktorého základy sa otriasajú v dôsledku vojen, finančných kríz a hospodárskych a politických otrasov, ktoré vyvolávajú strach a zmätok medzi národmi. Európu zaplavuje lavína utečencov z krajín tretieho sveta a vojnových štátov, ktorá mátie a znepokojuje popredných politikov. Čoraz viac teroristických činov v rôznych krajinách je nápadne násilných a vyvolávajú v ľuďoch hrôzu a paniku. Medzinárodný terorizmus z roka na rok narastá a mocné krajiny sa v boji proti nemu stávajú bezmocnými. Svetová rovnováha je natoľko narušená, že aj tí najoptimistickejší politickí experti a analytici tvrdia, že ľudstvo je na pokraji vypuknutia tretej svetovej vojny.

To však nie je všetko. Doteraz medicíne neznáme nevyliciteľné choroby a strašné epidémie si vyžadujú stovky a tisíce ľudských životov. Nevysvetliteľný hromadný úhyn vtákov, rýb a morských živočíchov a vymieranie vzácnych zvierat sú alarmujúce. V posledných desiatich až pätnástich rokoch došlo k aktivácii prírodných síl na Zemi. Neustále sme konfrontovaní s katastrofami a kataklizmami takých rozmerov a frekvencie, aké si naši predkovia pred sto či dvesto rokmi nevedeli predstaviť. Výrazné klimatické

zmeny, zvýšená seizmologická aktivita, alarmujúco sa zvyšujúce procesy v zemskej kôre a čoraz častejšie prírodné katastrofy na celej planéte sú jasnými znakmi blížiacej sa celosvetovej katastrofy. Abnormálne mrazy, sneženie, suchá a záplavy, lesné požiare, zosuvy pôdy a závaly, ničivé zemetrasenia, tornáda drviace všetko, čo im stojí v ceste a hurikány, odplavenie celých miest vlnami tsunami, ktoré sa nedajú vedecky pochopiť, ako aj zvláštne nebeské javy, vyvolávajúce hrôzu, potvrdzujú slová Ježiša Krista: „*Na slnku, na mesiaci i na hviezdach budú znamenia. Národy na zemi budú plné úzkosti a zmätku z burácania mora a vlnobitia. Ľudia budú zmierať strachom a očakávaním toho, čo príde na svet, lebo nebeské mocnosti sa budú chvieť*“ (Lk 21:25-26).

Dnes na seba tí, ktorí žijú v tomto svete, kričia: „Nenávidím ťa.“ Nie je teda prekvapením, že napätie sa každým dňom zvyšuje. Jeden národ opovrhne druhým. Rasy bojujú jedna proti druhej. Susedia sa hádajú so susedmi. Rodiny sa rozpadajú kvôli hádkam, nevraživosti a konfliktom. Ľudia sa nechávajú poraziť zlom. A nenávisť plodí nenávisť za odplatu. V posledných rokoch sa čoraz častejšie skloňuje hrozné slovo **genocída**, ktoré znamená plánované vyhladzovanie jednotlivých skupín alebo celých národov v čase mieru alebo vojny z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov. Medzi nástroje genocídy patria:

a) Vopred naplánované, zámerne cielené vojenské akcie po celom svete s cieľom zničiť ľudí;

b) zámerný kolaps ekonomík jednotlivých štátov s cieľom vytvoriť pre ich obyvateľstvo neznesiteľné životné podmienky;

c) umelé vytváranie a rozsiahle šírenie nebezpečných epidémií po celom svete;

d) podávanie univerzálneho očkovania dospelým a deťom, ktoré vyvoláva pochybnosti o jeho vhodnosti a bezpečnosti;

e) neviditeľné používanie chemických a biologických zbraní na masívne ničenie ľudskej imunity;

f) používanie geneticky modifikovaných potravín (GMO) v poľnohospodárstve a v systéme hromadného stravovania;

g) rozšírenie všetkých druhov zdraviu škodlivých prostriedkov, ako sú tabak, alkohol, drogy, móda a kozmetika, ktoré sú škodlivé pre ľudský organizmus;

h) aktívna propagácia takzvaného „bezpečného“ sexu, ktorý má na svedomí nespočetné množstvo obetí AIDS a iných smrteľných chorôb.

V časoch Sovietskeho zväzu, v ZSSR a v niektorých iných krajinách sveta nebolo zvykom hovoriť o sexe všeobecne, nieto ešte s mladými ľuďmi, pretože v tých rokoch stále existoval kult cudnosti. Na jednej strane to bolo dobré, ale na druhej strane mal nedostatok informácií o týchto otázkach negatívne dôsledky. Príchod „demokracie“ a jej „slobody slova“ zaplavil našu mládež informáciami o „bezpečnom“ sexe. V najpopulárnejších časopisoch a televíznych programoch sa objavovali rôzni „odborníci“, ktorí rúcali psychologické bariéry súvisiace so sexom u dospievajúcich a mladých ľudí. Ani dospelí, a už vôbec nie vy, mladí ľudia, nedokážete sami zvážiť výhody a nevýhody týchto javov.

Súčasná doba otvorením jednej zo „siedmich pečatí“ vyostrila sexuálny problém. Tajomstvo bolo odhalené, ale zmysel lásky a manželstva sa stratil. O intímnostiach sa hovorí otvorene, dokonca aj s deťmi, bez toho, aby sa hanbili za slová ako sex, kondóm, orgazmus a podobne. Ľudstvo začína riešiť problémy sexu a lásky mimo náboženstva a cirkvi, ale nie je to o nič jednoduchšie, pretože spolu s uznaním intimity sa množí zlo a zhýralosť. Pojem „voľná láska“ neznamená lásku, ale zámienku pre smilstvo. Skorý sexuálny vývoj dospievajúcich, skoré prebúdžanie zmyselnosti, omladzovanie sexu, skoré tehotenstvá, rozšírené cudzoložstvo – to všetko sa dnes stalo normou života. Nadradenosť telesného nad duchovným a s tým súvisiaca hojná propaganda „pokusov a omylov“, propagácia homosexuality ako formy normálnej lásky, vedie k morálnemu

zdivočeniu a vyhynutiu ľudskej rasy, najmä v civilizovaných krajinách.

Spoločnosť sa rozpadá v dôsledku rozsiahleho rozpadu rodín. Svetom sa šíri epidémia rozvodov. Rozvod je čoraz jednoduchší, preto sa rozvody stávajú čoraz rozšírejšími. Väčšina ľudí vstupuje do manželstva viackrát alebo nevstupuje vôbec a žije slobodným sexuálnym životom. Nikoho už neprekvapuje, že mnohé páry žijú roky a desaťročia neregistrované, pretože sa to stalo bežným javom a vníma sa to rovnako ako manželské spolužitie.

Eutanázia, t. j. „injekcie a tabletky z milosti“ určené na urýchlenie smrti, je čoraz bežnejšia. To znamená, že každý človek má právo sám sa rozhodnúť, akého veku sa chce dožiť. Je možné, že v blízkej budúcnosti bude toto právo na život priznané spoločnosti alebo iným ľuďom, pre ktorých sa starší človek stane príťažou, takže spôsobením predčasnej umelej smrti sa urýchli, aby uvoľnil miesto ďalšej generácii.

Keď sa zamyslíte nad tým, čo sa deje vo svete, nemôžete sa ubrániť pocitu, že ľudstvo je na ceste sebadeštrukcie (*sebapoškodzovania, pozn. prekl.*) alebo je zámerne ničené tajomnými silami, za ktorými stojí sám satan. Na celom svete rastie presvedčenie, že je zbytočné snažiť sa zvládnuť narastajúcu kumuláciu problémov. Mnohých ľudí trápi pocit, že svet dosiahol posledný bod beznádeje a smeruje k svojmu neodvratnému koncu.

Najdesivejším nástrojom diabla sú v súčasnosti informácie. Každé dieťa, sotva sa narodí, je už obklopené obrovským informačným poľom, ktoré sa tak či onak stáva určitým tlakom na jeho psychiku a na jeho sociálny vývoj. Informácie sa valia hrozivým prúdom a zmývajú všetky stopy láskavosti, duchovnosti a morálky a sú im vystavení ľudia všetkých vekových kategórií, od batoliat až po starcov. Médiá, propaganda a agitácia sa stali zbraňou hromadného ničenia, zameranou na ľudský mozog, v prvom rade na vás mladých. Ľudia si, samozrejme, všímajú vplyv tejto mocnej zbrane, ale málo si uvedomujú jej silu a moc. V rozhlase neustále počúvame o rôznych produktoch, službách,

príbehoch a faktoch, pričom zďaleka nie pozitívnych. Každý televízny kanál dnes vysiela populárne diskusné relácie, ktoré podrobne rozoberajú „nahotu“ svojho národa. A keď sa nad tým zamyslíte, je desivé, že človek je prakticky celý deň obklopený nemorálnosťou, špinou, zradou, podlosťou, násilím, vraždami a všelijakými inými odpornosťami. Nie je prekvapujúce, že vy, moderní chlapci a dievčatá, vyrastajúci v takejto spoločnosti, hoci väčšina z vás sú pomerne vyspelí, inteligentní a vzdelaní ľudia, máte úplne nesprávne názory na vieru v Boha, na duchovné, životné a rodinné priority, na históriu, ekonomiku, politiku a mnohé ďalšie veci. Je to preto, lebo „informačné pole“, ktoré vás obklopuje, neustále koriguje vaše myslenie, diktuje podmienky, vnucuje svoje pravidlá a ovláda vaše vedomie.

Je dôležité všimnúť si ešte jednu náročnú úlohu pre vás mladých – založenie rodiny. Inštitúcia manželstva je v súčasnosti v úplnom úpadku. Vznešený koncept lásky medzi mužom a ženou bol vyprázdnený a nahradený čisto živočíšnym sexuálnym pudom. To, čo bolo predtým intímne a tajné, sa stalo predmetom verejných diskusií a dvojzmyselných vtipov. O sexuálnych vzťahoch sa hovorí slobodne, otvorene a bez hanby. Literatúra, televízia, filmy, divadlo, móda a internet sú zamerané na propagáciu ponuky a predaja našich tiel a všetkých druhov telesných rozkoší. Namiesto toho, aby vás učili zodpovednosti za životné rozhodnutia, propagovali krásu manželských vzťahov a pozitívne aspekty rodinného života, médiá propagujú voľnú lásku, homosexualitu, manželstvá osôb rovnakého pohlavia a antikoncepciu. Samozrejme, o hroznej chorobe AIDS by sa malo hovoriť, písať, vysvetľovať a varovať, ale oveľa múdrejšie by bolo učiť vás, dospievajúcich mužov a ženy, o harmonických vzťahoch, selektívnosti, slušnosti a čestnosti. Veď dievčatá a chlapci s dobrými morálnymi základmi a určitým súborom hodnôt majú oveľa menšiu pravdepodobnosť, že upadnú do hriechu, ako tí, ktorí sú sexuálne promiskuitní.

To isté možno povedať o intímnych vzťahoch pred manželstvom, tehotenstve a o rodení detí. Moderné médiá

hovoria: „Môžeš spať s každým zaradom. Koniec koncov, je tu kondóm. Ochráni ťa pred tehotenstvom a pohlavnými chorobami.“ Výsledkom tejto propagandy boli skoré tehotenstvá vo veku dvanásť až šesťnásť rokov, mnoho opustených detí a mnoho zlomených životov alebo pohnutých osudov. Staré námietky typu „sexuálny život by sa mal začať až po svadbe“ už vôbec nie sú akceptované. Málokto si uvedomuje, že dievča a žena nie je objektom sexuálneho uspokojenia pre chlapcov a mužov, ako sa to často ukazuje v televízii, ani „bábkou“, ako manželka bohatého manžela. Je to predovšetkým životná partnerka a budúca matka. K tomu skôr či neskôr dospeje každé dievča a hlavnou prioritou v jej živote bude rodina.

Za nezrelosť vzťahov mladých ľudí sú zodpovedné aj médiá. Vďaka nim si teraz mladý muž hľadá blondínku s postavou modelky, vlastným zahraničným autom, bytom a zabezpečenou budúcnosťou vďaka botoxu a silikónu. Dievčatá sú ochotné podstupovať diéty alebo kozmetické zákroky a operácie, ktoré vedú k zdravotným problémom, aby sa stali podobnými herečkám, alebo aspoň tým, „ktoré sú práve v móde“, alebo sa vrhajú do náručia starších mužov, aby sa dostali na vysokú školu, k profesionálnej kariére, peknému bytu a drahému autu, nehovoriac o najrôznejších online inzerátoch, ktoré sú teraz také populárne, kde predávajú svoje panenstvo, krásu a čistotu. Bez zmyslu pre dôstojnosť, bez cti a bez zásad.

V šesťdesiatych a sedemdesiatych rokoch 20. storočia prežíval západný svet takzvanú „sexuálnu revolúciu“ a do troch rokov od prvej propagácie voľnej lásky sa rozšírila do všetkých vrstiev ľudskej spoločnosti a dostala sa až do Ruska. Celé desaťročia sa významné osobnosti vysmievali biblickej etike manželskej lásky, takže od začiatku 21. storočia neustále žneme trpké plody. Životom nenaplnení mladí ľudia sa stávajú obeťami chorôb spôsobených promiskuitou. Títo márnotratní synovia a dcéry zažívajú trpkú pravdu a skúsenosť, že neposlušnosť voči Božím prikázaniám vedie k zotročeniu a smrti.

To všetko sa však dlho plánovalo a desaťročia metodicke zavádzalo do praxe s dôkladnou presnosťou. Na podporu tohto tvrdenia uvádzame úryvky z **doktríny Allena Dullesa** (1893-1969), ktorý pracoval pre Ústrednú spravodajskú službu od jej vzniku v roku 1967. V rokoch 1942 až 1945 bol šéfom politickej rozviedky v Európe a v rokoch 1953 až 1961 pôsobil ako riaditeľ CIA. Ako ideológ studenej vojny bol jedným z organizátorov spravodajských a špiónážno-sabotážnych aktivít proti bývalému Sovietskemu zväzu a iným socialistickým krajinám. Vo svojej doktríne napísal toto:

„Všetko, čo máme, všetko zlato, všetku materiálnu moc a zdroje vrhneme na oklamávanie a ohlupovanie ľudí. Ľudský mozog, ľudská myseľ sú schopné zmeny. Spúšťaním chaosu ich hodnoty nenápadne nahradíme falošnými hodnotami a prinútime ich, aby týmto falošným hodnotám verili. Ako? Nájdeme si podobne zmýšľajúcich ľudí, našich pomocníkov a spojencov, a to aj v samotnom Rusku. Epizodicky sa bude odohrávať veľká tragédia smrti najnepoddajnejšieho národa na zemi a konečné vyhasínanie jeho sebavedomia. Postupne budeme odstraňovať sociálnu podstatu literatúry a umenia, budeme odrádzať umelcov od zobrazovania a skúmania procesov, ktoré sa odohrávajú vo vnútri národných mäs. Literatúra, divadlo, film – všetko bude zobrazovať a glorifikovať tie najnižšie ľudské pudy. Budeme podporovať a vychovávať takzvaných umelcov, ktorí budú šíriť a vštepovať do vedomia ľudí kult sexu, násilia, sadizmu, zrady – skrátka všetky druhy nemorálnosti. Vytvoríme chaos a zmätok v riadení štátu. Nepozorovane, ale aktívne a neustále budeme podporovať bezohľadnosť, aroganciu a úplatkárstvo verejných činiteľov. Poctivosť a slušnosť budú zosmiešnené a stanú sa prežitkom minulosti. Hrubosť a drzosť, klamstvo a podvody, opilstvo a drogová závislosť, živočíšny strach... a nepriateľstvo národov (predovšetkým nepriateľstvo a nenávisť voči ruskému národu) – to všetko budeme šikovne a nenápadne pestovať. A len málokto, veľmi málo ľudí, uhádne alebo pochopí, o čo ide.

Ale takýchto ľudí postavíme do bezmocnej pozície, urobíme si z nich posmech, nájdeme spôsob, ako ich oklamať a vyhlásiť za spodinu spoločnosti... Takto budeme podkopávať generáciu za generáciou... Budeme sa venovať ľuďom od detstva a dospievania. Hlavná stávka bude vždy na mladých ľuďoch, budeme ich korumpovať, kažiť a znehodnocovať. Urobíme z nich cynikov, vulgárnych kozmopolitov. Takto to urobíme.“

V dôsledku systematického a dôkladného uplatňovania tejto doktríny Allena Dullesa sa v posledných desaťročiach viedla tajná studená vojna s cieľom zničiť zdravých a duchovne založených ľudí, s osobitným dôrazom na **morálnu degradáciu mladých ľudí**. Táto vojna je nezvyčajná, je to informačná vojna. Jeho hlavnými zbraňami sú rozhlas, televízia a internet. Metódy pôsobenia v tejto informačnej vojne sú nasledovné:

1. Vychvaľovanie a vštepovanie nízkych pudov, ktoré podkopávajú vaše fyzické a duševné zdravie medzi vami, mladými ľuďmi. Odstránenie psychologických bariér spojených so sexom. Reklamná permisivita (*tolerancia, pozn. prekl.*), skorá sexuálna aktivita a sexuálna promiskuita. Nahradenie prirodzených ľudských potrieb jedla, oblečenia a bývania stále rastúcou potrebou peňazí a z toho vyplývajúcich vysokých nárokov, nadmerné dodržiavanie módy a túžba po zisku.

2. Morálna degradácia mládeže prostredníctvom explicitnej a implicitnej reklamy na skazenosť v podobe nemravných textov piesní, zvrátených pohybov tela spevákov, nemorálnych činov a konania „kladných“ postáv vo filmoch. Propagácia sexuálnej zvrátenosti prostredníctvom premietania filmov, ktorých protagonistami sú ľudia s pochybnou povest'ou a pochybnou minulosťou.

3. Zneužívanie drog dospievajúcimi a mladými ľuďmi prostredníctvom zjavnej explicitnej alebo skrytej implicitnej reklamy finančných prostriedkov, závislostí na alkohole, tabaku, drogách, hypnotizujúcej psychedelickej hudby, rockových koncertov a početných počítačových hier.

4. Vytváranie pozitívneho pohľadu na zločin vo vašej mladej mysli prostredníctvom filmov, ktoré zušľachtujú zlo, násilie a agresiu, ako aj vysielaním nehanebných piesní. Koniec koncov, každá pieseň tohto druhu je akýmsi druhom vymývania mozgu, pretože melódia rieši problém prekonnania bariéry, ktorú vytvára ľudské vedomie (kritický postoj) s cieľom, aby sa texty piesní napumpovali do podvedomia.

5. Prepisovanie histórie vášho národa v negatívnom svetle s cieľom zničiť vašu úctu k predkom a odtrhnúť sa od starších generácií.

6. Vytváranie nejasného obrazu Boha vo vašej mladej mysli tým, že ho predstavujú ako neosobnú, univerzálnu vesmírnu silu, ktorá môže pomáhať a duchovne viesť. Snažia sa vás presvedčiť o nevyhnutnosti spojiť všetky existujúce náboženstvá a kresťanské denominácie do jedného, údajne preto, aby sa zastavila existujúca duchovná agresia a medzináboženské nepriateľstvo medzi nimi.

7. Presýtenie periodík, filmovej a televíznej produkcie ezoterikou, astrológiou, satanizmom, sadizmom, erotikou, pornografiou a inými ohavnosťami, ktoré Biblia zakazuje.

8. Rastúci vplyv hnutia New Age na ľudí a najmä na vás, mladých ľudí, vo všetkých jeho mnohých podobách a so všetkými dôsledkami, ktoré z toho vyplývajú.

9. Pod zámienkou wellness sa prezentujú rozšírené reklamy na meditačné praktiky, a ľudí tak uvádzajú do stavu tranzu (joga, tantra, autotrénings, transcendentálna meditácia, autoregulácia, cvičenia hlbokého dýchania atď.), čo vedie k rozvoju okultnej zaťažnosti u ľudí.

10. Poskytnutie širokého poľa pôsobnosti senzibilom, čarodejníkom, mágom, bioenergetickým terapeutom, naturopatom, astrológom a ďalším ezoterickým „odborníkom“, ktorí sú tak oddaní svojim ohavnostiam, že pokračujú vo vykonávaní svojich ohavných skutkov dokonca aj tvárou v tvár pohlcujúcemu Božiemu ohňu.

Musíme si priznať, že všetky tieto metódy informačnej vojny fungujú bezchybne a v dôsledku toho morálne a duchovný úpadok modernej spoločnosti, najmä mladých ľudí,

dosiahol úroveň, ktorá sa vymyká akémukoľvek hodnoteniu, a tento hrozný proces sa nedá zastaviť. Vzniká dojem, že diabol otvoril brány pekla a snaží sa zaplaviť svet erotickým hnusom, vulgárnosťou, žiadostivosťou, odpornými zvrátenosťami a „prúdmi“ sexuálnej špiny. Televízne programy, filmy a internet sú plné nahoty, odhalenej alebo podčiarknutej priehľadným oblečením. Všetka táto špina je prezentovaná ako „krok vpred“ k oslobodeniu sa z pút morálky. Káblová televízia sa stala obľúbenou platformou pornografického priemyslu, ktorý vo svojich najnechutnejších a najodpornejších pornografických filmoch otvorene ukazuje divoký sex, nechutné formy sexuálnych zvráteností, lesbizmus, homosexualitu, masochizmus, sadizmus, pedofiliu a sexuálne akty so zvieratami. Okrem erotiky sa v ňom kladie veľký dôraz na násilie, krviprelievanie, vraždy a všetky druhy okultizmu s oslavou ezoteriky, mystiky, démonov, zlých duchov a samotného satana. V kníhkupectvách, kioskoch a na čerpacích staniciach sa otvorene predáva množstvo sexuálne orientovaných časopisov a inej nevhodnej literatúry. Výbojná homosexualita sa stala aktívnou a nehanbenou, stala sa masovým fenoménom. Pretrvávajúce sexuálne zločiny už nikoho neprekvapuje. Zdá sa, že svet sa nielenže vymkol spod kontroly, ale čoraz viac sa pomiatol.

Ako duchovný poradca si dobre uvedomujem skazeňnosť a duchovnú temnotu, s ktorou sa vy, mladí kresťania, stretávate v školách, na vysokých školách, v práci, medzi priateľmi a dokonca aj v cirkvách a kresťanských spoločenstvách, ktorých ste členmi. Pri osobných rozhovoroch s mladými chlapcami a dievčatami musíte vidieť, ako sa satan snaží vložiť do vašich mladých myslí a sŕdc svoje „pravdy“ a falošné chápanie cieľov a zmyslu života. Dospievajúce deti a mladí ľudia sú budúcnosťou našej planéty, ktorú knieža temnoty pripravuje na príchod antikrista, preto sa jeho pozornosť a všetko jeho hlavné úsilie sústreďuje práve na vás. Dobré si je vedomý, že keď vám do mladých hláv vloží nesprávne priority, nečisté túžby a falošné učenie, pripraví tak

pôdu vo vašich srdciach na svoj príchod a plné prijatie. Keď počúvate úsudky mladých ľudí v osobných rozhovoroch, začínate čoraz viac chápať, ako sa diablove už podarilo nahradiť biblické pravdy novodobými predstavami a interpretáciami takých základných duchovných pojmov, ako sú pokánie, odpustenie, predurčenie, povolanie, vyvolenie a spása.

Vzhľadom na alarmujúce trendy, ktoré sa v súčasnosti prejavujú všade, to však nie je prekvapujúce. Kresťanstvo je v úplnom chaose. Ľudské stanovy, tradície a predpisy sa stali určujúcim faktorom pri vykonávaní bohoslužieb prakticky vo všetkých kresťanských spoločnostiach. Rôzne denominácie sú pevne zapletené do siete konfliktov a už nie je možné rozlíšiť, kto má pravdu a kto sa mýli. Hranice zmizli. Biblia už nie je konečnou autoritou. Kostoly sa stávajú skôr klubmi alebo centrami stretávania a zábavy než miestami modlitby a úcty k Pánovi. Čoraz viac kresťanov opúšťa Boha a vyberá si iné objekty uctievania. Jedni sa celí oddávajú materializmu, iní, sklamaní formálnym, povrchným a bezmocným kresťanstvom, sa zamilujú do iných náboženstiev a ďalší sa vrátia do sveta, ktorý kedysi opustili. Akoby svojím životom hovorili: „Už niet nádeje. Boh už nekoná“.

Obzvlášť hrozné však je, že morálna a etická korupcia prenikla aj do kresťanského prostredia a rýchlo robí svoju špinavú prácu. Dvere našich kostolov, domovov a srdc sú otvorené svetu, preto teraz zažívame novodobé babylonské zajatie. Z toho, čo počúvame v rôznych krajinách a mestách z osobných rozhovorov s kresťanmi rôznych cirkví a denominácií, nám vstávajú „vlasý dupkom“. Za fasádami a plášťami zbožnosti sa dejú také špinavé a hanebné veci, že človek prestáva chápať takzvaný Boží ľud. Nielen medzi radovými členmi kresťanských cirkví, ale aj medzi diakonmi, pastormi, kazateľmi, ba dokonca aj medzi svetoznámymi evanjelistami a misionármi môže byť sexuálna nečistota starostlivo skrytá pred ľudskými očami. Na tých, ktorí robia všetko pre to, aby sa postavili proti tomuto prúdu nečistoty,

sa pozerá ako na zaostalých, príliš konzervatívnych a tých, ktorí nejdú s dobou.

Písmo hovorí o čase, v ktorom sa súd začne v Božom dome, a v našich časoch je jeho naplnenie čoraz zjavnejšie. Napriek vynikajúcim možnostiam hlásania evanjelia a výraznému nárastu počtu kresťanov so špeciálnym teologickým vzdelaním sa duchovný stav veriacich z roka na rok čoraz viac zhoršuje. Dôvodom je to, že sme sa stali príliš povrchnými v nasledovaní Pána. Vás, mladých ľudí, neučia hľadať osobný kontakt s Bohom, dôverný vzťah s ním a vedenie Duchom Svätým, čo sa odráža v Ježišových slovách: „*Moje ovce počúvajú môj hlas...*“ (Jn 10:27). Takéto veci sa na cirkevných kazateľniciach spomínajú akoby mimochodom, ale robia sa tak slabo a nepresvedčivo, že sa v srdciach nezakorenia a nezmenia ľudskú podstatu. V tejto súvislosti sa duchovné formovanie a rast vašich mladých, neskúsených duší riadi známym ruským príslovím: „Kam sa strom nakloní, tam padne“.

V misii „Živé vody“ často dostávame smutné listy od veriacich, ktorí majú bázeň Božiu a smútia nad tým, čo sa deje v ich zboroch. Niektorí píše o telesných prejavoch a nezmyselných aktivitách, ktoré sú svojou podstatou okultné. Iní uvádzajú, že ich cirkev takmer každý týždeň organizuje kresťanské rockové a punkrockové koncerty, na ktorých sa účinkujúci správajú ako svetské kapely pod vplyvom drog a samotného diabla. Niektorí nechápu, prečo počas bohoslužieb v ich kostoloch ľudia namiesto úcty k svätému Bohu tleskajú rukami, tancujú, mrmlú nezrozumiteľné slová, divoko kričia, vybuchujú do smiechu, prevracajú sa na chrbát, váľajú sa po zemi a robia nekontrolované pohyby, ktoré nazývajú prejavmi Ducha Svätého. Ďalší sa sťažujú na služby, ktoré využívajú choreografiu a pantomímu, ktorá je vhodnejšia do divadla alebo nočného klubu ako do domu modlitby. Ale najmä mnohí kresťania sa sťažujú na uspávajúce, upokojujúce, bezmocné a prázdne kázne, neodsudzujúce hriech.

V biblických časoch prorok Joel predpovedal, že na Izrael príde takýto deň – „deň tmy a mrákavy“. V tých dňoch

bol izraelský ľud taký oddaný svojim žiadostiam, že sa naďalej dopúšťal ohavných hriechov dokonca aj tvárou v tvár Pánovmu zožierajúcemu ohňu. Niečo podobné sa deje aj dnes medzi Božím ľudom. Kresťania, ktorí počúvali, ako im kazatelia hovoria, že Boh nás neopustí, aj keď nebudeme žiť podľa jeho príkazov, a že tak či onak budeme spasení, stratili všetok strach a pokojne hrešia bez toho, aby mysleli na následky. Cirkev Ježiša Krista, o ktorej Božie slovo hovorí, že „brány pekla ju nepremôžu“, napriek relatívne pokojným časom stále viac a viac duchovne slabne. Nemalo by nás preto prekvapiť, že takmer vo všetkých krajinách sveta sa dnes vyznávači islamu vyhrážajú úplným zničením kresťanstva, a treba priznať, že sa im to skutočne darí.

Vynára sa otázka: Je teda cirkev bezmocná v týchto nebezpečných časoch niečo zmeniť? Máme nečinne sedieť a pasívne čakať na druhý príchod Krista alebo musíme urýchlene podniknúť nejaké radikálne kroky? Keď sa svet okolo nás chveje a srdcia ľudí klesajú strachom, my kresťania, a najmä vy, mladí ľudia, sme povolaní vziať do rúk duchovné zbrane a začať nekompromisnú vojnu proti nepriateľovi. V týchto temných časoch krvavého islamského extrémizmu a militantnej homosexuality, keď takmer všetky krajiny sveta stratili morálnu orientáciu, keď súdy vytláčajú Boha zo spoločnosti a zem zachvátil strach, sa my, Božie deti, musíme zjednotiť a obrátiť sa k Pánovi viac ako kedykoľvek predtým a prosieť ho o pomoc a ochranu.

A aby tieto modlitby boli vypočuté, všetko, čo súvisí so svetom a hriechom, musí byť odstránené z nášho streda. A pre vás, mladí ľudia, to platí v prvom rade. Vy by ste mali byť hlavnými bojovníkmi v tomto boji a váš duchovný stav bude rozhodujúcim faktorom, či Cirkev Ježiša Krista v nadchádzajúcich dňoch bude schopná odolať tomu, čo príde na tento svet v blízkej budúcnosti, vrátane príchodu antikrista na zem. To, čo Božie deti v dávnych časoch poznali len zo Zjavenia Jána Evanjelistu, my, dnešní kresťania, poznávame z vlastnej skúsenosti. Stali sme sa už skutočnými svedkami úplného čipovania svetovej populácie, ktoré sa

začalo na začiatku deväťdesiatych rokov minulého storočia a odvtedy sa pomaly, ale vytrvalo uskutočňuje, čím sa ukazuje, že druhý príchod Krista nie je ďaleko a že ho zažijete práve vy, mladí.

Božie Slovo nám pripomína krátkosť nášho času na zemi: „...*od smrti ma delí iba krôčik*“ (1Sam 20:3). Život je taký krátky, že ho možno bez prehánania prirovnať k jednému kroku. Aj keby sme žili sedemdesiat alebo osemdesiat rokov, je to stále len krátky čas. Život sa nám zdá dlhý, keď žijeme hľadiac do budúcnosti, a veľmi krátky, keď sa pozeráme späť do minulosti. Vám, mladým ľuďom, sa aj jeden mesiac zdá ako dlhý čas. Keď však máte štyridsať, päťdesiat a šesťdesiat rokov, celý rok sa vám bude zdať ako krátka doba. Veď keď človek starne, dni, ktoré prežil, sa zdajú byť kratšie, než boli. Preto vám, mladí ľudia, odporúčam, aby ste častejšie uvažovali o smrti, ako to robil Mojžiš, keď prosil Pána: „*Nauč nás počítat' naše dni, aby sme získali múdre srdce*“ (Ž 90:12). A keďže váš pobyt na zemi je veľmi krátky, nesmiete premárniť ani deň, ani mesiac, ani rok, ani celý život. Každý z vás si musí uvedomiť, že pozemskou cestou kráčate len raz, preto je veľmi dôležité, aby ste to urobili správne a na ceste do iného sveta za sebou nechali dobrú stopu.

Kapitola 2

V otroctve moderného Babylona

Povedzte mi, mladí ľudia, poznáte slovo „Babylon“? Myslím, že tí z vás, ktorí sú deťmi veriacich rodičov, určite odpovedia: „No samozrejme, že áno! Veď už od detstva počúvame z kazateľne tento hlasný a nepochopiteľný biblický výkrik: „Ó, Babylon, Babylon, veľká neviestka, ktorá opila všetky národy vínom svojho smilstva!“ Áno, to je skutočne pravda. Aj ja som v detstve počula tieto slová nielen z úst kazateľov, ale aj od vlastného otca, ktorý v šesťdesiatych rokoch minulého storočia hovorieval svojim deťom: „Ach, deti, deti! Žijeme v skutočnom Babylone a kto vie, aký bude tento svet, keď vyrastiete“. Otcove slová sa ukázali ako prorocké. Čím som bola staršia a poznávala som život, tým viac som premýšľala o tomto výkriku a s hrôzou som uvažovala, v akom ešte hroznejšom Babylone musíte vy, dnešná kresťanská mládež, žiť.

Vráťme sa však k Babylonu, ako nám bol predstavený na stránkach Starého zákona. Ak nahliadnete do Halleyovej biblickej príručky (Halleys Bible Handbook), nájdete v nej mnoho zaujímavého o tomto jedinečnom meste starovekého sveta, ktorého história siaha do šiesteho alebo piateho storočia pred narodením Krista. Ukázalo sa, že Babylon sa nachádzal neďaleko rajskej záhrady, kde kedysi žili Adam a Eva (*teraz územie dnešného Iraku*), a bol postavený okolo Babylonskej veže, ktorej stavba sa začala asi sto rokov po potope, keď ľudia, ktorí vtedy žili na zemi, mali spoločný jazyk. Starý zákon opisuje túto udalosť takto: „*A celá zem bola jedného jazyka a jednakých slov. A stalo sa, keď sa rušali od východu, že našli rovínu v zemi Sineáre a bývali tam. Vtedy povedali druh druhovi: Nože narobme tehiel a vypálme ich v ohni. A tak im bola tehla miesto kameňa a zemská smola im bola miesto malty. A povedali: Nože si vystavme mesto a vežu, ktorej vrch bude sahať až do neba. A učíňme si meno, aby sme neboli rozptýlení po tvári celej*

zeme. Vtedy sostúpil Hospodin, aby videl mesto a vežu, ktoré staväli synovia človeka. A Hospodin riekol: Hľa, je to jeden národ, a všetci majú jeden a ten istý jazyk, a toto je začiatkom toho, čo budú d'alej robiť; takto im teraz nebude pre-kazené v ničom z toho, čo si zaumienili robiť. Nože sostúpme a zmiatnime tam ich jazyk, aby nerozumeli druh reči svojho druhu. A tak ich rozptýlil Hospodin odtiaľ po tvári celej zeme, a prestali staväť mesto. Preto nazvali jeho meno Bábel, lebo tam zmiatol Hospodin jazyk celej zeme a odtiaľ ich rozptýlil Hospodin po tvári celej zeme“ (Gn 11:1-9, ROH). Odvtedy sa názov mesta Babylon stotožňuje s „chaosom“, „zmätkom“ a „zmiešaninou“, hoci Babylončania ho nenazývali inak ako „Božou bránou“.

Podľa historických dôkazov z archeologických vykopávk sa po vyššie opísaných udalostiach stavba Babylonskej veže zastavila len na určitý čas a potom v nej pokračovali obyvatelia, ktorí tam zostali. Veža sa neskôr stala centrom, okolo ktorého bolo postavené mesto, a neskôr slúžila ako architektonický vzor pre podobné stavby v iných mestách Chaldejska. Okolo veže sa rozprestieralo mesto Babylon, ktoré ľudia nazývali mestom zlata, krásou kráľovstiev a pýchou Chaldecov. Predstavovalo vrchol vtedajšej civilizácie a bolo pozoruhodné svojou veľkosťou, stokilometrovým múrom, ktorý ho obklopoval, vodnými kanálmi, prevozmi, padacími mostami, tunelom vykopaným pod riekou, luxusnými palácmi a visutými záhradami, považovanými za siedmy div sveta, ktoré boli stavbami neopísateľnej krásy a zložitosti, ako obrovské terasovité skleníky, vysadené najrôznejšími exotickými rastlinami, zavlažované vodou z Eufratu, čerpanou výkonnými hydraulickými čerpadlami.

Babylon bol však známy nielen svojou nevídanou krásou, vysokou civilizáciou, ohromujúcou zhýralosťou a nepochopiteľným luxusom, ale aj veľkým množstvom chrámov, svätýň, oltárov a sôch modiel. Takéto mnohobožstvo a modloslužba boli v tých časoch veľmi rozšírené, pretože po prestúpení a vyhnaní z raja človek stratil svoje

pôvodné poznanie Boha a začal uctievať rôznych vymyslených bohov a bohyne, pričom hľadal riešenie tajomstva svojho bytia. Sexuálna túžba mala veľký význam ako prostriedok na počatie života, čo sa odrazilo aj v ranom babylonskom náboženstve. Z nápisov v klinovom písme, ktoré sa našli pri archeologických vykopávkach, vyplýva, že väčšina chrámových modloslužieb spočívala v oslave pohlavného styku medzi bohmi a bohyňami, ktoré boli považované za ploditeľky života.

Babylončania uctievali aj rôzne prírodné sily, od ktorých závisel ich pozemský blahobyť. Medzi tieto prírodné sily patrili slnko, mesiac, hviezdy, oheň, dážď a vietor. Králi boli zbožštení aj pre svoju moc a silu. Mnohé mestá Babylonskej ríše považovali zakladateľov týchto miest za svojich bohov. Napríklad Nimrod (*Chámov vnuk a Noemov pravnuke*), ktorý ako prvý začal budovať Babylon, bol zbožštený a nazvaný Marduk a neskôr premenovaný na Baala. Hlavným božstvom v meste Ur Chaldejov, kde neskôr žil Abrám, bol boh mesiaca Šin, ktorého manželkou bola bohyňa mesiaca, majúca niekoľko mien: Ištara, Ningal a Nina (*z čoho pochádza názov mesta Ninive*), ktorá bola uctievaná aj v iných mestách Chaldejov ako bohyňa Materstva, ktorá zbožšťovala sexuálnu žiadostivosť. V jej bohoslužobných rituáloch sa vyskytovala sexuálna promiskuita a v múroch jej chrámu prekvitala náboženská prostitúcia, pričom okrem kňaziek – prostitútok, ktoré tam slúžili, sa každá chaldejská žena musela aspoň raz v živote zúčastniť na týchto hanebných sexuálnych obradoch. Aby sa všetci vymyslení bohovia a bohyne vnímali ako skutoční, začali sa nejakým spôsobom zobrazovať a uctievať, čím sa ponorili do priepasti nespočetných kultov, ktorých modloslužobné praktiky boli často odporné a nechutné.

Dejiny Bohom vyvoleného izraelského národa sa začínajú od momentu, keď Boh prikázal Abrámovi, aby opustil Chaldejský Ur, ktorý bol súčasťou Babylonskej ríše, a odišiel do krajiny, ktorú prisľúbil dať jemu a jeho budúci potomkom. Abrám bol človek, ktorý dostal zvláštne

zjavenie zhora a slúžil jedinému živému Bohu, hoci žil medzi modloslužobníkmi. Abrám poslúchol Božie volanie a vydal sa so svojou manželkou Sáraraj, otcom Terachom a synovcom Lotom z Chaldejského Uru do Kanaánu, ale cestou sa na čas zastavil v meste Cháran, kde zomrel jeho otec. Keď ho Abrám pochoval, pokračoval v ceste, dorazil do Sichemu (*starobylého mesta v Palestíne*) a tam pri dubovom strome Móre vo veku sedemdesiatpäť rokov dostal druhýkrát potvrdenie prísľubu, že táto krajina bude daná jeho potomkom a že on sám sa stane otcom veľkého národa, ktorý si Boh vyvolil pre zvláštny účel.

Moji drahí! Nebudem sa venovať celej histórii Abraháma a jeho potomkov z izraelského národa (*ktorí po dobytí krajiny Kanaán vybudovali dnes známe mesto Jeruzalem*), ale teraz sa spolu s vami v mysli prenesiem späť do minulosti až k udalostiam opísaným v Starom zákone na samom začiatku knihy Daniel. „*Tretieho roku kralovania Jehojakima, judského kráľa, prišiel Nabuchodonozor, babylonský kráľ, k Jeruzalemu a obľahol ho. A Pán vydal do jeho ruky Jehojakima, judského kráľa, i čiastku nádob domu Božieho, a dopravil ich do zeme Sineára, do domu svojho boha, a nádoby dopravil do domu pokladu svojho boha. A kráľ povedal Ašpenázovi, náčelníkovi svojich dvoranínov, aby doviedol mládencov zo synov Izraelových, ako z kráľovského semena, tak aj z iných popredných, mládencov, na ktorých vraj nieto nijakej vady, ktorí sú pekného vzostrenia a sú dôvtipní v každej múdrosti, vyznajúci sa vo vede a rozumejúci umeniu, a v ktorých by bola sila stáť v paláci kráľovom, a aby ich vyučili písomníctvu a jazyku Chaldejov. A kráľ im vydal každý deň z výborného pokrmu kráľovského to, čo potrebovali na ktorý deň, i z vína, z ktorého sám pil, a nariadil vychovávať ich za tri roky a že keď sa dokončia tie roky majú stáť pred kráľom. A boli medzi nimi zo synov Júdových Daniel, Chananiáš, Mišael a Azariáš. A náčelník dvoranínov im dal iné mená a nazval Daniela Baltazárom, Chananiáša Sadrachom, Mišaela Mézachom a Azariáša Abednégom. A Daniel si položil na srdce, že sa nebude*

poškrňovať pokrmom kráľovým a vínom, z ktorého on pije. A prosil náčelníka dvoranínov, žeby sa nemusel poškrňovať. A Bôh dal Daniela v milosť a zľutovanie pred náčelníkom dvoranínov. Náčelník dvoranínov povedal Danielovi: Bojím sa svojho pána kráľa, ktorý vám vymeral váš pokrm a váš nápoj. Lebo veď prečo má vidieť vaše tváre mrzutejšie a biednejšie ako tváre druhých mládencov vášho veku? A tak uvalíte vinu na moju hlavu pred kráľom. A Daniel povedal správcovi, ktorého ustanovil náčelník dvoranínov nad Danielom, Chananiášom, Mišaelom a Azariášom: Zkús, prosím, svojich služobníkov desať dní, a nech nám dávajú strovu, a budeme jesť, a vodu, a budeme piť. A potom nech sa vidia pred tebou a posúdia naše tváre a tváre mládencov, ktorí jedia pokrm kráľov, a podľa toho, ako uvidíš, tak učin so svojimi služobníkmi. A poslúchol ich v tej veci a zkusil ich desať dní. A po skončení desiatich dní sa ukázalo, že ich tváre boli krásnejšie, a že boli tučnejší na tele od všetkých mládencov, ktorí jedli pokrm kráľov. A bolo tak, že správca odnášal ich kráľovský pokrm aj víno, ktoré mali piť, a dával im strovu. Týmto štyrom mládencom dal Bôh vedomosti a rozum, aby sa vyznali v každom liternom umení, a múdrosť, a krome toho Danielovi dal i to, aby rozumel každému videniu i snom. A keď sa dokončili dni, o ktorých povedal kráľ, že ich potom majú doviesť, doviedol ich náčelník dvoranínov pred Nabuchodonozora. A kráľ hovoril s nimi, a nenašiel sa z nich zo všetkých ani jeden taký, ako bol Daniel, Chananiáš, Mišael a Azariáš, a stávali pred kráľom. A v každej veci múdrosti a rozumnosti, na ktorú sa ich pypytoval kráľ, našiel ich desaťkrát zbehlejších nad všetkých učencov a hvezdárov, ktorí boli v celom jeho kráľovstve“ (Dan 1:1-20, ROH).

Táto správa sa vzťahuje na rok 606 (pred narodením Krista), ktorý znamenal začiatok babylonského zajatia židovského národa. Celkový počet zajatcov, ktorých Nabuchodonozor odviedol z Jeruzalema, bol desaťtisíc, bez ich domácich, ktorí boli odvedení spolu s nimi. Títo muži boli výkvetom židovskej spoločnosti, jej najbohatšou

a spoločensky najaktívnejšou vrstvou. Vtedy Daniela a ostatných mladých mužov zo šľachtických rodín odviekli do Babylona ako väzňov. Je možné, že kráľ Nabuchodonozor ich vzal ako rukojemníkov, aby zabránil judskému ľudu v povstaní. Možno mal so vznešenými mladými mužmi z Judska iné plány. Napríklad, aby si vychoval vlastných mužov, ktorí by v prípade, že by sa stali vazalmi, zastávali vysoké administratívne funkcie v Judei. Daniel bol v prvej skupine židovských väzňov. Od svojich mladých rokov sa vyznačoval vynikajúcimi duchovnými vlastnosťami, múdrosťou a pravou zbožnosťou. Podľa opisu Jozefa Flaviana bol tento mládenec a jeho traja priatelia z kniežacieho rodu, príbuzní judského kráľa Cedekiáša, a pravdepodobne preto mali lepší prístup do babylonského paláca.

Aby sme pochopili poníženie a utrpenie, ktoré prežívali štyria mladí Židia v paláci pohanského kráľa Nabuchodonozora v Babylone, obráťme sa na biblický opis toho, čomu tam boli vystavení. Predovšetkým boli zbavení svojich mien, ktoré im dali rodičia pri narodení, čo bolo samo osebe nielen ponížením, ale aj urážkou. Dôvodom bolo, že takmer všetky židovské mená mali v tom čase nejaký význam. Daniel bol napríklad synonymom pre „Božieho sudcu“ alebo „toho, kto zjavuje Božiu vôľu“, čo bolo v pohanskej krajine neprípustné, takže veliteľ eunuchov mu zmenil meno na Baltazár, aby sa vyhol problémom. Meno druhého mládenca Ananiáš znamenalo „Božia milosť“, čo pohanovia samozrejme nechceli počuť, a tak dostal chaldejské meno Sadrach. Meno tretieho mládenca, Mišaela, znamenalo „ten, ktorý je podobný Bohu“, a tak ho premenovali na Mézacha, a štvrtého mládenca, Azariáša, ktorého meno znamenalo „Pánova pomoc“, nazvali Abednégo.

To, že im bolo odňaté právo volať sa vlastným menom, bol však len začiatok neprijemných zmien v živote týchto mladých mužov. Čakala ich ťažšia skúška vernosti Bohu, ktorému slúžili. Kráľ Nabuchodonozor im denne dával jedlo zo svojho stola a víno, ktoré sám pil. Tento pokrm, ktorý mali deň čo deň jesť z kráľovho stola, mohol byť obetovaný

babylonským bohom, a preto jeho konzumácia bola porušením prvého prikázania, ktoré im dal Boh, a poškvrnením samých seba, svojho srdca, duše a tela. Mladí muži sa tak od začiatku ocitli v zložitej situácii, keď museli zostať verní svojmu náboženskému presvedčeniu a zároveň sa podriaďovať novému pozemskému vládcovi, pohanskému kráľovi Nabuchodonozorovi. Daniel uprednostnil prvú možnosť a Boh, ktorý ho neopustil, mu vyšiel v ústrety takým spôsobom, že mu vnukol múdry plán a naklonil srdce náčelníka eunuchov. Ten súhlasil s ponukou, aby s nimi urobil pokus a nahradil kráľovské pochúťky zeleninou, vďaka čomu Daniel aj jeho priatelia nemuseli používať jedlo posielané z kráľovho stola.

Krátko nato stáli mladí muži pred ďalšou ťažkou úlohou: ako sa pri štúdiu jazyka, pohanských kníh, čarodejníctva a iných okultných vied Chaldejcov nenechať nimi strhnúť a duchovne sa nepoškvrniť, a pritom zostať verní spôsobu učenia, ktoré dostali od otca svojej viery Abraháma. Všemohúci Boh odpovedal na modlitby mláďencov a opäť im udelil múdrosť a všetky potrebné vedomosti a Danielovi aj porozumenie videniam a snom, ktoré neskôr zohrali dôležitú úlohu pri jeho príchode na dvor a získaní osobitnej priazne Nabuchodonozora po tom, čo vyložil prorocké sny, ktoré kráľa znepokojili.

Postupom času boli Danielovi traja priatelia – Sadrach, Mézach a Abednégo – postavení pred mimoriadne ťažkú skúšku vernosti Bohu, ktorému neprestajne slúžili. Rovnako ako ostatní obyvatelia babylonského kráľovstva sa museli pod hrozbou smrti pokloniť obrovskej zlatej soche, ktorú dal Nabuchodonozor postaviť medzi svojím palácom a Babylonskou vežou. Mládenci, napriek hrozbe, že ich hodia do ohnivej pece, ukázali svoju vernosť Bohu Izraela, odmietnuc poslúchnuť kráľov príkaz, keď povedali: „*Ak tak chce náš Bôh, ktorého my ctíme, ten nás môže vytrhnúť z ohnivej pece rozpalenej a vytrhne aj z tvojich rúk, ó, kráľu! Ale ak nie, nech ti je známe, ó, kráľu, že tvojich bohov ctiť nebudeme ani zlatému obrazu, ktorý si postavil, sa nebudeme klaňať.*“ (Dan 3:17-18, ROH).

Samozrejme, viete, ako sa toto utrpenie mladých mužov skončilo jasným Božím zásahom a ich záchranou v ohnivej peci, takže nie je potrebné tento príbeh znovu rozprávať. Chcela by som len podotknúť, že tento úžasný čin odvahy vyústil od pohanského vyvyšujúceho sa kráľa k vyjadreniu, ktorý celému svetu vyhlásil: „*Aké veľké sú jeho znamenia a aké mocné jeho divy! Jeho kráľovstvo je večným kráľovstvom, a jeho panstvo trvá z pokolenia na pokolenia*“ (Dan 3:33, ROH). Nič z toho však Nabuchodonozora nepoňížilo a nedonútilo ho zrieknuť sa svojej arogancie, pýchy a oslavovania seba, ktoré boli dôvodom veľkého Božieho opovrhnutia, takže žil sedem rokov ako divá zver, po ktorých sa spamätal a musel druhýkrát pred všetkými prehovoriť: „*Teraz tedy ja Nabuchodonozor chválím, vyvyšujem a oslavujem Kráľa nebies, ktorého všetky diela sú pravdou a jeho cesty súdom, a ktorý tých, ktorí chodia v pýche, môže ponížiť*“ (Dan 4:34, ROH).

Akým nádherným príkladom môže byť tento príbeh pre vás, mladí ľudia! Viete si predstaviť, ako slávne by mohol byť Boh oslávený aj skrze vás, keby ste mu boli vo svojom živote takí verní ako Daniel a jeho traja priatelia! Samozrejme, to neznamena, že sa musíte dať upáliť alebo byť pripravení kedykoľvek zomrieť, pretože to nie je jediný spôsob, ako preukázať svoju vernosť a oddanosť Pánovi. Boh môže zjaviť svoju slávu prostredníctvom vašich slov, správania, konania, reakcií, vzhľadu, oblečenia a ďalších vecí. V dnešnej dobe sú to veci, ktoré môžu upútať pozornosť a byť svetlom pre svet, ktorý je špinavý a rozkladajúci sa vo svojich hriechoch.

Samozrejme, môžete povedať, že nie je možné porovnávať spôsob života ľudí z čias Babylonského kráľovstva s alkoholizmom, drogovou závislosťou, zločinnosťou a morálnym úpadkom v dnešnej dobe. Chcem vás len ubezpečiť, že sa hlboko mýlite, keď si myslíte, že v staroveku bola morálka na vyššej úrovni, ako je tomu teraz. Babylon bol prvým megapolitickým centrom v dejinách zeme, t. j. preplneným, hlučným mestom, ktoré priťahovalo ľudí ako magnet,

a medzi všetkými jeho „pôvabmi“ zaujímali popredné miesto drahé reštaurácie, verejné domy a podozrivé hostince, ktoré slúžili ako nevestince pre rôznu spodinu. Takéto podniky zvyčajne udržiavali otroci a obchodníci s otrokmi, ktorí boli nájomníkmi svojich pánov a kombinovali svoje remeslo krčmára s prostitúciou. Výroba alkoholických nápojov a obchod s nimi (*hroznové víno a rôzne druhy alkoholu z datlí alebo jačmeňa*) boli veľmi výnosné, preto majitelia otrokov ochotne umožnili svojim otrokom vykonávať túto činnosť a dávali im peniaze na vybavenie potrebných vecí. To však nebolo všetko. V meste bola veľmi vysoká kriminalita, porovnateľná so súčasnými americkými mestami. V poznámkach historikov, ktorí študujú klinopisné písmo tých čias, sa píše: „Babylonské podsvetie v staroveku nebolo o nič menej slávne ako bagdadsí zlodeji z čias kalifa Hárúna ar-Rašída, „Dvor divov“ v stredovekom Paríži alebo moderní americkí a talianski gangstri“. Ak človek chcel, mohol získať v Babylone akési vyššie vzdelanie a diplom majstra zločinu. Gangy zlodejov a banditov spôsobovali úradom veľa problémov, preto sa neodporúčalo prechádzať sa v noci po Babylone osamote. Drevený most cez rieku Eufrat sa preto v noci zdvíhal.“

Takto vyzeral Babylon v čase židovského zajatia. Najväčšie a najbohatšie mesto na svete, v ktorom bohatstvo, prepych, luxus a rafinovaná zhýralosť koexistovali s hroznými slumami, chudobou a kriminalitou. Rozsiahly „svätý“ Babylon s chrámami najrôznejších bohov a s chrámami rôznych modiel bol zároveň prekliatym Babylonom, „nádobou“ na všetky hriechy a neresti, ktoré v tom čase existovali na zemi.

Myslím si, že podobný opis Babylona môžeme pokojne použiť nielen na charakteristiku moderných „mega“ miest a všetkých veľkých miest (*takých ako: New York, Los Angeles, Chicago, Las Vegas, Buenos Aires, Rio de Janeiro, Toronto, Rím, Paríž, Londýn, Moskva, Tokio, Berlín,...*), ale aj pre takmer každú komunitu, v ktorej vy a ja žijeme, pretože naša existencia na tejto planéte je mierne pozmeneným

obrazom starovekého Babylonu s jeho ohavnosťami, duchovným spustošením a drzým vyzývaním Boha. Už dávno sa ukázalo, že život v moderných svetových veľkomestách je monotónny, a nebyť rozdielov v jazyku, ktorým sa v nich hovorí, bolo by ťažké zbaviť sa pocitu, ktorý človek už zažil, keď ich navštívi. Čo sa týka morálnej stránky ich života, podobnosť je nepochybne úplná. „Babylon“ je teda kolektívna definícia, ktorá označuje hlavné mesto kráľovstva tohto sveta, ktoré je v neustálom nepriateľstve s Božím kráľovstvom.

Povedzte, mladí ľudia! Chápete ma, kam smerujem? Rozumiete dôvodu a účelu, pre ktorý uvádzam paralelu a zdôrazňujem podobnosť medzi starovekým Babylonom a „Babylonom“ našich dní, alebo inak povedané, svetom, v ktorom teraz žijeme? A táto podobnosť sa týka nielen vonkajšieho života, ale aj všetkého, čo tvorí náš duchovný svet, pretože tým, že ovplyvňuje myseľ a psychiku, formuje náš pohľad na svet. Ak chceme hlbšie preniknúť do podstaty toho, čo je moderný Babylon, môžeme ho najlepšie opísať ako nábožensko-politický systém, ktorý sa vyvíjal po stáročia a ktorý si robí nárok na svetovú nadvládu. Tak ako si Babylon v dávnych dobách dobýval a podmaňoval národy a kráľovstvá, tak aj moderný „Babylon“ chce ovládnuť a kontrolovať život, politiku, hospodárstvo a existujúce financie všetkých štátov sveta. Jeho najnebezpečnejšou črtou je však snaha podriaďiť svojej moci vôľu každého človeka a zbaviť ho Bohom danej slobody morálnej voľby.

Aby sme to lepšie pochopili, pokúsme sa nájsť paralely medzi situáciou, v ktorej sa ocitli Daniel, Sadrach, Mézach a Abednégo a situáciou, v ktorej sa v posledných dňoch nachádzame my, a najmä vy, kresťanská mládež.

1. Prvá podobnosť spočíva v tom, že štyria mladí Židia sa ocitli v Babylone nie z vlastnej vôle, pretože tam boli zajatí a odvlečení spolu s mnohými ďalšími ľuďmi izraelského národa. Aj vy, kresťanská mládež, ste tak, ako celý Boží ľud, nútení žiť v tomto zlom, skazenom svete, stať sa jeho nedobrovoľnými zajatcami a svedkami hriechov, ktoré sa v ňom páchajú.

2. Daniel, Sadrach, Mézach a Abedného museli pod hrozbou smrti jesť jedlo, ktoré im priniesli zo stola pohan-ského kráľa, zatiaľ čo vám, dnešným mladým veriacim, sa teraz vnucuje duchovná strava, ktorá otravuje vaše duše a robí z vás otrokov toho, čím je dnes preplnený náš hynúci svet.

3. Daniel a jeho traja priatelia sa museli naučiť jazyk Chaldejcov, ich filozofiu, vedy, tradície a pohanské rituály, ktoré sú v rôznych podobách zjavným modlárstvom a vy, naši mladí bratia a sestry, sa dnes musíte v školách a iných vzdelávacích inštitúciách učiť mnohé veci, ktoré nielenže nezodpovedajú vašej viere v Boha, ale spochybňujú jeho existenciu alebo ho dokonca úplne odmietajú.

4. Babylon bol známy mnohými verejnými domami a nevestincami, chrámovými kňazkami, prostitútkami a inými sexuálnymi zábavami, ktoré prekvitali v Nabuchodonozorovom paláci, kde žila židovská mládež, a vy, dnešná mládež, musíte byť neustále medzi vulgárnosťou a špinou, ktorej nie je ľahké sa úplne vyhnúť.

5. Babylon a kráľovský palác boli plné čarodejníkov, kúzelníkov, veštcov, hlásateľov, vykladačov snov, zaklínačov, veštcov z hviezd a uctievačov rôznych božstiev. V súčasnosti sa okultizmus rozšíril natoľko, že sa v ňom topia nielen laici, ale aj tí, ktorí sa nazývajú kresťanmi. Ezoterika, čarodejníctvo, špiritizmus, šamanizmus, veštenie, mágia, jasnovidectvo, alternatívna medicína s mnohými okultnými spôsobmi liečby a mnoho ďalšieho dnes naplňa srdcia a mysle ľudí a vydáva ich napospas kniežat'u temnoty.

6. Sadrach, Mézach a Abedného sa museli klaňať zlatej soche, ktorú postavil Nabuchodonozor. Dnes satan vytvoril mnoho ďalších model, medzi ktorými je na prvom mieste internet, ktorý bez boja dobyl svetové priestory a prinútil všetky národy zeme, aby sa mu klaňali. Priniesol do vašich životov rôzne elektronické inovácie, ktoré sa pre vás, mladých, stali skutočnými idolmi.

7. Keď sa traja priatelia ocitli pred zlatou sochou, boli vystavení psychologickému tlaku prostredia, ktoré sa prejavovalo v masovom myslení s hlavným princípom – nelišiť

sa od ostatných. Niečo podobné sa teraz deje aj vám, ktorí žijete v spoločnosti, ktorá vás núti myslieť, žiť, konať, hovoriť, obliekať sa a správať sa ako ostatní. Psychologický nátlak je vynikajúcim nástrojom satana. Používa sa na zničenie viery človeka tým, že v ňom vyvoláva strach z mienky druhých, čo vedie k povolnému, kompromisnému postoju. Tak ako situácia tlačila na troch mládencov, aby sa podriadili vôli pohanského kráľa a davu okolo neho, tak aj na vás, mladí ľudia, tlačí súčasný bezbožný systém a masa ľudí, medzi ktorými musíte žiť.

8. Tak ako traja mladí ľudia v neznesiteľnej atmosfére modloslužby boli vystavení „všetkým druhom hudby“ s jej ohlušujúcimi zvukmi, tak aj vy, mladí ľudia, ste bombardovaní moderným rockom, ktorému je ťažké odolať, najmä keď sa teraz dostal do kresťanských kostolov a stal sa neodmysliteľnou súčasťou konaných bohoslužieb.

9. Židovskí mládenci si museli vypočúť argumenty o nezmyselnosti svojej viery, keď sa ich kráľ Nabuchodonozor osobne pokúšal presvedčiť, aby sa klaňali soche, a povedal: „Je vašim úmyslom, Sadrach, Mézach a Abednégo, neslúžiť mojím bohom a neklaňať sa zlatej soche, ktorú som postavil? Odteraz, ak ste ochotní... padnite a klaňajte sa soche... ale ak sa nebudete klaňať, v tú istú hodinu budete hodení do pece s rozpáleným ohňom, a **ktorý Boh vás potom vyslobodí z mojej ruky?**“ Ja, a vlastne všetci mladí ľudia druhej polovice minulého storočia sme prežili niečo podobné, keď sa nás školy a iné vzdelávacie inštitúcie všemožne snažili presvedčiť, že Boh neexistuje, a pomocou rôznych argumentov sa nás snažili priviesť k tomu, aby sme sa zriekli svojej viery. Hoci tie časy už dávno pominuli, vy, dnešná mládež, ste pod ešte väčším tlakom diabla, ktorý využíva všetky druhy médií, aby skreslil vaše predstavy o Bohu a odviezol vás od Neho.

Na základe týchto porovnaní a biblického príkladu Daniela a ďalších troch židovských mládencov by som vám chcela ukázať, že tak, ako v starovekom Babylone, aj dnes musíte byť verní Bohu a poslúchať jeho prikázania.

Samozrejme, nemôžete zmeniť svet, ktorý sa rúti k svojmu koncu, ale môžete mu byť príkladom a svetlom, a práve k tomu ste povolaní. Daniel a jeho traja priatelia, ktorí žili v srdci skazeného Babylonu, sa mohli stať Božími svedkami. Vycvičení samotným Bohom sa chránili pred nečistotou kráľovského dvora, obstáli vo všetkých skúškach a stali sa príkladom vernosti, vytrvalosti a odvahy pre pohanskú šľachtu. Babylon im sľuboval slávu, uznanie a mnohé osobné výhody, ale oni odolali pokušeniu. Dokonca ani ako poradcovia kráľa a vládcov babylonského regiónu nesklonili kolená pred ich modlami, ale boli pripravení byť hodení do pece, aby nezradili svoju vieru. Myseľ a srdce každého z nich patrili výlučne Bohu Izraela, ktorému verne a oddane slúžili.

A ako je to s vami, milí priatelia? Komu sa podriaďujete vy, ktorí sa nazývate deťmi toho istého Boha, keď žijete v modernom Babylone? Čo pre vás znamená viera v Neho? Je základom a zmyslom vášho života alebo je len pokračovaním rodičovských a cirkevných tradícií? Dokážeš sa postaviť za Pána v ťažkých situáciách alebo sa hanbíš modliť aj pred jedlom, keď sú nablízku spolužiaci, spolužiačky alebo spolupracovníci? Kto vlastní vašu myseľ a vaše myšlienky? Kto vás vedie a kým sa necháte usmerňovať? Bije vaše srdce pre Pána alebo pre niektorú z moderných modiel? Ktorú z nich uctieвате? Je vo vašom živote niečo, čo je moderným Babylonom, napríklad je vám koníčkom televízia, internet, počítačové hry, neustále trávite čas na sociálnych médiách, alkohol, fajčenie, drogy alebo iné závislosti? Alebo ste zotročení niečím, čo súvisí s duchovným poblúdením? Nezaplietli ste sa do veľkého zmätku súčasných falošných učení, ktorých je dnes tak veľa? S kým sa najradšej stretávate a aké je vaše prostredie?

V Biblii je mnoho príkladov, ako vplývajú na naše vedomie aj život: naši priatelia, oblečenie, ktoré nosíme, slová, ktoré hovoríme, hudba, ktorú počúvame, veci, ktoré máme pred očami, a myšlienky, ktoré naplňajú našu myseľ a ovplyvňujú ju. V tomto svete, ktorý sa topí v hriechu, či sa

nám to páči alebo nie, chodíme okolo stánkov s vystavenou pornografiou, nakupujeme v supermarketoch, kde sú regály preplnené alkoholom, platíme pri pokladniach, pred ktorými visia bloky cigariet. V práci sa stretávame s ľuďmi, ktorí sú sexuálne promiskuitní a dokonca sa tým chvália. V školách, na odborných školách, v inštitútoch a iných vzdelávacích inštitúciách, v práci, vo verejnej doprave a na uliciach počujeme nadávky a vulgárne výrazy. Napriek týmto okolnostiam musíme byť ako kresťania schopní im odolávať. Veď Kristus nám neradil, aby sme sa pred všetkou touto špinou skrývali za múr kláštora. Obrátil sa na nebeského Otca a prosil ho za nás: „*Neprosím, aby si ich vzal zo sveta, ale aby si ich ochránil pred zlým*“ (Jn 17:15). Našou úlohou teda nie je uzavrieť sa pred svetom alebo pred ním utiecť, ale chrániť sa pred zlom v ňom.

Samozrejme, môžete namietat, že v dnešnej dobe je jednoducho nemožné udržať si čistotu. Koniec koncov, už vo veku piatich alebo siedmich rokov vás kamaráti na dvore alebo deti v materskej škole naučia masturbovať a v škole na hodinách sexuálnej výchovy budú učitelia prezentovať anatómiu a fyziológiu pohlavného styku, nehovoriac o televízii a internete, prešpikovaných sexuálnymi obrázkami a erotickými filmami. O akej cudnosti môžeme hovoriť, ak kráčate po uliciach plných sporo odetých ľudí a polopornografických reklám! V súčasnosti je všade, kam sa pozriete, nahota a sex, sex, sex...

Áno, žiaľ, je to pravda. Ale nemuseli sa Daniel a jeho traja priatelia s takýmito vecami stretávať každý deň? Veď aj ich sprievod v Nabuchodonozorovom paláci tvorili smilníci a chlipné ženy, pre ktoré bolo predávanie vlastného tela spôsobom, ako sa zapáčiť bohom a bohyniam, ktorým slúžili. Napriek tomu, že títo mladí muži boli telesne väzňami skazeného Babylonu, ich duše zostali slobodné od špiny, ktorá ich obklopovala.

Byť otrokom znamená nepatriť sám sebe a žiť tak, že bezvýhradne plníte vôľu niekoho iného. Boli to mladí židovskí muži, ktorí boli v zajatí a držaní ako otroci a boli

povinní jest' to, čo im bolo poslané z kráľovho stola, aj keď to bolo modloslužobné jedlo. Odmietnutie by znamenalo kráľov hnev a istú smrť. Ich strach z porušenia Božích prikázaní bol však väčší ako hrozba smrti. Preto urobili jedinu vec, ktorú mohli v zúfalej situácii urobiť. Modlili sa k Bohu, v ktorého verili celým srdcom a pred ktorým chodili v poslušnosti. Boh odpovedal na túto modlitbu, vidiac vernosť a vytrvalosť ich ducha, prejavil svoju moc a dal im nielen radu, čo majú robiť, ale získali si aj srdce veliteľ'a eunuchov, ktorý bol ochotný porušiť kráľovský rozkaz, aby pomohol svojim väzňom, ktorí sa mu páčili. Bolo to preto, že v ich vzhľade, reči, správaní a prístupe k nemu bolo niečo, čo si ho získalo. Nie nadarmo hovorí Božie slovo: „*Ak sa Hospodinovi páčia cesty človeka, zmieri s ním aj jeho nepriateľov*“ (Prís 16:7).

História sa teda opakuje. Aj v našom poslednom čase Boh vyzýva svoj ľud, aby sa zriekol hriešneho pokrmu, ktorý mu ponúka moderný Babylon, ktorý nazýva „veľkou neviestkou“, a hovorí: „*Vyjdite z neho, môj ľude, aby ste sa nezúčastnili jeho hriechov a aby ste nedostali z jeho rán. Lebo jeho hriechy dosiahli až do neba, a Boh sa rozpamätal na jeho neprávosti.*“ (Zj 18:4-5, ROH) Jedinou otázkou je: ...ako sa to dá realizovať v praxi? Ako sa dostanete z Babylonu, keď v ňom musíte žiť deň čo deň? Ako uniknete zotročeniu týmito ohavnosťami, ktoré vás neustále obklopujú? Čo môže byť vo vašom živote modlou, ktorú nevedomky uctievať? Čomu sa musíte vyhýbať a pred čím musíte utekať, „ako pred tvárou hada“, ak si chcete zachovať čistotu a stať sa nádobou vhodnou na použitie Pánovi? Do akých sietí vás satan láka a čo sa pre vás môže stať jeho pascou? Týmto a mnohým ďalším otázkam duchovného života, ktoré vás zaujímajú, sa budeme venovať v nasledujúcich kapitolách tejto knihy.

Kapitola 3

Diabolské pasce

Milí priatelia, kto z vás má predstavu o tom, ako fungujú pasce alebo nástrahy, vie veľmi dobre, aké hrozné a nechutné môžu byť. Sú navrhnuté tak, aby boli pre zviera alebo vtáka ťažko viditeľné. Ich cieľom je nielen uväzniť korisť, ale ju aj pevne držať a znemožniť jej únik alebo odlet. Ak sa uväznené zviera pokúsi z pasce uniknúť alebo sa z nej vyslobodiť, čím viac sa v nej zmieta, tým ťažšie sa vyslobodí. Mnohé pasce sú navrhnuté tak, aby obetiam pomliaždili nohy a zabránili im v úteku, aj keď sa im podarí uniknúť. To však nie je všetko. Na prilákanie zvierat'a, živočícha alebo vtáka sa do pasce umiestni návnada, ktorou je niečo chutné, príjemne voňajúce alebo vizuálne príťažlivé. Hneď ako sa zviera, prilákané návnadou, priblíži k pasci, aby ju zožralo, pasca sa zaklapne a korisť je uväznená.

Rovnaký princíp uplatňuje aj satan. Používa rôzne nástrahy, aby chytil do pasce mysle a srdcia ľudí a potom ich presvedčí, že sa už nemôžu oslobodiť. Mnohé z týchto pascí sú duchovnej povahy a majú za cieľ zvieŕať ľudí na cestu lži. Patria k nim všetky druhy falošných učení, siekt a rôzni falošní duchovní vodcovia. Diabol však ochotne používa aj iné triky, o ktorých by som vám teraz chcela povedať. A aby sa to nezmenilo na útok na vašu nezávislosť a slobodu myslenia, poviem vám mnoho skutočných príkladov z mojej dlhoročnej pastoračnej služby. Skôr však, ako vám opíšem, čo sa stalo iným, poviem vám najprv, čo bolo kedysi takouto návnadou pre moju vlastnú dušu a ako som ja sama, ako hlúpy kapor, viackrát naletela na sata-nove háčiky a návnady.

V období môjho dospievania a mladosti (koniec šesťdesiatych a začiatok sedemdesiatych rokov) mladí ľudia radi zbierali poštové známky, odznaky, fotografie obľúbených umelcov, rôzne minerály, farebné kamene a podobne. Takýto na prvý pohľad neškodný záujem často prerástol do

skutočnej vášne a dohnal zberateľov k podvodu, krádežiam, vydieraniu a iným nekalým činom. A mladí ľudia si ani nevšimli, že objekt ich vášne nad nimi získal obrovskú moc. Mojm koníčkóm v sedemnástich rokoch boli pohľadnice s krásnou prírodou, ktorú som vždy milovala. V snahe nazbierať ich čo najviac som hľadala všetky možné spôsoby, až som sa jedného dňa, keď som v albume svojej spolužiačky uvidela krásnu pohľadnicu, neštítala potichu ju vziať, teda jednoducho ukradnúť. Uvedomujúc si, k akému hroznému hriechu ma satan tlačí pre tento malý kúsok tenkého kartónu, som s hrôzou zistila, akú moc nado mnou získal môj „nevinný koníček“, a skoncovala som s tým.

Ďalším lákadlom boli pre mňa knihy o odvážnych, nebojácnych ľuďoch so silnými charaktermi a zložitými osudmi. Neodolateľne ma priťahovali ich lákavé svety plné neobyčajných dobrodružstiev a vznešených pocitov. Pri zánietenom čítaní týchto príbehov som si opäť nevšimla, ako sa zo mňa stala nielen milovníčka kníh, ale aj „knihomolka“. Skôr než som dočítala jeden príbeh, vrhla som sa na hľadanie ďalšieho, až kým ma Pán nezastavil a neukázal mi, že všetky tie vznešené príbehy sú výplodom fantázie ich autorov a často majú ďaleko od reality. Musím povedať, že takýchto vášnivých milovníkov kníh dnes nájdeme najmä medzi mladými dievčatami, ktoré rady čítajú ľúbostné príbehy. Tie z nich, ktoré sú kresťankami, sa však snažia čítať knihy, ktorých hrdinami sú veriaci ľudia, bez toho, aby si všimli, že ich tieto diela zavedú do imaginárneho sveta nereálnych snov. Takíto milovníci kresťanských romantických románov sa vyznačujú zasnenosťou, odtrhnutosťou od reality a neprispôsobivosťou bežnému životu, v ktorom zvyčajne zažívajú len sklamanie a zrútenie ružových nádejí. Keď som si to uvedomila, takmer všetku beletriu som odložila najmä preto, že štúdium na lekárskej fakulte si vyžadovalo plné nasadenie, energiu a čas, čo vylučovalo akékoľvek vedľajšie aktivity.

Ale prešiel nejaký čas a v našom dome sa objavil čiernobiely televízor, ktorý rodičia kúpili, aby sme sa my deti

prestali zakrádať k susedom, ktorí ho v tom čase už mali. V tom čase sa televízne programy veľmi líšili od tých, ktoré sa vysielajú dnes. Nemali ešte takú nechutnú špinu, vulgárnosť a zhýralosť, aká dnes už nikoho neprekvapuje. Väčšina premietaných hraných filmov mala vážne, psychologicky hlboké zápletky, ktoré podnecovali k analýze a zamysleniu, a to sa mi vždy páčilo.

Tak som sa opäť chytila na diabolský háčik, ktorý ma držal oveľa dlhšie ako všetky predchádzajúce. Keď som sa pokúsila podeliť sa s matkou o svoje dojmy z filmov, ktoré som videla, pokojne povedala: „Ach, dcérenka! Všetko je to scenáristická a režisérská fikcia a všetko je to nepravdivé. Príde čas, keď si sama uvedomíš, že skutočné životy ľudí vyzerajú inak.“ Samozrejme, v tých rokoch som takéto matkine poznámky neprijímala, vyvolávali vo mne len vnútorný protest a zmätenú otázku: „Prečo sú ľudia v zrelom veku takí nezaujímovaví a prízemní? Človek má dojem, že po niekoľkých desaťročiach života strácajú všetky vznešené pocity a túžby...!“. Aby som pochopila, čo sa ma matka vtedy snažila naučiť, musela som prežiť nie jednu desiatku rokov, opúšťať jeden po druhom svoje mladícke ideály a zbierať kúsky trpkých, ale cenných životných skúseností. Preto sa teraz snažím prejavovať pochopenie a trpezlivosť, keď sa v pastorácii stretávam s vašou spontánnosťou, impulzívnosťou, unáhlenosťou a opovážlivosťou, drahí mladí, s vedomím, že príde hodina, keď aj vy budete musieť prehodnotiť mnohé vaše ideály a životné priority.

Ale späť k televízii. K poznaniu, že som opäť na satanovom háčiku, som dospela tak, že som si počas prednášky zrazu uvedomila, že už dávno nepočúvam profesora, rozmýšľam nad filmom, ktorý som videla včera, a teším sa na ďalší diel. „Ako som sa do toho dostala?“ Bola som zhrozená. „Koniec koncov, toto je skutočná závislosť na „krabici“, ktorá sa pre mňa stala modlou! Teraz chápem, prečo je v mojej duši taká nepríjemná prázdnota a prečo už necítim blízkosť Pána. Ako môže prebývať v mojom srdci a hovoriť ku mne, keď som sa oddala obrazu!...“

To mi stačilo, aby som po začatí samostatného života už nikdy nepomyslela na vlastníctvo televízora, a ďakujem Pánovi, že mi dal manžela, ktorý už viac ako štyridsať rokov nášho spoločného života nechce mať nič spoločné s modlou, ktorá ničí rodinný a duchovný život mnohých kresťanských rodín. Preto nám zostáva len ticho smútiť, keď v osobných rozhovoroch s veriacimi z rôznych krajín, miest, denominácií a cirkví počúvame, že v televízii nevidia žiadne nebezpečenstvo a že je jednoducho nerozumné odmietnuť takýto dostupný zdroj najrôznejších informácií, ktorý uspokojuje takmer všetky ľudské potreby. Myslím si, že takto môžu uvažovať len duchovne chladné duše, ktoré stratili všetku bázeň pred Bohom. Človek by musel byť úplne slepý, aby si nevšimol problémy, ktoré televízne prijímače prinášajú do domácností kresťanov.

Počas pastorácie mnohokrát počujeme o hádkach a konfliktoch v rodinách len preto, že ich členovia chcú sledovať rôzne televízne programy. Kresťania sa priznávajú, že strácajú chuť ísť na bohoslužbu, ak v televízii beží ďalšia časť seriálu alebo nekonečný seriál a ich deti zabúdajú na domáce úlohy a celé hodiny sedia pred televízorom, zaujaté zábavnými rozprávkami. Manželia a manželky nemajú čas na osobné rozhovory, pretože každý je radšej pripojený na svoj obľúbený kanál a mladí ľudia, ktorí sa skrývajú pred rodičmi, trávajú neskoré popoludnia a večery pri erotických filmoch, hororoch alebo nervy drásajúcich akčných a gangsterských filmoch. Televízie prinášajú do kresťanských domovov moderný svet so všetkou jeho vulgárnosťou a skazenosťou a Božie deti si to nevšímajú.

Pätnásť rokov po tom, čo som sa zbavila závislosti od televízie, pokračoval môj príbeh s filmami spôsobom, ktorý som sama nečakala. Päť rokov po odchode do Nemecka som musela byť v letnom dome známeho kazateľa. Jedného večera tam odniekiaľ vytiahli malý televízor a vložili doň DVD s filmom „Ben Hur“ v angličtine. Nerozumela som mu, takže do nemčiny preložili len hlavné posolstvo filmu, ktoré ma v kombinácii s tým, čo som videla na plátne,

doslova šokovalo úžasným osudom hlavného hrdinu. Stačilo mi to na to, aby som sa vrátila k svojej starej túžbe po filmoch. Teraz som však mala dobrú výhovorku: neboli to svetské, ale kresťanské filmy. Keď som sa vrátila domov, urobila som všetko pre to, aby som získala toto video v rus-tine; potom som, fascinovaná príbehom, začala sledovať ďalšie hrané filmy s biblickou tematikou, najmä preto, že sme si v tom čase s manželom kúpili počítač, ktorý bol na tento účel prispôsobený.

Takže, hoci som doma nemala televízor, stále som mohla sledovať videá „Quo vadis“, „Biblia: Na začiatku“, „Jozef“, „Judáš“, „Posledný deň Pompejí“ a iné, ráta-júc s tým, že mi ich sledovanie nemôže duchovne ublížiť. Potom mi podarovali videodisk s historickou melodramou „Pýcha a predsudok“, ktorá sa mi veľmi páčila. To viedlo k novému začiatku sledovania takých historických filmov, ako sú „Jane Eyrová“, „El Cid“, „Bedári“, „Tajomstvo lady Edisonovej“, „Gadfly“ a ďalších. A tak, keď som raz s nadšením sledovala ďalšiu historickú melodramu, zrazu mi v srdci zazneli slová kresťanskej piesne: „Za každý okamih v živote, za každú stratenú hodinu, za každú myšlienku, slovo i pohyb si On vyžiada odpoveď od nás.“

Bolo to, akoby som sa obarila vriacou vodou. Vyskočiac zastavila som film, vypla počítač, padla na kolená a pro-sila Boha, aby mi ešte raz odpustil, že som do svojho srdca vpustila modlu. V mysli sa mi stále dokola opakovali slová: „za každú **stratenú** hodinu... si On vyžiada odpoveď od nás“. A koľko hodín som stratila pozeraním všetkých tých zdanlivo neškodných kresťanských filmov a melodram?!... Čo odpoviem Pánovi, keď sa ma bude pýtať na všetky tie dni, týždne, možno aj mesiace, ktoré tvoria tie stratené ho-diny?! Ach, čo som to urobila, ja hlúpa! Po tomto uvedo-mení prišli opäť pokušenia a boje, ktoré sa skončili mojím rozhodným „nie“ tejto záľube, po ktorej prišla sloboda, ktorú si teraz môžem užívať už pätnásť rokov.

Čo si myslíte, prečo vám to všetko teraz hovorím a otvám svoje srdce? Chcem vám na príklade ukázať, ako

ľahko môže duchovne zrelý človek padnúť do satanovej pasce, nehovoriac o vás, mladých. Po takejto skúsenosti začnete lepšie chápať situáciu tých duší, ktoré sú v diablovej pasci už mnoho rokov bez toho, aby si to vôbec všimli. Keby ste vedeli, koľko veriacich ľudí rôzneho veku a vyznania (najmä žien a dievčat) trpí závislosťou od melodram, ktorú nedokážu prekonať, čo je celkom pochopiteľné. Koniec koncov, keď sa človek niečomu oddá, poslúcha objekt svojho zaľúbenia, ktorý sa mení na jeho pána a začína ho ovládať. Nie nadarmo Písmo hovorí: „*Či neviete, že **komu sa vydávate za sluhov cieľom poslušnosti, že ste sluhami toho, koho poslúchate – buď sluhami hriechu na smrť, buď sluhami poslušnosti na spravodlivosť?***“ (Rim 6:16, ROH).

„Komu vydávate seba“ – tieto slová naznačujú prvé kroky, ktoré ľudia podniknú určitým smerom. V tejto fáze má človek ešte slobodu vo vzťahu k tomu, čo ho chce ovládať. No ako sa prejavuje poddajnosť, túto relatívnu slobodu čoraz viac stráca a stáva sa otrokom svojej vášne, zamestnania alebo koníčka, čo ho vedie k morálnej, duchovnej a niekedy aj telesnej smrti. Takýmto predmetom vášne sa môže stať čokoľvek, a aby som vás o tom presvedčila, navrhujem, aby ste si teraz spolu so mnou vypočuli stony duší mnohých ľudí, ktorí to zažili.

„Narodil som sa v rodine alkoholikov,“ napísal jeden dvadsaťtriročný mladý muž z Ruska. „Môj otec pil veľa a moja matka opíjajúc sa bývala v alkoholickom ťahu aj dva týždne, takže som alkohol nenávidel od útleho veku a sľúbil som si, že nikdy nebudem na ňom závislý. Hoci si všetci myslia, že deti alkoholikov sú málokedy inteligentné, ja som maturoval so zlatou medailou. Na maturitnom večierku ma spolužiaci pohostili šampanským a ja som sa rozhodol, že si z neho zo slušnosti trochu usrknem, čo sa stalo pre mňa veľkým pokušením. Chuť vína mi tak zachutila, že som si nalial víno z fľaše a začal ho piť znova a znova, hoci som vedel, aké nebezpečné to pre mňa môže byť. Keď som dovŕšil dvadsať rokov, rozhodol som sa s tým skončiť, ale keď som si uvedomil, že sa sám nedokážem vyrovnať

s hriechom, odišiel som najprv do pravoslávnej a potom do protestantskej cirkvi, kde som sa obrátil k Pánovi, a to mi skutočne pomohlo zbaviť sa zdedenej závislosti od alkoholu. Tri roky som sa alkoholu vôbec nedotkol, ale jedného dňa to prasklo: Tak som sa opil, že som skončil na pohotovosti, kde ma ťažko oživovali. Keď som vyšiel z nemocnice, nemohol som uniesť vedomie, že som zradil Boha. Uvedomujúc si hrôzu svojej situácie, rozhodol som sa navždy skoncovať so svojou krutou pripútanosťou a očistiť svoj život pokáním od všetkých ostatných mnohých hriechov, ktorých som sa dopustil...”

Po tomto dlhom úvode nasledoval podrobný opis hriechov, ktoré satana oprávňovali k tejto duši. Tak sa začal duchovný boj, ktorý priniesol hmatateľné výsledky a dal nádej na úplné oslobodenie od túžby po alkohole. Jedného dňa sa však naša duchovná korešpondencia s týmto človekom náhle zastavila a len o dva mesiace neskôr prišiel list: „Prosím, prestaňte sa za mňa modliť. Opäť som začal piť, pretože som si uvedomil, že tento hriech príliš milujem a nechcem sa s ním rozlúčiť. Prosím, odpusťte mi, že som zranil vaše materinské srdce a utrpenie vlastnej duše sa pokúsim otupiť alkoholom. Zbohom.“

Myslím, že si viete predstaviť, čo pre mňa znamenal ten posledný list. Aj keď som si dobre uvedomovala, že nemôžem nič zmeniť, moje srdce plakalo nad touto úbohou dušou, ktorá odmietla podanú pomocnú ruku. Boh predsa dáva šancu na vyslobodenie z otroctva satana, ale keď ju človek vedome odmietne, nenúti ho. Je potrebné povedať, že závislosť od alkoholu a drog je skutočnou pohromou našej doby, ktorá sa stala úplnou globálnou katastrofou, do ktorej sa zapája čoraz viac ľudí všetkých vekových kategórií a medzi najväčšie percento z nich patria mladí ľudia, ktorí sú závislí od všetkých druhov drog. Na potvrdenie tohto tvrdenia uvediem ďalší poradenský príklad.

V roku 1999, keď som bola na misijnej ceste po ruských prísťahovaleckých zboroch v Spojených štátoch, ma v jednom z miest oslovil devätnásťročný chlapec. Počas

pastoračného rozhovoru s ním sa ukázalo, že je synom veriacich rodičov, ktorí pred pätnástimi rokmi opustili Rusko. „Keď som mal šesťnásť rokov,“ začal, „prišiel za mnou pred bohoslužbou mladý brat z nášho zboru a ponúkol mi, aby som sa pripojil k mladým ľuďom, ktorí zvyčajne sedeli na galérii (*v posledných radoch sály alebo na balkóne*). Moji rodičia súhlasili a rozhodli sa, že je čas rozlúčiť sa s detstvom. Kým prebiehalo kázanie a spev zboru, na galérii sa odohrával vlastný život. Chlapci a dievčatá si vymieňali novinky, rozprávali o svojich dobrodružstvách, nadväzovali priateľstvá a bližšie sa zoznamovali. O niekoľko týždňov neskôr som bol pozvaný do suterénu cirkevnej budovy, aby som zažil niečo výnimočné. Keď som tam prišiel, na moje prekvapenie som sa ocitol medzi mladými kresťanmi, ktorí sa stali **závislými od drog**. Navrhli mi, aby som vyskúšal malé množstvo drogy – a ja som to zo zvedavosti urobil, nechcel som byť známy ako slaboch. Táto skúsenosť bola taká nová a zvláštna, že po troch mesiacoch som sa stal závislým a pre mojich rodičov veľkým problémom. Rozhodol som sa, že sa vám otvorím,“ dokončil svoj príbeh mladý muž, bledý od vzrušenia, „pretože sa veľmi bojím, že skončím predávkovaný drogami a ocitnem sa na cintoríne, kde je už pochovaných veľa narkomanov ako ja, ktorí boli kedysi deťmi veriacich rodičov.“

Musím priznať, že to, čo som počula, ma tak šokovalo, že som najprv onemela, a až po mnohých rokoch som si uvedomila, že tento mladý muž bol jedným z prvých desiatok alebo stoviek mladých veriacich (*ktorí prišli do Spojených štátov alebo sa tam narodili*), ktorí padli do diablovej pasce drogovej závislosti. V nasledujúcich rokoch mi volalo mnoho matiek, ktoré mi rozprávali o tragickom osude svojich synov a dcér a nazývali ich **stratenou generáciou**.

A čas plynul ďalej. Tlač, rozhlas a televízia postupne ustúpili do úzadia, keď prišla **éra počítačov** a na scénu sa dostal mocný súper s názvom **internet**, ktorý okamžite dostal ďalšie synonymá: „World Wide Web“, „web“, internetový priestor, zbieranie informácií aj „**smetisko**“, čo v istom

zmysle hovorí samo za seba a nepochybne je plne opodstatnené. Stačí sa pozrieť, čo všetko sa dá nájsť na „www“! Koniec koncov, internet sa neobmedzuje len na Wikipédiu. Nájdete tam takmer všetko, a nie vždy to najužitočnejšie. Bez ohľadu na to, ako veľmi vlády rôznych krajín bojujú napríklad proti pornografii, internet je jej plný. Zaberá leví podiel celosvetového webu a v súčasnosti je dostupná takmer pre každého.

Pokúsme sa teraz analyzovať, čo nám do života priniesol internet a všetky počítačové inovácie, ktoré teraz máme, a začnime tou najbežnejšou. **Mobilné telefóny** sa stali neoddeliteľnou súčasťou nášho každodenného života a sú dostupné takmer každému, najmä mladým ľuďom. Mnohí mladí ľudia sú na mobily takí zvyknutí, že si už nevedia predstaviť život bez tejto pomôcky. A nielen to, takmer všetci chlapi a dievčatá majú svoje **smartfóny** (*mobilné telefóny s funkciou PDA- osobného vreckového počítača*), pomocou ktorých si dopisujú, nadväzujú priateľstvá, hádajú sa, skypujú a robia si selfie (*vlastné fotografie*) a zverejňujú ich na svojich osobných webových stránkach, z ktorých mnohé sú v pravom slova zmysle obscénne (*tento druh zverejňovania stoviek a tisícov intímnych osobných fotografií na internete sa stal skutočnou epidémiou*). Používanie počítačov, internetu, tabletov, kybernetických počítačov, iPadov, iPhonov a rôznych iných zariadení na prácu, komunikáciu a zábavu je dnes nielen bežné, ale priam nevyhnutné. Dnes má takmer každý tretí tínedžer nielen mobilný telefón, ale aj takú vec, ako je **herná konzola**. A ak ešte pred desiatimi či pätnástimi rokmi boli hlavnou záľubou tínedžerov a mladých ľudí bedminton, volejbal, basketbal, futbal a iné pohybové hry alebo športové súťaže, dnes je pre vás, mladých ľudí, zaujímavejšie „prenášanie hier“, „zdieľanie hudby“, zbieranie „zábavných klipov“ a podobne, o čom si povieme neskôr.

Samozrejme, nemôžem s vami nesúhlasiť, že internet má veľa svojich plusov, ale myslím si, že mínusov je viac. Aby som sa vás o tom pokúsila presvedčiť, nebudem s vami

diskutovať, meniť vaše názory, ani vám kázať, ale jednoducho vám ponúknem niekoľko informácií a duchovných skúseností, ktoré som mala s ľuďmi, ktorí chcú, aby ich príbehy slúžili ako duchovná pomoc a varovanie pre ostatných kresťanov, a teda aj pre vás.

Mladá veriaca dievčina povedala: „Keď som mala štrnásť rokov, do nášho domu prišiel internet. Keďže v našej kresťanskej rodine nás, deti, vychovávali veľmi prísne, nerozumela som mnohým veciam, o ktorých moji rovesníci hovorili v škole. Platilo to najmä pri slovách, ktoré sa týkali sexu. Najprv som ich ignorovala, ale čím som bola staršia, tým viac ma zaujímali. Jedného dňa, keď nikto nebol doma, som zapla počítač a do internetového vyhľadávača som zadala slovo „sex“, aby som zistila, čo to je. Informácie o tomto slove som našla na internete na rôznych webových stránkach. Klikla som na prvý z nich a uvidela som vysvetlenie typu encyklopédie. Po tom, čo som si prečítala, som sa o to začala zaujímať a klikla som na inú webovú stránku, kde boli obrázky znázorňujúce, ako prebieha pohlavný styk medzi mužom a ženou. Zo zvedavosti som klikla na ďalšiu a ďalšiu stránku, až som narazila na hrôzostrašnú pornografiu v tých najodpornejších podobách. Nikdy predtým som nič také nevidela ani si to nepredstavovala. To, čo som videla, ma tak znechutilo, že som okamžite zatvorila všetky stránky a vypla internet, ale nemohla som sa zbaviť hrôzy, znechutenia a viny, ktorú som cítila pred Bohom. Snažila som sa rozptýliť, aby som zabudla na všetky tie nechutné, špinavé obrazy, ale nedali mi pokoj a stále sa mi v mysli objavovali. Odvtedy som stratila nielen pokoj a ticho svojho srdca, ale aj istotu spasenia. Viackrát som prosila Pána, aby mi odpustil, že som sa znečistila touto špinou, ale pri každej príležitosti sa mi v mysli vynorila ohavnosť, ktorú som videla, a priviedla ma k zúfalstvu, depresii a niekedy dokonca k myšlienkam na samovraždu. *(Mimochodom, takéto prípady sú v pastoračnej službe veľmi, veľmi časté).*

Samozrejme, vy mi môžete povedať, že kresťania môžu používať internet, ak si nedovolia navštevovať

stránky s erotikou a pornografiou. Jedinou otázkou je, koľkým z vás sa to podarilo, a tak ste sa vyhli poškvvrneniu svojich srdc, myšlienok a vlastného tela?

Ďalšou satanovou pascou sú dnes **sociálne médiá**, ktoré sú úzko spojené s internetom. Objavili sa pomerne nedávno, ale za niekoľko rokov sa stali takým populárnym fenoménom, že takmer každý používateľ internetu má stránku v sociálnej sieti a existuje ich veľa, a to ako medzinárodných, ako napríklad „Facebook“, „Twitter“, „Instagram“, tak aj v niektorých konkrétnych krajinách sveta. V Rusku sú to napríklad: „Spolužiáci“, „V kontakte“, „V kruhu priateľov“, „Môj svet“ a ďalšie.

Sociálne siete vznikli predovšetkým preto, aby ľudia mohli navzájom komunikovať, nájsť si toho správneho človeka, komunikovať s potenciálne zaujímavými ľuďmi, diskutovať o zaujímavých témach na portáloch a fórach, vyjadrovať svoje názory na udalosti a spoznávať názory iných. Pomocou sociálnych sietí môžete nájsť kamaráta z detstva, s ktorým ste stratili kontakt, spolužiakov alebo podobne zmýšľajúcich ľudí, zberateľov, fanúšikov vzácnej hudby a podobne. Interaktívne zoznamovanie pomocou sociálnych sietí je atraktívne najmä pre nespoločenských, uzavretých a neistých ľudí, ktorí chcú mať priateľov, ale nevedia, ako ich nájsť v okolitej spoločnosti. Okrem interakcie medzi ľuďmi majú sociálne siete mnoho ďalších zaujímavých funkcií. Môžete nahrávať svoju obľúbenú hudbu a videá, zostavovať fotoalbumy, zisťovať najnovšie správy, organizovať záujmové skupiny a vstupovať do nich, hrať hry, zaznamenávať dôležité udalosti, atď.

Ak sa teda na sociálne siete pozeráte len z tohto hľadiska, je to naozaj niečo skvelé. Koniec koncov, je príjemné využívať ich na hľadanie starých priateľov, na korešpondenciu s bývalými spolužiakmi a na získavanie nových známostí. Len mi povedzte, či je reálny svet horší?... Ľudia trávajú hodiny na sociálnych sieťach namiesto toho, aby išli von, do prírody, na prechádzku s rodinou, stretli sa s priateľmi a porozprávali sa s nimi osobne. Tu je zážitok oveľa

väčší. Okrem toho sa na sociálnych sieťach stretávame s obscénnymi obrázkami, vulgárnymi výrazmi, fotkami polonahých ľudí a obscénnymi vetami, čo sa sotva dá považovať za zábavu vhodnú pre kresťanov.

To však nie je všetko. Pri nadväzovaní kontaktu na sociálnych sieťach nemusí ľudom ani tak záležať na samotnej komunikácii, ale skôr na spôsobe, ako dať o sebe vedieť a prezentovať sa ostatným, čo je v podstate sebaaprezentácia. Nie vždy sa kontakt uskutočňuje osobne. Zvyčajne prebieha len e-mailová korešpondencia. V tomto prípade sa človek môže vydávať za inú osobu tým, že zobrazí obrázok niekoho iného, predstaví sa tak, ako by chcel vyzeráť v očiach svojho komunikačného partnera, alebo bez toho, aby si to všimol, odhodí všetky masky a stane sa takým otvoreným, že začne o sebe hovoriť veci, ktoré by za normálnych okolností nikomu nepovedal.

Nezabudnem na list od mladého muža, ktorému sa veľmi páčila sedemnásťročná dievčina z ich kongregácie, pretože vyzerala skromne, bohoboje a tak placho, že váhal prejavíť svoje city, aby ju svojou asertivitou neodradil. Po bohoslužbách táto mladá sestra rýchlo odchádzala domov k rodičom a vyhýbala sa kontaktu s mladými ľuďmi, a s chlapcami už vôbec nie. Preto bol šokovaný, keď náhodou narazil na jej stránku na sociálnych sieťach s fotografiami a selfie v ultrakrátkych šortkách, s nahým bruchom a v obscénne zvodných a odhaľujúcich plavkách. Chudák nemohol uveriť vlastným očiам a dokonca pochyboval, že je to naozaj ona. Pre istotu jej napísal, že sa mu veľmi páči, a vydávajúc sa za niekoho iného ju požiadal o stretnutie. Bol prekvapený, keď ho okamžite pozvala na rande do jednej z najdrahších reštaurácií v meste. Viete si predstaviť, ako sa obaja cítili, keď sa videli a spoznali. Keď pominuli prvé rozpaky a mladí ľudia sa dali do reči, dievča mu zrazu povedalo, že do kostola chodí len preto, aby sa zapáčilo rodičom, že kresťanstvo ju neoslovuje a že po dosiahnutí plnoletosti chce odísť z domu a začať samostatný život, aký sa páči jej. Keď ju mladík počúval, nemohol uveriť,

že je to ten istý človek, ktorý sa mu v kostole zdal veľmi skromný a zbožný.

Virtuálna komunikácia môže byť zaujímavá len do-
vtedy, kým sa ľudia nevidia v reálnom živote. Prax však
ukazuje, že partneri na sociálnych sieťach na seba buď po-
merne rýchlo zabudnú, alebo sa skôr či neskôr dohodnú na
stretnutí, ktoré často končí sklamaním alebo nečistým hrieš-
nym vzťahom, niekedy až tragédiou, ako je „hodenie slučky
na krk“, resp. *(ako sa už stalo takmer módou)* vyhadzovanie
z okien a zo striech výškových budov. Virtuálna komuniká-
cia predsa nepreberá zodpovednosť vo vzťahoch a neukladá
žiadne povinnosti, naopak, dokonca od nich ľudí oslobo-
dzuje. Napríklad, mladá žena, ktorá prišla zo sveta a stala sa
členkou charizmatického spoločenstva, povedala: „Do svo-
jich dvadsiatich dvoch rokov som viedla skazený a špinavý
život. Jedného dňa, keď som po ďalšej afére upadla do de-
presie, mi niekto poradil, aby som sa obrátila na Pána v ná-
deji, že mi pomôže zbaviť sa depresie. Moje „pokánie“
v zbore spočívalo v tom, že som s „pomocou“ priateľa vyšla
na pódium a pomodlila som sa podľa diktovania pastora, po
čom mi bolo povedané, že všetky moje hriechy sú odpus-
tené a že odteraz som znovuzrodené Božie dieťa. Keď som
sa takto stala „kresťankou“, vôbec som sa nezmenila. Mlá-
dež v cirkvi ma nelákala, a tak som zostala v kruhu svojich
bývalých svetských známych. V tom čase začali byť popu-
lárne sociálne siete a ja som si kúpila drahý mobilný telefón
s prístupom na internet, takže som sa naplno ponorila do vir-
tuálneho života. Zaregistrovala som sa na štyroch sociálnych
sieťach a začala som si dopisovať s mnohými ľuďmi naraz.
Väčšina mojich virtuálnych známych boli, samozrejme,
chlapci a muži rôzneho veku, s ktorými som často flirtovala.
V jednej z týchto sociálnych sietí som sa vydávala za hľá-
dajúcu dušu a zbožnú sestru v Kristovi, a keď som sa zapo-
jila do diskusie o nejakom duchovnom probléme, našla som
a použila úryvky z poučnej literatúry alebo z kázni známych
kazateľov, čím som vyvolala údiv a radosť ostatných účast-
níkov fóra alebo portálu. Po komunikácii s kresťanmi som

prešla na iné sociálne siete, kde som bola zaregistrovaná pod falošnými menami s fotkou mojej peknej sedemnásťročnej sestry alebo s fotkami rôznych krások stiahnutých z internetu. Správala som sa ako dievča bez komplexov. Zamilovala som sa do mnohých chlapcov a mužov v „Galaxy Dating Chat“ (*rýchle rande, pozn. prekl.*), vrátane veriacich, ktorým som klamala, že som nikdy s nikým nemala pohlavný styk a dokonca som ponúkla, že predám svoje „panenstvo“, ale zatiaľ sa pokúsim o virtuálny sex, v ktorom som bola expertka. Niekoľko chlapcov z baptistických, letničných a charizmatických cirkví mi potom ponúklo manželstvo a dokonca boli ochotní prísť za mnou z iných miest a krajín sveta. V takýchto prípadoch som s nimi musela urýchlene prerušiť kontakt, aby som sa vyhla zbytočným stretnutiam. A tak som sa celé dni, týždne, mesiace a roky „hrala“ dlho do noci na sociálnych sieťach, a potom som v nedeľu išla do zboru so zbožným výzorom a spievala v chválovej skupine.“

Sociálne siete sú síce lákavé, ale dosť riskantné, pretože sa s vami môžu „hrať“ a zabávať sa tí, s ktorými trávite hodiny a dni pred počítačom. To však nie je najtragickejšia časť mánie sociálnych sietí. Smútkom a často aj horkými slzami zaplatia za vašu vášeň blízke a drahé duše, ktoré ste bezmyšlienkovite „odhodili“ kvôli zábave a známostiam. Aby som vám objasnila, čo vám tým chcem povedať, uvediem nasledujúci príklad.

Jedna staršia žena mi s bolesťou v srdci povedala, že jej päťročný vnuk jej každú sobotu a nedeľu volá telefónom a s plačom ju prosí, aby prišla k nemu, aby mohol ísť s ňou von na prechádzku. Na moju zmätenú otázku, prečo to nemôžu urobiť jeho rodičia, odpovedala, že jej dvadsaťsedemročná dcéra a zatiaľ sú takí pohltení sociálnymi sieťami, že cez víkendy zabúdajú na vlastné dieťa, ktoré celé hodiny hľadá von oknom, zatiaľ čo otec a mama, sediaci v rôznych izbách pred svojimi notebookmi, píšú SMS a skypujú s mnohými virtuálnymi známymi. A keďže jej je vnuka ľúto, jeho babička príde a berie ho na prechádzku. A chlapcovi

rodičia sú takí zaujatí, že dokonca zabudnú poďakovať svojej matke, keď sa po návrate z prechádzky a nakŕmení vnuka večerou chystá ísť domov.

Vidíte, mladí ľudia, akou pascou a sieťou môže byť váš „neškodný“ počítačový koníček, ktorý vás odvádza od tých, ktorým by mal váš voľný čas právom patriť. Pri stretávaní sa s virtuálnymi priateľmi často úplne zabúdate, že mimo sociálnej siete je niečo dôležitejšie, ako to, čo vás priťahuje. A tým **dôležitejším niečím je – človek!** Nieкто, kto je vedľa vás, kto je vám veľmi blízky, kto potrebuje vašu lásku, pozornosť a teplo srdca. Sociálne médiá sú len zábava, ktorá by nemala zatieniť skutočný život, živých ľudí, ich bolesť, radosť a dušu, ktorá vás potrebuje.

Ďalšou nebezpečnou pascou satana v súčasnosti sú **počítačové hry**, ktoré sú obrovskou módou pre deti, tínedžerov a najmä pre vás, milí mladí ľudia. Mnohí z vás sa v týchto hrách tak ponoria do klamného sveta, ktorý objaví, že sa pre nich stane modlou. Všetku silu svojej duše, všetku energiu obsiahnutú vo svojom veku a všetku svoju lásku nesmerujete do reality, ale v skutočnosti do prázdnoty. A keď sa láska odovzdá prázdnote, duša sa zničí a prázdnota vznikne aj v nej.

Matka jedného 16-ročného chlapca, takmer plačúc od bezmocnosti a zúfalstva, povedala: „Manžel ma opustil so synom, keď mal len osem mesiacov, a odvtedy som sa, sklamaná z mužov, rozhodla, že sa už nikdy nevydám a zvyšok života zasväťím svojmu dieťaťu. A akoby z vďaky za to z neho vyrástol poslušný a milý chlapec, ktorý ma mal veľmi rád. Keď som sa obrátila k Pánovi, ochotne so mnou chodil na bohoslužby a bol príkladom pre ostatné deti. Keď mal dvanásť, povedal mi, že potrebuje domáci počítač pre úlohy do školy. Skôr, než som vyhovel jeho žiadosti, rozhodla som sa porozprávať s našim pastorom, ktorý povedal, že má všetky dôvody domnievať sa, že prítomnosť počítača v našom dome by mohla spôsobiť závislosť môjho syna od počítača, pretože je veľmi vášnivý chlapec. Spočiatku som toto varovanie jednoducho neprijala, pretože som verila, že

v prípade fajčenia, alkoholizmu a drog je pochopiteľné, že vznikne závislosť. Čo sa týka počítača, o akej závislosti môžeme hovoriť, keď ho má dnes takmer každá rodina! Čo môže byť zlé na tom, že sa dieťa zaoberá zaujímavou činnosťou a nestretáva sa s pochybnou spoločnosťou a nefajčí v uličkách s inými tínedžermi? Mladšia generácia sa v súčasnosti bez počítača jednoducho nezaobíde. Ved' obsahuje toľko rôznych informácií a programov potrebných pre školské a vysokoškolské vzdelávanie. Čoskoro som synovi kúpila počítač a on ho okamžite začal používať a robil veľké pokroky. Netrvalo dlho a požiadal ma, aby som mu kúpila počítačovú hru, aby sa mohol občas zabaviť. Nepodozrievajúc ho z ničoho zlého kúpila som mu požadovanú hru a vôbec som nevedela, o čo ide. V nasledujúcich rokoch ma na narodeniny, Vianoce a iné sviatky žiadal, aby som mu kúpila ďalšiu hru, ktorú by chcel mať. Takto to pokračovalo, až kým som si na ňom nezačala všimnúť výraznú zmenu. V minulosti bol čistotný a veľmi poriadkumilovný, teraz bol čoraz nedbalejší, neporiadnejší, roztržitejší, vzdialený od reality, slovom – uzavretý v sebe. Trávil hodiny a dni hraním týchto hier a často ani nešiel jesť, keď som ho zavolala k stolu. Predtým bol pokojný a priateľský, ale keď sa musel vzdialiť od počítača, bol čoraz netrpezlivejší, podráždený, nahnevaný a niekedy aj agresívny. Keď som mu raz začala vyčítať, že stráca čas, rozzúril sa tak, že sa zdalo, že ma chce zabiť. Teraz je z neho iný chlapec. Takto som kvôli počítačovým hrám prišla o milujúceho syna. Teraz žijem vedľa nevyspytateľného človeka, ktorého sa jednoducho bojím.“

Chcela by som povedať, že v tomto smutnom svedectve matky sú typické znaky závislosti od hier, ktorá je jedným z druhov závislosti na počítači. Bežné slovo „závislosť“ sa vzťahuje na patologickú závislosť od čohokoľvek a pojem „závislosť od počítača“ sa vzťahuje na závislosť človeka od trávenia dlhého času pri počítači, nehladiac na to, či ide o prácu, hranie počítačových hier, pobyt na sociálnych sieťach alebo iné online záľuby. Vo väčšine prípadov vzniká závislosť od hier z latentnej alebo zjavnej nespokojnosti

človeka s jeho okolím a neschopnosti vyjadriť sa zo strachu z nepochopenia. Tým, že vyvoláva nevôľu a nesúhlas ostatných, sa ešte viac prehľbuje vnútorný konflikt v závislom človeku, a tým posilňuje jeho závislosť od trávenia času na počítači.

Jednou z vlastností moderných počítačových hier je ich ohromujúce ozvučenie a obrazový obsah, ktorý vytvára pocit reality a dočasne odvádza pozornosť používateľa od vnímania okolitého sveta. Okrem toho sú mnohé elektronické hry emocionálne nabité (*radosť, vzrušenie, hnev, zlosť*), čo je základom patologickej náklonnosti k nim. Ak sa na tento jav pozrieme z kresťanského hľadiska, môžeme povedať, že takýto človek je pohltený vášňou bez toho, aby si to všimol. Počítačové hry preňho predstavujú spôsob úniku z nudnej reality, zo sivého a nezaujímavého života, z ťaživej atmosféry doma alebo v práci a z prázdnoty vlastnej duše. Ak kresťanovi chýba intimita a úprimné spoločenstvo s Pánom, hľadá východisko, kde by sa mohol realizovať, alebo jednoducho uniknúť monotónnosti každodenného života. Vo svojej túžbe po tom si neuvedomuje, že tento druh online zábavy môže zatemniť jeho myseľ, pretože je zameraný na jeho podvedomie a spôsobuje v ňom nezvratné zmeny a katastrofické procesy. Čím je počítačová hra návykovejšia, tým viac preniká do ľudskej mysle a programuje ju tak, že je ťažké rozlišovať medzi hrou a skutočným svetom, ktorý sa začína podobat' na veľkú hru, v ktorej niekto vládne a všetko riadi. Keď človek prepadne virtuálnej závislosti, úplne sa odpojí od reálneho života a prestane cítiť zodpovednosť za svojich blízkych, štúdium, prácu a dokonca aj za vlastnú dušu. To všetko pre neho stráca význam, pretože hlavnou vecou sa stáva hrací priestor. Stáva sa tak tvorom, ktorý uniká z reality do iluzórneho sveta, teda tzv. gamblerom alebo eskapérom (*preložené z anglického escape – uniknúť z reality, odvrátiť sa, uniknúť*).

Takýto prístup k životu je nielen duchovne škodlivý, ale ovplyvňuje aj psychiku, čo sa okamžite prejavuje v sociálnej oblasti. Ved' človek má jeden život, jednu myseľ

a jednu dušu. Človek sa nestane iným, keď vstane od počítača. V ňom zostane to, čo sa objavilo v priebehu hry. Tak, ako sa správa v počítačovej hre, bude sa správať aj v skutočnom živote a rôzne životné situácie bude riešiť s ľahkosťou. Ved' pri hre vie, že nie je skutočná a že všetko sa dá znovu prehrať. Podobný prístup prejavuje aj k ľuďom vo svojom okolí. Gambler si zvykol na to, že vo virtuálnom svete hry ho všetci poslúchajú, tak aj v živote vyžaduje rovnaký postoj. A to nevyvoláva nič dobré, len opakujúce sa konflikty, hádky a škandály, ktoré samozrejme nevedú k ničomu dobrému. Život nie je hra. Musíme sa podriaďovať druhým a obetovať svoje vlastné záujmy, čoho hazardný hráč jednoducho nie je schopný. Preto sa rozčuľuje a hnevá na blízkych ľudí: rodičov, deti, spolužiakov, kolegov a všetkých ostatných, ktorí ho do niečoho nútia alebo sa mu „opovážia“ odporovať. Pri obrane svojich „práv“ je pripravený na akékoľvek agresívne činy, až po bitie a zabíjanie, pretože „nebojácnosť“, ktorú v ňom vypestovali počítačové hry, je založená na nezodpovednosti.

Ďalším negatívnym aspektom hazardných hier je rozvoj neistoty. Hráč, ktorý sa vo virtuálnom živote cíti ako superhrdina, verí, že v realite získa všetko rovnako ľahko, ako v počítačových hrách. Po návrate do reality si však rýchlo uvedomí, že úspech sa nedá dosiahnuť len stlačením gombíka a objaví sa u neho pochybnosť o sebe, uzavretie sa pred svetom, hnev, zatrpknutosť, apatia a depresia, ktorá niekedy vedie až k samovražde.

Počítačové hry sú obrovskou stratou času, a to preto, lebo dospelí ľudia majú väčší zmysel pre čas ako mladí ľudia a tínedžeri, ktorí trávajú hodiny hraním počítačových hier, hoci sa zdá, že ich rozptyľujú len na niekoľko minút. Postupne sa z toho stane zvyk, ktorého je ťažké sa zbaviť. Závislosť od hazardných počítačových hier môže viesť k rozpadu rodiny, pretože mimo virtuálneho sveta je závislý hráč rozptýlený, nedokáže sa sústrediť a zanedbáva svoje povinnosti, čo vedie k nevyhnutným rodinným problémom.

To však nie je všetko. Vplyv počítačových hier na psychiku vedie k strate schopnosti prepínať sa na iné činnosti, zužuje okruh záujmov, znižuje kritický postoj k negatívnym aspektom svojej závislosti, spôsobuje stratu záujmu o sociálnu stránku života, o svoj vzťah a uspokojovanie ľudských potrieb, vytvára citeľné ťažkosti v medzilidskej komunikácii, vedie k strate kontaktu s blízkymi. A aj keď nie každý dokáže podľahnúť tomuto mentálnemu vplyvu, vy, mladí, budete žať plody častého sedenia pri počítačových hrách, ktoré sa na vás prejavia:

- Výrazné zhoršenie zraku a príznaky suchých očí (*pretože počítačové hry neustále menia zameranie zraku a stupeň napätia, čo je obzvlášť výrazné pri pretekoch a strieľačkách*);
- problémy s chrbticou a pohybovým aparátom (*keďže človek celé hodiny prakticky nehybne sedí a všetku svoju pozornosť sústreďuje na virtuálnu hru*);
- gastrointestinálne poruchy a obezita (*pretože nadšenci videohier uprednostňujú pasívne sedenie na stoličke pred aktívnou fyzickou aktivitou a obetujú zdravú výživu hre*);
- vznik hemoroidov (*najčastejšie ochorenie vodičov a gambleroch, ktoré je spôsobené dlhodobým sedením v takmer nehybnom stave, čo spôsobuje stagnáciu krvi v panve*);
- nervozita a nespavosť (*keďže intenzita a náročnosť počítačových hier je sprevádzaná nadmerným zaťažením centrálného nervového systému, čo vedie k chronickej únave*).

Treba poznamenať, že všetky počítačové hry sa líšia svojím obsahom a žánrom. Najneškodnejšie sú takzvané arkádové hry s jednoduchou grafikou a zvukom. Tieto hry sú totiž len „zabíjaním času“. Ale úplne iná vec – hry na hrdinov, v ktorých sa hráč „prevetlí“ do svojej postavy a bezhlavo sa ponorí do svojho virtuálneho sveta. Pocit reality v týchto hrách je taký veľký, že si udrží pozornosť hráča na dlhý čas. Ešte nebezpečnejšie sú „strieľačky“, ktoré sa vyznačujú primitívnym dejom založeným na násilí a vraždách. Tieto hry majú obzvlášť negatívny vplyv na psychiku a vedú k hnevu, zúrivosti a agresii. Obzvlášť nebezpečné sú hry ako

„MMORPG games“ – masívne multiplayerové online hry na hrdinov pre viacerých hráčov, ktoré by si kresťania nikdy nemali kupovať. Do tohto žánru patria aj známe hry „World of Warcraft“ a „Lineage“. Ich hranie zahŕňa interakciu s ostatnými postavami a „zvyšovanie úrovne“ ich postáv. Tieto hry nemajú logický koniec príbehu, takže sa môžu hrať donekonečna a odtrhnúť sa od nich je veľmi ťažké. Existujú aj hry s veľmi násilnými príbehmi. K takým patria hry „Manhunt“ atď. Táto hra je plná nenávisti a násilia a jej atmosféra môže viesť k depresii.

Mnohé počítačové hry sú strašidelné ani nie tak pre množstvo krvavých scén, ale pre ich tiesnivú atmosféru. Patrí medzi ne „Pinumbra“ (v ktorej riešite hádanky a unikáte pred odpornými príšerami so sekerami) a hry „Outlast“, „Amnesia“ a „Resident Evil“. Najnebezpečnejšie počítačové hry sú však tie, ktoré zapájajú hráčov do okultného sveta a vedú ich k oddanosti duše satanovi, a takýchto hier sa v súčasnosti vydáva čoraz viac. Patrí medzi ne napr. „THE FALEN“ („Vydedenci“), „Qwest“ („Vesmírne cestovanie“) a najmä „ADVENTURE“ (t. j. „Dobrodružstvo“), v ktorej dochádza k tomu, že do hráčovej postavy vstúpia démoni a spôsobia jej posadnutie.

Dnes existuje nespočetné množstvo počítačových hier rôzneho druhu, a keďže je po nich obrovský dopyt, zábavný priemysel sa rýchlo rozvíja a ponúka hráčom nové arkádové, simulačné a dobrodružné hry s živými ilustráciami a vzrušujúcimi príbehmi (napr. „Pokémon GO“). Odmietnuť takéto virtuálne pôžitky je ťažké nielen pre tínedžerov a dospievajúcich, ale aj pre dospelých. Samozrejme, ak človek pochopí, čo sa s ním deje, vždy má šancu uniknúť. Nie každý sa však o to snaží. Koniec koncov, v hre zažívajú pozitívne emócie. Vyhrajú tam, a ak sa im to nepodarí, vždy môžu reštartovať a zopakovať si to, čo v bežnom živote nedokážu. Preto fanúšikovia takýchto pocitov sedia celé hodiny pri počítači a nechcú sa vrátiť do každodennej reality.

Závislosť na kybernetických hrách nie je ako drogová závislosť, pretože zahŕňa iné časti mozgu, ale stále je to

závislost' v pravom zmysle slova so všetkými dôsledkami, ktoré z toho vyplývajú. Nielen to, ale závislosť od hier je vážna duševná porucha, ktorá sa ťažko lieči medicínsky, a preto ju Svetová zdravotnícka asociácia zaradila do kategórie závažných ochorení. Mnohí odborníci dokonca tvrdia, že abstinenčný syndróm sa v súčasnosti objavil práve preto, že počítačová virtuálna realita sa pre ľudí stala rovnakou drogou.

V posledných rokoch sa medzi mladými ľuďmi čoraz viac rozširuje ďalšia počítačová mánia s názvom „**CyberSports**“, čo je herná súťaž, v ktorej počítač simuluje virtuálny priestor, v ktorom sa súťaží. V záujme zábavy umožňuje elektronický šport všetko, vrátane ničenia a vraždenia, čo je viac než len šport. A nezáleží na tom, že to človek robí vo virtuálnom svete. Všetku túto ohavnosť, ktorá sa mu ponúka, vkladá do svojej duše a má z nej radosť a uspokojenie. Zostáva už len zmazať tenkú hranicu medzi virtualitou a realitou a vyraziť do sveta pripravený zabíjať.

Na záver by som chcela stručne zhrnúť výhody a nebezpečenstvá internetu. Ak hovoríme o plusoch, sú to predovšetkým zrýchlenie rôznych procesov, rýchlosť komunikácie, kvalitné pripojenie, možnosť komunikácie s inými ľuďmi, ako aj najbohatší zdroj informácií. Pokiaľ ide o mínusy, **prvým nebezpečenstvom internetu** je, že je dobrým nástrojom na manipuláciu s informáciami rôznych vekových skupín, a predovšetkým vášho vedomia, mladí ľudia. Veď polovica z tých, ktorí neustále „sedia“ na internete, ste vy. **Druhé nebezpečenstvo** spočíva v tom, že ľudia unášaní ním sa vzdávajú od priamej komunikácie a priateľských kontaktov, odvyknú si od osobných vzťahov, v ktorých by si mohli porozumieť, súcítiť, vcítiť sa, vidieť si do očí, cítiť sympatie, lásku a úctu. **Tretím nebezpečenstvom** je neustála zábava, ktorá sa mení na sféru oddychu a prijíma prostredníctvom nej nielen negatívne, ale v plnom zmysle agresívne informácie, ktoré ničia morálne zábrany, ktoré do nás vložil Stvoriteľ. Každé „odchádzanie“ do **siete internetu** vedie k duchovnej prázdnote

a strate zmyslu života, duchovnej čistoty, bázne pred Bohom a kresťanskej lásky.

Preto je také dôležité, aby ste boli obzvlášť ostražití a bdeli nad svojim srdcom, keď máte počítač a internet, aby ste zabránili diablovi využiť ich na to, aby z vás urobil svojich otrokov. A to už **pri prvom náznaku upadnutia do závislosti od počítača, hier a internetu** je potrebné vynaložiť všetko úsilie, aby sme takémuto zotročeniu zabránili. Príznaky sú nasledovné:

- a) strata kontroly nad časom stráveným pri počítači,
- b) nedodržanie sľubov, ktoré ste dali sebe alebo iným, že skráтите čas strávený pri počítači,
- c) zámerné bagatelizovanie a klamstvo o čase strávenom na počítači a vymýšľanie si rôznych výhovoriek pre svoju závislosť,
- d) strata záujmu o spoločenský život, svoj vonkajší vzhl'ad a o domáce povinnosti,
- e) zmiešané pocity radosti a viny pri sedení pri počítači a podráždenie, keď sa od neho musíte odtrhnúť,
- f) obsedantná túžba neustále kontrolovať svoje emaily,
- g) dlhodobé sedenie v chatoch,
- h) nekontrolovateľné nutkanie vyhľadávať a čítať všetky druhy informácií na internete,
- i) vznik závislosti na sledovaní erotických filmov a čítaní pornografickej literatúry.

Je do veľkej miery na vás, mladí ľudia, či sa necháte chytiť na háčik počítačovej závislosti. Tiež je na vás, či pri používaní internetu zostanete slobodní a nedovoliťte diablovi, aby z vás urobil svojich otrokov.

Podme si teraz povedať o ďalšej mánii, ktorá tiež drží v zajatí mnohých mladých veriacich a je mimoriadne zá-kernou diablovou pascou nielen pre kresťanskú mládež, ale pre veriacich všeobecne. To platí aj pre súčasný **kresťan-ský rock**. My, kresťania, dobre vieme, že nemáme počúvať svetskú rockovú a popovú hudbu, ale pokojne počúvame takzvané kresťanské piesne, ktoré majú v melódii rockové prvky.

Jedna mladá, duchovne hľadájúca dievčina z USA napísala: „Bohoslužba v našom zbore, ktorý sa považuje za veľmi duchovný, sa začína čoraz viac podobat' modernému americkému kostolu – s hlasnou rockovou hudbou, bubnami a piesňami takými rýchlymi, že sa vám chce tancovať. Niekedy sa mi zdá, že ako deti svetla sme takí duchovne slepí, že nevidíme ani satana, ktorý prichádza na naše bohoslužby v podobe „kresťanskej“ rockovej hudby a rovnakého druhu piesní. Kedysi som rada spievala v chválovej skupine a obrovské množstvo nástrojov vrátane bicích a rockových gitár mi pripadalo ako niečo normálne. Niekedy som sa však cítila trochu trápne, keď v kostole znela hudba, podobná svetскеj. Ale okamžite som tieto myšlienky zahнала a ubezpečila som sa, že ak je to prijateľné pre všetkých ostatných, tak sa nič nedeje. Prišiel však čas, keď mi Duch Svätý začal dávať jasne najavo, že táto hudba nepochádza od Boha. A potom pre mňa súčasné kresťanské piesne stratili svoj duchovný význam, pretože boli oduševnené, nie duchovné. Dokonca som sa o tom pokúsila povedať nášmu vedúcemu tímu uctievania, ale samozrejme som bola nepochopená a bolo mi povedané, že to nie je hudbou alebo piesňami, ale mojím srdcom, ktoré stratilo radosť, a preto sa treba za mňa modliť. V každom prípade si naši duchovní mysleli, že mám osobné duchovné problémy, hoci to bolo naopak! Som si istá, že je to Boh, kto mi otvára oči pre hudbu a štýl moderných chvál, ktorým venujeme veľkú pozornosť. Teraz mi je jedno, čo si o mne ľudia myslia, ak som poslušná Pánovi. Chápem, že najlepšou chválou Boha nie sú piesne, ktoré spievame, ale skutočný život v Kristovi, v ktorom sa prejavuje ovocie Ducha Svätého, vrátane úsilia o svätosť a pokorného chodenia pred Bohom. Až potom prichádza na rad hudba a piesne, ktoré by mali byť bez prímеси rocku, jazzu a ďalších podobných štýlov. Po odchode z tímu chvál sa v mojom srdci rozhostil pokoj a mier. Nepochybujem o tom, že je to Božie vedenie. Nie som pochopená ani podporovaná, čo nie je prekvapujúce, keďže kresťanstvo sa čoraz viac posúva k modernému štýlu chvál. Som jediná v celom

zbore, kto obhajuje kresťanské piesne zo spevníka, presvedčená, že klasické kresťanské melódie na bohoslužbe v sprievode jedného klavíra sa môžu viac dotknúť srdc prítomných“.

Všimnite si, priatelia, že tieto slová nepatria staršiemu človeku, ale mladej kresťanke, ktorá sa pomerne nedávno obrátila k Pánovi. V súvislosti s týmto svedectvom sa pozrime bližšie na to, čo sa stalo normou v takmer všetkých súčasných protestantských cirkvách. Podľa Wikipédie je **rocková hudba** súhrnný názov pre celý rad súčasných hudobných štýlov, ktoré existujú od polovice 50. rokov 20. storočia. Slovo „rock“ označuje rytmické pocity spojené s určitou formou pohybu. Rock má mnoho variácií, štýlov a podštýlov. Dnes je ním zaplnený rozhlas, televízia a najrôznejšie reklamy. Rocková hudba, či už jemná alebo ťažká, má jedno spoločné – jej rytmus, ktorý sa nazýva „Back Beat“ (*klúčový prvok bubnovania*), ktorý dáva rockovej hudbe charakteristický pocit napredovania. Slovné spojenie „rock'n'roll“ bolo v tých rokoch výstižnejšou náhradou za „smilstvo a zhýralosť“, takže nie je prekvapujúce, že po propagácii rockovej hudby sa okamžite zdvihla vlna rozvodov. Rodiny sa začali rozpadávať. Tínedžeri prestali spievať piesne svojich otcov, izolovali sa a búrili sa proti rodičom. Lídri rockovej hudby sa opili, zomreli na drogy alebo spáchali samovraždu. A tých, ktorí uctievali tieto modly, postihol podobný osud.

Ak sa pozriete na históriu „rock'n'rollu“, ako prvé vás napadne, že mu predchádzala hudba „ragtime“, ktorá vznikla v takzvaných „red light districts“ (*chudobných štvrtiach s prostitútkami*) v afroamerických štvrtiach Saint Louis a New Orleans. Podobné štvrte existujú aj v holandskom Amsterdame a nemeckom Hamburgu, ktoré sú centrami zhýralosti, nemravnosti, sexuálnej roztopašnosti a morálneho úpadku. „Ragtime“ na začiatku 50. rokov 20. storočia odrážal atmosféru týchto oblastí. Ragtime sa časom transformoval na jazz, bloom, swing a boogie-woogie, z ktorých vznikol rock'n'roll, ktorý dal vzniknúť všetkým ďalším

smerom modernej rockovej hudby. Slávny rockový hudobník Jimi Hendrix, ktorý je všeobecne známy svojím dešivo zhýralým životným štýlom, ho opísal týmito slovami: „Atmosféra sa vytvára preto, lebo hudba je duchovná vec. Môžete ňou ľudí hypnotizovať, a keď sa dostanete na ich najslabšie miesto, môžete im podvedome kázať to, čo chcete povedať.“

„Beck Beats“ je teda nespútaný, telesný a zmyselný rytmus, ktorý vysiela do ľudského tela určité impulzy a prebúdzajú tie najprimitívnejšie inštinkty. Na druhej strane, rock je nečistá, sexuálna hudba, ktorá má silný účinok a je návyková (čo vysvetľuje obrovskú túžbu počúvať ju stále). Tento štýl hudby propagujú hudobníci ako výzvu žiť podľa vlastných pravidiel a nie podľa pravidiel, ktoré vám niekto povie, vrátane Božích prikázaní. Preto rocková hudba, „Beck Beats“ a „Rock'n'Roll“ predstavujú nielen vzburu proti Bohu, ale v plnom zmysle rúhanie. Nie nadarmo sú na čele takých javov, ako: sexuálna roztopašnosť, rozvody, legalizácia potratov, popularizácia homosexuality, lesbizmu a voľnej lásky.

V 70. rokoch 20. storočia rocková hudba zaplavila kresťanské cirkvi, pretože duchovní, ktorí si všimli, že priťahuje davy neveriacej mládeže, sa rozhodli urobiť kompromis a pustiť ju do svojich zborov, aby prilákali mladých mužov a ženy zo sveta. Výsledkom tohto kompromisu bolo, že za dvadsať alebo tridsaťpäť rokov sa základné protestantské cirkvi stali akýmsi miestom rockových tancovačiek so všetkými dôsledkami, ktoré z toho vyplývajú.

„Beck Beats“ má mnoho spôsobov, ako preniknúť do cirkví, ale obzvlášť úspešné sú rôzne audio hudobné záznamy, ktoré nahrávajú v kresťanských nahrávacích štúdiách profesionálni hudobníci, či už ide o bezbožníkov, heretikov, odpadlíkov alebo dokonca satanistov. Tieto nahrávky sa potom používajú v kresťanských cirkvách na „vyučovanie“ Božieho ľudu, na „oslavu“ Pána a na zvolávanie neveriacich k pokániu bez toho, aby sa niekto pýtal, aká je nádoba, cez ktorú tieto tóny prúdia. Niet divu, že sa v našich

cirkvách rozmáha duch smilstva, ktorý kazí mládež a ničí kresťanské rodiny. Mladí ľudia nakazení rytmom „Beck Beats“ počúvajú svetskú rockovú hudbu v rádiu počas jazdy (*pretože takmer všetky moderné rozhlasové stanice sú plné rocku*) alebo si kupujú CD a vychutnávajú si ju doma a všade, kde sa dá. A po jej vypočutí prinášajú rockovú hudbu do kostola a vnášajú do nej slová s kresťanským obsahom, čo však nemení jej podstatu.

Mnohí úprimní a mysliaci kresťania, ktorí čelia problému kresťanskej rockovej hudby, presviedčajú duchovných a členov svojich zborov, že táto hudba nemá miesto v domoch modlitby. Ak rocková hudba obsahuje vzburu, poburovanie, vulgárnosť, obscénnosť, násilie a rúhanie, o akom požehnaní, vedení Duchom Svätým a Božej prítomnosti môžeme hovoriť na našich bohoslužbách? Proti tomuto názoru sa zástancovia tejto hudby ohradzujú, že na kresťanskom rocku nie je nič zlé, že je to len vec osobného vkusu a že Boh si ho používa na oslovenie stratených duší, pretože je veľmi účinnou službou pre dnešnú svetskú mládež, nakoľko disponuje srdcami závislých ľudí na počúvanie kázania evanjelia.

Ako kresťania môžeme mať rôzne názory na rovnaké veci, ale rozhodujúce pre nás nemajú byť názory ľudí, ale to, čo nám hovorí Sväté Písmo. Napríklad apoštol Ján, milovaný Kristov učeník, učil Ježišových nasledovníkov, hovoriac: „*Nemilujte svet, ani to, čo je vo svete. Ak niekto miluje svet, nie je v ňom Otcova láska. Veď nič z toho, čo je vo svete – žiadostivosť tela, žiadostivosť očí a vystatovanie sa blahobytom – nie je z Otca, ale zo sveta*“ (1Jn 2:15-16). Ďalší z jeho učeníkov, apoštol Pavol, vytýčil deliacu čiaru medzi kresťanmi a svetom, ktorú by sme nemali prekročiť ani my, moderní nasledovníci Krista: „*Neľahajte cudzie jarmo s neveriacimi! Veď čo má spravodlivosť spoločné s nepravosťou a aké spoločenstvo má svetlo s tmou? A aký je súlad Krista s Beliarom, a aký má podiel veriaci s neveriacim? Ako patrí k sebe Boží chrám a modly? My sme predsa chrám živého Boha, ako hovorí Boh: Budem v nich prebývať a medzi nimi*

*prechádzať sa, a budem ich Bohom a oni budú mojim ľudom. Preto vyjdite spomedzi nich a oddel'te sa, hovorí Pán, nečistého sa nedotýkajte a ja vás prijmem“ (2Kor 6:14-17). Apoštol Pavol tiež povedal kresťanom v skorumpovanom Ríme: „Prosím vás tedy, bratia, pre rôzne milosrdenstvo Božie, žeby ste ta dali svoje telá v živú obeť svätú a ľúbu Bohu, rozumnú to vašu svätoslužbu. A **ne-pripodobňujte sa tomuto svetu**, ale sa premeňte obnovením svojej mysli, aby ste zkušali, čo je vôľa Božia, to, čo je dobré, ľúbe a dokonalé!“ (Rim 12:1-2, ROH).*

„*Nepripodobňujte sa tomuto svetu*“ – to znamená, aby ste z neho neprijímali to, čo je v rozpore s Písmom. Preto nemôžeme milovať veci tohto sveta len preto, že majú vplyv na ľudí okolo nás. Božia svätosť od nás vyžaduje, aby sme sa oddelili od sveta vo všetkom, čo sa týka našej cesty pred Pánom. A keďže hudba a spev tvoria veľkú časť uctievania Boha, pretože sú vyjadrením našich citov k Nemu, musíme byť obzvlášť opatrní, aby sme neohrozili pravú svätosť kvôli našim túžbam. Ak sa totiž zamyslíme nad štandardom sekulárneho rocku a porovnáme ho s „kresťanskou“ rockovou hudbou, je jasné, že jediný rozdiel medzi nimi je ten, že vo svojom názve používajú meno Krista. Opravdivé kresťanské melódie sú pokojné piesne, ktoré povzbudzujú k modlitbe a úcte k Pánovi, a o akej úcte možno hovoriť, ak ruky začnú tliekať do rytmu a nohy mimovoľne dupať alebo sa rozprúdia do tanca?!

„Kresťanský“ rock ovplyvňuje ľudí ohromujúcou silou elektronických nástrojov. Počas pobytu v Južnej Afrike som počula skutočný príbeh veriacich čiernych Afričanov, ktorí v hrôze utekali zo sály, keď skupina, ktorá prišla zo západnej Európy evanjelizovať, začala otriasať múrmi ich modlitebne ohlušujúcim zvukom kresťanskej rockovej hudby. Keď sa prekvapení návštevníci – muzikanti opýtali čiernych kresťanov utekajúcich z bohoslužby, čo spôsobilo také ich správanie, odpovedali, že predtým, ako prišli k Pánovi, hrali takú hudbu, ktorá vyvolávala zlých duchov, a oni nemôžu byť v miestnosti, kde sa hrá v satanskom rytme. Keď

počúvame takéto veci, musíme sa zamyslieť: či Afričania a my Európania neslúžime tomu istému Bohu, ak im to zakazuje a my máme akosi „dovolené“ používať pri bohoslužbách rockovú hudbu, ktorá pochádza priamo z pekla?! Alebo sme tak duchovne slepí, že už nevidíme satana, ktorý prichádza na naše bohoslužby ako anjel svetla?

Ako kresťania by sme mali byť vďační Pánovi za hlasy, ktoré nám dal. A na to, aby sme Ho chválili v našich piesňach, nepotrebujeme dunenie hudobných nástrojov, ktoré nás uvedie do stavu podobnému tranzu. **Boh nepoužíva nič satanské, aby priniesol spasenie strateným.** Poslal svojho Syna na zem, aby nám svojou smrťou a vzkriesením priniesol nádej na spásu. To je možné len vďaka umŕtvovaniu telesných túžob a zrodeniu nového stvorenia v Kristovi v nás. Na druhej strane kresťanská rocková hudba berie to, čo predstavuje Boha, a mieša to s tým, čo znamená satan. Boh však takýto kompromis nenávidí. Preto je také ťažké pochopiť, ako sa znovuzrodené Božie dieťa môže podriaďovať tomu, čo v ňom prebúdza telesné hriechne pocity, a tak aktivuje boj proti Duchu pravdy. Keď sa totiž človek venuje rockovej hudbe, obetuje nielen čistotu svojho srdca, ale ohrozuje aj triezvosť svojho myslenia a jasnosť svojho zdravého rozumu.

Spomínam si, ako ma na jednej misijnej ceste oslovil syn pastora veľkého kresťanského zboru a požiadal ma, aby som mu pomohla s duchovným problémom, ktorý už dlho riešil a nevedel nájsť východisko. V osobnom rozhovore sa ukázalo, že sa dlhé roky venoval hudbe a viedol cirkevný orchester. Hral na rôzne nástroje, ale najviac zo všetkého miloval bicie nástroje. Odkedy sa v ich zbore začala pri bohoslužbách používať rocková hudba, úplne sa do nej „ponoril“. Tento rytmus sa mu páčil čoraz viac, a tak sa ho snažil čo najviac používať v ich bohoslužobnej skupine. Kupoval a neustále počúval nahrávky rôznych svetských rockových skupín a ani si nevšimol, ako prešiel od ľahších žánrov k tvrďšiemu, ťažšiemu a dokonca agresívnejšiemu rocku, ktorý bol spojený s horormi, pornografiou, sadomasochizmom,

okultizmom a satanizmom. Tak to pokračovalo až do chvíle, keď jedna neveriaca spolužiačka z univerzity, ktorá bola veľkou fanúšičkou rockovej hudby, keď sa dozvedela, že existuje aj kresťanský rock, vybuchla smiechom a vmietla mu do tváre: „Čo ste to za ľudia, vy kresťania? Nie je možné vás pochopiť. Ved’ „kresťanstvo“ a „rock“ sú úplne nezlúčiteľné pojmy, a vám sa to nejako podarilo spojiť! Konečne sa rozhodnite, komu slúžite – Bohu alebo satanovi!“

Tieto slová mladým mužom doslova otriasli, prinútili ho zamyslieť sa a pochopiť mnohé z toho, čo sa mu v posledných dvoch rokoch dialo. Uvedomil si, že jeho fascinácia rockom zjavne ovplyvnila jeho psychický, duševný a duchovný stav. Keď sa pokúšal vziať do ruky Bibliu, cítil k nej odpor, a keď sa sklonil, aby sa pomodlil, nemohol vysloviť ani slovo, pretože mu akási neznáma sila zvierala hrdlo. Prenasledoval ho duch smilstva, rúhania proti Duchu Svätému a myšlienky na samovraždu. Začal tiež pociťovať výkyvy nálad, časté záchvaty hnevu a dlhé obdobia depresie. Keď sa nad tým zamyslel, konečne pochopil, do akej priepasti ponoril vlastnú dušu a aké veľké škody spôsobila jeho fascinácia rockovou hudbou na členoch jeho kongregácie. Prišli mu na um slová Písma: „*Kto je slepý, ak nie môj služobník? Kto je hluchý ako môj posol, ktorého posielam? Kto je slepý ako môj obľúbenec a hluchý ako služobník Hospodina?*“ (Iz 42:19). To všetko ho viedlo k tomu, aby vyhľadal pomoc u duchovného poradcu.

Takže, mladí ľudia, aby ste správne charakterizovali „kresťanský“ rock, položte si sami sebe nasledujúce otázky: „Približuje ma rocková hudba k Bohu, ktorou v nej zdanlivo oslavujem Jeho? Vedie ma k uvedomovaniu si Božej svätosti? Hovorí k môjmu vnútru a rieši moje duchovné problémy a potreby? Keby som z rockovej hudby, ktorú tak rád počúvam, odstránil ten zbesilý rytmus, uspokojilo by ma to, alebo by to zrazu bolo príliš nudné? Ak slová, ktoré spievam, nemôžem spievať bez dunenia bubnov, potom možno neslúžim pravému Bohu... ale niekomu inému? Dotýka sa táto hudba môjho srdca a povzbudzuje ma, aby som

z celého srdca slúžil Pánovi, alebo naopak, prebúdza vo mne pocity a túžby, ktoré som nútený pred ostatnými skrývať?“

Ak pri odpovediach na tieto otázky necháte prehovoriť svoje svedomie, potom by ste nemali hľadať výhovorky pre „kresťanský“ rock, ale zo všetkých síl sa brániť jeho zlému vplyvu na vás. Kto sa podujme oslavovať svätého Boha, musí byť s ním zjednotený v duchu a pravde a pri vykonávaní svojej služby musí byť v bázni a úcte. Iba takýmto čistým a svätým spôsobom možno správne chváliť Toho, ktorý za nás vylial svoju krv na Golgote.

Ďalšou zákernou satanovou pascou na vás mladých je **psychedelická hudba**, ktorá priamo súvisí s takzvanou **psychedéliou** (*termín vznikol zo starogréckych slov „duša“ a „jasný“ a označuje škálu javov súvisiacich so „zmenou“ a „rozšírením“ vedomia, takže prídavné meno „psychedelický“ sa prekladá ako „prejavenie mysle“ alebo „rozšírenie vedomia“*). Psychedélia je oblasť poznania, ktorá skúma stabilitu ľudskej psychiky ani nie tak v jej celistvosti, ako skôr v jej odchýlkach.

Termín „psychedelikum“ prvýkrát použil kanadský psychiater pracujúci v USA Humphrey Osmond, ktorý bol jedným z prvých výskumníkov drogy **LSD**, ktorá má výrazný psychotropný účinok. **Psychedeliká** sa nazývajú aj **halucinogény** (spôsobujú halucinácie) a **psychotomimetiká** (napodobňujú psychózu). Mnohí vedci považujú LSD za bežnú a veľmi módnu psychedelickú drogu, ktorú si vyberajú mladí ľudia, ale sú aj vedci, ktorí sú presvedčení, že LSD je nielen silná droga, ale aj **najjedovatejšia chemická látka, akú človek pozná**. Priekopník LSD Albert Hofmann o nej vo svojej knihe „LSD: My problem Child“ napísal: „Pri jednej metóde, populárnej v Spojených štátoch, sa po intenzívnej psychologickkej príprave pacienta užije jednorazová veľmi vysoká dávka 0,3 až 0,6 mg LSD. Táto metóda, nazývaná psychedelická terapia, vyvoláva nábožensko-mystické zážitky prostredníctvom šokových účinkov LSD.“

V umeleckej oblasti je psychedélia umenie, ktorého cieľom je rozšíriť poznanie o svete a ľudskom stave, o záhadách

a tajomstvách existencie a o rozsiahlosti ľudskej fantázie. Toto umenie je zvyčajne poznačené mystikou a nereálnosťou. Psychedelická hudba (*termín odvodený od slov „psycho“ – duša a „delirium“ – nepríčetnosť, šialenstvo*) je kombináciou zvukových prostriedkov, ako sú: skreslená inštrumentácia, zvukové efekty a používanie netradičných hudobných nástrojov a štýlov. Je to komplexná, expresívna hudba, ktorá má na poslucháča silný účinok. Zvyčajne je dosť hlasná, rytmická a monotónna, bez určitého melodického, akoby zmysluplného vzoru. Veľmi sa podobá hudbe používanej pri rituáloch primitívnych národov, ako aj v niektorých sektách a subkultúrach, preto sa nazýva aj hudbou mystických zjavení. Má pôvod v rock'n'roll, „free“ jazze, indickej hudbe a elektronickej hudbe. Ako hudobný žáner vznikla v polovici 60. rokov v USA, v Kalifornii, Los Angeles a San Franciscu.

Psychedelická hudba nie je len melódia, ale aj nálada, ktorá sa odráža v očarujúcich mystických zvukoch, ktoré sa stávajú sprievodcom labyrintmi ľudskej mysle do vesmíru alebo k duchom prírody (*duch mora, lesa, rastlín atď.*). Ako príklady na potvrdenie tohto tvrdenia uvádzam niekoľko „prít'ážlivých“ aj strašidelných hodnotení psychedelickej hudby, ktoré urobili jej milovníci, pričom opísali svoje imaginatívne predstavy o jej obsahu na základe emocionálnych pocitov, ktoré zažili pri jej počúvaní, sprevádzaných **meditáciou**:

1) „Teplý, rovnomerný gong a kozmické flauty na pozadí trepotajúcich sa trúbok. Veľký, obrovský, žiarivý, dokonalý oceán čistej **vesmírnej energie** a veľmi rozmazaný, ale pekelné hlboký energetický rytmus. Obrovské prúdy pod neviditeľnou hrúbkou sotva sa vlniaceho hladkého povrchu veľkého oceánu nesú **transcendentálne obrazy** vzdialených prevrátených svetov.“

2) „Melodické, rozmazané, obklopujúce, niekedy hrejivo bzučiace zvuky kláves a nesúhlasné brnkanie na jemný **tranceový rytmus**. Hudobná cesta na čarovnú lesnú poľanu, kde na nás pod nekonečnou oblohou túžobne hľadia živé

lúčne trávy, tlačiace sa do priestoru plného geometricky správnych bodov. **Hypnotická energia** v podobe hromád neviditeľných, ale očarujúco vibrujúcich krúžkov vychádza zo stredu tajomnej mýtiny.“

3) „Ponurá gotická atmosféra tvorená rozmazanými a prevrátenými zvukmi organu a amorfnými **útržkami rituálnych spevov, srdcervúcich recitácií a rôznych škripajúcich a syčiacich nezrozumiteľných útržkov hlasov zo záhrobia**. Prebúdzajúce mohutné, unavené telo nerozvážnych pocestných a **zlých duchov** starobylých, vlhkých, machom obrastených, sivými lišajníkmi pokrytých hrobiek s vekmi zapadnutým prachom. Z temných hlbín kamenných chodieb labyrintu sa ozýva mrazivý, valivý, mučivý šum.“

4) „Rituálne experimenty v skladbách, ktoré sa špirálovito ponárajú do temnoty, **riadené obradným rituálom ohňa**, ponárajúce sa do čiernych a zlovestných sfér. Zdlhavé pasáže odlahčeného ambientu (zvuky okolitého prostredia) sú zavŕšené pomalými, zlovestnými kmeňovými perkusiami (bubnovaním) a upokojujúcimi vokálnymi **zaklínadlami** plnými **starodávneho mysticismu a plazivého smradu**. Pri nahrávaní sa používali kamene, kovy, rohy a kosti až po **budhistické rituálne pomôcky**: zvončeky, gongy, hrkálky a ganliny (tibetská rituálna flauta).“

Pri čítaní týchto riadkov, ktoré odrážajú zážitok z počúvania psychedelickej hudby, začnete lepšie chápať, prečo je jej názov definovaný slovami „šialenstvo“ a „duša“. Posúďte sami, chlapci a dievčatá, aké hrozné je to, do čoho sa mnohí z vás púšťajú, pričom netušia, že sa tým dostávajú nielen do sveta mystiky, ale aj do ríše samotného satana.

Na záver tejto kapitoly sa dotknime ďalšej mimoriadne nebezpečnej diablovej pasce, ktorá sa skrýva pod tajomným slovom „**okultizmus**“ (z *latinského slova occultus*, t. j. *skrytý, záhadný*), čo je spoločný názov pre učenie a tradície, ktoré veria, že v človeku a vo vesmíre existujú skryté sily a javy, ktoré veda nepozná a ktoré sú prístupné len „zasväteným“ ľuďom so „zvláštnymi schopnosťami“. Medzi takéto doktríny patria alchymia, astrológia, kabala, špiritizmus,

teozofia, teurgia, ezoterika a mystika. S týmito učeniami súvisí veštenie, špiritizmus, čarodejníctvo, šamanizmus, parapsychológia, paranormálne javy, extrasenzorika a rôzne viery v spojenie so záhrobím. Okultizmus zahŕňa čiernu a bielu mágiu, astrológiu, numerológiu, chiromantiu, výklad symboliky tarotových kariet, veštenie pomocou kyvadla a hracích kariet. Medzi moderné okultné hnutia patria: „New Age“ s jeho mnohými prejavmi a odnožami, „Roerichovo hnutie“, „Transurfingová realita“, „Transcendentálna meditácia“, „Učenie Dona Juana“, „DEIR“ a mnohé ďalšie.

Svet okultizmu je neuveriteľne rozsiahly. Nie je možné, aby som sa na stránkach jednej kapitoly venovala všetkým týmto fenoménom, preto uvediem len jeden príklad, ktorý poukazuje na nedostatok najzákladnejších vedomostí mladých ľudí o ňom. Mladá veriaca z Ukrajiny napísala: „Vo svojich dvadsiatich troch rokoch som sa prvýkrát dozvedela, čo znamená slovo okultizmus, a bola som šokovaná svojou neznalosťou problematiky. Ani som si nevedela predstaviť, že povery, ktoré boli v našej rodine normou, súvisia s okultizmom. Ak som napríklad ležala na zemi, kreslila si alebo pozerala televíziu a niektorý z mojich súrodencov ma prešliapol v obave, že už nevyrastiem, som ich požiadala, aby ma prešliapli ešte raz v opačnom smere. Od rodičov sme často počúvali, že ak cez cestu prebehne čierna mačka, stane sa nešťastie, a ak zo stola spadne lyžica alebo nôž, príde žena alebo muž. Existovalo nespočetné množstvo povier tohto druhu, ktorým sme verili. Spolu so súrodencami a bratrancami som pozerala horory o upíroch a čarodejniciach a niekoľkokrát som sa na Halloween išla pozrieť na sprievod čarodejníc. Keď som mala dvanásť rokov, pri sledovaní televízie a prepínaní kanálov som čítala reklamy, v ktorých sa mi odporúčalo zavolať na ponúkané číslo a dozvedieť sa svoj osud s pomocou jasnovidca. Robila som to, keď v programe nebolo nič iné zaujímavé. Pozerala som aj programy „Bitka senzibilov“ a filmy o Harrym Potterovi. Pamätám si, ako som raz čítala v trhacom kalendári, čo musíte urobiť, aby ste snívali o svojom milovanom alebo budúcom

manželovi. Začala som byť zvedavá a podľa tejto rady som si pred spaním dala pod vankúš hrebeň s nápisom „Dnes sa mi sníva o mojej polovičke“ a naozaj sa mi snívало o chlapcovi, ktorý sa mi vtedy veľmi páčil. Pravidelne som čítala horoskopy, ktoré boli písané na celý mesiac, a raz som v nich našla varovanie, že v určitý deň (*boli to moje narodeniny*) budem musieť prežiť nehodu, čo sa mi skutočne stalo. Od toho dňa som viac verila v pravdivosť astrologických predpovedí a vždy, keď som si vzala do ruky najnovšie číslo novín, prečítala som si najprv svoj horoskop. Okrem toho ma zaujímalо všetko, čo súviselo s mojím znamením zverokruhu, a dokonca som pila čaj z pohára s jeho obrázkom. Ale jedného dňa po stretnutí mládeže nám jeden brat povedal, že horoskopy, znamenia zverokruhu, knihy a filmy o Harrym Potterovi patria k okultizmu. Keď som sa to dozvedela, prišla som domov a vyhodila som všetky noviny, časopisy a knihy, ktoré som mala. Čoskoro som zažila ďalší šok, keď som sa od matky dozvedela, že naša stará mama z otcovej strany sa venovala čarodejníctvu a bola jej odovzdaná moc dedením, ktorú ona používala na liečenie ľudí a dobytká v dedine. Nielen to, svojim vnukom, vrátane mňa, liečila bolesti zubov, vrede, vedela liečiť detské choroby, bradavice, hernie a robila mnoho ďalších zvláštnych vecí, o ktorých naši príbuzní nikdy nehovorili veriac, že po pokání to všetko bolo odpustené a stratilo svoj význam. Až vtedy som pochopila, aké hrozné dôsledky mali jej okultné schopnosti nielen pre jej deti, ale aj pre nás, jej početné vnúčatá. U mňa sa to prejavovalo napríklad strachom z tmy, pocitom prítomnosti niekoho strašidelného v mojej blízkosti, desivými snami s výjavmi prenasledovania, ospalosťou počas bohoslužieb, nedostatočným duchovným rastom, opakovanými rúhavými myšlienkami a hanebnými sexuálnymi hriechmi, nad ktorými doteraz neviem zvíťaziť. O tom všetkom som sa však dozvedela až po prečítaní vysvetľujúcej literatúry. Je veľká škoda, že sa takýmito dôležitými otázkami nezaobráame v našich zboroch, kde je to tak veľmi potrebné.“ Z tohto svedectva je zrejmé, že túžba po okultných

veciach a fascinácia nimi má pozadie, o ktorom kresťania často ani netušia, a až jasné prejavy dôsledkov tohto hriechu ich podnietia hľadať príčinu toho, čo sa im deje.

Takže, priatelia, hoci sme vám v tejto rozsiahlej kapitole hovorili o mnohých veciach, nemohli sme sa pozrieť na všetky „návnady“ a „nástrahy“, ktoré satan používa, aby vás chytil na háčik a nalákal do svojich zákerných pascí. Môže využiť vašich svetských priateľov, vaše koníčky a najrôznejšie zábavy, snahu o módu a ďalšie. Toto všetko, pochopiteľne, nemôžem obsiahnuť, ale chcem sa zastaviť pri poslednom bode. Týka sa to piercingu a tetovania, ktoré sú dnes bežné a rozšírené. Piercing (*z anglického slova „pierce“ – prepichnúť*) je rezanie a prepichovanie kože, ktoré sú doplnené rôznymi ozdobami, ako sú koráliky, flitre, prstene, náušnice a iné vložky, a tetovanie – to je prepichnutie kože špeciálnymi maľovanými vzormi, slovami a obrázkami, čo je teraz najnovší módný trend, a preto všade vidieť pomalované a popísané chrbty, ramená, ruky, nohy, boky, hrud', brucho, zátylok a dokonca aj tvár. Niekedy sa zdá, že človek pred vami nie je človek, ale chodiaca galéria obrazov. Čo je však smutnejšie, je to, že táto najnovšia móda sa ujala aj u niektorých kresťanov, ktorí nevidia nič zlé na tetovaniach zobrazujúcich kresťanské symboly, ako sú „anjeli“, „tvár Božej matky“, „kríže“, „ryba“, krátke verše z Písma alebo slová ako napr: „Ježiš“, „Boh“, „spása“ a podobne. Veria, že to môže byť dokonca svedectvom pre neveriacich, a neuvedomujú si, že nie „kresťanské“ tetovania, ale pravý kresťanský život je svetlom a soľou pre hriešny svet.

Keď sa ľudia nechávajú tetovať, neuvedomujú si, že tým dávajú najavo svoju príslušnosť k pohanstvu a okultizmu. Tetovanie sa začalo v staroveku, keď boli rozšírené pohanské viery. V tom čase boli rezby na koži symbolmi kultov a zvyčajne zobrazovali modly a pohanských bohov alebo znaky a s nimi spojené nápisy. Okrem toho sa na pamiatku mŕtvych robili tetovania a zárezy, aby sa uľahčilo upadnutie do tranzu a komunikácia s ich duchmi počas špiritistických seáns. Nie je preto prekvapujúce, že Boh túto

ohavnosť nenávidí a v zákaze takýchto vecí svojmu ľudu povedal: „*Nerobte si zárezy do tela pre mŕtveho, ani si netetujte na tele znaky. Ja som Hospodin*“ (Lv 19:28). V stredoveku sa tetovanie používalo na označenie zločincov a prostitútok a kúpeným otrokom sa prepichovali ušné lalôčky a vkladal sa do nich krúžok, aby sa vyjadriло, že odteraz patria svojmu pánovi a sú jeho majetkom.

Ľudia sa snažia držať krok s módou a dobou, bezmyšlienkovite si robia tetovania a nemyslia na to, že „nakreslené“ a „napísané“ na koži majú na celý život a až neskôr ľutujú, že po spáchaní takejto hlúposti v mladosti musia žiť s neustálou pripomienkou až do konca života, pretože len málo ľudí nájde peniaze na operáciu na odstránenie tetovania laserom.

Takže si myslím, že teraz so mnou budete súhlasiť, priatelia, že je celkom ľahké chytiť sa na diabolský háčik a veľmi ťažké sa z neho dostať. Satan je však ešte úspešnejší prostredníctvom hriechov, ktoré ste zdedili po svojich rodičoch a iných predkoch alebo ktoré ste spáchali počas svojho života. Prostredníctvom nich získava právo na vaše duše a robí z vás svojich otrokov, o čom by som vám chcela povedať počas nášho ďalšieho rozhovoru.

Kapitola 4

Pokušenia a hriechy mladosti

Počas jedného poradenstva mi plačúca matka zopakovala slová svojej sedemnásťročnej dcéry, ktorá sa vzbúrila proti zákazom, ktorými sa ju jej veriaci rodičia snažili uchrániť pred hriechom. „Mám toho všetkého plné zuby!“ – zakričala. – „Toto nemôžeš robiť a toto nemôžeš robiť! Podľa vás je všetko, čo nám dáva život – hriech! Chcem si užívať, a nie chodiť v neustálom strachu, že urobím niečo zlé a odstrčím od seba Boha! Či stvoril všetky pôžitky len preto, aby nimi pokúšal nás, ľudí?! Som ešte veľmi mladá, takže chcem žiť tak, ako sa mi páči a vyskúšať si radosti svojho mladého života, nie tak, ako mi to vy predpisujete!“

Neskôr, v deň svojich narodenín, keď mala presne osemnásť rokov, si dievča pred očami otca a matky zbalila kufor a so slovami, že je už dospelá a bude žiť, ako chce, odišla z rodičovského domu a dlho o sebe nedala vedieť. Úbohá matka preplakala mnoho nocí za sebou a prosila Boha, aby jej dal o dcére niečo vedieť. Až po troch rokoch sa objavila zmenená na nepoznanie. Ukázalo sa, že žila v Holandsku, bola drogovovo závislá a „pracovala“ vo verejnom dome v Amsterdame, kde predávala svoje telo všetkým záujemcom. Dcéra s nimi strávila niekoľko dní, správila sa drzo a vyzývavo, ukazovala jazvy na rukách po drogových injekciách, tvrdila, že je v novom živote „šťastná“ a v budúcnosti ich bude navštevovať, kedykoľvek sa jej zachce. Odvtedy sa každé dva alebo tri roky bez predchádzajúceho varovania zrazu objavila s veľkým kufrom špinavého oblečenia, aby ho vyprala v práčke, dala si dlhý kúpeľ, vyspala sa, vyjedla ich a opäť odišla, po čom matka musela stráviť hodiny čistením vane a dezinfekciou všetkého, čoho sa dotkla, pretože už nepochybovala, že jej dcéra má AIDS. V čase nášho osobného stretnutia táto žena nevedela, čo sa stalo s jej márnотratnou dcérou, kde je a či je nažive. Keď som počúvala jej smutný príbeh, spomenula som si na mnohých

otcov a matky, s ktorými som viedla pastoračné rozhovory a ktorí si kladli tú istú otázku: Prečo ich deti uprednostňovali hriešnu cestu pred nasledovaním Pána?

Práve o tom by som sa s vami, mladými ľuďmi, chcela teraz porozprávať, počnúc rozhorčenou otázkou dievčaťa: „Či Boh stvoril radosti života len preto, aby **nimi pokúšal ľudí?**“ Pri hľadaní odpovede na túto otázku sa najprv obráťme k Svätému Písmu. V Jakubovom liste čítame: „*Nikto nech v čase skúšky nehovorí: „Boh ma pokúša!“ Ved’ Boha nemožno pokúšať na zlé a ani on sám nikoho nepokúša. Ale každého pokúša vlastná žiadostivosť, ktorá ho zvádza a láka. Žiadostivosť potom, keď počne, porodí hriech a vykonaný hriech splodí smrť*“ (Jk 1:13-15).

Ako vidíme z týchto slov, Boh nikoho nepokúša, ale každý je pokúšaný tým, čo je mu vlastné od narodenia alebo čo získal v priebehu svojho života. Samozrejme, že nás môžu pokúšať iní, ktorí nás povzbudzujú k hriechu, ale vo svojom vnútri sme pokúšaní len tým, na čo máme predispozície alebo po čom tajne túžime. V živote každého človeka sú miesta alebo zákutia skrytých nerestí, do ktorých nikoho nepustí a kam sa utiahne, blúdiac ako v nepreniknuteľnej džungli.

Čas mladosti je časom rozsievania hriechov, ktorých žatva prichádza v zrelšom veku. Keď vy, mladí, prechádzate „ohňom, vodou a medenými trubkami“ (*frazeologizmus znamenajúci: prejsť mnohými skúškami, aby človek získal značné životné skúsenosti, mnoho dojmov a upevnil svoju vôľu, pozn. prekl.*) a robíte veľa chýb, zvyčajne nemyslíte na ich dôsledky. Tým, že sa staviate proti svetu okolo vás, idete proti svojmu zdravému úsudku. Riadite sa svojvôľou, vládne vám pýcha a ste plní optimizmu. Snažíte sa presadiť a ak sa vám to nedarí, máte rôzne komplexy, ktoré vedú k neadekvátnym činom a aktivitám. Takto „dostávate na frak“. Matky a otcovia sa vás pred nimi snažia varovať, ale vy ich nepočúvate a považujete ich za staromódnych a nerozumejúcich modernému životu. Tento druh **konfliktu medzi otcom a dieťaťom** je stálym problémom, ktorý sa opakuje z generácie na generáciu. Mení sa len scenéria, podstata zostáva.

Samozrejme, keď vás rodičia poučujú, nie je to preto, že by boli panovační alebo vás chceli viesť, ale preto, že vás chcú varovať a chrániť pred chybami. Mnohí starší ľudia majú životné skúsenosti a hlboké pochopenie vecí a udalostí. Problém je však v tom, že vám to nedokážu oznámiť spôsobom, ktorý by ste prijali. A to preto, že zvyčajne nemajú dostatok pochopenia a trpezlivosti, aby to robili nenápadným, taktným, jemným a múdрым spôsobom. Je pre nich jednoduchšie vám vynadať, zakázať alebo prikázať bez zdĺhavého vysvetľovania a takéto „napomínanie“ a „pokyny“ vás, samozrejme, len odcudzia. Preto som sa ako neutrálny človek, ktorý je dosť starý na to, aby bol vašou matkou alebo babičkou, a ktorý sa vo svojej službe zaoberal desiatkami tisíc duší, rozhodla hovoriť s vami o tom, čo sa skrýva vo vašich myšliach a srdciach. Robím to s jediným cieľom: varovať vás, a tak predísť mnohým chybám, ktoré bude neskôr ťažké, a často dokonca nemožné napraviť. Drahi moji! Vstupujete na cestu dospelého, nezávislého života, preto je dôležité všetko si premyslieť a „sedemkrát odmerať“, než začnete strihať. Ak „odstrihneš“, nemôžeš viac „prišit“ späť“.

Samozrejme, viem, že mnohí zrelí a starší kresťania sú presvedčení, že nie je správne hovoriť s dospievajúcimi a mladými dospelými o sexe, aby ich to nepokazilo. Chudáci, ani si nevedia predstaviť, aké máte znalosti o týchto veciach. Keď počúvam a čítam vyznania veriacich dievčat a chlapcov, môžem sa len zhroziť nad tým, koľko špiny a vulgárnosti sa do vašich mladých duší dostalo z ulice, školy, od kamarátov, z rôznych masmédií a najmä z internetu, ku ktorému má dnes prístup takmer každý z vás. Hoci som si plne vedomá dôsledkov, ktoré pre mňa bude mať vydanie tejto knihy, napísanej takouto otvorenou formou, odvažujem sa tak urobiť v nádeji, že napriek všetkému sa aspoň pre niektorých z vás stane potrebnou duchovnou pomocou a požehnaním. Odvalu mi dodáva vedomie absolútnej dôležitosti takýchto dôverných rozhovorov, ako aj moja profesia lekára a trpká skúsenosť z dlhoročného poradenstva mladým dušiam, sužovaným hriechom. To všetko mi dáva morálne právo

odhaľovať nahotu duchovných chorôb tak, ako to uznám za vhodné. Veď riešenie sexuálnych hriechov a iných intímnych záležitostí si vyžaduje priamosť a maximálnu úprimnosť, inak je lepšie vôbec nezačínať rozhovor na takúto tému.

Chcela by som vás upozorniť, že ďalej nebudem hovoriť jemnými narážkami a skrytými frázami, ale jednoducho, ako to robia lekári, budem nazývať veci pravými menami. A aby to bolo jasnejšie a aby som potvrdila to, čo som povedala, uvediem skutočné príklady zo života skutočných mladých ľudí, z ktorých ma mnohí požiadali, aby som ich smutné a šokujúce príbehy použila ako varovanie a pomoc pre tých mladých veriacich, ktorí z Božej milosti ešte neurobili chyby, ktorých sa dopustili oni. Nie nadarmo sa hovorí, že múdri sa učia na chybách iných a hlúpi na vlastných. Malé deti sa všetko naučia skúsenosťou: môžu siahnuť do elektrickej zásuvky, chytiť horúcu žehličku alebo na seba vyliatť vriacu vodu. Vy, mladí ľudia, ste v istom zmysle ako malé deti. Všetko si chcete vyskúšať a zažiť na vlastnej koži čo najskôr. Nemali by ste sa bezhlavo rútiť životom, pretože môžete ľahko havarovať nielen v ostrej zákrute, ale aj na rovnej ceste. Nemali by ste vstupovať do blatistej kaluže len preto, aby ste sa uistili, že je to naozaj blato. Verte človeku, ktorý sa počas svojej pastoračnej služby stretol s desať tisícami ľudí a veľa toho zažil, a ak neveríte, tak si ho aspoň vypočujte a potom urobte vlastné závery a rozhodnutia. Lebo kto dokáže počúvať a načúvať, vyhne sa mnohým trápeniam, sklamaniam, smútku, bolesti a slzám.

Našu úprimnú diskusiu začnem tým, že ľudský život riadia dve sily, ktoré Boh ustanovil v okamihu stvorenia: sexuálny pud a pud sebazáchovy. Prvý zabezpečuje reprodukciu ľudského druhu, druhý prežitie jednotlivca. Sexuálny inštinkt je založený na túžbe po intimite alebo sexuálnej príťažlivosti, ktorá sa v medicíne nazýva **libido**. Úzko súvisí s ľudským vedomím a fyziologickým vývojom a má niekoľko prechodných štádií. U detí sa prvé príznaky objavujú vo forme zvedavosti, keď chcú pochopiť, ako sa chlapci líšia od dievčat, čo ich núti vidieť genitálie druhých alebo ich

blízkyh. U dospievajúcich sa sexuálna príťažlivosť prejavuje vo forme romantických fantázií a túžby byť obľúbený. U dvanásť až pätnásťročných dievčat sa to prejavuje napríklad ako erotické fantázie a u pubertálnych chlapcov ako záujem o dievčatá a prvé nočné výrony semena, ktoré často končia pokusmi o sebaukájanie. To vysvetľuje, prečo dievčatá v puberte čítajú ľúbostné príbehy a chlapci sledujú pornografické časopisy a videá. U mladých ľudí sa prejavuje zvýšený záujem o sexuálne záležitosti, túžba po zmyselných zážitkoch, diskusie o láske, nočné polúcie, intenzívne opakujúce sa spontánne sexuálne vzrušenie, častá masturbácia a nekontrolovateľná túžba po sexuálnom uvoľnení. Pre dospelých je však charakteristické zrelé štádium sexuality so schopnosťou kontrolovať svoje správanie voči opačnému pohlaviu.

Bohom daná vzájomná príťažlivosť oboch pohlaví sa u ľudí začína prejavovať už od detstva. Keď sa pozrieme na detičky, ktoré sa spolu hrajú v materskej škole, čoskoro zistíme, že niektorých chlapcov priťahujú malé dievčatká, ktoré ich podľa ženskej intuície buď milujú, alebo nemajú radi. Táto vzájomná príťažlivosť vysvetľuje takmer všetky telesné hriechy, ktoré sú charakteristické pre mužov a ženy, ale niektoré z nich sa prejavujú najmä v mladšom veku. Medzi šestnástym a tridsiatym rokom života dochádza k vrcholu vylučovania mužských a ženských pohlavných hormónov do krvi, ktoré určujú vzájomnú príťažlivosť, preto nie náhodou obdobie začiatku a rozkvetu puberty charakterizujú tieto prejavy: „keď je ťažké sa ovládať“, „telo sa búri“, „hormóny tancujú“, „krv vri“ a podobne.

V týchto mladých rokoch je hlavným hriechom asi u 95 % chlapcov a 80 % dievčat sebaukájanie (t. j. **masturbácia** alebo **onánia**), čo je zmyselný sexuálny zážitok, ktorý je spôsobený zámernou stimuláciou vlastných genitálií a iných erotogénnych zón. Sebaukájanie sa niekedy označuje aj ako onanizmus na pamiatku starozákonnej postavy Onana, hoci porovnanie zneužívania rúk s hriechom tohto človeka nie je ani zd'aleka presné. Onanov hriech nespočíval v tom, že sa snažil uspokojiť v súkromí sám seba, ale v tom, že sa

nechcel intímne zblížiť s manželkou svojho mŕtveho brata, aby mu podľa vtedajšej židovskej tradície „dal semeno“. Onánia môže chlapcov a dievčatá zotročiť už od útleho veku a mnohí z nich sa jej nemôžu zbaviť ani po založení rodiny.

Existuje niekoľko dôvodov vzniku sebaukájania. Prvým a najčastejším je zdedenie tohto hriechu po rodičoch, starých rodičoch a prastarých rodičoch. K tomuto záveru nemožno nedospieť, ak počujeme mnohé svedectvá chlapcov a dievčat, u ktorých začalo sebaukájanie, keď mali dva, tri alebo päť rokov, keď o pôsobení pohlavných hormónov v ich tele nemohla byť ani reč. Napríklad dievča, ktoré masturbovalo od útleho detstva, povedalo: „Hoci som sa narodila v rodine nábožensky založených rodičov, sexuálnu príťažlivosť som začala pociťovať od svojich štyroch rokov. Veľmi ma zaujímalo, ako funguje ženské a mužské telo. Preto som špehovala svoju staršiu sestru, keď sa sprchovala, snažila som sa vidieť nahého otca a starších bratov, keď sa prezliekali, a nahliadala som babičke pod sukňu. V šiestich rokoch sme sa s chlapcom od susedov zavreli v detskej izbe, vyzliekli sa donaha a začali napodobňovať sexuálne intímnosti, pričom sme si neuvedomovali, odkiaľ máme túto silu. V dvanástich rokoch som požiadala svoju sesternicu, ktorá bola v mojom veku, aby sa dotýkala mojich vonkajších genitálií, pretože som z toho pociťovala nevysvetliteľné potešenie, a neskôr som ich začala dráždiť sama. Tento hriech onánie ma sprevádzal mnoho rokov a nadobúdala čoraz zvrátenejší charakter. Robila som to tak, že som si pozerala pornografiu na internete, používala som rôzne predmety na sexuálne uspokojenie, predstavovala som si scény pohlavnej zvrhlosti, sodomie a lesbizmu. Často som sa čudovala, odkiaľ to mám. Až nedávno som náhodou zistila, že v rodine z matkinej a otcovej strany bolo veľa smilníkov a že môj otec predtým, ako sa stal veriacim, moju matku viackrát podviedol. Nedávno som navštívila mladú kresťanskú rodinu, kde som videla ich dievčatko, ktoré nemalo ani tri roky, s rukami v nohavičkách, pretože trpelo rovnakým hriechom! Bude musieť celý život trpieť ako ja?!“

Ako vidíte, masturbácia je obzvlášť častá u detí, ktorých rodičia praktizovali tento hriech mnoho rokov alebo celý život, pričom sa prejavuje zvyčajne z generácie na generáciu v čoraz väčšej miere. Napríklad, ak matka aj otec trpeli sebaukájaním, potom takmer všetky ich deti alebo aspoň mnohé z nich, budú trápené nielen tým, ale aj mnohými inými sexuálnymi hriechmi, ako sú: smilstvo, cudzoložstvo, prostitúcia, homosexualita, lesbizmus, pedofília a sodomia. V rodinách ľudí, ktoré zdedili takéhto nečistého ducha, často dochádza k sexuálnemu znesväcovaniu a znásilňovaniu sestier bratmi a bratrancami, k cudzoložstvám, rozvodom, opakovaným nešťastným manželstvám atď. Nie nadarmo sa hovorí, že „žatva je väčšia ako sejba“. Napríklad, dcéra istých nábožných rodičov (od detstva sa venovala sebaukávaniu a nezabavila sa toho ani počas manželského života) začala masturbovať v siedmich rokoch, o panenstvo prišla v dvanástich, v pätnástich sa oddala smilstvu so starším bratom a v devätnástich už „pracovala“ ako „dievča na telefón“ a „obsluhovala“ nielen rôznych mužov, ale aj ženy.

Druhým dôvodom, ktorý vedie k rozvoju sebaukávania, je sexuálne vzrušenie, ktoré sa kedysi prežívalo trením penisu alebo vonkajších pyskov o nejaký povrch pri jazde na bicykli, na koni, pri lezení na strom alebo lano, pri mimovoľnom napätí a prudkom stiahnutí svalov stehna alebo rozkroku a podobne. Neúmyselná skúsenosť s týmto príjemným pocitom podnecuje tínedžera, chlapca alebo dievča k tomu, aby to robil znova a znova, alebo aby hľadal iné spôsoby, čo nakoniec vedie k trvalej masturbácii. Napríklad, jeden mladý muž mi povedal, že svoju prvú ejakuláciu s živým orgazmom zažil náhle počas cvičenia na bradlách, keď sa mu veľmi napli stehná a brušné svaly, po čom sa uchýlil nielen k tejto metóde, ale našiel si aj iné spôsoby, ako dosiahnuť sexuálne uspokojenie.

Tretím dôvodom pre začatie masturbácie môžu byť predčasné informácie, ktoré dieťa získa pri náhodne uvidených alebo vypočutých intímnych vzťahoch svojich rodičov alebo iných ľudí počas ich pohlavného styku. S takýmito

príkladmi sa v poradenstve stretávame často, ale uvediem len jeden príklad od 16-ročného chlapca: „Keď som mal osem rokov, raz v noci som sa zobudil na zvláštne stony, vzdychy a povzdychy vychádzajúce zo spálne mojich rodičov. Nevediac, čo sa deje, som sa po špičkách priblížil k dverám a potichu ich otvoril. To, čo sa mi zjavilo pred očami, ma šokovalo a vrylo sa mi do pamäti na celý život. Otec ležal nahý na mame a robil nejaké nezrozumiteľné šklbavé pohyby sprevádzané tmenými výkrikmi, zatiaľ čo mama stonala. Po zatvorení dverí som sa vrátil do svojej postele a už som nemohol spať, pretože som prežíval akési doteraz nepoznané sexuálne vzrušenie. Chcel som pochopiť, čo moji rodičia robia, otočil som sa na brucho a začal opakovať otcove pohyby, až kým som v penise nepocítil príjemný pocit. Odvtedy som nemohol zaspať, kým som sa sexuálne neuspokojil masturbáciou.“

Štvrtým dôvodom rozvoja sebaukájania je, že dieťa naučil masturbovať niekto iný tým, že mu ukázal, ako masturbovať, a pochválil pocity, ktoré pri masturbácii zažíva. Úlohu takýchto „učiteľov“ najčastejšie zohrávajú deti zo susedstva, kamaráti, spolužiaci, súrodenci a úplne cudzí ľudia, ktorí sú ochotní odovzdať svoje vedomosti o sexualite iným. Napríklad sedemnásťročné dievča mi rozprávalo, ako ju jej priateľka vzala do stodoly v sene, keď mala len sedem rokov, a ukázala jej, ako sa dá sebaukávať rukami. Keď o tom povedala svojej staršej sestre, tá ešte dodala, že rovnaký pocit je možné pocítiť aj pri silnom prúde vody pri sprchovaní. Odvtedy nikdy neprestala masturbovať.

Piatym dôvodom vzniku hriechu sebaukájania je akási „kontaminácia“ duchom smilstva u malých detí a dospievajúcich, keď ich sexuálne využívajú alebo priamo znásilňujú staršie deti, súrodenci alebo bratranci, ale napríklad aj dospelí: vlastný otec alebo nevlastný otec, strýko, starý otec, sused alebo všeobecne akýkoľvek známy alebo cudzí človek zotročený duchom smilstva, ktorý prostredníctvom nejakého intímneho kontaktu s dieťaťom (dotýkanie sa pohlavných orgánov, dráždenie pohlavných orgánov, bozkávanie rozkroku,

priame vzrušovanie penisu alebo klitorisu dieťaťa rukami, jazykom a svojím penisom) prenáša na dieťa posadnutosť hriechom a programuje ho k masturbácii. Dalo by sa uviesť mnoho šokujúcich príkladov, ale obmedzím sa len na dva:

1. „Keď som mala asi dvanásť rokov, môj o sedem rokov starší brat ma začal obťažovať. Keď sme boli spolu doma, vytiahol svoj penis a ukázal mi ho. Bolo to zvláštne a trochu desivé. Matke som o tom nepovedala, lebo som sa bála, že mi to bude vyčítať. Po chvíli brat predtým mnou masturboval, potom si na mňa ľahol a otieral sa o moje telo. Niekedy, keď som spala, masturboval a vylieval na mňa svoje semeno a ráno mi o tom povedal. Jedného dňa si ma položil na kolená a začal mi perami hladiť prsia, rukami sa dotýkal klitorisu a jazykom ho lízal. Bolo to mimoriadne príjemné, pretože som prvýkrát zažila orgazmus. Tak som začala onanovať, hladila som si prsia a fantazirovala, v mysli som si maľovala obrazy, ktoré ma vzrušovali. Odvtedy som mala neustále žiadostivé myšlienky. Čítala som romantické romány a rôzne nemravné príbehy, tajne som sťahovala filmy s erotickými scénami a na internete som sledovala pornografiu a Kamasutru. Po prečítaní a pozretí toho všetkého som sa ponorila do sveta rozkoše a pôžitku a predstavovala som si rôzne scény, ktorých som sa už sama zúčastňovala.“

2. „Od detstva som mala problém s masturbáciou a sexuálnymi fantáziami. Dlho som nevedela pochopiť ich príčinu a trvalo to dovtedy, kým mi Pán nepripomenul hriech, ktorý sa mi stal, keď som mala osem rokov. S kamarátkou sme sa prechádzali v parku, keď k nám pristúpil starší muž, ktorého sme poznali, a zavolať nás preč, za stromy. Tam striedavo vliezol do našich nohavičiek a jednou rukou masturboval nás a druhou – seba. Potom som začala so sebaukájaním. Úplne som na to zabudla a spomenula som si na to, až keď som počúvala duchovnú prednášku pre dievčatá – a hneď som si uvedomila, že musím túto sexuálnu nečistotu vyniesť na svetlo. Hanbila som sa však ísť k služobníkom našej cirkvi, a tak som to v modlitbe otvorila Pánovi a niekoľkokrát som sa zriekla ducha smilstva, ktorý

na mňa prišiel od toho starca, ale v srdci cítim, že to ešte nestačí na úplné oslobodenie.“

Šiestym a dnes čoraz najčastejším dôvodom, ktorý slúži ako akási prvá „škola“ pre tých, ktorí sa začínajú venovať sebaukávaniu, je televízia, pornografické disky a predovšetkým internet, ktorý sa stal hlavným a najdostupnejším zdrojom kontaminácie duší sexuálnou nečistotou. Napríklad osemnásťročný veriaci chlapec mi povedal, že keď mal štrnásť rokov, mal prístup k internetu, prostredníctvom ktorého sa dozvedel nielen o ľudskej sexualite, ale aj o najrôznejších spôsoboch masturbácie, ktorú odvtedy robí s neukojiteľnou intenzitou a využíva to, čo videl na mnohých pornografických webových stránkach.

Tu je svedectvo dvadsaťročného dievčaťa, ktoré tiež padlo do siete onanujúcich: „V trinástich rokoch, keď nikto nebol doma, som sa rozhodla pozrieť si DVD, ktoré priniesla moja staršia sestra od svojej kamarátky. Vtedy som, samozrejme, nevedela, že ide o erotický film. Jeho sledovanie mi prinieslo prvé sexuálne vzrušenie, po ktorom nasledoval orgazmus, čo ma zaujalo. Aby som zažila ten istý pocit znova a znova, pozrela som si video potajomky ešte mnohokrát. Krátko nato sa v našom dome objavil internet, čo výrazne zvýšilo moje možnosti, pretože bolo ľahké nájsť akúkoľvek pornografiu. Zvyčajne mi stačilo päť minút sledovania takéhoto videa, aby som dosiahla požadované uspokojenie, a potom som počítač vypala. V šestnástich som už chápala, že takéto konanie je pred Bohom ohavné, ale stále som chodila na pornografické stránky a sledovala erotiku, aby som sa uspokojila. Neustále ma k tomu nútili myšlienky: „Pozri ešte jeden film! Keď sa nad tým zamyslíš, je to len film! Od jeho sledovania sa nestane nič strašné.“ V duchu som vedela, že keď poslúcham tento hlas, vlastne prestávam byť kresťankou, ale jednoducho som nemohla odolať svojej túžbe. Jedného dňa som sa zúčastnila na mládežníckej konferencii, po ktorej som sa rozhodla nadobro skončiť s týmto hriechom. Ale neprešlo veľa času a ja som si chcela pozrieť obyčajný film o láske, ktorý ma okamžite tak vzrušil, že som

hneď prešla na pornografickú stránku a pri pohľade na monitor som masturbáciou dosiahla sexuálne uspokojenie; potom som sa nenávidela, plakala som a prosila Boha o odpustenie a vyslobodenie z tohto otroctva, lebo ako prasa som sa vrátila do tej istej špiny. Nakoniec som sa rozhodla otvorene sa kajať a na jednej z bohoslužieb som vystúpila a povedala: „Pane, odpusť mi. Som hriešnica. Očisti ma a oslobod' ma od mojich hriechov.“ Keď som to urobila, veľmi som sa potešila, pretože v našej cirkvi sa takémuto pokániu prikladá veľký význam. Ale prešlo niekoľko dní a ja som si uvedomila, že je to len bezmocná tradícia. Tak som sa vrátila k svojej nečistote, lebo som už nevedela, čo mám ešte robiť. Zhrešila som, prosila som Boha o odpustenie, spomenula som si na slová Písma: „...toho, kto prichádza ku mne, neодоžením“. Ale opäť som zhrešila, a tak som stagnovala, nevedela som nájsť východisko a čoraz viac som si uvedomovala, že sa nedokážem oslobodiť. Bola som ako pobehlica, hoci som nikdy žiadneho chlapca nemala, ani som s nikým nemala intímny vzťah. Cítila som, že strácam požehnanie, ktoré som mohla mať v manželstve. Ach, keby mi niekto všetko vysvetlil skôr! Keby ma aspoň raz niekto varoval pred možnosťou upadnúť do takéhoto otroctva, možno by môj život vyzeral inak! Nikto nevie o mojich hriechoch a duchovnom boji. Pri pohľade na mňa si nemožno myslieť nič zlé, pretože som skvelá študentka, s nikým nechodím von a pomáham pri domácich prácach, ale špinavé myšlienky, pornografia a sebaukájanie mi nedávajú pokoj, ničia mi dušu, za čo sa jednoducho nenávidím!“

Siedmou príčinou sebaukájania je vynútená dlhodobá sexuálna abstinencia u mladých, zreých a dokonca aj starších ľudí počas vojenskej služby, dlhých služobných ciest, väzenia, pri vzniku impotencie aj ako následok smrti jedného z manželov. Jeden starší muž nám napríklad povedal, že sa v mladosti počas služby v Sovietskej armáde „nakažil“ sebaukájaním, ale po svadbe, keďže nechcel trápiť svoju manželku, sa vôľou snažil prestať to robiť; keď však ona v päťdesiatich rokoch náhle zomrela, vrátil sa k tomuto

hriechu, bez ktorého sa vo svojom osamelom živote už nedokázal zaobišť.

A ďalšie smutné svedectvo dvadsaťosemročného kresťana: „Mojím problémom je, že sa neviem zbaviť sebaukájania. Začalo to v puberte, keď som pociťoval svrbenie a príjemný pocit pri škrabaní vonkajších genitálií. Za celý svoj život som nemal ani jeden raz nočnú polúciu. So sebaukájaním som začal bojovať po šestnástke, ale bez úspechu. Nechcem sa venovať tejto ohavnosti, ale svrbenie medzi nohami a smilné myšlienky mi nedajú pokoj. Je to ako abstinenčný syndróm, keď vás bolí celé telo, nemôžete pokojne sedieť a na nič sa sústrediť. Nepomáha ani fyzická práca. Mnohokrát som sa snažil vydržať, nemyslieť na to, nepozerať sa na dievčatá. Ale svrbenie v pohlavných orgánoch narastalo, mal som erotické sny a znova som sa oddával hriechu, pošpinený a znechutený, aby som si uľavil od trápenia. Nehľadal som sebaukájanie a orgazmus, ale jednoducho som „vypustil paru“, aby som uvoľnil sexuálne napätie. Často som sa „opúšťal“ a „plával po prúde“ sledujúc pornografiu a pil som tento hriech ako studenú vodu. Niekedy som si po masturbácii nevedel nájsť miesto, ale znova som sledoval erotiku a masturboval som až do vyčerpania, po ktorom som pocítil dočasnú úľavu. Cítim sa veľmi osamelo. Chcel by som mať blízkeho priateľa, ale najradšej dievča, ktorému by som dal svoju nehu a lásku. Pri pomyslení na to sa dostaví útlm a depresia, ktorá nakoniec opäť prepukne do sebaukájania, po ktorom nasledujú záchvaty ťažkej depresie.“

Žiaľ, o probléme masturbácie sa mlčí, a to tak medzi ľuďmi, ktorí nepoznajú Boha, ako aj medzi kresťanmi, pretože každý má na tento jav iný názor. Kto sa dnes odváži nazvať masturbáciu hriechom, je zosmiešňovaný alebo vyvoláva búrku rozhorčenia. Dokonca aj medzi tými, ktorí sa považujú za úprimné a duchovné Božie deti, sa čoraz častejšie ozývajú hlasy, že táto ľudská túžba po uvoľnení sexuálneho napätia je úplne normálny fyziologický jav, a preto by sa nemala nijako odsudzovať ani zatracovať.

Lekársky pohľad na sebaukájanie je tiež nejednoznačný. Zatiaľ čo v minulosti bolo vždy odsudzované, moderní sexuológovia „dokazujú“ neškodnosť a dokonca „užitočnosť“ pravidelnej masturbácie v prípadoch, keď neexistuje pravidelný sexuálny život. Vysvetľujú to tým, že nedostatok vhodnej sexuálnej výchovy vedie k tomu, že intelektuálny vývoj mladých ľudí zaostáva za fyziologickým a morálny za intelektuálnym, kvôli čomu tínedžer, „osvietený“ ulicou, priateľmi a pornografiou, začína „experimentovať“ a dozvedá sa o sebe to, čo predtým nevedel. Sexuológovia sa domnievajú, že prirodzená sexuálna túžba, ktorá sa vyvíja u dospievajúcich a ktorú sprevádza neurohormonálna reštrukturalizácia organizmu, sa v určitom časovom období už nedá kontrolovať a vyžaduje si „odtok“, ktorého výsledkom je masturbácia. Sebaukájanie počas dospievania a mladosti je preto podľa nich len prejavom obvyčajnej zvedavosti a prirodzeného vývoja sexuálnej túžby. Sú tiež presvedčení, že ak ľudia dlho nevstupujú do manželstva, ich obdobie „dospievania“ sa musí predĺžiť a potom sa masturbácia stáva aktom zúfalstva, pretože ťažko prežívajú svoju samotu, pamätajúc na slová Stvoriteľa: „*Nie je dobré človekovi byť samému*“ (Gn 2:18).

Podobný názor zastávajú aj niektorí moderní kazatelia a mnohí kresťanskí autori, ktorí píše, že sebaukájanie nie je smilstvo, ale vynútený, a teda legitímny spôsob, ako sa zbaviť sexuálneho napätia. Biblia však takéto názory nepodporuje a hovorí, že naše telo je nádoba, ktorú sme povinní udržiavať v úcte a svätosti. Napríklad v Prvom liste Tesaloničanom sa píše: „*Lebo to je vôľa Božia – vaše posvätenie, aby ste sa zdržali od smilstva, aby jeden každý z vás vedel zaobchodiť so svojou **nádobou** v posvätení a v cti, nie v náruživosti žiadosti ako aj pohanía, ktorí neznajú Boha*“ (1 Tes 4:3-5, ROH).

V modernom ruskom preklade Nového zákona z gréčtiny pod názvom „Radostná zvesť“ znie toto miesto Svätého Pisma jasnejšie: „*Božia vôľa je, aby ste sa mu zasvätili a zriekli sa všetkej roztopašnosti. Každý nech si chráni svoje **telo** vo svätosti a cti a nech nehorí žiadostivosťou ako*

pohania, ktorí nepoznajú Boha. “ Slovo „telo“ (v starom preklade „nádoba“) sa v gréčtine v dávnejších časoch používalo ako ľubozvučný výraz, ktorý nahrádzal označenie pohlavného orgánu (pozri 1Sam 21:5-6, ROH). Ak by sme k tomu pristupovali takto, potom by piaty verš z Prvého listu Tesaloničanom znel doslovne takto: „*aby jeden každý z vás vedel zaobchodiť so svojim pohlavným orgánom v posvätení a v cti, nie v naruživosti žiadosti ako aj pohania, ktorí neznajú Boha*“, pričom tieto slová platia rovnako pre mladých mužov aj pre mladé ženy. Apoštol Pavol, ktorý bol sám slobodný, povedal: „*Nedám sa ničím zotročiť*“ (1Kor 6:12), a tak „*ukážujem si telo a služby ho podrobujem, aby som sám nebol nehodný, keď iným kážem*“ (1Kor 9:27, SEP).

Takže nie na základe názorov moderných teológov a sexuológov, ale na základe toho, čo nás učí Biblia, by sme sebaukájanie nemali považovať za ľudskú slabosť, ale za hriech proti vlastnému telu a v plnom zmysle za **sexuálnu zvrátenosť**, pretože takýto akt používa „mechanizmus lásky a plodenia“ v **neprítomnosti lásky a plodenia**. Masturbáciou sa človek vzrušuje, vzbudzuje v sebe hriešne túžby, čo nie je nič iné ako hriech proti sebe samému a zneužitie vlastnej sexuality. Okrem toho môže raz začaté sebaukájanie viesť človeka k ďalším odporným činom a skutkom, ktoré sú ešte odpornejšími sexuálnymi zvrátenosťami.

Napríklad dvadsaťšesťročný kresťan mi povedal: „Keď som mal deväť rokov, môj priateľ, ktorý bol o niekoľko rokov starší ako ja, ma zneužil v konečníku a potom mi ukázal, ako mám masturbovať. Keď som mal dvanásť rokov, čakal som, kým rodičia odídu z domu a prvýkrát som si na káblovej televízii pozrel americký film s množstvom erotických scén. V jednej takej chvíli, keď sa dievča začalo vyzliekať, sa môj penis zrazu sám od seba zdvihol prejavujúc erekciu. Keď som to videl, začal som masturbovať, aby som videl, ako to skončí. Tak som zažil svoj prvý orgazmus, ktorý sa mi veľmi zapáčil a odvtedy sa do tohto stavu neustále privádzam. Potom som sa začal zaujímať o sledovanie pornografie a bol som prekvapený, že muži vylučujú nejaký

druh hlienu, čo som ja ešte nemal. A keď sa objavil, po každej masturbácii som si ho olízal z prstov. Postupom času som potreboval čoraz viac podnetov na vzбудenie sexuálneho vzrušenia. Na tento účel som ovoniaval použitú spodnú bielizeň svojej staršej sestry, ktorú som vybral z koša na špinavú bielizeň. Vzrušovalo ma aj obliekanie ženských odevov na seba. Okrem toho som sa pri cestovaní verejnou dopravou snažil pritúliť k dievčaťu, ktoré sa mi páčilo, alebo sa oň triedť, čo mi niekedy dokonca spôsobilo orgazmus. Potom som sa dozvedel o mužoch, ktorí zažívajú mimoriadne intenzívne sexuálne vzrušenie, keď masturbujú priamo pred dievčatami, a chcel som to tiež skúsiť, ale rýchlo som to vzdal, pretože ma nahlásili na políciu. Potom som začal do penisu pchať ihly, zatvárať ho medzi dvere, strkať ho do rôznych otvorov a robil som si ďalšie veci, ktoré vo mne vyvolávajú odpor už len pri spomienke na to.“

A tak od zdanlivo „neškodného“ začiatku s vlastným potešením môže sebaukájanie skončiť úplnou stratou základného studu a ľudskej dôstojnosti. Nebezpečenstvo masturbácie hrozí najmä tým, ktorí dávajú voľný priechod svojej fantázii a dovoľia si slobodne premýšľať o sexuálnej nečistote. Predstavy o pohlavnom styku, pozeranie obrázkov nahých mužov a žien, videí a súvisiacich televíznych programov nezmiznú a neobmedzujú sa len na myšlienky, ale vyžadujú si uspokojenie vriacich vášní, čo vedie k smilstvu so sebou samým a k zneucteniu vlastného tela.

Pri pozeraní na neslušné fotografie si niektorí sebavedomí mladí muži a ženy hovoria: „Nič sa nedeje! Nikdy to neurobím, len sa na to pozriem a hotovo.“ Ale nie! To ani zďaleka nie je pravda! Žiadostivosť tela je taká silná, že je veľmi ťažké s ňou potom bojovať. A ak ho ešte aj „krmíte“ pornografiou a všetkým, čo vás sexuálne vzrušuje, získava nad vami obrovskú moc a z nežného mačiatka sa stáva krutý tyran a vy jeho otrok, ktorý je nútený robiť to, čo mu prikáže pán, ktorý sa zmocnil vášho tela a získal právo na vašu dušu. Tento typ **hriešneho otroctva** a s ním spojený ťažký komplex menejcennosti už zažilo mnoho mladých ľudí.

Napríklad devätnásťročný veriaci študent povedal: „Narodil som sa a vyrastal som v mnohodesetnej kresťanskej rodine. Od svojich siedmich rokov som začal praktizovať onániu bez toho, aby som vedel, čo to je a prečo to robím. Jedného hrozného dňa som dostal na to neodolateľnú chuť, ktorá ma neopustila až doteraz. Raz ma mama a otec uvideli a mysleli si, že som sa to od niekoho naučil. Vypytovali sa ma a vypytovali a potom ma jednoducho zbili a dúfali, že tým sa to všetko skončí. Keď som videl ich reakciu, začal som masturbovať tajne, skrývajúc sa na záchode alebo čakal som na chvíľu, keď budem sám doma. Tento hriech ma teda sužuje už dvanásť rokov. Všimol som si, že túžba po sebaukájaní sa u mňa objavuje len vtedy, keď pozerám pornografické časopisy alebo filmy s postel'nými scénami, a tiež keď natrafím na katalóg so ženami oblečenými v erotickom spodnom prádle. Ak to nevidím, potom nemám túžbu po sebaukájaní. Mnohokrát som si sľúbil, že to už nebudem opakovať, no akonáhle ma zaujalo niečo vzrušujúce, okamžite som na svoje sľuby zabudol. V našom dome nie je televízor, takže tajne, aby rodičia nezbadali, sledujem erotické filmy na internete a zároveň masturbujem. Aby som prekonal svoj hriech, skúšal som sedieť za počítačom na viditeľnom mieste, ale ani to nepomohlo. Počítač potrebujem na štúdium, takže sa ho zatiaľ nemôžem zbaviť. Viac ráz som sa vyspovedal pred služobníkmi našej cirkvi, robil som pokánie, so slzami v očiach som prosil Pána, aby mi pomohol v boji proti tomuto hanebnému hriechu, ale žiadna zmena nenastala. Čo mám robiť, aby som sa dostal z tohto otroctva? Som vyčerpaný. Volám k Bohu, ale On akoby ma nepočul? Prečo?! Písmo hovorí, že Boh nechce, aby hriešnik zahynul, ale ja hyniem! Som tak unavený z takého svojho života, ktorý sám nenávidím! Často čítam tento verš: „*Poznáte pravdu a pravda vás vyslobodí*“ (Jn 8:32). Chápem, že sa tu hovorí o samotnom Kristovi, ale ako môžem poznať túto Pravdu, ktorá by mi dala slobodu? Nepochybujem o tom, že keď mi Boh dal život, nedal mi ho pre túto ohavnosť, ale aby som Mu slúžil. A ja to nemôžem urobiť pre svoje hriešne

otroctvo. Diabol ma už vyčerpal. Takto už ďalej nemôžem a ani nechcem! Ak môžete, pomôžte mi, prosím...!“

O toto sa podelila aj veľmi mladá kresťanka: „Vzrušoval ma nielen pohľad na pornografické obrázky alebo milostné a erotické filmy v televízii, ale aj na moje vlastné nahé telo. Zavrela som sa v izbe, vyzliekla som si všetko až po nohavičky a podprsenku, prikryla som sa dekou a predstavovala som si, že moje ruky sú rukami môjho manžela, ktorý sa ma dotýka a pomaly ma vyzlieka, vyzlieka... Stláčala som si prsia, dostávala som sa do póz, ktoré som videla na pornografických webových stránkach, a pohybovala som sa tak, že som napodobňovala sex, stonajúc pri tom. To všetko ma, samozrejme, priviedlo až k onánii, po čom som sa cítila špinavá a prázdna. Vedomie hriechu ma trápilo a pripravovalo o pokoj. Moja duša bola chorá a odporná. Znovu a znovu som si sľubovala, že to už nikdy neurobím, ale po krátkom čase sa to stalo znova. Plne som si uvedomovala, že som sa stala otrokom tohto hriechu, ale stále som si nemohla pomôcť.“

K takýmto príbehom by sa dalo pridať mnoho ďalších kričiacich príbehov iných mladých veriacich mužov a žien, ktorí po otvorení svojho srdca priznali, že ich časom prestalo uspokojovať sexuálne vzrušenie z masturbácie klitorisu alebo penisu vlastnými rukami, a tak začali hľadať iné podnety. Používalo sa nielen tučné plniace pero, prúd vody, valček, mrkva, uhorka, banán či klobása s natiahnutým na ňom kondómom, ale aj úbohá, nič nechápajúca hydina a zvieratá: holuby, sliepky, kačice, ovce, osly, kravy, mačky, psy a iné zvieratá, ktoré dievčatá nútili olizovať im svoje pohlavné orgány a chlapci ich jednoducho znásilňovali, využívali na uspokojovanie svojich narastajúcich sexuálnych potrieb, čím sa dopúšťali ešte odpornejšej sexuálnej úchyľky, pohlavnej zvrhlosti – **sodomie**.

Takže vidíte, milí priatelia, že stačí, aby sa „zahryzli“ do návnady na háčiku a diabol vás okamžite chytí na tento „háčik“ a vedie vás od jedného sexuálneho hriechu k ďalšiemu skôr, ako sa nad tým vôbec zamyslíte. Z „háčika“

masturbácie je veľmi ťažké, ak nie nemožné, sa uvoľniť. To však nie je všetko. Na sexuálnej úrovni môže hriech sebaukájania viesť k manželskej dysfunkcii a na duchovnej úrovni môže viesť k neschopnosti prijímať vám darovanú lásku. Okrem toho zakorenený hriech sebaukájania vedie k sexuálnemu egoizmu, pretože sexuálne sa človek zvykne zaujímať len o svoje vlastné pocity, zatiaľ čo podvedome vníma svojho manžela alebo svoju manželku ako prostriedok osobného sexuálneho uspokojenia a niekedy dokonca ako prekážku. Možno sa pýtate, prečo? Pretože keď ide o sebaukájanie, človek sa prispôsobí tomu, aby to robil spôsobom, ktorý mu prináša najvyššie sexuálne potešenie. V intímnych manželských vzťahoch s partnerom sa však musí uspokojiť s tým, čo mu dáva partner, čo mu nie vždy vyhovuje. To samozrejme vedie k rodinným konfliktom a hádkam.

Mnohí ľudia si myslia, že masturbácia sa vstupom do manželstva spravidla ukončí, ale zďaleka to tak nie je, pretože uzatvorenie manželstva a manželstvo často neprinášajú živé sexuálne zážitky, v ktoré mladí ľudia dúfajú. Naopak, na samom začiatku intímneho manželského vzťahu sú mnohí ľudia sklamaní vo svojich očakávaniach, čo ich tlačí späť na cestu, ktorú už vyskúšali predtým – do sebaukájania prostredníctvom masturbácie. Jedna seriózna mladá žena nechcúc to prežívať vo svojom manželstve, napísala: „Ako kresťanka som sa zoznámila s mladým mužom, ktorý bol kazateľom a aktívnym služobníkom vo svojej cirkvi. Po krátkom čase ma požiadal o ruku. Tento náhlivý krok ma zmiatol. Jedného dňa, keď mi zavolať (v tom čase žil v inej krajine), som počula jeho hlas a potom zvláštne zvuky, po ktorých som si s hrôzou uvedomila, že masturbuje s telefónom v ruke. Neskôr sa priznal, že nie je slobodný od pornografie a sebaukájania, preto sa chcel so mnou oženiť v nádeji, že manželstvo ho zbaví tohto hriechu. Ale ja som vedela, že uzatvorením manželstva sa toho nezbaví, a tak som sa s ním rozišla.“

Na záver témy o masturbácii je čas hovoriť o cudnosti. Je zvláštne, že tento termín sa týka najmä dievčat, hoci rovnako

platí aj pre chlapcov. **Cudnosť** (t. j. „celistvá, úplná múdrosť“) je čistota myšlienok, pocitov a činov v oblasti sexuálnych vzťahov. Je to prísna morálka, panenstvo, bezúhonnosť a česťnosť. V Biblii to znamená celistvosť charakteru a čistota motívov, úprimnosť citov a myšlienok a v užšom zmysle – z toho vyplývajúce obmedzenie telesných túžob, predovšetkým v sexuálnom živote. V Starom zákone sa na jej definovanie používalo slovo „čistota“, zatiaľ čo výrazy „čistota a cudnosť“ sa objavili v Novom zákone ako preklad gréckych slov „hagneia“ a „hagios“, ktoré znamenajú „svätý, bezúhonný“ a „zdržanlivý“ a označujú slobodu od akejkoľvek nečistoty v duchu, správaní a konaní.

Cudnosť nie je len otázkou morálky, ale aj zdravia každého zväzku lásky a celého národa. Jej prejavenie ženíchom a nevestou pred svadbou a v ich následnom manželskom vzťahu je zárukou šťastia a skutočnej harmónie v rodine, ktorá je základom ľudskej spoločnosti. Cudnosť stanovuje určité hranice a zákony, ktoré určujú, ako má človek myslieť a konať, aby zostal morálne čistý. Cudnosť zahŕňa všetky aspekty morálky a prísnej mravnosti. **Morálka** je súbor pravidiel, ktorými sa riadi správanie rozumného človeka, hodného úcty. Ich dodržiavanie je pre vás, mladých kresťanov, vašou zodpovednosťou. Tieto pravidlá sa odrážajú vo Svätom Písme, a kto ich nielen číta, ale sa nimi aj riadi, stáva sa rozumným, to znamená, že je schopný byť rozvážny, uvážlivý a trpezlivý vo svojom konaní a skutkoch. Kráča v čistote, a preto bude môcť, „*sa zriecť bezbožnosti a svetských žiadostí a žiť v terajšom veku rozvážne, spravodlivo a nábožne*“, aby, keď dosiahne večnosť, „*mohol byť hosťom v Tvojom stane a býval na Tvojom svätom vrchu*“ (Tít 2:12; Ž 15:1-5).

Čistota duše je súhrn čistoty v myšlienkach, slovách, názoroch, správaní, činoch a skutkoch. Nedostatok cudnosti sa veľmi rýchlo odzrkadľuje na vonkajšom vzhľade človeka, a najmä na štýle jeho oblečenia, ktoré satanovi slúži ako výborný nástroj na vzbudenie žiadostivosti tela, čo vedie k zodpovedajúcej **myšlienke**, ktorá je na prahu nášho srdca. „...*hriech leží pri dveriach, a jeho túžba sa nesie po tebe.*

Ale ty budeš panovať nad ním“, – povedal kedysi Boh Kai-novi a poukázal mu na pôvodný zdroj vzniku hriechu.

V tejto súvislosti by som chcela povedať: „Drahí mladí ľudia! Nepredávajúte svoje telá móde! Nezdôrazňujte oblečením to, čo môže v ľuďoch vo vašom okolí vyvolať cudzí oheň! Nesprávajte sa tak, aby ste sa dostali do pokušenia, a nestaňte sa zdrojom pokušenia a zvádzania jeden pre druhého. Skloňte sa pred Bohom! Zachovávajúte jeho prikázania každý deň, pretože len tak môžete očakávať, že sa vo vašom živote naplnia Božie zaslúbenia. Pamätajte, že keď je čistota vnútorného človeka porušená hriechom, vzniká reťaz zvrátených pudov, ktorých dôsledky sú nepredvídateľné a všetky sa nejakým spôsobom stanú skazou pre vaše telo a dušu. Už jeden nesprávny krok môže spôsobiť veľa škody. Problémy prichádzajú k tým, ktorí neboli verní v maličkostiach, a tým otvárali diablu prístup k srdcu. Ved’ on vždy hľadá príležitosť, ako nás zničiť.“ Zatiaľ čo Pán vyžaduje čistotu a svätosť, diabol sa nás snaží od mladosti napadnúť hriechmi a tajnými neresťami. Ak sa mu to podarí, nebude sa môcť stať takýto mladý muž v budúcnosti služobníkom ani dobrým otcom. Rovnako aj dievča sa ukáže ako nevhodné pre šťastné manželstvo a pre službu v cirkvi. Preto sa ako budúci pracovníci na Božom poli musíte vystríhať toho, čo by ohrozilo vašu morálnu čistotu, a tým vás pripravilo o právo na duchovnú službu a požehnaný život.

Čistota znamená aj zbavenie sa mnohých iných hriechov, ktoré sú charakteristické pre mladosť, ako napr: **klamstvo, podvádzanie, krádež, svojvôľa, neposlušnosť rodičom a manipulácia nimi**. Teraz sa nebudeme zaoberať ich opisom (pretože sme sa im už venovali v prvej mojej knihe „Duchovné choroby“), ale prejdeme rovno k ďalšiemu hriechu, ktorý je vám vlastný, a tým je **smilstvo**, teda nadväzovanie sexuálnych vzťahov s osobou opačného pohlavia pred manželstvom alebo bez toho, aby ste sa vôbec zosobášili. Smilstvo je posadnutosť erotikou, ktorá je najnebezpečnejším nepriateľom moderného človeka! Svoje zvodné kúzla predvádza na každom rohu, v každom stánku, na každej

čerpacej stanici, lákavo vás víta zo stránok časopisov, ale najsilnejšie do vás prúdi ako sladký jed, keď sa napojíte na svet televízie alebo internetu, ktorý je obľúbeným kanálom a nástrojom veľkej pobehlice, moderného „Babylonu“.

Jednou z foriem smilstva je **promiskuita**, teda nerozvážny pohlavný styk s veľkým počtom rôznych partnerov. Božie slovo definuje takéto činy ako „**smilstvo**“ a ľudí, ktorí sa ich dopúšťajú, ako smilníkov a neviestky. V knihe proroka Ezechiela, kde prirovnáva neverný Izrael k takejto neviestke, Boh priamo nazýva veci pravými menami a hovorí: „*Pri každom rázcestí si si postavila výšinu, zohavila si svoju krásu a ponúkala si sa každému, čo prechádzal okolo; rozmnožovala si svoje **smilstvo***“ (Ez 16:25). V duchovnom poradenstve občas natrafíte na smilníkov, ktorí mali tridsať až päťdesiat takýchto sexuálnych vzťahov, aj na jedného, ktorý opustil Pána v rokoch svojej mladosti, mimoriadne chorého a na lôžko pripútaného tridsaťosemročného muža, ktorý sa priznal, že za svoj relatívne krátky život mal sexuálny kontakt s dvesto dievčatami a ženami.

Najsmutnejšie však je, že nákaza smilstvom neobišla ani kresťanské cirkvi. Keď cestuješ do kresťanských cirkví a zborov v rôznych krajinách a k tebe ako hosťujúcemu duchovnému poradcovi prichádzajú a otvárajú srdcia stovky kresťanov sužovaných týmito hriechom, počuješ také šokujúce veci, že vzniká dojem, že Božím ľuďom sa valí mohutná vlna žiadostivosti tela a sexuálnych vášní. Čoraz viac nielen členov cirkvi, ale i služobníkov – ako sú mládežnícki vedúci, vedúci a členovia zborov, vedúci buniek, kazatelia, diakoni a dokonca aj pastori – prepadá cudzoložstvu a smilstvu, čo vedie k rastúcemu počtu rozvodov, ktoré sú dnes medzi kresťanmi skutočnou epidémiou. V otázkach morálky a etiky sa diabol hrá s veriacimi ako s futbalovou loptou a spochybňuje nášho Spasiteľa. Ale pravý kresťan je ten, kto sa z Božej milosti dokáže ovládať a udržiavať svoju nádobu čistú a svätú!

Duch smilstva je akýmsi duchovným vírusom, ktorý v človeku vzbudzuje vášeň a zlú žiadostivosť. Tento duch,

ktorý vedie k zabúdaniu na Božiu prítomnosť a spôsobuje stratu bázne pred Pánom, otupuje človeka a privádza ho k úplnému bláznovstvu. Keď sa ho zmocní žiadostivosť, jeho myseľ sa zvyčajne akoby vypne, čo neskôr trpko oľutuje. Takýto prelietavý, nevyrovnaný stav mysle a tela výstižne vyjadrujú slová populárnej piesne: „A keď ‘lásky’ prejde, hlava si ma nájde.“ Vskutku, z omámenia vášňami a žiadostivosťou tela človek v plnom zmysle slova „stráca hlavu“ a stráca svoju slobodu. V takej chvíli je človek pripravený na všetko a pornografia v tomto procese zohráva osobitnú úlohu, podnecuje predstavivosť a vnucuje svoj vlastný dej, ktorý prispieva k rozvoju hriechu.

Podľa výkladového slovníka ruského jazyka je **pornografia** extrémny naturalizmus a cynizmus v zobrazovaní sexuálnych vzťahov alebo zrozumiteľnejšie povedané, zobrazovanie ľudského sexuálneho správania v literatúre, obrazoch, sochách, fotografiách a filmoch s jediným cieľom – vyvolať u diváka sexuálne vzrušenie. Definícia „pornografie“ pochádza z gréckeho slova „pornographos“, ktoré sa skladá z dvoch častí – „porno“, čo znamená „pobehlica“ alebo „prostitútka“, a „graphi“, čo znamená „opisovať“ alebo „zobrazovať“. Toto slovo sa doslovne prekladalo ako „opisovanie alebo kreslenie neviestok“ a znamenalo akékoľvek dielo v literatúre a umení, ktoré zobrazovalo život predajných žien, ich zvyky, mravy a správanie. V súčasnosti možno za pornografické považovať všetky fotografie, knihy, maľby, videá, filmy, sochy a akékoľvek grafické zobrazenia, ktoré pôsobia vzrušujúco, vyvolávajú v tele sexuálnu reakciu a túžbu po pohlavnom styku.

S masovým rozšírením internetu po celom svete dosiahla pornografia alarmujúce rozmery a je dostupná každému, vrátane detí, ktoré sa s počítačom ešte len zoznamujú. Je to ohavnosť, ktorá spája ľudí rýchlejšie ako všetky drogy, ktoré sa môžu stať návykovými už po dvoch týždňoch od užitia, zatiaľ čo pornografia sa môže stať návykovou hneď, ako ju začnete sledovať. Vzhľadom na to, že na stránkach tejto knihy sme sa už s týmto odporným javom

stretli a budeme sa s ním stretávať aj naďalej, obmedzím sa teraz len na tento stručný opis a prejdem k ďalšiemu hriechu, ktorý je tiež charakteristický pre mládež.

Homosexualita, ktorá sa, žiaľ, vyskytuje aj medzi kresťanskou mládežou, má mnoho podôb. Často sa prvýkrát prejavuje v detstve a dospievaní, keď je poháňaná zvedavosťou a túžbou vidieť a spoznávať telá iných ľudí, čo sa prejavuje skúmaním vlastných genitálií a skúmaním nahých tiel rovesníkov vlastného pohlavia. V tomto veku sa najčastejšie praktizuje spoločné „vzájomné uspokojenie“ (*u dievčat aj chlapcov*), ktoré pomerne rýchlo pominie, keď dospejú, ale ktoré môže prerásť do „skutočného“ lesbizmu a homosexuality, ak trvá dlhší čas. Ak má chlapec alebo dievča prvú sexuálnu skúsenosť s osobou rovnakého pohlavia, objavujú sa homosexuálne alebo lesbické sklony. Do homosexuálnych vzťahov dobrovoľne vstupujú ľudia, ktorí sú unavení smilstvom, ktorí stratili schopnosť milovať a vážiť si lásku. V takýchto prípadoch sú nešťastné následky nevyhnutné, pretože takýto človek vtáhuje do nečistého vzťahu mladých ľudí, často na ňom závislých a dokonca aj deti a zneužíva ich, čo vedie k **pedofílii**.

Boh nenávidí akúkoľvek sexuálnu nemravnosť, bez ohľadu na to, ako sa nazýva, a Biblia ju nazýva ohavnosťou, ktorá bola v Starom zákone prekliata alebo potrestaná smrťou a v Novom zákone bola a je stále predmetom najprísnejšieho odsúdenia (pozri Ex 22:18; Lv 18:22-23; Rim 1:26-32; 1Kor 6:9). Nie nadarmo apoštol Pavol, keď sa obracal na kresťanov v Efeze, povedal: „*Smilstvo však a akákoľvek nečistota alebo lakomstvo **nech sa medzi vami ani len nespo-*****menú**, ako sa patrí na svätých“ (Ef 5:3), a tým pre nás – Božie deti posledných časov, musí byť povedané všetko.

Pálčivý záujem o sex je jedným zo symptómov choroby ľudskej spoločnosti. Lekári hovoria: „Zdravé srdce je srdce, ktoré necítite, ktoré akoby tam nebolo.“ To, čo vás trápi, páli, bolí a pripomína sa vám, svedčí o potrebe pomoci a potrebe uzdravenia. Keď sa sex stane stredobodom záujmu človeka, znamená to, že neprevzal dostatočnú zodpovednosť

za svoje myšlienky, činy a skutky. Lekári tvrdia, že je ľahšie chorobe predchádzať ako ju liečiť, preto je prevencia taká dôležitá. Rovnaký princíp možno uplatniť na akýkoľvek hriech, ktorý sa týka ľudskej duše. Je oveľa jednoduchšie predchádzať hriechu, ako sa vyrovnávať so všetkými jeho následkami, keď už k nim dôjde. Táto prevencia pred výskytom hriechu spočíva v tom, že sa vyhýbame pokušeniam a odolávame im, ak sme sa s nimi už stretli. V našom svete je mnoho pokušení a zdrojov poškvrnenia, ktoré šíria príjemnú, ale jedovatú vôňu. K nim patria:

- a) umelecká literatúra, ktorá opisuje všetky druhy zhýralosti a intímne vzťahy ľudí, ktorí sa utápajú v žiadostivosti. Tieto príbehy sú také príťažlivé, také lepkavé, že po prečítaní jednej stránky je ťažké knihu odložiť a nedočítať ju až do konca. A to, čo sme čítali, nám nielen utkvie v pamäti, ale aj vykreslí v našich očiach špinavé obrazy, ktoré poškvrnia a znetvoria nášho ducha;
- b) katalógy s módnym a erotickým oblečením, dámskou a pánskou spodnou bielizňou a mnohým ďalším, až po vibrátory pre ženy, umelé penisy a iné stimulanty vrátane výrobkov na zvýšenie orgazmu, libida a potencie. Oplzlosti, obrázky a kresby v katalógoch sú pre ľudského ducha rovnako škodlivé ako obscénne obrázky v novinách, časopisoch a kalendároch;
- c) moderná televízia, ktorá ponúka množstvo programov, ktorých hlavným cieľom je znečistiť našu myseľ, poškvrniť a pokaziť nášho ducha;
- d) akýkoľvek druh pornografie, bez ohľadu na to, ako sa s ňou stretávame (časopisy, videá, pornografické obrázky a internetové stránky), je najsilnejším pokušením, ktoré nás tlačí do nečistých myšlienok, predstáv, fantázií a priamych skutkov, ako je masturbácia a smilstvo;
- e) aj cestovanie vo verejnej doprave môže byť pokušením, najčastejšie kvôli preplneným priestorom, kde ľudia stoja tesne pri sebe. Túto situáciu chlapci a muži radi využijú na obchyťovanie dievčat a objímanie sa s nimi. Keď teda cestujete autobusom, električkou, trolejbusom alebo

metrom, snažte sa dostať do polohy, v ktorej nebude ohrozená vaša cudnosť. Je lepšie, aby sa dievčatá zaradili tam, kde stoja ženy, a aby sa mladí muži nezastavovali tam, kde sa dievčatá a ženy tlačia spolu, aby ich blízka prítomnosť nezaviedla k hriechu v myslení a konaní;

- f) pláž je tiež miestom pokušenia a duchovného poškvrnenia. Jednoducho je nemožné zostať tam čistý, pretože vaše telo je ponechané drzým pohľadom iných a vy sami sa môžete poškvrniť pohľadom na iných. Samozrejme, to neznamena, že kúpanie nie je povolené. Samo sebou nie je hriešne, ale musíte si vybrať miesta, kde sa môžete kúpať, najlepšie oddelené pre chlapcov a dievčatá. Ak to nie je možné, je lepšie sa jej úplne vyhnúť a zachovať si čistého ducha a telo nepoškvrnené žiadostivými pohľadmi;
- g) zdrojom špinavých informácií môžu byť aj vaši spolužiaci a priatelia, ktorí radi rozprávajú o svojich aférach a o tom, čo videli v televízii, alebo ktorí prinášajú do triedy pornografické obrázky, aby upútali vašu pozornosť a pošpinili vaše city.

Vo chvíľach takéhto pokušenia si spomeňte na tragédiu Diny, Jákobovej dcéry. Išla za pohanskými dcérami a stretla mladého muža, ktorý si našiel cestu k jej srdcu tým, že jej hovoril sladké slová, a dievča neodolalo. Nakoniec ju tento mladý muž znásilnil, zneuctil jej telo a zahabil jej dušu hanbou do konca života. Dinina zvedavosť viedla k omylu, ktorý sa už nedal vrátiť späť. A všimnite si, že nešla za synmi, ale za pohanskými dcérami! A táto zdanlivo nevinná túžba – vidieť ich – ju pripravila o jej „poctivosť“. Túžba dozvedieť sa, aký je svet a čím žije, nepominie bez následkov. Ak podľahneš pokušeniu, uspokojíš svoju zvedavosť, ale poškvrniš si srdce a potom bude v ňom Svätý Duch zatlačený do úzadia. A to ešte nie je všetko. Takéto znečistenia nezmiznú bez stopy. Spôsobujú, že sa vám vôbec nechce čítať Bibliu, modliť sa alebo nasledovať Pána.

Žiaľ, je veľa mladých ľudí vo vašom strede, ktorí si myslia, že určite pôjdu do neba. „Čo na tom“, uvažujú, „že

v mojom živote zostane žiadostivosť očí, nečisté myšlienky, sebaukájanie a iné hriechy. Čo je zlé na tom, ak pri práci na počítači náhodou narazím na fotografiu nahej ženy alebo počas rande, keď prestanem ovládať seba, robím so svojou priateľkou to, za čo sa hanbím aj pred ňou, aj sám pred sebou? Tak, ako všetci ľudia, ani ja som sa nenarodil ako svätec. Nevidím veľké nebezpečenstvo v tom, že si raz alebo dvakrát pozriem pornografické obrázky. Človek nebude nikdy dokonalý. Ani ja, ako iní obyčajní ľudia, nie som schopný žiť bez hriechu, ktorý je vo mne prejavom ešte stále neumŕtveného starého človeka.“ Chudáci! Keď takto rozmýšľajú a ospravedlňujú svoj hriech, zabúdajú, že ich „starý človek“ nebude mať miesto tam, kam nemôže vstúpiť nič nečisté!

Takže, moji drahí, máte len dve možnosti: buď sa raz a navždy vzdáte svojich hriechov, alebo zahyniete spolu s nimi. A každé zanechanie hriechu vyžaduje boj a skrotenie svojho tela a úsilie umŕtvíť svoje tvrdohlavé, pyšné a arogantné JA, ktoré nechce opustiť svoj trón. Preto budú nasledujúce kapitoly tejto knihy venované rozhovorom o tom, ako viesť duchovný boj, ak už do vášho života vstúpil hriech, a ako sa chrániť, aby ste dostali požehnanie, ktoré Boh dáva tým, ktorí ho skutočne milujú. Od toho, ako vážne to budete brať, môže závisieť zvyšok vášho života. Ak si tieto rady vezmete k srdcu a budete dbať na varovania a napomenutia, môžete sa vyhnúť mnohým chybám. Ak ich budete ignorovať, je možné, že sa zamotáte do siete hriechu a úplne sa ponoríte do bažiny svojich nerestí. Jeden veriaci brat, ktorý mal tridsaťšesť rokov a trpko ľutoval minulosť, v súkromnom pastoračnom rozhovore s bolesťou povedal: „Ach, keby som sa o tom všetkom mohol dozvedieť, keď som bol veľmi mladý, nebol by som sa stal otrokom svojich hriechov, ktoré zničili moje manželstvo a celý môj život! Ach, keby mi to niekto povedal skôr!...“

Kapitola 5

Správny spôsob vedenia duchovného boja

Život každého človeka je neustálym, nepretržitým duchovným bojom. Najťažším bojom v ňom je boj s hriechom a s vlastným „ja“. Tento boj sa odohráva v neviditeľnom priestore, ktorým je naše srdce. Pojem „srdce“ presahuje rámec toho, ako ho chápeme, pretože ho považujeme výlučne za skladisko našich pocitov. Podľa Biblie je **srdce** sídlom citového, intelektuálneho a z myslového života človeka, je to schránka jeho mysle, pamäti, vôle, lásky, túžby, dobra a zla, všeobecne všetkého, čo nazývame „osobnosťou“. Srdce je nepreniknuteľná hĺbočina, ktorú vidí a pozná len Boh, čo potvrdzujú aj slová Písma: *„Nadovšetko klamlivé je srdce, je nenapraviteľné, kto sa v ňom vyzná? Ja, Hospodin, skúmam srdce a skúšam obličky, aby som každého odmenil podľa jeho ciest, podľa ovocia jeho skutkov“* (Jer 17:9-10). V srdci, najtajomnejšej časti ľudskej bytosti, je vtlačený Boží obraz. V tomto priestore, ktorý sa vymyká ľudskej definícii, Boh komunikuje s človekom, hovorí k nemu a očakáva od neho odpoveď. Ale hoci je srdce miestom najvnútornejšieho stretnutia človeka s Bohom, je aj sídlom hriechov, žiadostí a vášní, ktoré podnecujú sily zla, ako je napísané: *„Zvnútra, totiž z ľudského srdca, vychádzajú zlé myšlienky, smilstvá, krádeže, vraždy, cudzoložstvá, chamtivosť, podlosť, podvody, neviazanosť, závistlivé pohľady, rúhania, pýcha, pochabosť“* (Mk 7:21-22).

Srdce je teda miestom, kde sa stretáva satanova ľstivosť a Božie dielo milosti, takže človek musí najprv bojovať s nepriateľom vo svojom vnútri. Je to duchovný boj, ktorý je neviditeľným vnútorným zápasom s „obkľučujúcim hriechom“ (pozri Heb 12:1), so „žiadostivosťou, ktorá bojuje v našich údoch“ (pozri Jk 4:1) a s pokušeniami, driemajúcimi v hĺbke nášho srdca, ktoré sa z času na čas prebúdajú a povstávajú s agresívnou drzosťou, nadobúdajúc podobu podmanivých pokušení. A hoci je tento boj veľmi

ťažký, je absolútne nevyhnutný, pretože len vďaka nemu môžeme získať nové srdce, o ktorom Sväté Písmo hovorí: „*Blahoslavení čistého srdca, lebo oni uvidia Boha*“ (Mt 5:8). Okrem tohto druhu vnútorného boja môžeme bojovať proti niekomu alebo za niečo, avšak na konci životnej cesty si uvedomíme, že tento boj bol nesprávny a vôbec nie taký, aký od nás Boh očakával. Aby som vám vysvetlila, čo tým myslím, odporúčam vám spomenúť si na jeden starozákonný príbeh, ktorý môže slúžiť ako príklad Bohu milého, spravodlivého boja. V dvadsiatej piatej kapitole Knihy Numeri čítame:

„*Keď Izrael býval v Šittíme, ľud začal smilniť s Moábčankami, ktoré ho pozývali na obetné hostiny na počesť svojich božstiev. Ľud sa zúčastňoval ich obetných hodov a klaňal sa ich bohom. Keď sa Izraeliti dostali do služby Baal-Peóra, Hospodinov hnev vzplanul proti nim. Hospodin povedal Mojžišovi: „Vezmi všetkých predstaviteľov ľudu a pre Hospodina im dolám kosti a vystav ich na slnku, aby sa prudký hnev Hospodina odvrátil od Izraela.“ Mojžiš teda rozkázal izraelským sudcom: „Nech každý spomedzi svojich mužov zabije tých, čo sa oddali Baal-Peórovi!“ Vtom prišiel istý Izraelita a pred očami Mojžiša a celej izraelskej pospolitosti priviedol k svojim bratom Midjánčanku práve vtedy, keď pri vchode do stanu stretávania nariekali. Keď to videl Pinchás, syn Eleazára, vnuk kňaza Árona, vstal spomedzi pospolitosti, vzal do rúk kopiju, vošiel za Izraelitom do ženskej časti stanu a tam ich oboch, Izraelitu i ženu prebodol. Tak bola zastavená pohroma medzi Izraelitmi. Tých, čo pre túto pohromu zomreli, bolo dvadsaťštyritisíc. Hospodin povedal Mojžišovi: „Pinchás, syn Eleazára, vnuk kňaza Árona, odvrátil môj hnev od Izraelitov, keď medzi nimi horlil za mňa, ako ja horlím za nich. Preto som v žiarlivosti nemusel vyhubiť Izraelitov. Povedz mu teda, že s ním uzatváram zmluvu pokoja. Podľa tejto zmluvy bude jemu a jeho potomstvu trvalo patriť kňazstvo, pretože horlil za svojho Boha a bude teda vykonávať obrad zmierenia za Izraelitov“ (Nm 25:1-13).*

Myslím si, priatelia, že dobre poznáte príbeh, ktorý tejto udalosti predchádzal. Keď Boží ľud víťazne postupoval z Egypta do Palestíny, zrovnal so zemou malé národy, okrem jedného z nich. Boli to Moábčania – neschopní postaviť sa Izraelu so zbraňou, ktorí sa na radu proroka Baláma uchýlili k inému prostriedku – zviedli ich k zmyselnému uctievaniu ich boha Baal-Peóra, čo im prinieslo želané výsledky. Izrael neodolal tomuto pokušeniu a oddával sa nemravnostiam s moábskymi ženami, čím na seba strhol Boží hnev a následný trest, ktorý nasledoval v podobe strašného moru, ktorý si vyžiadal životy desaťtisícov ľudí. V čase, keď umierali po stovkách a tisícoch, Zimri, jeden z izraelských vládcov, náčelník Simeonovho pokolenia, zapálený telesnou žiadostivosťou, mal tú drzosť priviesť si za bieleho dňa dcéru midjánskeho náčelníka a verejne ju voviesť do svojej izby pred smútiacim Mojžišom a ostatnými vernými synmi Izraela. On, ktorý mal plakať nad hriechom svojho ľudu, sa sám bez hanby dopustil smilstva, za čo bol okamžite na mieste potrestaný smrťou.

Stručný opis tejto udalosti, vyjadrený len štyrmi zo-všeobecňujúcimi vetami, sa nachádza aj v Žalmoch, kde sa o nej píše takto: „*Spriahli sa s Baal-Peórom, jedli z obiet prinášaných mŕtvym bohom. Dráždili ho svojimi činmi, preto ich postihla pohroma. Povstal Pinchás, vykonal rozsudok a pohroma prestala. To sa mu počítalo za spravodlivosť z pokolenia na pokolenie až naveky*“ (Ž 106:28-31). A tak, keď kňazi a ľud plakali pri vchode do stánku zmluvy a nevedeli, ako vyriešiť svoj nesmierne ťažký problém, prišiel mladý kňaz a bez slova – bez toho, aby sa s niekým poradil – **jedným úderom** kopije prebodol neviestku Midjánčanku a s ňou aj spolubrata Izraelitu, ktorý s ňou smilnil, čím zastavil ich odpadnutie a vrátil ich na cestu nasledovania Pána. Za tento odvážny, rozhodný a spravodlivý čin s ním Pán uzavrel zmluvu a udelil kňazskú hodnosť nielen jemu, ale aj všetkým jeho potomkom.

Niekedy počujeme od niektorých kresťanov, že Starý zákon je hrozná kniha, pretože opisuje nespočetné množstvo

vrážd, vojen a iného krviprelievania. Áno, to je pravda. Je v ňom napísané mnoho takého, čo sa nám ťažko posudzuje, pretože život ľudí v staroveku bol veľmi odlišný od toho dnešného. To nás však neuvedie do rozpakov, ak pochopíme, že Starý zákon nám bol ponechaný preto, aby sme kresťanov v neskorších storočiach naučili vyhýbať sa chybám, ktorých sa dopustil izraelský ľud. Na udalosti opísané v Starom zákone sa musíme pozerat' z duchovnej perspektívy a potom sa pre nás stanú pokladnicou Božej múdrosti. V uvedenom úryvku Písma, ktorý hovorí o Pinchásovi, je ukrytá duchovná hĺbka, preto je vhodné analyzovať tieto udalosti a aplikovať ich na našu dobu.

Po odchode z Egypta a prechode púšťou prešiel izraelský ľud cez pohanské mesto Šittím a rozhodol sa tam zostať, hoci to nebola Božia vôľa. Boh nikdy nechcel, aby sa tam jeho deti usadili, pretože pre nich bola vyhradená zasľúbená krajina Kanaán. Keďže sa usadili v cudzej krajine, prišiel satan a pokúšal ich tým, že moábske dievčatá začali pozývať mladých mužov na svoje hostiny, počas ktorých prinášali obete svojmu hlavnému bohu Baal-Peórovi. To malo za následok, že sa prilepili srdcia Izraelitov k týmto moábskym bohom. Meno Baal-Peór, ktoré je jedným z mnohých mien boha slnka Baala (ktorého Moábčania uctievali na hore Peór), znamená „boh sváru a rozkolu“, „boh sexuálnej nečistoty“ a „boh, ktorý zvádza ľudí bohatstvom a pokladmi tohto sveta“.

Chápete, kam tým smerujem, priatelia? Určite budete súhlasiť, že aj dnes v Božom ľude pôsobí ten istý duch Baal-Peóra, ktorý už dávno nerušene prenikol do cirkvi Ježiša Krista našich dní. Doslova ju zachvátil duch sexu, nemravnosti a túžby po materiálnom bohatstve. Medzi kresťanmi sa dnes páchajú také hriechy, aké sa medzi ľuďmi tohto sveta vyskytujú len zriedka, čo potvrdzuje pravdivosť slov apoštola Pavla, ktoré kedysi povedal Korint'anom. Tento duch, ktorý je duchom rozdelenia, teraz pôsobí medzi manželmi a manželkami, medzi rodičmi a deťmi, medzi vedúcimi cirkvi, medzi sestrami a bratmi vo viere, medzi veriacimi

mladými mužmi a mladými ženami – a Boží ľud si to nevšíma. Ako bohoslužby, tak aj voľný čas dnešných kresťanov sa zmenili na trvalé oslavy. Je to oslava hudby, divadelných hier a pantomímy, tanca a „svätého“ smiechu, spoločných vychádzok do prírody s hrami, piknikmi a zábavou.

Ako sa to podľa vás skončí? Končí sa to tým, že kresťanská mládež začne smilniť a zabudne na čistotu a bázeň pred Bohom. Koľkí z tých, čo sa dnes sobášia, už dlho nie sú čistí! Mnohí dnešní ženísi mali pred svadbou viac ako jedno dievča. Dievčat sa dotýkali mnohé žiadostivé ruky skôr, ako si obliekli svadobné šaty, čo viedlo dokonca k potratom, aby sa zakrylo smilstvo, ku ktorému došlo. A potom si s prekvapením všimneme, že počet rozvodov medzi kresťanmi rastie takmer rovnakým tempom ako medzi svetskými ľuďmi, a to len z toho dôvodu, že moderné Božie deti sa spojili so svetom, ako sa to stalo izraelskému ľudu, ktorý si rozložil svoje stany v hriešnom Šittím.

Čin starozákonného Pinchása ukázal **odhodlanie a horlivosť pre Boha**, teda vlastnosti, ktoré sú dnes tak potrebné pre každého z nás v našom duchovnom boji proti hriechu. To však ešte nestačí. Na to, aby sme sa stali víťazmi, sú potrebné aj iné vlastnosti, ktoré by som chcela ukázať na príklade z našich dní. V roku 1997 vyhrala švajčiarska bežkyňa Franziska Rochat-Moser najmasovejší a najdlhší maratónsky beh **New York City Marathon**, aký sa kedy konal v New Yorku pod názvom „Self-Transcendence“ („Sebaprekonanie“). Na jej výkon nebol nikto pripravený, a tak na jej počesť nebola vyvesená švajčiarska vlajka, pretože ju nemali a dychovka nemohla zahrať švajčiarsku hymnu, pretože sa ju jednoducho nenaučila. Keď sa bežkyne počas rozhovoru opýtali, ako sa jej podarilo vyhrať na takej dlhej trati, odpovedala, že si to vyžadovalo **neustály tréning**, takže dlho trénovala a každý deň odbehla aspoň pätnásť kilometrov bez ohľadu na počasie, dážď, sneh, zimu a horúčavy. Potom sa jej novinár spýtal, či ju pri behu v New Yorku nič nerozptyľovalo? Ved' na ceste boli obchody, krásne

parky, obrovské mrakodrapy a davý ľudí na oboch stranách trate, ktorí na ňu kričali. „Nie“, – odpovedala víťazka. „Nič som nevidela, ani nepočula, pretože som **mala cieľ** a usilovala som sa oň“. Dodala: „A tiež mi pomohla prísna **disciplína**, bez ktorej by toto víťazstvo bolo nemysliteľné“.

Vo svetle týchto dvoch príbehov sa jasne ukazujú slová apoštola Pavla, ktoré povedal krátko pred svojou smrťou: „*Dobry boj som dobojoval, beh som dokončil, vieru som zachoval. Už mám pripravený veniec spravodlivosti, ktorý mi dá v onen deň Pán, spravodlivý sudca*“ (2Tim 4:7-8). Moderný grécky preklad Nového zákona prekladá slová „*konal som dobré skutky*“ a „*dosiahol som*“ takto: „*Dobre som si počíнал v boji, dobre som bežal, bol som verný pravidlám*“. Tento význam je zachovaný aj v nemeckom preklade tohto verša: „*Bojoval som správne, dokončil som svoj beh, zachoval som si vieru*“. K podobnému prirovnaniu sa uchyľuje aj apoštol Pavol v liste Korint'anom, keď im vysvetľuje spôsob nasledovania Pána: „*Neviete, že tí, čo bežia na štadióne, bežia síce všetci, ale iba jeden dostáva cenu? Bežte tak, aby ste ju dosiahli. Ved' každý pretekár sa zdržiava všetkého; oni to robia preto, aby získali porušiteľný veniec, my však neporušiteľný. Ja teda bežím nie akoby bez cieľa a zápasím nie ako ten, kto udiera do prázdna*“ (1Kor 9:24-26).

Pavol tu uvádza príklad atléta, ktorý beží k cieľovej čiare, a boxera, ktorý sa snaží poraziť svojho súpera, nie ako ten, kto udiera do prázdna, ako to často robia mnohí z nás. Áno, aj samotná viera sa mu predstavuje ako boj, ktorý treba vybojovať, a ako vzdialenosť, ktorú treba prebehnúť, pričom sa nesmie nechať odvieť od zamýšľaného cieľa. Potom, bez toho, aby sa zdržiaval týmto porovnávaním, prechádza k jadru veci a takpovediac „*chytá býka za rohy*“. Po menúva konkrétny moment svojho duchovného zápasu, ktorý je pre mnohých z vás, mladých, najťažší: „*Ale **krotím svoje telo a podrobujem si ho**, aby som azda, kým iným kážem, sám nezlyhal*“ (1Kor 9:27, SSV).

Ak teda duchovný velikán, ako apoštol Pavol, musel krotiť a ovládať svoje telo, o čo viac to musíme urobiť my

v špinavom, skazenom a rozkladajúcom sa svete, akým je ten náš. Samozrejme, môžete sa pýtať, prečo musíme bojovať s fyziológiou, ktorú do nás zabudoval sám Boh, a prečo by sme mali považovať za hriešne to, čo je prirodzené, a teda dovolené? Áno, ale nezabúdajte, že pri stvorení človeka do neho Boh vložil nielen fyziologické inštinkty, ale aj schopnosť udržať svoje telo pod kontrolou mysle, ovládať svoje myšlienky, túžby a chute. A ak je to tak, robí nás to zodpovednými za každú nečistú myšlienku (pozri 2Kor 10:5), za každé slovo, ktoré vyslovíme (pozri Mt 12:36), za každý nesprávny čin, ktorý spáchame, za každý hriešny úmysel (pozri 1Pt 3:10) a za každý náš neláskavý impulz, ktorý máme (pozri Jer 17:10).

Pri tejto kontrole a sebaovládání zohráva dôležitú úlohu naše **svedomie**, pretože je to kontrolný mechanizmus, ktorý nám dal Boh a prostredníctvom ktorého schvaľuje naše dobré skutky a protestuje proti zlým a nesprávnym. Preto je napísané: „*Lebo ak nás srdce obviňuje, Boh je väčší ako naše srdce a vie všetko*“ (1Jn 3:20). Slovom „srdce“ sa tu myslí svedomie, čo potvrdzuje aj moderný ruský preklad Biblie, kde sa hovorí: „*Tak môžeme vedieť, že patrime pravde, a môžeme pred ním upokojiť svoje svedomie, keď nás obviňuje, lebo Boh je väčší ako naše svedomie a vie všetko*“ (1Jn 3:19-20). To znamená, že ak je aj naše nedokonalé svedomie schopné rozpoznať hriech a znepokojovať nás, o to viac to vie Boh, ktorý nás vidí skrz-naskrz a pozná všetky naše hriešne myšlienky.

Svedomie je do nás Tvorcom vložená vrodená ľudská vlastnosť, alebo inak povedané, zvláštny **vnútorný pocit**, ktorý je pod kontrolou Božieho zákona. Táto vnútorná kontrola je nezávislá od človeka, pretože je súčasťou Boha v nás a akýmsi barometrom našej osobnej zodpovednosti pred Ním. Aj neveriaci majú tento „barometer“ v sebe, pretože často konajú podľa zákona bez toho, aby poznali Boží zákon. „*Lebo keď pohanía, nemajúci zákona, prírodou robia to, čo požaduje zákon, tí teda nemajúc zákona sami sebe sú zákonom, ako takí, ktorí ukazujú dielo zákona napísané vo*

svojich srdciach, o čom spolu svedčí aj ich svedomie, ako spolu svedčia aj ich myšlienky, ktoré sa navzájom obviňujú alebo aj vyhovárajú“ (Rim 2:14-15, ROH). Boží hlas v srdci človeka hovorí o absolútnej Božej spravodlivosti a pripomína mu, že po smrti ho čaká súd podľa jeho skutkov, slov a činov (pozri Koh 12:13-14).

Ak človek urobí niečo, za čo ho odsudzuje jeho svedomie, zhrešil. Svedomie je niečo ako gumička (alebo elastický pásik), ktorú čím viac naťahuješ, tým skôr stráca svoju pružnosť. Podobne aj svedomie môže tiež stratiť svoju citlivosť. Čím viac ospravedlnení nájdeme pre svoje zlé skutky a činy, tým ľahšie je umlčať svoje svedomie alebo nanútiť mu povedať to, čo od neho chceme počuť. Neustálym umlčovaním jeho hlasu môžeme dosiahnuť štádium, keď sa všetky pocity viny utlmia. Stávame sa natoľko necitlivými, že hriech už netrápi našu dušu a nespôsobuje nám vnútornú bolesť. Nie nadarmo sa hovorí, že existujú **ľudia bez svedomia**, teda ľudia, ktorí sú „vyhorení vo svojom svedomí“.

Teraz sa zamyslime nad tým, **čo** presne znamená správny duchovný boj proti hriechu a čo musíte vy, mladí kresťania, urobiť, ak sa diablu podarilo dostať vás do závislosti. V prvom rade je nesprávne predpokladať, že vašou úlohou je len modliť sa za oslobodenie od hriechu a všetko ostatné odovzdať Pánovi v očakávaní, že vám skôr či neskôr udelí víťazstvo a úplné oslobodenie. Žiaľ, na základe tohto presvedčenia sa mnohí kresťania modlia a modlia a modlia... celé mesiace, roky a dokonca desaťročia, ale zostávajú zotročení hriechom, pretože nerobia to, čo by mali urobiť.

K činom, ktoré vedú k víťazstvu nad hriechom, patrí prejavenie **odvahy a nekompromisnosti** v boji proti nemu. Človek nesmie uvažovať o tom, či môže zvíťaziť alebo či má zmysel strácať čas úsilím, pretože aj tak neuspее. V takýchto prípadoch musíte konať rýchlo a rozhodne. Všetky váhania a pochybnosti vás zbavujú odvahy a smelosti. Musíte byť **trpezliví**, pretože niekedy sa víťazstvo nedosiahne naraz, ale krok za krokom. Ďakujte Pánovi aj za tie najmenšie zmeny k lepšiemu, pretože vás to povzbudzuje

a dáva vám to silu bojovať ďalej. Je tiež dôležité **cvičiť sa v odolávaní pokušeniam**, ktoré vás vedú k hriechu. Takýto „tréning“ vám pomôže povedať „nie“ v najrozhodujúcejšom okamihu skúšky vernosti Pánovi. Odolajte pokušeniu v prvej fáze, keď vám diabol „podhadzuje“ pokušenie v podobe reklamy, erotického časopisu, zaujímavej webovej stránky, sexuálnych scén vo filme, atraktívneho spolupracovníka v práci a podobne. Práve v tomto počiatočnom okamihu zvádzania je potrebné podniknúť najrozhodnejšie opatrenia: obrátiť sa v modlitbe v mysli k Pánovi a preorientovať svoje myšlienky na niečo iné; alebo na citovanie veršov zo Svätého Písma vo svojej mysli, tak ako to urobil Ježiš, keď na satanove pokušenia odpovedal slovom „*Je napísané...*“. Nezabúdajte tiež, že **hriech nesmiete „žiť“**, teda kŕmiť ho potravou, ktorá ho posilňuje a ďalej rozvíja. Zakážte si čítať alebo pozeráť veci, ktoré vo vás vyvolávajú sexuálne vzrušenie (čo zvyčajne končí sebaukávaním), alebo blúdiť po internete a prechádzať zo stránky na stránku, čo vás ľahko privedie k pornografii. Ak máte internet, nepoužívajte ho na to, aby ste si znečistili myšlienky, srdce a telo, ale na to, aby ste sa zdokonalili, doplnili si vedomosti, vyhľadali informácie alebo získali komunikáciu s blízkymi napr. na Skype, WhatsApp, Vibere a podobne.

Mimoriadne dôležitou podmienkou duchovného víťazstva je však **nenávisť k hriechu**, bez ktorej sa ho nemôžete zbaviť, pretože nikdy sa nemôžete vzdať toho, čo milujete. Nikdy sa napríklad nezbavíte sebaukávania, ak sa nechcete vzdať príjemných sexuálnych pocitov, ktoré vám prináša. Jeden mladý muž napísal: „Prosím vás, pomôžte mi! Môj život sa pre mňa stal utrpením. Nemôžem sa zbaviť sebaukávania a túžby po pornografii. Niekedy bojujem so striedavým úspechom, ale prejde krátky čas a opäť padám. Najsmutnejšie však je to, že sa mi tento hriech veľmi páči. Viem, že tým zarmucujem Pána, ktorého milujem, ale nemôžem si pomôcť“.

Priatelia, ako môžeme pochopiť takýto zármutok, ktorý nás nevedie k pokániu? Veď Božie Slovo hovorí, že

„Zármutok podľa Božej vôle prináša pokánie na spásu“ (2Kor 7:10). Ako je možné milovať Pána a zároveň ho neustále zarmucovať vecami, ktoré nenávidí?! Čo je to za lásku, keď opakovane podvádzaš a spôsobuješ bôľ tomu, koho miluješ?! Koniec koncov, ak ti na niekom naozaj záleží, urobíš všetko pre to, aby kvôli tebe netrpel! Smútok, ktorý nevedie k pokániu a boju proti hriechu, vôbec nie je smútok, ale oplakávanie „seba“ a ospravedlnenie svojej nečinnosti. Je na tebe, aby si bojoval so svojím hriechom! Nikto iný to za teba nemôže urobiť. A takýto boj vždy niečo stojí, čo dobre ilustruje príklad veriaceho dievčaťa, ktoré napísalo:

„Od dvanástich rokov ma trápil hriech masturbácie. Začalo sa to, keď som bola ešte neveriaca. V dvadsiatich dvoch rokoch som prijala Pána za svojho Spasiteľa do svojho srdca. Keď som si uvedomila, že pozeranie pornografie a sebaukájanie je hriech, mala som v hlave myšlienku, že by sa to nemalo robiť. Ale časom som si uvedomila, že je veľký rozdiel medzi tým, keď nehrešíš, lebo „nemôžeš“, a tým, keď nehrešíš, lebo „nechceš“. Veľa som sa modlila a prosila Pána, aby ma oslobodil od tohto ohavného hriechu, ale nič sa nestalo. Bola som zúfalá a nenávidela som sa, ale nemohla som prestať. Z tohto dôvodu som často nemohla zaspať. Krútila som sa a vrtela a snažila som sa na to nemyslieť, aby som nezhrešila, ale v mojich genitáliách bolo toľko napätia, že na prudké vybitie stačil iba jediný pohyb. V takých chvíľach som mala pocit, že pri mne stojí satan a nabáda ma, aby som si znečistila telo. Plakala som, prosila Boha o odpustenie a ako sa hovorí: „išla som sa zblázniť“, pretože som bola tak znechutená sama sebou. Kajala som sa, zapierala, zakazovala satanovi, zo všetkých síl som sa snažila zdržiavať sa, ale nič z toho nefungovalo. Po takomto neúspešnom „boji“ a trápení svedomia som priznala svoju neschopnosť a dospela som k záveru, že sama nemôžem nič zmeniť. Cítila som v sebe silu sexuálneho pudu, ale nedokázala som pochopiť dôvod satanskej sily. Odkiaľ sa to u mňa vzalo? Cítila som v sebe akúsi nepochopiteľnú blokádu, a tak som

predpokladala, že som zdedila nejakú rodovú kliatbu. Ale keď som robila pokánie, bola som členkou cirkvi, zúčastňovala som sa všetkých bohoslužieb, prežila som krst Duchom Svätým (ako sa to u nás chápe), zúčastňovala som sa na Večeri Pánovej, vyzerala som cudne a bola som považovaná za vzornú kresťanku. Na prvý pohľad sa zdalo, že mám všetko, aby som si bola istá svojou spásou, ale pritom som ostala otrokom satana. Toto trápenie trvalo päť rokov, kým som si nakoniec uvedomila, že nemôžem odolať hriechu len preto, že ho milujem. Všetky moje pokusy bojovať s ním boli márne, pretože som k nemu nemala odpor. Pamätám si, ako som v ten deň padla na kolená a povedala som: „Pane, už takto ďalej nemôžem. Neviem, ako bojovať a nerozumiem, prečo sú všetky moje pokusy neúspešné, ale nenávidím tento hriech a zriekam sa ho. Pomôž mi!“ A tak, keď sa objavila skutočná nechúť k hriechu a túžba nehrešiť (nie preto, že „nemôžem“, ale preto, že „nechcem“), Boh mi vyšiel v ústrety. Myslím si, že toto je najdôležitejšia časť boja proti hriechu. Pokiaľ kresťan v hĺbke duše miluje svoj hriech, nemôže nad ním zvíťaziť. Je potrebné nielen pochopiť, že ide o hriech, ale mať aj hlboké uvedomenie si hriechu a odpor k nemu, ktorý vychádza z nášho vnútra. V istom okamihu som si tiež uvedomila, že ak budem masturbovať ešte raz, navždy stratím Boha. Práve tento strach z toho, že Ho stratím a uplatnenie sily vôle, akej som bola schopná, spôsobovali, že satanova moc bola nado mnou oveľa slabšia. Potom som začala hľadať Pána celým svojím srdcom. Snažila som sa ho spoznať ako Osobu, pochopiť Jeho charakter a Jeho vôľu pre mňa. Mala som veľkú túžbu čítať Bibliu a začala som jej venovať všetok svoj voľný čas. Čím viac som spoznávala Boha a Jeho slovo, tým viac som v sebe našla silu vzdorovať hriechu tým, že mu poviem „nie“. Prešiel ďalší rok a sebaukájanie ma úplne opustilo. Teraz sa môžem tomuto hriechu pokojne vzoprieť. Napríklad, ak sa na internete objaví nejaká porno reklama alebo niečo podobné, už ma to neláka, pretože teraz mám silu zavrieť odkaz a nepozerať sa na tú špinu“.

Zo svedectva tejto dievčiny jasne vidieť, ako hľadanie Pána a strach, že Ho stratí, boj s hriechom, ktorý ju zotročil, a dôkladné štúdium Božieho Slova jej pomohli získať vytúžené víťazstvo. Ved' Boh ho dáva tomu, kto je ochotný ň bojovať. S Božou pomocou môžete vládnuť nad každým zlým impulzom a nedovoliť mu, aby vás ovládol. Samozrejme, že je to často ťažké a niekedy sa môžu vyskytnúť aj rušivé vplyvy, ale ak Pán vidí vašu úprimnú túžbu zanechať hriech, určite vám dá silu zvíťaziť. Pamätajte, že odvážny nie je ten, kto sa absolútne nebojí, ale ten, kto aj keď sa bojí, prekoná svoj strach a ide vpred bez ohľadu na to, čo sa stane.

V každom chlapcovi a dievčati, v každom mužovi a žene je neviditeľná sila tela, ktorá sa silne prejavuje najmä v mladom veku. Ak činíme pokánie a obrátíme sa k Bohu, On odstráni veľkú časť zla, ktoré bolo kedysi v našom živote. Zrazu si všimneme, že staré chute zmizli samé od seba. Tak je to napríklad v prípade chuti na fajčenie a alkohol. Ale s telesnými túžbami, teda s túžbami po opačnom pohlaví, je to úplne inak. Táto túžba sa prejavuje v celom bytí človeka, v jeho spôsobe myslenia, v jeho temperamente a dokonca aj v jeho prejavoch hnevu. Biblia nás učí, že by sme mali zomrieť všetkým týmto veciam tým, že zaprieme sami seba. Keď apoštol Pavol o sebe povedal, že „*krotím svoje telo a podrobujem si ho*“, mal na mysli prísnu výchovu svojho tela, pretože si dobre uvedomoval, že telo so všetkými svojimi túžbami predstavuje nebezpečenstvo v jeho chodení pred Pánom.

V gréckom origináli slovo „skrotiť, podmaniť si“ znamená „biť ho, až kým nevzniknú modriny“, t. j. nedovoliť svojmu telu dominovať. Takže sa to týka aj vás, mladí ľudia! Ak chcete zvíťaziť nad hriechom, musíte sa naučiť zaobchádzať so svojím telom rovnako. Treba ho naučiť poslúchať vás a odovzdať ho Pánovi. To neznamená, že spasenie dosiahneme vlastným úsilím. Iste, získava sa z Božej milosti a milosrdenstva, ale Písmo nás učí bojovať a premáhať svoje telo tým, že ho podriadujeme sebe a Pánovi.

Aby sme to pochopili, uveďme si jednoduchý príklad zo života. Všetci asi viete, čo znamená jazdiť na koni.

V dávnych časoch boli kone pre armádu na bojisku nevyhnutné. Ale kôň je zviera, na ktorom sa nedá jazdiť bez toho, aby sa najprv nepodmanila a nezlomila jeho nespútaná vôľa. Kôň, na ktorom sa nejazdilo, sa nedá nikde použiť. Ak chceš naň sadnúť, skôr, než sa nazdáš, budeš ležať na zemi. Kôň, ktorý sa nedá skrotiť, je dobrý len na mäso, ale so skroteným a poslušným koňom sa dá urobiť veľa. Tak to býva aj s nami. Pokiaľ v nás nebude telo zlomené a skrotené, všetky naše duchovné snahy a úsilia budú márne. Tak ako si neskrotený kôň robí, čo chce, tak aj neskrotené telo si žiada, čo chce.

Videli ste už niekedy, ako krotia koňa? Prvá vec, ktorú divoký kôň urobí, keď sa na neho pokúsíte posadiť, je, že rýchlym pohybom zhodí jazdca. Robí to tak, že sa vzpína a kope zadnými nohami tak silno, ako len dokáže, až sa mu podarí zbaviť sa sediaceho, ktorý skončí na zemi. Aby kôň poslúchal jazdca, chytia ho, vložia mu kovové zubadlo do úst, ktoré mu pôsobí bolesť, keď sa vzpiera. Jazdci, ktorí krotia kone, používajú na ich skrotenie aj bič a palicu. Podobný prístup by sme mali použiť aj na skrotenie nášho nepoddajného tela nami, ktoré satan využíva na to, aby nás duchovne stiahol na zem.

Moji drahí! Možno ste v oblasti telesnej žiadostivosti dosiahli taký stav, že si myslíte, že ste posadnutí. A hoci takáto možnosť existuje, príčinou vášho nezdržania sa je s najväčšou pravdepodobnosťou nezlomené a neskrotené vaše telo. Preto sa tento nespútaný „divoký kôň“ vo vás musí utíšiť, ten neuhasiteľný sexuálny hlad musí byť u vás skrotený. Potom sa všetka energia a búrlivá sila mladosti dá využiť na niečo iné, užitočné a potrebné. K tomu je potrebný duchovný boj, taký istý, ako nás učí Písmo: „**Podriad'te sa teda Bohu; ale vzoprite sa diablovi a ujde od vás**“ (Jk 4:7).

Všimnite si, že prvé slová v tomto verši sú: „*podria-diť sa Bohu*“, čo naznačuje, že odpor voči diablovi spočíva v podriadení sa Pánovi. Práve to je nevyhnutnou podmienkou víťazstva. A podriadenie sa Bohu znamená poslušnosť Božiemu Slovu, t. j. poslušnosť tým prikázaniam, radám, pokynom, pravidlám a požiadavkám, ktoré sú

nám zanechané na stránkach Svätého Písma. Mnohí z vás nie ste schopní odolávať diablovi v duchovnom boji len preto, že neposlúchate to, čo teoreticky dobre poznáte. Takéto vzopretie sa môže byť krátke a rozhodujúce alebo môže trvať dlhšie, ale iná cesta k víťazstvu neexistuje. V liste Heb 12:4 sa píše: „*V boji proti hriechu ste sa ešte nevzopreli až do krvi*“. To znamená, že vo vašom mladom živote môžu nastať chvíle, keď vzopretie sa proti hriechu bude pre vás znamenať to isté ako preliatie vlastnej krvi.

Problémom pri vzopretí sa proti hriechu je aj to, že diabol sa vám javí ako nepremožiteľný obor. Keď Izraeliti uvideli Goliáša, pravdepodobne si mysleli, že je taký veľký, že je nemožné ho zabiť. Keď však Dávid uvidel toho istého obra, pravdepodobne si pomyslel: „Ach, je taký veľký, jednoducho nemôžem minúť cieľ a určite ho trafím!“ Všetko je to teda o tom, ako vidíme a hodnotíme tú či onú životnú situáciu. Boxeri vstupujú do ringu s jedinou myšlienkou – poraziť svojho súpera. Táto túžba po víťazstve je vlastná každému športu. Ak športovec vstupuje do športového zápasu s myšlienkou, že bude porazený, nemôže vyhrať. Pochybnosti a strach z protivníka sú paralyzujúcou silou, preto im nesmie byť nechaný priestor. V športe sa vždy treba usilovať o prvenstvo, inak sa nedosiahne úspech. To isté platí aj pre duchovný boj, ktorý sa nesmie začať myšlienkami na porážku. Každé víťazstvo je konečným výsledkom tej sily, ktorú človek získava v boji. Ak bojujete a nevzdávate sa, je to dôkaz vašej sily.

Jeden dôstojník počas bitky, keď videl, že on a skupina vojakov sú obkľúčení nepriateľom, zakričal: „Chlapci! Sme obkľúčení, ale nedovoľme ani jednému z nepriateľov, aby nám unikol!“ Vojaci reagovali na výzvu dôstojníka a bojovali tak, že nepriateľ musel ustúpiť. Možno si poviete, že ide o fenomén pozitivizmu a že stačí vidieť všetko pozitívne, aby sme porazili nepriateľa. Ale nie, priatelia! Nehovorím vám o pozitívnom myslení, ale o veľkej moci Božej milosti, ktorá je daná tým, ktorí sú ochotní urobiť čokoľvek pre víťazstvo.

Pán nás zvyčajne vedie k víťazstvu cez ťažké životné okolnosti, vrátane skúšok a pokušení, ktorým by sme sa radi vyhli. Myslíme si, že keby sme ich nemali, náš život by bol svätejší, čistejší a lepší. Vyhybanie sa pokušeniam však znamená krátkodobý oddych od pokušení, ktoré nás sužujú, no nie schopnosť zvíťaziť nad nimi. Odvážne čel'te skúškam, ktoré vás postretnú, pretože tie najťažšie z nich vám nakoniec dobre poslúžia. Ich cieľom nie je preveriť vašu hodnotu, nakoľko ste cenní, ale zvýšiť vašu hodnotu v Božích očiach. Búrky totiž dub nielen skúšajú, ale aj posilňujú. Nežiadajte teda Pána o ľahký život, ale proste ho o silu a odvahu dôstojne prechádzať a prejsť všetkými ťažkosťami. Nečinnosť a uspokojovanie telesných chút'ok z vás neurobia statočných bojovníkov Krista. K víťazstvu vás dovedie len každodenná tvrdá práca, zdržanlivosť, sebazaprenie a ochota obetovať sa.

Božie Slovo hovorí: „*Skúška, ktorá na vás doľahla, je len ľudská. Boh je však verný. On nedopustí, aby ste boli skúšaní nad svoje sily, ale so skúškou dá aj východisko, aby ste ju vládali zničiť*“ (1Kor 10:13). Preto sa v prípade pádu nesmieme vyhovárať, že pokušenie bolo príliš silné, aby sme mu odolali, pretože Boh dobre pozná silu človeka a nedovolí to, čo by nebol schopný vydržať. Ktosi povedal, že kresťana možno prirovnať k papierovému vrecúšku s čajom, ktorý je nepoužiteľný, kým ho nezalejeme vriacou vodou. Iba vo veľmi horúcej vode môže prejaviť všetky svoje chuťové kvality. Rovnako naša, ak to tak môžem povedať, chuť a kvalita kresťanov sa prejavujú práve vtedy, keď nám býva „horúco“.

Raz, počas môjho pobytu v Južnej Afrike, mi jeden muž rozprával o rode ľudoopov, žijúcich v ich krajine, ktorým sa hovorí paviány. Živia sa drobným hmyzom, ktorý nachádzajú pri prevracaní starých pňov a vyvracaní ťažkých kameňov. Jedného krásneho rána pozoroval paviána, ako pri hľadaní potravy prevrátil veľkú skalú, pod ktorou ležal veľký had. Následná reakcia opice ho jednoducho rozosmiala. Namiesto toho, aby pred hadom utiekol alebo ho

zabil palicou, hodil sa na zem a predstieral, že je mŕtvy. Smiešne správanie, však? Ale viete: v našich duchovných zápasoch sa často správame ako tento pavián. Len čo diabol ukáže hlavu spoza kopca, zamrzne od strachu a padneme, namiesto toho, aby sme bojovali na život a na smrť! Žiaľ, mnohí z vás, mladých ľudí, máte ten istý problém: keď príde pokušenie, okamžite sa vzdáte bez boja, presvedčení, že aj tak zhrešíte. Alebo si začnete myslieť, že s vami niečo nie je v poriadku, keď pokušenie prichádza znova a znova. Takéto správanie sa diablovej, samozrejme, páči, pretože takto vás porazí bez boja.

Možno sa pýtate: „No a ako sa mám zachovať, keď ma satan mučí rovnakým pokušením a privádza ma do zúfalstva? Ako na to reagovať?“ Urobte to, čo urobí rozumný študent, keď ho spolužiak z nudy vyprovokuje k hádke. Už ste niekedy videli v škole dieťa, ktoré chce vyrušiť pozornosť svojho suseda tým, že mu šliape na nohu pod lavicou. Reaguje naňho tak, že sa nahnevá a odpovie mu tým istým. Prvý z nich vidí, že jeho sused stratil nervy, a tak doňho opäť strčí, aby ho ešte viac nahneval. Ak však dieťa nereaguje a predstiera, že si to nevšimlo, prvé dieťa prestane mať záujem a nájde si iného kamaráta na zábavu.

Satan pracuje podobným spôsobom. Veľmi sa mu páči, keď sa s vami môže „hrať“ rovnakým spôsobom. Ak však budete ignorovať jeho návrhy a bez strachu mu budete odolávať pevnou vierou, bude sa cítiť odzbrojený a stratí nad vami moc. Tým, samozrejme, nechcem povedať, že by ste sa mali na diabla pozeráť ako na detskú hračku. Nie, bol a stále je mocným nepriateľom pre nás všetkých, ale nezabúdajme, že moc, ktorú nám dal Boh, je väčšia ako satanova, a preto ju určite musíme používať, aby sme neboli znova a znova porazení.

Každý hriech sa začína v mysli. Je zbytočné snažiť sa zbaviť akéhokoľvek zlozvyku bez toho, aby sme sa s ním najprv nerozišli v mysli. Hriešna myšlienka môže pochádzať z náhodného pohľadu, z vášho vlastného tela alebo priamo od diabla. Ale je na vás, či dovoľíte alebo nedovoľíte, aby sa

táto myšlienka zakorenila. Ak ju budeš prechovávať, pre-
rastie do žiadostivosti a potom do hriechu. Ak ju odmiet-
neš, zostaneš čistý, t. j. zvíťaziš. Božie Slovo hovorí:
„*Lebo ako zmýšľa vo svojej duši, taký je*“ (Pr 23:7, ROH),
a to je skutočne pravda. Pri všetkej našej vonkajšej do-
brote môžeme byť vo svojich myšlienkach smilníkmi, cu-
dzoložníkmi, zlodejmi a dokonca aj vrahmi. V Starom
zákone sa za hriech považovali len skutky, ale v Novom
zákone sa za hriech považujú aj myšlienky. Je však veľký
rozdiel medzi myšlienkami, ktoré v sebe vyvolávate, a myš-
lienkami, ktoré sa vám ako ohnivé šípy zabodnú do vašej
hlavy. Ak vo vás utkvie hriešna myšlienka a začnete sa ňou
zaoberať, potom hrešíte. Ak sa jej vzopriete a budete proti
nej bojovať, zvíťazíte.

Mladí muži a ženy sa v pastoračných rozhovoroch pý-
tajú, ako sa majú vysporiadať s nečistými myšlienkami
a erotickými fantáziami? Sú len pokúšením alebo už spá-
chaným hriechom? Áno, samozrejme, že sú hriechom.
Apoštol Peter zaradil sexuálne „myšlienky“ na rovnaký zoz-
nam ako sodomiu a hanebné modlárstvo (pozri 1Pt 4:3).
Niektorí z vás si možno povedia: „Ale ja ich nemôžem ne-
ustále odháňať. Nástoľčivo sa mi vynárajú v hlave. A ak je
tak, prečo je to hriech?“ – Preto, že Boh nám dal schopnosť
ovládať ich. Myšlienky a vášne človeka, teda jeho silné
zmyselné túžby, sú ovládané jeho intelektom, ktorý ich do-
káže analyzovať a v prípade potreby ich zastaviť, takže zod-
povednosť za ne nesieme my. Ak vás trápia nečisté
myšlienky, spýtajte sa sami seba, prečo ich máte? Nie je to
preto, že ste videli niečo špinavé v televízii, v časopise alebo
na internete? Alebo je to možno preto, že ste sa na ulici za-
stavili pohľadom na ultrakrátkych sukniach, priehľadných
blúzkach a krátkych šortkách okoloidúcich dievčat alebo na
obtiahnutých džínsoch chlapcov zdôrazňujúcich ich muž-
skosť? Možno ste čítali erotické opisy v knihách alebo počú-
vali popové piesne na túto tému. Ak áno, potom ste otvorili
dvere svojho srdca vnímaniu sexuálnej nečistoty a dovolili
tak satanovi, aby vo vás zasial ohavné semeno, ktoré vyklíčilo

v podobe nečistých myšlienok, erotických fantázií a opakovaných nechutných sexuálnych snov.

Samozrejme, môžete namietat: „Ale veď v lete nemôžete ísť po ulici bez toho, aby ste nenarazili na polonahú krásku!“ Áno, to je pravda. Ale potom sa uchýľte k jednoduchému riešeniu: odvráťte sa. Veď Kristus povedal: „*Ak ťa teda pravé oko zvädza na hriech, vylúp ho a odhod' od seba*“ (Mt 5:29). Ak ti je ľúto vylúpnuť si oko, odvráť pohľad od nahoty. Ak ty, mladý muž, nedokážeš zostať ľahostajný, keď vidíš dievča v obtiahnutom tričku s ramienkami, pod ktorým nič iné nie je, tak sa jednoducho pozeraj preč. Snaž sa to urobiť nenápadne, pretože sa neodvraciaš kvôli nej, ale kvôli sebe. Dievča si to však aj tak hneď všimne. A keď sa tak stane, tvoja reakcia môže byť pre jej dobro. Prečo by si sa mal ty cítiť trápne, keď sa odvrátiš od jej „striptízu“, ak by sa ona mala hanbiť za to, ako je oblečená?

Možno si hovoríte: „Čo si o mne budú ľudia myslieť, keby som sa takto správal? Čo by povedala osoba, pred ktorou stojím alebo s ktorou hovorím?“ – No, v prvom rade je dôležitejšie nemyslieť na to, ako by reagovala ona alebo iní ľudia, ale čo by na to povedal Boh. A po druhé, možno sa to polonahé dievča zamyslí a nabudúce sa bude hanbiť takto obliecť. Koniec koncov, je možné, že odev odhaľujúci telo si svet rýchlo osvojil, a my, kresťania, sme ho prijali s naším tichým súhlasom. Ak by sme sa odvrátili a aspoň takto vyjadrili svoj protest a rozhorčenie, možno by bolo menej tejto provokatívnej nahoty.

Diabol najčastejšie používa naše oči, aby pošpinil naše myšlienky a srdce, preto je najlepšie začať duchovný boj práve v tomto bode. Aby sme pochopili, ako to uskutočniť, pripomeňme si slová starozákonného spravodlivého muža Jób, ktorý kedysi povedal: „*So svojimi očami som uzavrel zmluvu, ako by som sa teda mohol obzerať za pannou?*“ (Jób 31:1). To znamená, že zakázal svojim očiam pozerat' sa na akúkoľvek dievčinu a myslieť na ňu ako na svoju manželku. Toto isté pravidlo by ste mali uplatňovať na každé dievča alebo ženu, ktorá prejde okolo vás.

Myslím, že chápete, čo sa vám snažím povedať? Poznáte svoju schopnosť premerať pohľadom postavu, prsia a nohy ženy, ktorá ide alebo prechádza okolo, a potom mať o nej nečisté myšlienky. Aby Jóba takéto myšlienky netrápili, uzavrel zmluvu so svojimi očami, ktorej princíp spočíval v tom, že pohľad zrodí myšlienku a tá sa premení na predstavu, ktorá ho podnieti k činu. Ako vidíte, všetko je veľmi jednoduché: nepozerajte sa na dievčatá, potom sa nevyskytnú ani nečisté myšlienky. Spomínam si na jedného mladého muža, ktorý mi rozprával, ako prekonal svoje nečisté myšlienky. Uzavrel so sebou dohodu, že keď sa stretne a rozpráva s nejakým dievčaťom, obmedzí svoj pohľad na úroveň jej očí a nebude ho spúšťať nižšie. Ak teda vy, mladí muži, uzavriete rovnakú zmluvu so svojimi očami, potom pre vás nebude ťažké odvrátiť ich od všetkého, čo je nemravné. Ak im dáte slobodu a dovolíte im pozeráť sa na všetko, čo vás priťahuje, potom sa hriechu nevyhnete. To sa netýka len mladých mužov, ale aj dievčat. Pozeráť sa na mladého muža žiadostivo znamená totiž predstavovať si s ním milostný vzťah, čo je v Božích očiach tiež hriechom. Dievčatá by nemali sklznúť pohľadom do rázporku chlapčenských nohavíc, aby sa vyhli trápeniu z nečistých myšlienok a predstáv. Zatiaľ čo prvý náhodný pohľad nemusí spôsobiť hriech, druhý je nebezpečný a zámerné zdržiavanie sa a pozeranie na objekt zbožňovania určite vyvolá túžbu po niečom, čo vám nepatrí.

Drahí priatelia, ako ste si asi všimli, od začiatku nášho rozhovoru neustále zdôrazňujem sexuálnu nečistotu, ale duchovný boj sa neobmedzuje len na ňu, pretože sa týka všetkých oblastí ľudského života bez výnimky. Božie slovo hovorí: „*Preto ak je niekto v Kristovi, je novým stvorením. Staré (,predchádzajúce‘) veci pominuli, nastali nové*“ (2Kor 5:17). To sa dosahuje prostredníctvom **procesu posväcovania**, ktorý je výsledkom uplatňovania zásad života evanjelia v každodennom živote, ktoré sú nám dané na stránkach Svätého Písma.

Apoštol Pavol sa kedysi obrátil na kresťanov mesta Koloseum a vymenoval pohanské zásady, podľa ktorých

žili ako neveriaci, a potom im dal radu: „**Umŕtvujte** teda to, čo je vo vašich údoch pozemské: smilstvo, nečistotu, vášeň, zlú žiadostivosť a lakomstvo, ktoré je modloslužbou. Pre tieto veci prichádza Boží hnev na neposlušných synov. Kedysi ste sa v tom aj vy pohybovali a žili. Teraz však aj vy **zhod'te** zo seba všetko: hnev, rozhorčenie, zlobu, rúhanie, necudné reči zo svojich úst. Neluhajte si navzájom, keď ste už vyzliekli starého človeka s jeho skutkami a obliekli ste si nového, ktorý sa obnovuje, aby nadobudol poznanie podľa obrazu toho, ktorý ho stvoril. Potom už nie je ani Grék, ani Žid, ani obriezka, ani neobriezka, ani barbar, ani Skýt, ani otrok, ani slobodný, ale všetko a vo všetkých je Kristus. Ako vyvolení Boží, svätí a milovaní, oblečte si milosrdný súcit, dobrotivosť, pokoru, miernosť, trpezlivosť, navzájom sa znášajte a odpúšťajte si, najmä ak by mal niekto niečo proti niekomu. Ako Pán odpustil vám, tak aj vy odpúšťajte druhým! Nadovšetko sa však **odejte** láskou, ktorá je zväzkom dokonalosti. A pokoj Kristov nech rozhoduje vo vašich srdciach, veď preň ste boli povolaní v jednom tele. A **bud'te vd'ační!**“ (Kol 3:5-15).

Môžeme sa len čudovať, že hoci odvtedy uplynulo mnoho storočí, tieto slová sú stále aktuálne a učia nás nasledovnému. Ak sme kedysi klamali, teraz musíme svojim blíznym hovoriť len pravdu. Ak sme kedysi kradli, teraz by sme mali poctivo pracovať a deliť sa s chudobnými. Ak ste predtým nadávali, mali by ste prestať používať nielen žargón a hanlivý jazyk, ale aj mládežnícky slang, ktorý je medzi vami teraz veľmi rozšírený. Ak ste sa predtým rýchlo rozčúlili a hnevali sa, priduc až k zúrivosti, teraz prejavujte ľuďom trpezlivosť, buďte zhovievaví k ich nedostatkom, chybám a slabostiam. Ak ste predtým radi ponížovali, klebetili, odsudzovali a ohovárali, teraz si dávajte pozor na svoje ústa a nedovoľte diablovi, aby vás použil ako svoj nástroj. Ak ste predtým roky živilí urážky, horkosť a nedokázali ste odpustiť niekomu, kto vám ublížil, teraz uveďme si, koľko vám bolo odpustené, odpusťte a premôžte zlo dobrom.

Samozrejme, môžete povedať, že to nie je ľahké v živote dosiahnuť a že za takýmto víťazstvom nad sebou samým je ťažký boj, ktorý – aj keď človek chce – nie vždy vedie k víťazstvu. Áno, je to naozaj tak. Ale či kvôli takémuto víťazstvu nestojí za to ukrižovať svoje „ja“, ktoré skôr či neskôr musí zomrieť, ak chcete byť nazývaní vo večnosti víťazmi. V knihe Zjavenie sú vymenované všetky privilégia, ktoré dostane ten, kto zvíťazil na zemi: „*Tomu, kto zvíťazí, dám jesť zo stromu života, ktorý je v Božom raji*“, „*tomu, kto zvíťazí, dám zo skrytej manny a dám mu biely kamienok, na ktorom bude napísané nové meno, ktoré nepozná nik, iba ten, kto ho dostane*“, „*ten, kto zvíťazí, bude oblečený do bieleho rúcha a jeho meno nevymažem z knihy života; jeho meno vyznám pred svojím Otcom i pred jeho anjelmi*“, „*kto zvíťazí, posadím ho so mnou na svoj trón, ako som ja zvíťazil a zasadol som so svojím Otcom na jeho trón*“, „*kto zvíťazí, zdedí toto všetko; ja mu budem Bohom a on mi bude synom*“ (Zj 2:7,17; 3:5,21; 21:7). Aké nádherné sľuby, však?! Najdôležitejšie na nich však je, že všetky sú dané len tomu, kto neprestajne bojoval a v tomto boji zvíťazil.

Tým, ktorí sú presvedčení, že víťazný život v dnešnej dobe jednoducho nie je možný a preto žijú nečistým spôsobom, by som chcela povedať, že prvým krokom k tomu, aby sa človek uchránil od hriechu, je pevná viera, o ktorej je napísané: „**Všetko môžem v Kristovi, ktorý ma posilňuje**“ (Flp 4:13). Ťažké neznamená nemožné. Diablovo klamstvo, že v dnešnej dobe nie je možné žiť čistým a svätým životom, vedie k tomu, že sa prestávajú pociťovať výčitky svedomia, umožňuje ignorovať prikázania o zdržanlivosti a vedie k pádu a zničeniu. Aby zmiatol tých, ktorí sa snažia žiť cudne, používa satan ako pokušenie ľudí, ktorí odpadli od viery a utápajú sa v nemorálnosti. Svoj skazený život sa snažia ospravedlniť tvrdením o všeobecnej skazenosti a následnej nemožnosti žiť skutočne zbožne. Je ľahké ich rozpoznať podľa ich skutkov. Pokiaľ ide o otázku, ako sa zachovať v situáciách, keď ťa niekto navádza k hriechu, Biblia má konkrétny návod: „*Syn môj, keby ťa hriešnici*

navádzali na zlé, neprivoľ“ (Prís 1:10). Najlepšie je držať sa od takýchto ľudí ďalej a snažiť sa s nimi nekomunikovať.

V procese posväcovania a duchovného boja proti hriechu, ktorý vás sužuje, existuje ešte ďalší prostriedok, ktorý môže byť veľkou pomocou pre dosiahnutie víťazstva. O ňom Písmo hovorí: „*Ale ak vyznávame svoje hriechy, On je verný a spravodlivý: Odpustí nám hriechy a očistí nás od všetkej neprávosti*“ (1J 1:9). To znamená, že ak si nemal dosť sily odolať pokušeniu, a zhrešil si z neznalosti alebo z osobnej neslobody od hriechu, mal by si sa porozprávať s duchovným poradcom a povedať mu o všetkom, čo ťa znepokojuje a v čom nemáš víťazstvo. Samozrejme, že len Boh odpúšťa hriech, a keďže diabol o tom vie, snaží sa presvedčiť človeka, že stačí sa len jemu samému pomodliť k Bohu a prosiť o odpustenie a všetko bude v poriadku. V prípade sexuálnych a okultných hriechov však prax ukazuje, že k vykúpeniu dochádza len prostredníctvom **vyznania hriechu** v prítomnosti služobníka (najlepšie duchovného poradcu), ktorý bude svedkom tvojho pokánia. Nie nadarmo hovorí Jk 5:16: „*Vyznávajte si teda navzájom hriechy a modlite sa jeden za druhého, aby ste boli uzdravení. Veľa zmôže účinná modlitba spravodlivého*“ (*Ide o modlitbu niekoho, kto má autoritu a moc zhora*). Vyznanie hriechov v prítomnosti duchovného poradcu je užitočné nielen preto, že znižuje pýchu nášho „ja“, ale aj preto, že duchovne zrelší kresťan vám môže dať dobré rady do budúcnosti a podporiť vás svojou modlitbou. Je dôležité si pri tom uvedomiť, že vyznanie hriechov nie je len rozprávanie o svojom živote a spáchaných hriechoch, ale je to hlboká ľútosť nad tým, čo si urobil. Bez takéhoto pokánia vyznanie hriechov zvyčajne nemá želaný výsledok.

Ano, viem, priatelia, že väčšinu z vás to, žiaľ, nikto neučil. Naopak, vždy vás ubezpečovali, že nie je potrebné vyznávať hriechy v prítomnosti duchovného poradcu, pretože stačí, keď ich jednoducho priznáte pred Bohom. Lenže životná prax ukazuje, že takýto prístup toho veľa nezmení, pretože ľudia sa zvyčajne vracajú k svojmu hriechu, potom

sa znova a znova kajajú, ale stále nedosiahnu úplné víťazstvo. Keďže som sa už v knihe „Chodenie vo svetle“ pokúsila vysvetliť hodnotu vyznania hriechov v prítomnosti duchovného poradcu a narazila som na silný odpor a odmietnutie, tentoraz uvediem slová nemeckého doktora teológie so štyridsaťročnou praxou Karla Eichhorna z jeho vynikajúcej knihy na denné čítanie „V Božej dielni“ (Das Werk Gottes an der Seele), v ktorej píše:

„V Matúšovom evanjeliu, v tretej kapitole, v šiestom verši sa píše: *„Vyznávali svoje hriechy a on ich krstil v rieke Jordán“*. Z týchto slov je zrejmé, že Ján Krstiteľ od nikoho z krstených nevyžadoval, aby vyznával svoje hriechy, ani z toho nerobil zákon. Ľudia to robili sami z vnútorného popudu a vynášali svoje zlé skutky na svetlo. Martin Luther položil túto otázku: *„Aké hriechy treba vyznávať duchovnému poradcovi?“* A sám odpovedal: *„Tie, o ktorých vieme a cítime v srdci, že sú hriechom, ktoré trápia naše svedomie a stávajú sa pre nás neznesiteľným bremenom“*. Vyznanie hriechov nie je bremeno, ale úľava pre dušu. To, čo nazývame vyznaním hriechov, nie je nič iné, ako príprava na dôstojné prijatie Večere Pánovej. Všeobecné vyznanie hriechov nie je priznaním osobného hriechu. Samozrejme, je veľmi pohodlné naďalej skrývať svoje osobné hriechy za všeobecné slová vyznania hriešnosti. Vyznanie hriechov nie je prostriedkom na získanie spasenia, ktoré je Božím darom a je spojené s úprimným pokáním. V mnohých prípadoch je však ľahšie dostať odpustenie, ak sa s niekým vyrozprávame tvárou v tvár. Pritom si začnete viac uvedomovať odpustenie. Boh je takémuto vyznaniu naklonený. Ten, kto sa rozhodne vyjsť na svetlo sveta so všetkými temnými stránkami svojho života, dokazuje, že to s nasledovaním Pána myslí naozaj vážne. Áno, nie je ľahké duchovne sa obnažiť pred druhými, pretože nám v tom bráni ľudský stud. Je to však falošný a arogantný stud, pretože keď bol spáchaný hriech, vtedy nebol žiadny stud, ale keď ho treba priznať, začneme sa hanbiť, teda robíme pravý opak. Tým, ktorí stonajú pod ťarchou niektorých hriechov a nevedia sa zbaviť výčitiek

svojho svedomia, odporúčame nájsť si duchovného poradcu alebo iného duchovného človeka, ktorému sa možno zveriť a vyrozprávať sa v plnom zmysle tohto slova. Nebojte sa opovrhnutia, lebo ten, kto sa pod ťarchou vlastných hriechov dostal k Bohu a zakúsil jeho odpustenie a milosrdenstvo, nemôže opovrhovať inými hriešnikmi, ale podporie ich, aj tých hlboko padlých. Vyhod'te teda všetok starý odpad zo svojho života! V otvorenom vyznaní svojich hriechov sa skrýva oslobodzujúca sila. Kto sa zbaví svojich hriechov, do toho prúdi Božia milosť voľne ako prúd. Okrem toho sú tu bremená a väzby, od ktorých je ťažké sa samému oslobodiť. V takýchto prípadoch sa odporúča porozprávať sa s duchovným poradcom. Kto nedokáže dosiahnuť víťazstvo nad svojím hriechom, ku ktorému sa neustále vracia, mal by ho vyznať v prítomnosti brata alebo sestry, ktorí dokážu niesť bremeno iných. To bude prvý krok k oslobodeniu, pretože príhovorná modlitba je veľkou pomocou. Po riadnom, hlbokom a dôkladnom vyznaní hriechov sa srdce zvyčajne naplní radosťou. Po vyznaní hriechov je však potrebné urobiť ešte niečo iné. Kresťania v Efeze nielenže vyznali svoje minulé hriechy, ale išli ešte ďalej. Priniesli a spálili pred všetkými čarodejníckej knihy a veci, ktoré súviseli s okultizmom. Vyznanie hriechov a oddelenie sa od všetkého, čo bolo v živote zlé, spolu úzko súvisia. Kto tak robí, očisťujúc sa a dávajúc do poriadku svoj život, ten pozná radosť z viery“.

Jedna mladá kresťanka napísala: „V cirkvi, kde som teraz, sa nekáže o vyznaní hriechov a tajných hriechoch, ktoré treba odhaliť tým, že ich vynesieme na svetlo. Nehovoríme ani o tom, ako viesť duchovný boj proti veciam, ktoré nás zotročujú, takže som tomu nebola naučená. Jedného dňa som však v Biblii čítala tieto slová: *„Ale ak vyznávame svoje hriechy, on je verný a spravodlivý: odpustí nám hriechy a očistí nás od každej neprávosti“* (1Jn 1:9). Tento sľub ma veľmi potešil, ale nevedela som, komu mám otvoriť to, čo ma už roky ťaží. Potom mi Pán nedal pokoj povzbudzujúc ma, aby som vyznala svoj hriech

sebaukájania. V tom čase prijala Ježiša aj moja mama, a tak som sa rozhodla otvoriť sa jej. Všetko som jej povedala a spoločne sme sa modlili. Potom, aj keď ma môj hriech naďalej trápil, ale už oveľa menej často. Nevylučujem, že som svoje vyznanie hriechov neurobila správne. Možno vyznanie hriechu v prítomnosti mojej matky nestačilo? Preto som sa z celého srdca modlila o zasvätenie svojho života Pánovi, čo tiež prinieslo dobrý výsledok, ale stále to nebolo úplné víťazstvo. Tak som skúšala jedno alebo druhé, ale nikdy som nevyznala svoj hriech v prítomnosti „duchovného poradcu“. Tak sa pýtam, čo som urobila zle a či ešte musím vyznať hriechy pred duchovným poradcom“?

Ako vidíte, duša chradne a plače, keď medzi ňou a Bohom stojí múr hriechu. A upokojí sa až vtedy, keď si to, čo sa stalo, nielen uvedomí, ale aj odhalí. Ak sa snažíme skrývať svoje zlé skutky a bojíme sa, že vyjdú „na povrch“, snažíme sa zamaskovať nepeknú realitu, potom si môžeme byť istí, že sme na zlej ceste. Nie nadarmo Ježiš kedysi povedal: *„Veď každý, kto robí zle, nenávidí svetlo a nejde na svetlo, aby jeho skutky nevyšli najavo. Kto však koná pravdu, ide na svetlo, aby sa ukázalo, že jeho skutky sú vykonané v Bohu“* (Jn 3:20-21).

Keď pozeráte erotické filmy, počúvate cynické žartovanie alebo vulgárne, dvojzmyselné vtipy a robíte iné nečisté veci, satan má dokonalú príležitosť zmocniť sa vášho srdca, takže budete trpieť a nebudete mať pokoj, kým nebudete nazývať veci pravými menami a hovoriť: „masturboval som“, „smilnil som“, „sledoval som pornografiu“. Pritom by ste sa mali vrátiť do čias, keď vznikla túžba po danom hriechu, a pri vyznaní hriechov ísť hlboko k jeho základom, aby ste ho úplne vykorenili. Pán povedal: *„Spomeň si teda, odkiaľ si padol“*, to znamená, kedy a ako si začal hrešiť. Niektoré rastliny, najmä mnohé buriny, sa dajú zničiť len vtedy, ak vytrhneš ich koreň zo zeme. Bez toho je jedno, koľkokrát ich trháš, dorastú späť. Ak sa teda aj vy, priatelia, chcete oslobodiť od hriechu, ktorý vás trápi, vyznávajte ho hlboko a dôkladne podľa zásady „kde, kedy,

ako a s kým si zhrešil“. Potom sa zrieknite moci satana (najmä ak ste v živote mali sexuálne a okultné hriechy) a potom spolu so svojím duchovným poradcom proste Pána v úprimnej modlitbe, aby vás krv svätého Božieho Baránka vyliata na Golgote očistila a obmyla od vašej duchovnej špiny.

Existuje ďalšie nemenné pravidlo v pastorácii, ktoré hovorí, že samotné vyznanie hriechov nestačí. Potom je potrebné urobiť ďalší krok: dať do poriadku všetky veci, ktoré ste urobili zle. Božie Slovo totiž hovorí: „*Kto tají svoje previnenia, nebude mať úspech, kto ich však vyzná a zanechá, dosiahne milosrdenstvo*“ (Prís 28:13). To znamená, že po vyznaní hriechu sa začína boj proti nemu, až kým nebude úplne opustený. Paralelne s tým musí ísť aj náprava všetkého, čo sa vo vašom prípade napraviť dá. Napríklad, ak ste zhrešili proti nejakému človeku, mali by ste ho požiadať o odpustenie a v prípade potreby ho odškodniť za spôsobené škody, priznať podvod, vrátiť dlh alebo niečo ukradnuté. Samozrejme, mnohým sa to nepáči a hovoria: „Stačí, že som sa ponížil a vyniesol na svetlo svoje hanebné hriechy. Prečo by som sa mal znížiť pred ostatnými a prosiť ich o odpustenie! Dôležité je, že mi Boh odpustil, a pokiaľ ide o ľudí, nie je to až také dôležité“. Keď to počuješ, chce sa ti povedať: „Hlboko sa mýliš, zabúdajúc na to, že vo večnosti bude tento človek твоjim prvým žalobcom, ak ho neodprosíš za to, že si bol voči nemu falošný, zlý, sebecký, krutý a nespravodlivý, kým si bol na zemi.“

A ešte niekoľko ďalších pravidiel. Ak neustále vyznávate ten istý hriech bez toho, aby ste sa snažili s ním bojovať, a bez toho, aby ste boli zlomení z toho, že ste nezvíťazili, takéto vyznania vám neprinesú želaný výsledok. Ak zhrešíte a potom sa snažíte svoj hriech vysvetliť, vybieliť ho alebo ospravedlniť, nezískate nad ním víťazstvo a budete padať stále nižšie a nižšie. Ak ste už vyznali svoj hriech a pocit viny vás neopúšťa, skúmajte, či ste vyniesli všetko na svetlo, či ste niečo zámerne nezatajili, alebo či ste niečo neodhalili len napoly. Ak ste urobili všetko správne, hlboko

a úprimne, potom vám Boh nepochybne odpustil a toto odpustenie je potrebné prijať vierou. A ešte jedna vec, ktorú je veľmi dôležité si zapamätať. Vyznanie a oslobodenie od hriechu neznamená koniec duchovného boja. Veď keď diabol stratí moc nad dušou človeka, bude sa maximálne snažiť získať ju späť. Nie nadarmo Ježiš varoval: „*Keď nečistý duch vyjde z človeka, blúdi po vyschnutých miestach. Hľadá odpočinok, ale ho nenachádza. Vtedy si povie: 'Vrátim sa do svojho domu, odkiaľ som vyšiel.' Keď ta príde, nájde ho prázdny, vyzametáný a vyzdobený. Vtedy odíde a vezme so sebou sedem iných duchov, horších ako on, vojdú dnu a usadia sa tam. A stav toho človeka býva na konci horší ako na začiatku*“ (Mt 12:43-45). Preto po víťazstve nad hriechom pokračujte v boji za život v čistote a svätosti. Boj sa nemá viesť proti „telu a krvi“, ale „proti silám temnoty“ a „zlým duchom v ponebeských oblastiach“, ako radí Pavol v liste Efežanom 6:12-16. (*Podrobnejší opis pastorácie a vyznania hriechov nájdete v knihe „Chodenie vo svetle“*).

Niekedy sa dočítaš v poradenských listoch, v ktorých ľudia (najčastejšie chlapci a dievčatá) prosia o utajenie všetkých ohavností, ku ktorým sa priznávajú, pretože by „zomreli od hanby“, keby sa to dozvedel niekto iný. Pri čítaní takýchto riadkov si so zármutkom pomyslíš: človek sa tak bojí mienky a odsúdenia ľudí a vôbec nemyslí na Boha, pred ktorým zhrešil a ktorý o tom už dávno vie, pretože je neviditeľným svedkom tohto zločinu. Hanbíme sa za odhalenie našich temných skutkov na zemi a žiaľ zabúdame, že príde hodina, keď budú odhalené pred všetkými vo večnosti. Je napísané: „*Lebo nič nie je také skryté, aby nevyšlo najavo, ani také utajené, aby sa neprezradilo a nedostalo sa na verejnosť*“ (Lk 8:17).

Takže to, čo ste robili v súkromí v tajnej miestnosti, sa dozvie celý svet. Tak ako denné svetlo odhalí všetko, čo bolo v tme neviditeľné, ako vojdú navonok a najavo skutky vykonané v skrytosti, tak nie je možné nič skryť pred všetko prenikajúcim Božím svetlom, ktoré preniká všetkými zákutiami a presvitá cez všetky krivolaké zákruhy ľudskej duše. Preto,

aby ste sa vo **svojej hodine** nehanbili pred Bohom a ľuďmi za to, že ste vo svojom srdci ukrývali „zamilovanú“ hnilobu, je lepšie odhaliť ju teraz tvárou v tvár jednému človeku, ako potom stáť s touto ohavnosťou pred celým svetom.

Je veľmi ľahké zhrešiť, ale oveľa ťažšie je povstať a oslobodiť sa od hriechu. Takže, mladí ľudia, zachovajte si čistotu a svätosť! Snažte sa, aby vaše myšlienky, telá, duše a túžby boli zasvätené Pánovi. Nech je váš život hodný pravých Kristových učeníkov! Zasväťte mu svoje najlepšie mladé roky! Utekajte pred hriechom „ako pred tvárou hada“, ktorý len čaká, aby vás uhryzol. Keď ste zhrešili, určite môžete konať pokánie a po vyznaní hriechu prísť ku Kristovi, ktorý vám odpustí. Áno, On má moc dať vám šancu získať späť to, čo ste stratili a dobehnúť stratený čas, určite však súhlasíte s tým, že je lepšie nerozbíjať svoje dobré meno na márne kúsky, ako ho lepiť kus po kuse.

Na záver vám poviem príbeh, ktorý sa stal na brehu veľkej rieky. Samozrejme, všetci ste už videli orly a viete, aké sú to majestátne a hrdé vtáky. Jedného dňa stál orol na skalnom výbežku, pozeral na vodu a z času na čas sa vrhol do vody a vylovil veľkú rybu, ktorá plávala okolo. Keď sa najedol, vzniesol sa na oblohu a vydal sa na kráľovský let. A potom, keď bol orol vysoko na oblohe, stalo sa s ním niečo nepochopiteľné. Zrazu vo vzduchu na chvíľu znehybnel a potom spadol ako kameň. Ľudia, ktorí ho pozorovali, si mysleli, že opäť uvidel svoju korisť, ale veľmi sa mýlili. Orol spadol na zem z veľkej výšky a rozbil sa na kúsky.

„Ako sa to mohlo stať, – pýtali sa svedkovia tragédie jeden druhého v úžase. „Čo sa mu mohlo stať za taký krátky čas? Zastavilo sa mu náhle srdce?“ Priblížili sa k miestu smrti a začali si mŕtveho vtáka dôkladne prezeráť. Nakoniec sa im podarilo zistiť príčinu náhlejšej smrti. Na jednej nohe orla visela obrovská, krvou napučaná riečna pijavica, ktorá sa do nej prisala, keď stál na skale a chytil ryby. S touto pijavicou vyletel vysoko na oblohu a hrdlo sa vznášal nad zemou, zatiaľ čo ona pokračovala v saní jeho krvi.

V dôsledku nedostatočného prekrvenia mozgu sa orol náhle zrútil na zem.

Niečo podobné sa môže stať aj vo vašom živote, ak sa doň vkradne nejaký hriech, ktorý vám pomaly, ale isto berie duchovnú silu, pokoj a radosť zo spasenia. Bez toho, aby ste si to všimli, idete s ním. Prejde rok, prejdú dva roky, prejdú tri roky... Budete pokračovať vo svojom živote, dosiahnete prestíž, vysoké postavenie v spoločnosti alebo úspech v duchovnej službe. Možno sa vám dokonca podarí horlivou prácou pre Pána priviesť ku Kristovi mnoho duší, a tak sa budete usilovať stále ďalej a ďalej k duchovným výšinám... Ale zrazu, keď to vôbec nečakáte, zažijete hrozný pád. Spýtate sa: prečo? Pretože podobne ako orol ste si so sebou na svoj „let“ vzali niečo, čo sa Bohu nepáčilo.

Kapitola 6

Odvrátená strana takzvaného priateľstva

A teraz, mladí ľudia, porozprávajme sa o ďalšej páľivej téme, týkajúcej sa možnosti čistého priateľstva medzi chlapcom a dievčaťom, vylučujúceho akýkoľvek sexuálny hriech. Táto otázka je predmetom vášnivých diskusií a debát, pretože každý má na túto vec svoj vlastný názor. Nieкто na základe osobných skúseností tvrdí, že je to možné a celkom prijateľné, nieкто to považuje za úplne absurdné a kategoricky to popiera a nieкто sa zdržiava vyjadrenia, pretože sa bojí, že urobí chybu. Vo všeobecnosti platí, že koľko ľudí, toľko názorov. Možno aj preto sa kedysi uskutočnil rozsiahly prieskum medzi mnohými ľuďmi rôzneho veku, ktorého výsledky ukázali, že v čisté priateľstvo medzi pohlaviami verí len necelá tretina všetkých respondentov, a to už núti k zamysleniu.

Treba povedať, že otázka prípustnosti priateľstva medzi kresťanskou mládežou je predmetom diskusií a nezhôd aj vo všetkých súčasných kresťanských cirkvách bez ohľadu na ich denomináciu. Keď sa o tom začne diskutovať, napätie sa čoskoro začne zvyšovať. Mnohé malé i veľké kresťanské spoločenstvá sa už rozpadli pre nedostatok jednoty v tejto otázke. Bez ohľadu na to, do ktorého mesta alebo krajiny sa vyberieš, vždy zistíš, že táto téma je dôležitá a veľmi aktuálna. Čo je však obzvlášť zaujímavé, je to, že problém vzťahu medzi mladými bratmi a sestrami vytvárajú – napodiv – ich rodičia. Sú to práve oni, ktorí sa hneď, ako deti vyrastú, začnú starať o ženbu a vydaj svojich potomkov a bez toho, aby si to všimli, ich ovplyvňujú, aby o tom premýšľali. Tak napríklad matka, obávajúc sa, že ich dcéra sa stane „starou pannou“, začne na ňu pôsobiť už v čase jej dospievania, že manželstvo je dôležité a nevyhnutné. Pri tom využíva všetku svoju „múdrosť“ a ženskú logiku: tu – a akoby náhodou – vypustí frázu typu „to by bol dobrý ženích pre moju dcéru“, je tu vidieť aj jemný náznak na možné

dohadzovanie, aj dvojznačný vtip, a dokonca aj priamo, bez okolkov povedané dcére alebo synovi: „Pozri sa na tohto fešáka. Myslím, že by ste sa k sebe veľmi hodili“ alebo „Pozri, aké je to krásne dievča! Prajem ti takú ženu! Chod' na to, inak ti ju ukradne niekto iný“.

Často je to začiatok pozerania na dievčatá a chlapcov, tajného vzdychania v noci, bezsenných nocí s imaginárnymi manželskými scénami, stále väčšej prítlačivosti k opačnému pohlaviu a mnoho, mnoho ďalšieho. Môžeme sa len čudovať niektorým rodičom, ktorí tlačia svoje deti do hriechu, namiesto toho, aby im povedali: „Zachovaj si čistotu. Neplň si hlavu myšlienkami na priateľstvo a lásku, ale daj Pánovi prvé miesto vo svojom živote, potom On sám vo **svojom čase** uskutoční všetko podľa svojho plánu a bude to pre teba požehnaním“.

Je tiež smutné, že keď o tom začnete hovoriť rodičom, prekvapene povedia: „Áno, ale žijeme v dobe, keď sa deti učia láske! Čo je zlé na tom, že si môj syn alebo dcéra nájdu partnera podľa svojich predstáv?“ Niektorí z nich idú ešte ďalej a hovoria: „Nemôžeme svojim deťom zakazovať to, čo sme robili my sami“. Inými slovami: „My sme hrešili, nech to robia aj oni“. A niekedy je počuť ešte väčšie rozhorčenie: „Čože?! Nedovoliť deťom, aby sa kamarátili...! To je nezmysel! V našej civilizovanej dobe, v demokratickej krajine, akou je tá naša, sa snažíte zaviesť zákony starovekého sveta! Nie. Naše deti sú dostatočne inteligentné a vzdelané na to, aby vedeli, aké hranice v oblasti lásky si môžu dovoliť“.

Preto by nás nemalo prekvapiť, že sa v súčasnosti aj v cirkvi čoraz viac rozširuje skazonosná prax frivolných vzťahov. Kresťanská mládež a dospievajúci nevidia v blízkych vzťahoch medzi pohlaviami nič zlé a nazývajú ich **obyčajne priateľstvom**. Objatia a stisky takmer pri samotnom vchode do modlitebni už nikoho neprekvapia. Chlapci si z **priateľstva** dovoľia „ľahnúť“ dievčatám na kolená alebo sedieť blízko nich tesne k nim pritlačení. Dievčatá chlapcov **priateľsky** objímajú a bozkávajú zdraviac sa pri stretnutí.

Na otázku, ako vysvetliť takéto vzťahy, všetci svorne odpovedajú: „Sme len priatelia. S kým iným by sme sa mali stretávať?“ Niekedy sa stáva, že mladé kresťanské dievča dnes odprevadí domov jeden veriaci brat, zajtra – druhý a napozajtra – tretí, a to všetko len z **priateľstva**. A v neďelu všetci sedia v kostole, počúvajú kázne, modlia sa a spievajú, chváliac **svätého** Boha. Takýmto sa stalo naše moderné kresťanstvo.

Ľudia môžu vidieť rôzne veci tak, ako im to vyhovuje, ale ak sa považujeme za Božie deti, musíme vedieť, **čo** o tom hovorí Sväté Písmo. A čo je na tom zarážajúce, je to, že hoci sa v ňom jasne hovorí o zásnubách a manželstve, nehovorí sa v ňom nič o priateľstve alebo iných vzťahoch medzi mladými mužmi a mladými ženami. Hovorí sa v ňom o vzájomnom porozumení, vernosti a obojstrannej pomoci Dávida a Jonatána, o oddanosti, láske a nežnej náklonnosti Rút a Naomi k sebe navzájom, o dôvernom priateľstve starej Alžbety a mladej Márie, ale vo vzťahu medzi pohlaviami nie je ani jeden takýto príklad. Dôvodom môže byť to, že v Izraeli neexistovalo priateľstvo medzi dievčatami a chlapcami, pretože mladí ľudia boli vychovávaní v prísnom odlúčení a o dôvernostiach nemohla byť reč. Dievčatá sa schádzali na svoje dievčenské večierky v horách alebo v lesoch, kde ich nikto nevidel, a tancovali tam kruhové tance. Chlapci sa zabávali po svojom, takisto oddelene od dievčat. O večierkoch, stretnutiach mládeže, hrách a dokonca ani o tajných schôdkach nemohla byť reč. Párové tance, pri ktorých dochádza k dotykom tiel, ako je napríklad náš moderný valčík, neboli na ľudových slávnostiach povolené. Mali obľúbené kruhové tance, ako napríklad „sirtaki“. Chlapci a dievčatá sa držali čo najďalej od seba. Dvoreníe tiež nebolo akceptované, pretože ich starší naučili, že to nie je nič iné ako hra s ohňom.

Tento postoj vychádzal z myšlienky, že od stvorenia sveta nebolo hlavným cieľom blízkeho vzťahu medzi mužom a ženou priateľstvo, ale pokračovanie rodu. Práve preto Boh vložil do človeka príťažlivosť k opačnému pohlaviu, teda tie

veľmi špecifické sexuálne pocity, ktoré vznikajú pri blízkej komunikácii a skôr či neskôr sa prejavia. Takže aj keď mladí ľudia tvrdia, že na ich vzťahu nie je nič odsúdeniahodného, pretože sú len priatelia, v skutočnosti to tak vôbec nie je. Aby sme pochopili, čo tým myslím, pozrime sa na rozdiel medzi priateľstvom a láskou a na to, aké blízke sú si tieto pojmy. Podľa Ožegovho Slovníka ruského jazyka je **priateľstvo** blízky vzťah založený na náklonnosti, vzájomnej dôvere a spolupatričnosti záujmov dvoch alebo viacerých ľudí. **Láska** je silná náklonnosť, hlboký cit v srdci a citová príťažlivosť k jednej konkrétnej osobe, vyjadrená vo forme osobitnej náklonnosti, sympatie alebo horúcej vášne.

Ako vidíte, v týchto definíciách je veľa podobného, najmä vzájomná náklonnosť. Iba v druhom prípade je silnejšia, dochádza až do vášne. V tomto prípade ide o túžbu nielen byť si nablízku, ale byť spolu, t. j. stať sa jedným celkom. V takom prípade už nie je priestor pre ďalších ľudí. Môže byť veľa priateľov, ale osoba, ktorú miluješ, je jediná. Je ťažké určiť jasnú hranicu medzi priateľstvom a láskou medzi predstaviteľmi rôznych pohlaví, pretože priateľstvo často prerastá do lásky, zatiaľ čo láska sa často objavuje až po určitom období priateľstva. A práve v tejto neoddeliteľnosti a zdanlivej podobnosti spočíva veľmi nebezpečné úskalie, ktoré vy, mladí muži a ženy, nie ste schopní včas postrehnúť.

Spomínam si, ako sa jeden dvadsaťtiročný veriaci mladík v súkromnej konverzácii sťažoval a lamentujúc sám nad sebou so zármutkom povedal, že jeho mladší bratia sa kamarátili s dievčatami z ich cirkvi alebo iných zborov a ženili sa, ale on nikdy nebol ani s jednou dievčinou sám a nikdy nikoho neobjal ani nepobožkal. Keď som ho počúvala, spomenula som si na iného mladého muža, ktorý sa krátko po svadbe tiež podelil o svoj smútok, hovoriac: „V našej cirkvi ma považovali za závideniahodného ženícha. Vysoký, štíhly, pekný, s vyšším vzdelaním a sľubným povoláním. Preto naše mladé sestry ochotne súhlasili, že so mnou pôjdu von, keď som im ponúkol priateľstvo. Boh ma ochránil pred

intímnymi vzťahmi s nimi, ale objímal som ich, bozkával, nevhodne hladil, ohmatával, dotýkal sa ich bokov, prs a nôh, takže som prišiel k svojej drahej manželke ako „už použitý“, hoci pre ňu som bol prvým mužom v jej živote. Ó, ako teraz ľutujem, že som si pred manželstvom nezachoval svoju čistotu do svadby tak, aby moje srdce, duša a telo patrili len jej! Veľmi sa hanbím za to, že kým sa ona chránila pre mňa, ja som ju okrádal a „rozdával som sa“ iným“.

Ako vidíte, obaja mladí muži v týchto krátkych výpovediach odzrkadlili, čo kresťanská mládež myslí pod slovom „priateľstvo“, a dali jasne najavo, že v skutočnosti sa za tým skrýva romantické randenie, stretávanie sa v súkromí, nesmelé a potom čoraz odvážnejšie bozkávanie, objatia, vzájomné láskanie, hladkanie, ohmatávanie a mnoho iného, čo je **dotýkanie sa tiel**, ktoré začína nevinnou prechádzkou, držaním sa za ruky a zvyčajne končí sexuálnou nečistotou toho či onoho druhu, až po smilstvo a všetky druhy sexuálnych zvráteností.

Diabol má k dispozícii celý arzenál rafinovaných trikov a rôznych zákerných úskokov, aby mladých ľudí zviezol a zatiahol na cestu hriechu. Aby ste si boli o tom istí, stačí sa pozrieť na mladé dievča, ktoré sa musí učiť hrať na klavír. Tých tridsať či štyridsať minút je pre ňu únavných a neznesiteľne dlhých, ale len čo sa vedľa nej postaví chlapec s husľami, je pripravená učiť sa celé hodiny bez toho, aby si všimla, ako čas plynie. Musím povedať, že klavír, gitara, flauta a iné hudobné nástroje môžu byť skvelým spôsobom, ako upútať pozornosť požadovaného objektu. Neveríte? Potom venujte väčšiu pozornosť tým, ktorí hrajú a počúvajú. Myslím, že sa vám pri tom otvorí oči. Je to rovnaké, ako pri hraní hymny alebo rozprávání básne. Existuje však mnoho ďalších „trikov“, ktoré možno použiť na upútanie pozornosti opačného pohlavia tým, že v jeho tele prebudíte niečo zvláštne. Ak sa napríklad prechádzate na čerstvom vzduchu sami, netrvá to dlhšie ako pätnásť až dvadsať minút, ale ak je s vami „on“ alebo „ona“, potom si nevšimnete, koľko hodín preletí. Keď sa ešte aj naše ruky

dotknú rúk toho druhého, naše srdcia sa rozbúchajú tak, že je len otázkou času, kedy vyskočia z hrude. Dôvodom toho je blízkosť druhého pohlavia, jeho alebo jej fyzický **dotyk**.

V každom normálnom zdravom chlapcovi a mužovi, keď sa dotkne dievčaťa alebo ženy (aj keď len príliš dlho drží jej ruku v dlani) niečo sa v tele deje. Akýsi pocit, ktorý sa často vzpiera kontrole mysle a tlačí ho ďalej k určitým činom, ktoré často vedú k hriechu. To je dôvod, prečo nás Písmo varujúc učí, aby sme sa od tohto hriechu stiahli alebo jednoducho utiekli. Neklamte sami seba ani sa nesnažte presvedčiť ostatných, že ste vo vzťahu k opačnému pohlaviu úplne slobodní a že vo vás pri kontakte s ním nevznikajú žiadne pocity. Ak je to pravda, potom s vaším telom nie je nič v poriadku a musíte navštíviť lekára, aby vás vyšetril. Ani si neviete predstaviť, koľko ľudí sa popálilo hriechom pri hre s týmto ohňom. Koľko silných Božích mužov sa muselo vzdať svojej služby v Božej vinici len preto, že zanedbali opatrnosť v tejto veci. Spoliehať sa na seba, na svoju vlastnú silu, je veľmi nebezpečné. K rozumu prídeš až vtedy, keď už bude smilstvo spáchané a keď už bude neskoro všetko napraviť.

V prvom liste Korint'anom, v prvom verši siedmej kapitoly, apoštol Pavol hovorí: „*Pokiaľ ide o to, čo ste písali: **Dobre je, ak sa muž nedotýka ženy***“. Ak si vezmete grécky originál Nového zákona a prečítate si túto pasáž v pôvodnom znení a zamyslíte sa nad významom slov „nedotýkať sa“ v pôvodnom preklade, objavíte niečo hlbšie a dôležitejšie. V gréckom texte Svätého Písma sa namiesto slova „nedotýkajte sa“ používa slovo „abtestai“, čo znamená „neohmatávajúte“. Ak ho vložíme do tohto textu, potom význam tejto vety môžeme vyložiť takto: „Muž **nesmie ohmatávať ženu**“, teda doslova povedané, mládenci alebo muži nesmú dotýkajúc sa dievčaťa alebo ženy ohmatávať ju. V nemčine sú si tieto dve slová zvukovo veľmi podobné a vyslovujú sa ako „abtas-ten“ a „abtestai“. Ako synonymá pre výraz „abtestai“ je možné použiť výrazy ako: „zoznámenie“, „vnucovanie sa“, „pripútanie sa“, „priblíženie sa“, „flirtovanie“, „dvorenie“.

Všetky tieto významy slova „abtestai“ poukazujú na potrebu zachovať si primeraný odstup a varujú pred podnecovaním sexuálnej túžby, telesnej túžby, žiadostivosti a vášne v našom tele.

Keď Abimelech, kráľ Gerára, uvidel krásu Sára a vzal si ju k sebe, ale ešte sa jej **nedotkol**, zjavil sa mu Boh vo sne a povedal: „*Viem, že si to urobil v prostote svojho srdca, a preto som ťa i ja zdržal, aby si nezhrešil proti Mne; pre tú príčinu som ti nedal, aby si sa jej dotknul*“ (Gn 20:6, ROH). V pôvodnom znení tohto verša Svätého Písma sa tiež používa slovo „abtestai“. Skutočnosť, že kráľ Abimelech sa nedotkol tela ženy, bola prejavom Božieho milosrdenstva voči nemu, ktorú si môže priať každý z vás, mladí veriaci muži. Je však možné dotknúť sa dievčaťa bez použitia rúk. Dievčenského a ženského tela sa môžu dotýkať žiadostivé oči, myšlienky, aj príslušné slová. Veď u Boha myšlienky sú ako skutky. Preto je napísané: „*Každý, kto sa žiadostivo pozerá na ženu, už s ňou v srdci scudzoložil*“ (Mt 5:28).

Boží príkaz nedotýkať sa zakázaného sa nachádza na začiatku knihy Genezis. Eva odpovedala hadovi, ktorý ju pokúšal: „*O ovoci stromu, ktorý je uprostred záhrady, Boh povedal: „Nejedzte z neho, **nedotknite sa ho**, aby ste nezomreli!*““ (Gn 3:3). Takže slovom „nedotknite sa“, teda „abtestai“, Boh už na samom začiatku ľudského života na zemi stanovil zákaz. Ak si prečítame Bibliu, viackrát narazíme na slovné spojenie „nedotýkajte sa“, ktoré vždy znamená zákaz dotýkať sa čohokoľvek, čo by mohlo človeka poškvrniť, znečistiť, a teda čo sa nepáči Pánovi. V Prísloviach 6:27-29 sa hovorí: „*Môže vari muž v hrudi držať oheň a nespáliť si odev? Môže azda človek chodiť po žeravom uhli a nepopáliť si nohy? Takto pochodí ten, čo vchádza k žene svojho blížneho, nebude bez viny, **ktokoľvek sa jej dotkne***““. Takže, milí mladí muži, ak necháte vo svojom srdci horieť cudzí oheň telesnej žiadostivosti, nikto okrem Pána ho nemôže uhasiť. Kto kráča po cestách smilstva, kráča po horiacich uhlíkoch, ktoré určite „spália“ jeho dušu. Trest, a to bezprostredný, postihne každého, kto sa opováži dotknúť dievčaťa, ženy

blížneho alebo akejkol'vek inej ženy. Nie nadarmo nás Pán varuje pred takýmto konaním, pretože predvída toto hroziace nebezpečenstvo. Diabol, ktorý si je dobre vedomý sily takéhoto vplyvu na telo človeka, sa k tejto ľsti uchyl'uje veľmi často, a to najmä v období takzvaného priateľstva mladých ľudí.

Túto neodolateľnú silu mužského sexuálneho pudu, ktorý sa v tele prebudí v okamihu kontaktu s dievčenským telom, zažil aj dvadsaťpäťročný vedúci mládeže, ktorý pri poradenskej službe povedal: „Bol som vychovaný v prísne konzervatívnej kresťanskej rodine, preto som v rozhovoroch s mladými ľuďmi z našej cirkvi vždy hovoril, že chlapci a dievčatá by mali byť cudní a nemajú si vzájomne nič dovoľovať. Ale prišiel čas, keď som sa ja sám zamiloval do jednej z našich mladých sestier, ktorá mala sotva osemnásť rokov. Jedného dňa som k nej pristúpil, keď stála sama, a povedal som jej, že sa mi veľmi páči, a ponúkol som jej priateľstvo, s čím súhlasila. Hneď na začiatku našich stretnutí som si sľúbil, že ju nechytím za ruku, a už vôbec nie, aby som sa dotkol jej tela, a celý rok som zostal verný tomuto rozhodnutiu. Jedného dňa sa však počas prechádzky v zimnom parku pošmykla a takmer spadla. Podarilo sa mi ju zdvihnúť a potom som ju vzal za ruku, aby som ju previedol cez klzké miesto. Ale keď sa jej malá studená ruka ocitla v mojej teplej dlani, nemal som silu ju pustiť. Odvtedy sme vždy chodili držiac sa za ruky. Keď sme pri ďalšej prechádzke zasa museli obísť veľkú kaluž, vzal som ju do náručia a preniesol cez prekážku, pričom som prvýkrát pocítil teplo krehkého dievčenského tela. Keď som ju spustil na zem, prvýkrát po roku a pol som ju pobožkal na líce, a keď sme sa rozchádzali, nevydržal som to a dotkol som sa jej horúcich pier svojimi perami, čo vo mne vyvolalo telesnú túžbu. V noci som si ju predstavoval ako svoju manželku a myšlienkami som prenikal do tej oblasti manželských vzťahov, do ktorej som nemal prenikať. Pri každom novom stretnutí som si všimol, že ju priťahujem aj ja, čo ma tešilo a zároveň desilo, pretože som si už nedôveroval. Na jednej z týchto schôdzok

som ju bozkával nielen na pery, ale aj na tvár a krk, s pôžitkom som vdychoval vôňu jemnej dievčenskej pokožky, a hoci som vedel, že som prekročil hranice, jednoducho som nemohol prestať. A tak prišla chvíľa, keď som si ju pri prechádzke lesom pritiahol k sebe, rukami som jej vnikol pod blúzku a začal som ju hladiť a láskat' po prsiach, klesal som stále nižšie a nižšie a ona, pritisnutá ku mne, dovolila mojim rukám robiť všetko, čo si moje vzrušené telo žiadalo. Nie, z Božej milosti nedošlo k pohlavnému styku, ale bolo tam všetko, čo je prípustné len v intímnom manželskom živote. V tej chvíli prebudenej divokej, živočíšnej vášne som si nakoniec uvedomil, aký silný účinok má na muža dotyk ženského tela a aké nebezpečné to môže byť“.

Vidieť obraz vytúženého dievčaťa alebo počuť jej hlas stačí na to, aby sa chlapec fyzicky vzrušil. Najsilnejším sexuálnym podnetom je však pre neho dotyk s časťami jej tela, teda fyzický kontakt. To ho tak vzrušuje, že prestáva ovládať seba, svoje činy a skutky. Preto možno priateľstvo s opačným pohlavím prirovnať k územiu, ktorého presný plán nemá nikto. Môžete začať priateľstvo s tými najlepšimi úmyslami a skončiť so sexuálnym hriechom a zlomeným srdcom, nehovoriac o strate pokoja a dôvernosti s Pánom. Je to preto, že Stvoriteľ do nás na genetickej úrovni zabudoval príťažlivosť k opačnému pohlaviu. Čím lepšie sa vyvíja vzťah medzi priateľom a priateľkou, čím viac je vzájomného porozumenia a náklonnosti, tým viac sa navzájom sexuálne priťahujú a vzťah sa posúva od dôverného kamarátstva k milujúcej náklonnosti. Koniec koncov, priateľstvo je súčasťou milostného vzťahu. Sú prakticky neoddeliteľné, sú takpovediac na tej istej priečke rebríka. Preto tým, že chlapec ponúkne dievčaťu priateľstvo, dáva jej najavo, že sa mu páči a snaží sa s ňou nadviazať vzťah, ktorý presahuje bežné chápanie priateľstva, aké existuje medzi príslušníkmi rovnakého pohlavia.

Samozrejme, môžete mi proti tomu namietat' tým, že priateľiť sa možno už od útleho veku. Áno, ale aj vtedy sa takéto priateľstvá buď nakoniec zmenia na lásku, alebo sa skôr

či neskôr skončia. Ako príklad uvediem jeden prípad, ktorý sa stal dievčaťu, ktoré sa od piatich rokov kamarátilo s chlapcom, pretože jeho otec a matka boli blízkymi priateľmi jej rodičov. Spočiatku boli naozaj kamaráti, pretože sa spolu stále hrali a ako batol'atá dokonca spolu spali, keď sa ich rodiny stretávali počas prázdnin vo veľkom dobre zariadenom letnom dome, ktorý im patril. Ale čas plynul a deti rástli. Ako tínedžeri sa naďalej kamarátili, zdieľali svoje radosť a starosť a dianie v škole, ako to mali vo zvyku, a zdalo sa, že je to navždy. Keď však mali každý sedemnášť rokov, chlapec sa zrazu obrátil na svoju priateľku a povedal: „Pozri, nikdy som si nemyslel, že budeš taká krásna. Kedysi si bola ako škaredé káčatko – nenápadná a veľmi nešikovná, ale teraz si sa zmenila na krásnu labuť a mne sa páčiš čoraz viac“. Toto trápne chlapčenské vyznanie jej priateľa z detstva prijala mladá dievčina najprv ako žart a priateľský kompliment, ale čoraz častejšie zachytávala chlapcove obdivné pohľady a začala si uvedomovať, že sa v ich vzťahu začalo nové obdobie a ona sa musí rozhodnúť, či sa stane jeho milenkou, alebo navždy preruší to, čo ich spájalo dlhé roky.

Preto akékoľvek priateľstvo medzi dvoma pohlaviami nie je možné bez milostnej zložky, pretože skôr či neskôr sa mladí ľudia zblížia a jeden z nich začne prežívať nežnejšie city než len k priateľovi, čo sa končí sexuálnou nečistotou alebo sexuálnou intimitou. Preto je také cenné, keď vedúci mládeže, pastori a starší v kresťanských denomináciách počas mládežníckych stretnutí, konferencií a zhromaždení poučujú a varujú mladých kresťanov, namiesto toho, aby ich nechali unášať prúdom, dobiehajúc to až vtedy, keď sa mladé duše chytia do siete smilstva a je už neskoro niečo napraviť.

Kvôli nebezpečenstvu objavenia sa nečistých myšlienok a vznietenia ohňa telesnej žiadostivosti vo vašich telách je lepšie, aby mladí muži a ženy sedeli na stretnutiach v oddelených radoch, aby sa nemiešali, ako sa to často stáva, a aby sa vyhýbali situáciám, keď sú mladé sestry a bratia vo vzájomnom úzkom kontakte. Hovorím to preto, lebo v osobných rozhovoroch a v poradenských listoch s priznaniami

neustále počúvam a čítam, že sexuálna nečistota medzi mladými kresťanmi sa začala dotykmi ich tiel vo chvíľach, keď by sa to zdalo byť najmenej očakávané. Napríklad, jedna mladá žena povedala, že cestou na kresťanskú mládežnícku konferenciu (šla tam veľká skupina mladých ľudí z cirkví z rôznych miest) jej prideliť miesto vedľa chlapca, ktorého stretla pred dvoma rokmi na podobnej mládežníckej konferencii. Cestou sa lepšie spoznali, rozprávali sa a čudovali sa, ako ľahko si rozumejú takmer aj v pol slove. Spočiatku sa rozhovor sústredil, samozrejme, na duchovné otázky. Podelili sa o problémy mládeže vo svojich zboroch, hovorili, ako sa stretávajú so známymi kazateľmi, o svojej účasti na evangelizačných stretnutiach a o mnohom inom. Cesta autobusom trvala asi dva dni, pretože konferencia sa konala v inej krajine. A čím ďalej sa takto rozprávali, tým viac sa páčili jeden druhému. V noci sa akoby náhodou hlava dievčiny opakovane ocitla vedľa chlapcovej hlavy a raz mu ju dokonca položila na rameno, čo v ňom vyvolalo búrku pocitov a emócií. Zabudol na všetko, začal ju jemne hladiť po lícach a pleciach, potom sa dotkol jej prs a keď v tme pocítil jej ruku okolo seba, zrazu túto ruku chytil a úplne stratiac kontrolu nad sebou, položil si ju na svoj vztýčený penis. Obaja na chvíľu zamreli a potom cez oblečenie začali vzrušovať pohlavné orgány jeden druhého, až kým obaja neskončili v orgazme. Potom, keď sa spamätali a horeli rozpakmi, nemohli sa jeden druhému pozrieť do očí a nevedeli, ako sa majú ďalej správať.

Vidíte, priatelia, títo veriaci, mladý muž a dievčina, mali za cieľ zúčastniť sa na kresťanskej mládežníckej konferencii, zoznámiť sa medzi sebou a získať pre seba niečo duchovne užitočné, ale namiesto toho si nielen poškvrnili svoje telá sexuálnym hriechom (pettingom, t.j. hladkaním), ale spôsobili aj veľké škody svojim dušiam. Mimochodom, diabol obzvlášť rád využíva na tento účel rôzne stretnutia mladých veriacich. Môžem sa vás spýtať, priatelia, o čom sa rozprávate, keď sa stretnete? Nie je pravda, že Boh a všetky duchovné veci sú pre mnohých z vás len zástenou,

za ktorou sa skrýva skutočný účel mládežníckych služieb, konferencií, kongresov a iných podobných podujatí? Pukovanie po sebe navzájom, túžba upútať pozornosť, premýšľanie o nevestách a ženíchoch, hľadanie nových známostí, vecí tohto sveta a mnoho iného – to je to, čo zamestnáva myseľ a srdce mnohých vás a odhaľuje skutočný duchovný stav vašich srdc. Je to preto, že ste rovnako ako svet viac či menej nakazení duchom smilstva. Takéto stretnutia sú však obzvlášť nebezpečné pre vedúcich mládeže a mladých kazateľov zborov, pretože v tomto období sa vo svojej službe pohybujú na ostrí noža. Nie nadarmo apoštol Pavol varoval mladého Timoteja: „*mladšie napomínaj ako sestry so všetkou mravnou čistotou*“ (1Tim 5:2). To znamená, že musel byť obzvlášť ostražitý voči dievčatám a mladým ženám a byť slobodný od všetkej žiadostivosti.

Pán chce, aby ruky každého mladého muža, ktorý je jeho dieťaťom, boli čisté, bez akejkoľvek škvrny alebo stopy po hriechu. To isté platí aj pre dievčatá. Ak s tým niekto nesúhlasí a odporuje tomu, nejde proti mne alebo mojim slovám, ale proti Biblii a samotnému Pánovi. Bratia, ktorí svojím správaním zvädzate sestry a vrháte žiadostivé pohľady na dievčatá, ktoré idú okolo, vedzte, že skôr či neskôr za to príde na vás Boží hnev! V 1Tes 4:6, ROH sa píše: „*aby nikto neprekračoval a nekoristil vo veci svojho brata, lebo Pán je pomstiteľom všetkých týchto vecí*“. (Nemecký preklad tohto doslovného textu znie: „*Aby nikto z vás neoklamal svojho brata*“.) V časoch prvej Cirkvi sa kresťania navzájom oslovovali „brat“. Nešlo len o mužov a chlapcov, ale aj o ženy a dievčatá. Preto vás Pán týmito slovami apoštola Pavla varuje, mladí bratia a sestry, pred možnosťou vzájomného klamanie a pred nezákonnými, nečistými vzťahmi.

Musím povedať, že v osobných poradenských rozhovoroch sa dnes už len zriedkavo stretávame s chlapcami, ktorí by hovorili, že sú znechutení, keď ich kamaráti rozprávajú o svojich milostných aférach, schôdzkach a dobrodružstvách, o tom, s koľkými dievčatami sa priatelili, s koľkými z nich sa objímali a bozkávali, ktoré z nich si

nechali siahnúť na telo, s koľkými mali intímne vzťahy, aké druhy sexu používali a iné nechutnosti. Je zvláštne, že mnohí veriaci chlapci a dievčatá považujú za zaujímavé počúvať takéto veci, pretože to podnecuje ich predstavivosť a podľa nich ich to učí o múdrosti budúceho manželského života. Z toho, čo mladí ľudia hovoria vo svojich spovediach, mi „vstávajú vlasy dupkom“. Niekedy sa zdá, že takíto mladí ľudia sú nakazení duchom Sodomy a Gomory. A všetko sa začína „nevinnými“ sms-kami s otázkami: „Ako sa máš? Čo robíš? Nechceš sa ísť prejsť?“ alebo dlhými telefonátmi o ničom, s častým odprevádzaním až do domu, romantickými stretnutiami v súkromí, večerami v reštaurácii, jazdami v dvojici autom, výletmi do kina, spoločnou zábavou a ďalšími rôznymi príjemnými stretnutiami.

Na dôkaz toho vám poviem príbeh o veľmi mladom kresťanskom dievčati, ktorému rodičia prísne zakázali kamarátiť sa s chlapcami. Jedného dňa ju však syn farára jej zboru, s ktorým spolu chodili na gymnázium, požiadal o priateľstvo a ona, polichotená jeho pozornosťou, hneď súhlasila, hoci sa jej navonok veľmi nepáčil. Začali sa teda stretávať potajomky a vždy si našli nejakú výhovorku, keď sa jej rodičia pýtali, prečo meškajú po škole. Najprv sa len držali za ruky, keď sa spolu prechádzali v lese alebo v parku, pri lúčení sa zľahka pritlačili a raz ju pobožkal na líce, keď ju odprevádzal domov. Prešli však mesiace, mladík bol čoraz odvážnejší a pri každom stretnutí ju vášnivo bozkával na pery a krk. Jedného teplého letného večera, keď už bola tma, jej zrazu rozopol blúzku, vyhrnul sukňu a začal ju hladiť po celom tele. V prvých minútach bolo dievča zmätené a vystrašené, ale potom, keď si myslela, že tým jej dokazuje svoju lásku, dovolila mu robiť, čo chcel, najmä preto, že jej bol čoraz príjemnejší. Takéto vzťahy pokračovali rok a pol. Naivne sa spoliehajúc, že ako syn pastora si chlapec jednoducho nedovolí zájsť príliš ďaleko, táto mladá sestra súhlasila, že s ním pôjde do hotela (kde mal prenajatú izbu na noc), pričom rodičom vopred povedala, že ju kamarátka pozýva k sebe na noc. Nebudem teraz opisovať

všetky šokujúce detaily rafinovaného smilstva a vymenúvať sexuálne fantázie, ktoré pastorov syn realizoval so svojou priateľkou, poviem len, že toto dievča ráno odišlo z hotela, samozrejme, už nie ako panna.

Život napodiv ukazuje, že deti duchovných sú schopné robiť veci, na ktoré sa iní mladí muži a ženy odvážia len zriedka. Neviem, čo ich robí takými „odvážnymi“? Možno vedomie toho, že otec-biskup, otec-farár, otec-diakon alebo otec-kazateľ v prípade odhalenia ich hriechu pomôže dostať sa z ťažkej situácie, ako sa hovorí: „vyjsť suchý z vody“. Alebo sa môže stať, že vzhľadom na duchovnú povest' ich otca bratská rada nejako „ututlá“ túto záležitosť a oni vyviaznu s prísnyim napomenutím alebo nanajvýš s požiadavkou, aby sa spáchaný hriech zakryl naliehavým svadobným obradom. Každopádne, takéto vyznanie synov a dcér cirkevných služobníkov ma mnohokrát vydesilo a naozaj šokovalo. Samozrejme, nechcem povedať, že to dokážu všetky deti duchovných, ale v kresťanských cirkvách je to celkom bežné.

Samozrejme, môžete mi povedať, že nie je dobré hádzať špinu na tých, ktorí prinášajú Božie Slovo z kazateľnice a vedú nás k nasledovaniu Pána. Po prvé, neuvádzam tu žiadne konkrétne mená, ale hovorím len o skutočnostiach, ktoré sú v našich kruhoch už známe. Po druhé, Sväté Písmo nie je možné ohýbať a nikomu neprejavuje blahosklonnosť, pokiaľ ide o hriech. O synoch veľkého **Božieho proroka** Samuela, ktorý celý život verne slúžil Pánovi, sa výslovne hovorí, že nechodili po cestách svojho otca (pozri 1Sam 8:4-5), ako aj o synoch **kňaza** Éliho – Chofnim a Pinchasovi, ktorí boli hanbou a pohoršením pre Boží ľud a zomreli v ten istý deň ako otec – veľkňaz, ktorý bol neschopný riadiť svoju rodinu v súlade s Božími príkazmi (pozri 1Sam 2:12-17).

Okrem toho je tu ešte jedno nebezpečenstvo, o ktorom by som chcela hovoriť, aby ste sa, mladé sestry, celkom vyhli veľmi častej chybe, ktorá sa stala osudnou mnohým dievčatám. Vzhľadom na intenzívnu evanjelizáciu vážnic, liečební drogových závislostí a rehabilitačných centier v posledných

dvadsiatich či tridsiatich rokoch sa kresťanské zhromaždenia zaplňajú obrátenými bývalými väzňami a drogovými závislými, medzi ktorými je veľa mladých mužov a slobodných alebo rozvedených mužov, ktorí sa chcú oženiť s kresťanskými dievčatami. Rovnaký úmysel majú aj synovia z veriacich rodín, ktorí nerobili pokánie, ale chcú sa ochotne oženiť s kresťankou, pretože jej viera v Boha im do veľkej miery zaručuje vernosť ženy v budúcom manželstve. Práve táto kategória chlapcov a mužov obzvlášť často ponúka priateľstvo za účelom založenia rodiny, a keďže medzi mladými ľuďmi v kresťanských cirkvách zvyčajne prevládajú dievčatá, takíto „nápadníci“ sú „žiadani“ a pomerne úspešní. Neskúsené mladé sestry, ktoré sa uspokojujú tým, že už sú teraz veriacimi, ľahko súhlasia s priateľstvom a manželstvom s takýmito ľuďmi bez toho, aby sa uistili, či ich pokánie bolo takým hlbokým a úprimným, že na minulé závislosti a hriešny život môžu zabudnúť a nikdy si na ň už nespomenú.

Tým, samozrejme, nechcem povedať, že bývalí zločinci a narkomani sa po pokání nemôžu stať hlboko veriacimi, pravými a bohabojnými Božími deťmi, pretože aj takéto prípady sa vyskytujú. Prax života však ukazuje, že percento tých, ktorí odpadli a vrátili sa k svojmu predchádzajúcemu hriešnemu spôsobu života, je veľmi vysoké. Uvediem tri príklady, ktoré to potvrdzujú.

V prvom prípade sa tridsaťročný muž, ktorý si odsedel desať rokov vo väzení za znásilnenie a pokus o vraždu svojej obete, krátko pred prepustením z väzenia počas evanjelizácie kajal. Keďže ho príbuzní po jeho čine opustili a on nemal kam ísť, zašiel do cirkvi, ktorej bratia evanjelizovali vo väzení. Povedal, že chce byť pokrstený, s čím oni ochotne súhlasili, pretože v ich zbore sa to už dva roky nerobilo. Keď sa stal ich členom, dostal možnosť bývať u starej pani, ktorej sľúbil, že bude pomáhať pri domácich prácach. Po pol roku takéhoto života sa rozhodol oženiť a požiadal o ruku jednu sestru, dvadsaťsedemročnú „starú dievku“ s úmyslom založiť si rodinu. Viackrát počula, že „do dvadsiatky sa vydaš, potom sa už nevydaš“, a tak sa

rozhodla, že „kde nie je ryba, aj rak je ryba“, a rýchlo mu dala svoj súhlas, lebo videla, že prakticky nikdy nepustí Bibliu zo svojich rúk. Čo bol tento muž, sa odkrylo po svadbe, keď sa hneď v prvú noc manželstva prejavila jeho bývalá násilnícka povaha. Svoju ženu doslova mučil tými najzvrátenejšími druhmi sexu a vyžadoval to od nej aj v poslednom mesiaci tehotenstva. Keď sa im v nasledujúcich troch rokoch narodili tri deti, začal ju biť a žiadal, aby išla na potrat. Doma bol neustále podráždený, nahnevaný a nadával, ale na zhromaždeniach chodil za kazateľnicu a s milým úsmevom kázal o láske k blížnemu. Jeho žena bola taká vystrašená z jeho krutosti, že sa bála vôbec otvoriť ústa. Toto všetko vyšlo najavo až po tom, čo znásilnil svoju kolegyňu z práce a bol opäť odsúdený na päť rokov a jeho zbadačená manželka a štyri deti boli zverené do starostlivosti cirkvi.

Nasledujúca príhoda sa stala dievčaťu, ktoré išlo na kresťanské stretnutie mládeže, kde bola veľká skupina drogovovo závislých z rehabilitačného centra, ktorí boli oslobodení od svojej závislosti po tom, čo sa kajali a stali sa kresťanmi. Na tomto zhromaždení svedčili davu o veľkých Božích skutkoch vo svojom živote. Medzi nimi bol aj jeden pekný dvadsaťtiročný chlapec, ktorý prejavoval mimoriadnu horlivosť v službe Pánovi. Na jednej z bohoslužieb sa títo mladí ľudia ocitli vedľa seba v lavici a hneď sa jeden druhému zapáčili. Keď sa stretnutie mládeže skončilo a všetci začali odchádzať, mladý muž požiadal mladú ženu o jej telefónne číslo a povolenie zavolať jej, s čím ochotne súhlasila. Počas nasledujúcich mesiacov boli v kontakte prostredníctvom SMS správ alebo rozhovorov cez mobilné telefóny a nakoniec sa jej jedného dňa priznal, že sa mu veľmi páči a že ju chce vidieť. Keď sa s ňou stretol, bol zdvorilý, pozorný a nič si nedovoľoval, čo ju ešte viac priťahovalo k nemu. Pri rozchode sa dohodli, že sa budú stretávať aspoň raz za mesiac. Keď zistil, že je jedinou dcérou bohatých rodičov, začal chlapec čoraz viac hovoriť o svojej túžbe založiť si rodinu a čoskoro ju požiadal o ruku. Rodičia dievčaťa nesúhlasili s dcériným výberom, pretože mu nemohli

zabudnúť jeho predchádzajúcu drogovú závislosť, a tak keď im oznámila, že sa zaňho vydá, snažili sa ju od toho všemožne odhovoriť, ale dievča bolo neoblomné, lebo si bolo isté, že keď sa stal kresťanom, jednoducho sa nemôže vrátiť k svojmu predchádzajúcemu životu. Ani nie šesť mesiacov po svadbe sa obavy jej rodičov potvrdili. Najprv si všimli, že z ich domu, kde s nimi žili novomanželia, začali miznúť peniaze, čo sa nikdy predtým nestalo. Otec a matka nechceli robiť starosti svojej tehotnej dcére, preto niekoľko mesiacov nič nehovorili, ale keď sa dieťa narodilo, rozhodli sa podeliť o svoje podozrenie, pretože sa domnievali, že ich zať kradne peniaze na nákup drog. Čoskoro ho prichytili pri čine. Vtedy sa ukázalo, že mesiac po svadbe bol opäť na drogách a nemienil s tým skončiť, pretože ho už nebavilo hrať sa na kresťana, o to viac, že cieľom jeho hry bolo oženiť sa s veriacim dievčaťom, ktoré by ho nemohlo opustiť, pretože v Biblii sa píše: „*Tým, čo uzavreli manželstvo, prikazujem ani nie ja, ale Pán, aby manželka neodchádzala od svojho muža*“ (1Kor 7:10, BOT). Sami si viete predstaviť, čo to pre mladú manželku znamenalo. Skrátiac tento príbeh by som len dodala, že následný život tejto podvedenej ženy bol peklom na zemi dvadsať rokov, až kým jej drogová závislosť manžel nezomrel na predávkovanie drogami a ona nezostala sama s piatimi deťmi, z ktorých dve sa narodili mentálne postihnuté v dôsledku manželovej drogovej závislosti.

Tretí prípad sa týkal veľmi mladého kresťanského dievčaťa, do ktorého sa zamiloval syn veriacich rodičov, ktorý nechcel nasledovať Pána. Jej krása a skromnosť ho však natoľko upútali, že keď jej ponúkol priateľstvo, prisahal a takmer sa zapovedal, že sa stane kresťanom, ak mu v tom pomôže. A táto „pomoc“ ju podnietila prijať ponuku priateľstva v nádeji, že sa stane Božím dieťaťom. Prvé obdobie ju navštevoval len vtedy, keď bola doma jej matka, a obaja si čítali Bibliu a potom uvažovali o tom, čo čítali. Potom začal navštevovať bohoslužby, čo prinieslo veľkú radosť jeho rodičom, ktorí jej neustále d'akovali, že obrátila ich syna k Bohu. Dokonca vyhlásil, že je ochotný dať sa pokrstiť, aby

sa po jej plnoletosti mohli vziať. Časom bol mladý muž čoraz smelší a odvážnejší a počas svojich návštev hľadal každú príležitosť, aby svoju milú objal a pobožkal. Zo strachu, aby ho neodcudzila Bohu, sa cítila povinná mu to dovoliť. O niekoľko mesiacov neskôr ju pozval na oslavu svojich narodenín v dvojici do reštaurácie, kde jej nenápadne niečo nasypal do pohára s nápojom a podstrčil, nech to vypije. Po vypití dievča upadlo do polospánku a nebolo schopné klásť žiadny odpor. Keď ju neskoro v noci odprevádzal domov, cestou ju vzal do parku a tam ju na lavičke znásilnil. Po tom, čo sa stalo, tento „novoobrátený“ už neskrýval svoje úmysly a otvorene povedal, že sa mu to podarilo a že ak sa nestane jeho milenkou, povie o ich vzťahu všetkým svojim priateľom a známym a určite sa o tom dozvie jej matka a cirkev. Tak sa z úbohého dievčaťa stala sexuálna otrokyňa v plnom zmysle slova, pretože ju takto vydieral a robil s ňou všetko, čo chcel, nútil ju k tým najstrašnejším sexuálnym zvrátenostiam. Zo strachu, že ju niekto obviní, o jeho zločinoch nikomu nepovedala a prepadala sa stále hlbšie do ťažkej depresie.

Na základe uvedeného teda môžeme konštatovať, že pre väčšinu mladých ľudí ponuka priateľstva a súhlas s ním na oplátku neznamená priateľstvo v klasickom zmysle slova, ale túžba zažiť pozornosť opačného pohlavia, spôsob, ako ju alebo jeho pritiahnuť k sebe s cieľom získať životného partnera, alebo ako „zásterku“ pre budovanie mileneckého vzťahu a prípadne akýsi druh zábavy. Takéto priateľstvá nie sú záväzné a možno ich kedykoľvek prerušiť. Vy, mladí ľudia, zvyčajne ani nepomyslíte na to, aké citové rany po takomto „priateľstve“ zostávajú v srdciach odmietnutých dievčat a chlapcov. O bolesti, zúfalstve a trpkom sklamaní si musia vypočúť duchovní poradcovia, na ktorých sa takíto mladí ľudia obracajú po tom, čo ich „priatelia“ a „priateľky“ jednoducho opustili, aby zažili nové skúsenosti a pocity v „priateľstve“ s ďalšou „priateľkou“ alebo s nádejnejším „priateľom“. Nie je zriedkavé, že takéto rozchody sprevádzajú ľahostajné vyhlásenia

typu: „Zdá sa, že to medzi nami nefunguje, tak buďme **len kamaráti**“.

Takže priateľstvo, ktoré chlapci ponúkajú vám, dievčatá, by bolo správnejšie nazývať skúšobnou predhrou k možnému, ale nie zaručenému manželstvu, ktoré sa môže, ale nemusí uskutočniť. V tejto podobe má len málo spoločného s klasickým a o to viac s biblickým chápaním priateľstva, ktoré predpokladá dôveru, obojstrannú úctu, vrúcnosť vo vzťahoch, duševnú blízkosť a náklonnosť, ktoré nie sú závislé od pohlavia alebo veku človeka. Priateľské city môžu byť veľmi silné, ale nikdy nezahŕňajú telesnú príťažlivosť, čo sa práve prejavuje v blízkyh duševných vzťahoch medzi mladým mužom a mladou ženou.

Preto si, priatelia, musíte ujasniť, **čo máte na mysli**, keď hovoríte o priateľstve, o ktoré sa usilujete. Ak máte záujem o skutočné priateľstvo v pravom zmysle slova, ktoré by bolo založené nielen na vzájomnosti, rovnosti a plnom porozumení, ale bolo by pre vás aj požehnaním, hľadajte takého človeka medzi príslušníkmi svojho pohlavia, najlepšie medzi staršími, pretože potom sa vám môže stať akýmsi duchovným radcom. Aby ste to pochopili, spomeňte si, kto bol najbližším priateľom mladej Márie, matky nášho Spasiteľa Ježiša. Stará žena Alžbeta, ktorá mohla byť nielen jej matkou, ale možno aj babičkou. Predpokladá sa, že Mária mala len šesťnásť rokov, zatiaľ čo Alžbeta už dosiahla pokročilý vek. Bohabojnú dievčinu priťahovalo k nej práve to, že sa s ňou mohla rozprávať o Bohu a dostávať rady a usmernenia pre svoj život a duchovný rast. Ak to teda hľadáte aj vy, spriateľte sa s niekým, kto posilní vašu vieru a dôverný vzťah s Pánom.

Okrem toho sú priateľstvá medzi ľuďmi rovnakého pohlavia najlogickejšie už len preto, že sú založené na podobnostiach v našej ženskej alebo mužskej psychike, ktoré sa od seba výrazne líšia. Napríklad v priateľskom zväzku nežného pohlavia vidieť veľa emócií, slz, otvoreného vyjadrovania citov, dlhých rozhovorov, diskusií o udalostiach a často aj klebiet, zatiaľ čo vzťah v mužskom priateľstve je

založený na zdržanlivosti a obmedzovaní citov, vzájomnom rešpekte, dôvere a oddanosti až po sebaobetovanie, čo vo všeobecnosti nie je veľmi typické pre ženský typ priateľstva.

Zatiaľ čo dievčatá vyhľadávajú v priateľstve atmosféru dôvery a citové prejavy náklonnosti, pre chlapcov je dôležitejšia vonkajšia krása a sexuálna príťažlivosť ich priateľky, čo je vlastne hlavný dôvod, prečo sa s ňou spriatelí. Na otázku, či majú sexuálnu túžbu po dievčatách, s ktorými sa kamarátia, takmer všetci chlapci odpovedali, že samozrejme áno. Podľa ich názoru je to úplne prirodzená reakcia zdravého mužského tela, ale ak táto reakcia nie je, treba sa zamyslieť nad tým, či je ako muž zdravý. Mnohí chlapci sú presvedčení, že je to práve ľahká zamilovanosť, ktorá ich tlačí k tomu, aby sa s dievčaťom spriatelili a lepšie ho spoznali. Keď sa ich spýtaš, či existujú prípady priateľstva medzi chlapcom a dievčaťom, počuješ tú istú žartovnú odpoveď: „Áno, ak je tento chlapec homosexuál, pretože ho k dievčaťu nič sexuálne nepriťahuje. Zvyšok mužských predstaviteľov určite zažije sexuálnu príťažlivosť toho či onoho druhu“. S týmto tvrdením súhlasia aj najbohabojnejšie mladé kresťanky, ktoré na otázku, prečo opustili chlapcov, ktorí sa s nimi chceli priatelieť, odpovedali, že tak urobili preto, lebo pri stretnutiach v súkromí cítili zjavné sexuálne napätie svojich priateľov.

Všetkým vám, priatelia, je potrebné si dobre osvojiť, že príťažlivosť k opačnému pohlaviu nebola do človeka vložená kvôli priateľstvu, ale s konkrétnym cieľom: aby muž a žena mohli spolu žiť, tešiť sa jeden z druhého a mať deti. V pravý čas bude takáto príťažlivosť pre vás veľmi potrebná, cenná a nebude hriešna. No nie teraz, ale až keď uzavriete manželstvo a začnete žiť manželský život. Neponáhľajte sa a nesnažte sa odtrhnúť ovocie skôr, ako dozreje. Predstavte si zelenú slivku. Ešte nemá kôstku, len biele semienko vo vnútri. Nezrelá slivka sa nedá jesť, pretože je horká, ale je to predsa len slivka. Ak ju zoberiete a zahryznete do nej, aj tak ju vyplŕujete, pretože ešte nie je vhodná na konzumáciu. Ale keď dozrie, bude sladká a chutná a z jej kôstky môže vyrásť strom.

To isté platí aj pre zelené jablko. Ak sa ho pokúsíte rozhrýzť a prehltnúť, budete mať strpnuté zuby a kyselinu v ústach, ale ak počkáte do neskorého leta a necháte ho dozrieť, poteší vás svojou vôňou a jemnou sladkokyslou dužinou. S vašimi zmyslami je to približne rovnaké. Dajte im čas dozrieť. Neplytvajte nimi na náhodné známosti. Uchovávajte ich čisté pre toho jediného alebo jedínú, ktorú vám Boh v pravý čas dá. Verte, že od toho závisí nielen požehnanie vo vašom budúcom rodinnom živote, ale aj vaša schopnosť slúžiť na Božom poli a váš osobný vzťah s Pánom. Boh si cení čistotu mravov, preto očakáva, že budete cudní a rozvážni. Inak by blízke, dôverné spoločenstvo s Ním jednoducho nebolo možné.

Samozrejme, viem si predstaviť, že po prečítaní mojich argumentov sa rozhorčíte a poviete: „Sestra Ľudmila! V priateľstve mladého muža a mladej ženy vidíte len záporné veci a prezentujete nám ho len v negatívnom svetle, akoby čistý vzťah medzi mladými veriacimi vôbec neexistoval. Osobne však poznáme také páry, ktoré boli dlho priateľmi a zostali nepoškvrnené, potom sa vzali a teraz žijú šťastne. Takže to nie je až také hriešne a strašné, ako to opisujete“.

Nuž, priatelia, nebudem sa s vami hádať, ale ako dlhoročný pastoračný poradca, ktorý vypočul tisíce mladých ľudí a mnoho nešťastných manželských párov, vás musím ubezpečiť, že nemôžete posudzovať manželské šťastie nikoho, ak nepoznáte skutočný vzťah manželov, ktorý je pred ľuďmi starostlivo skrytý. V dôverných osobných rozhovoroch sprevádzaných vyznaním skrytých hriechov sa odhaľujú také veci, ktoré si vy, mladí ľudia, ani neviete predstaviť, pretože kvôli svojej mladosti nemáte životné skúsenosti, ktoré prichádzajú až s rokmi. Takže nie všetko, čo ste si mysleli a čo si myslíte, že je „čistý vzťah“, je naozaj čisté, rovnako ako „nie je všetko zlato, čo sa blyští“. Vedzte, že bez ohľadu na to, aké čisté sa vám môžu zdať priateľstvá medzi pohlaviami, ak máte medzi priateľmi viac príslušníkov opačného pohlavia, je to vážny dôvod zamyslieť sa nad vernosťou vášho chodenia pred Pánom.

Chlapec, ktorý má väčšinu svojich priateľov dievčatá a ktorých fotky na sociálnych sieťach nie sú v žiadnom prípade príkladom cudného správania, nemá morálne právo kázať na bohoslužbách, pretože niečo nie je v poriadku s ním samým ani s jeho motívmi. To isté platí aj pre veriace dievča. Ak má za priateľov niekoľko chlapcov a stretáva sa raz s jedným, inokedy s druhým, je sotva čistou nádobou vhodnou na to, aby si ju Pán použil. Nezáleží na tom, či recituje básne v zbore, svedčí, pracuje s deťmi, spieva v bohoslužobnej skupine alebo pracuje iným spôsobom. Môžete presvedčiť o čomkoľvek riaditeľ a nedeľnej školy, vedúceho mládeže a pastora zboru, len nie Pána, ktorý skôr či neskôr naloží s takým v zmysle 2Sam 22:27, SSV: „*voči zvrhlému si neúprosný*“. Ak teda nedokážete s pokornou poklonou pred Bohom úprimne poďakovať za večer, ktorý ste strávili s milovaným dievčaťom s vedomím úplnej čistoty, potom bude lepšie, ak s ňou zatiaľ nebudete chodiť do doby, kým nebudete schopní ovládať svoje myšlienky a činy.

Nezabúdajte, že priateľstvo sa niekedy skončí nejakou životnou okolnosťou, ktorá vám zabráni stať sa manželmi. A ak k tomu pristupujete skutočne kresťansky, hlboko, vážne a úprimne, po rozchode s priateľom alebo priateľkou nemáte morálne právo vstúpiť do manželstva s inou osobou! Ak to urobíte, dopustíte sa istého podvodu, ktorý môže zanechať stopu na celý váš nasledujúci manželský život, ktorý bude pokračovať mnohými sklamaniami, bez vernosti a čistej lásky, čo potvrdzujú slová Písma: „*Bezbožníka dolapia jeho vlastné neprávosti, bude zovretý v putách svojich hriechov*“ (Prís 5:22). Existuje teda len jeden pozitívny výsledok blízkeho vzťahu s opačným pohlavím – je ním manželstvo, teda vytvorenie rodiny na základe priateľstva za predpokladu, že nie je naozaj poznačené hriechom, čo je, žiaľ, veľmi, veľmi zriedkavé. Tak sa šetrite pre svoju jedinú milovanú a pre svojho milovaného. Dajte im svoju čistotu a buďte im vernými už teraz. Prvá láska zostáva navždy, takže ak priateľský vzťah nefunguje tak, aby sa skončil manželstvom, musíte ho čo

najskôr prerušiť a nedovoliť jemu alebo jej oddávať sa falošným nádejam.

Predpokladám, že niektorí z vás sa rozhorčene pýtajú: „Takže teraz už nemôžeme ani komunikovať?“ Musím povedať, že podobný argument použil aj satan, keď kedysi položil Eve provokatívnu otázku: „*Naozaj vám Boh zakázal jesť zo všetkých stromov záhrady?*“ (Gn 3:1). Ako vidíte, vždy bol a stále je zákerným nepriateľom, ktorý všetko predkladá tak, aby v nás vyvolal protest, odpor a vzburu. Odpoveď na vašu otázku je však jednoduchá. Samozrejme, že môžete komunikovať. Môžete byť kamaráti aj priatelia. Musíte však zostať úprimní a čestní pred sebou, pred svojou priateľkou alebo priateľom, ale predovšetkým pred Bohom. Veď v hĺbke duše veľmi dobre viete, aké sú vaše motívy a čo naozaj robíte: ste priatelia alebo sa hráte na priateľstvo, milujete alebo sa hráte na lásku, sú vaše zámary vážne alebo sa len dobre bavíte, dostávajúc to, po čom túžite.

Pokúste sa ma správne pochopiť, priatelia. Nechcem vás pripraviť o mládežnícke priateľstvá, ale len ukázať druhú stránku toho, čo nazývate priateľstvom, a poodhaliť závoj toho, čo to v skutočnosti je. Robím to preto, aby ste sa vyhli chybám, ktoré je neskôr veľmi ťažké a často nemožné napraviť. Keď ste mladí, beriete mnohé veci na ľahkú váhu a nemyslíte na nevyhnutnú odplatu, ktorá vás čaká. A keď príde, budete za svoje nešťastie obviňovať všetkých ostatných, len nie samých seba, aj keď ste to boli vy, kto to spôsobil. Najsmutnejšie však je, že za hriechy a chyby vašej mladosti zaplatia najmä vaše vlastné deti, v ktorých budete žať to, čo ste kedysi zasiali. A vidieť nešťastie a utrpenie ľudí, ktorých máte najradšej – najbližších a najdrahších, vediac, že trpia kvôli vám a vašim hlúpostiam, ktoré ste kedysi urobili, je veľmi, veľmi ťažké.

Viem si predstaviť, že znepokojení takýmito argumentmi sa opäť spýtate: „Dobre, ale ak je priateľstvo v tom zmysle, ako ho chápeme my, kresťanská mládež, plné nebezpečenstva a preto nežiadúce, ako inak môžu mladí ľudia, ktorí chcú vstúpiť do manželstva, lepšie spoznať dievča

alebo chlapca, ktorý sa im páči? Ak nie priateľstvo, aké iné predmanželské spôsoby navrhujete pre bližšie zoznámenie, čo vedie k manželstvu? A ako si predstavujete nájsť životného partnera a spoločníka?“ Odpovedajúc na túto otázku vám odporúčam zamyslieť sa nad slovami nášho Spasiteľa Ježiša Krista: „**Hľadajte však najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť a toto všetko sa vám pridá**“ (Mt 6:33), ktoré hovoria, že ak hľadáme Pána a Jeho spravodlivosť, potom všetko ostatné, čo tvorí náš pozemský život, nám On uplatní ako odmenu za toto hľadanie.

V priebehu svojho života musíme veľmi často hľadať. Od hľadania stratených kľúčov až po hľadanie zmyslu života. Ak je hlavnou duchovnou úlohou nájsť Boha a Jeho kráľovstvo, potom telesnou úlohou je nájsť svojho partnera. Veď s manželským partnerom trávi človek väčšinu svojho času na zemi. A to, čomu sa hovorí ľudské šťastie, závisí od toho, či si vyberieme správneho životného partnera alebo sa rozhodneme zle. Samozrejme, viete, ako sa ľudia zo sveta rozhodujú. Božie slovo však varuje pred týmito metódami: „*Nepripodobňujte sa tomuto svetu*“ (Rim 12:2). A to znamená – neuchyľujte sa k tomu, čo je normou pre neveriacich, a nepoužívajte tie spôsoby výberu manželského partnera, s ktorými sa neustále stretávate, pretože ak by boli správne, neboli by sme svedkami všeobecného morálneho úpadku a stále rastúceho počtu rozvodov.

Schopnosť ľudskej mysle je príliš obmedzená na to, aby prenikla do hĺbk duše iného človeka, či už je to dievča alebo mladý muž. Nie nadarmo Božie Slovo hovorí: „*Najľstivejšie od všetkého je srdce a je nedužlivé na smrť. Kto ho pozná?!*“ a poukazuje na jediného, pre ktorého to nie je tajomstvo: „*Ja Hospodin zpytujem srdce a zkúšam ľadviny*“ (Jer 17:9-10, ROH). Takže len Boh sa nepomýli pri výbere tých spoločníkov a životných druhov, ktorí budú vašim šťastím a požehnaním, a tento výber bude Božou odmenou za vaše duchovné hľadanie, za vaše verné cesty a za ovocie vašich dobrých skutkov, teda inými slovami: „čo ste si zaslúžili, to dostanete“. Ak sa, priatelia, s bázňou v srdci pred

Pánom budete držať ďalej od zla a hriechu, ak budete vo svojom srdci uchovávať Božie kráľovstvo, ktoré je „**spravodlivosť, pokoj a radosť v Duchu Svätom**“ (Rim 14:17), potom vám pomôže Otec nebeský, aby ste sa v tejto dôležitej veci vášho pozemského života nedopustili chyby. O tom, ako sa to deje, budeme hovoriť v desiatej kapitole s názvom „Hľadanie svojej polovičky“.

Kapitola 7

Sebaovládanie muža

Drahí mladí muži! Zamysleli ste sa niekedy nad slovami Písma, ktoré sú adresované vám osobne: „*Napísal som vám, **mláďenci, lebo ste silní a Božie Slovo zostáva vo vás a zvíťazili ste nad zlým***“ (1Jn 2:14)? Kedysi ich povedal jeden z Kristových učeníkov nielen mladým mužom svojej doby, ale aj tým, ktorí mali žiť v ďalších storočiach, a teda aj vám. V týchto slovách zaznieva vyhlásenie, že mladí muži zápasili s nepriateľom svojich duší a zvíťazili. Je tu pozoruhodná skutočnosť, že nie niekto iný zvíťazil nad zlým tým, že sa zastal mladých mužov, ale oni sami bojovali vo chvíľach pokušenia diablom a zvíťazili, pričom využili autoritu Svätého Písma a moc, ktorá im bola daná zhora. Mimovoľne sa vynára otázka: Čo to bol za boj? S kým alebo s čím museli mladí muži bojovať, aby získali toto dôležité a potrebné víťazstvo? Čo si myslíte, že bolo a stále je vašim najväčším nepriateľom bez ohľadu na vek?

Áno, samozrejme, máte pravdu. Týmto prekliatym „nepriateľom“ je vaše vlastné telo s nutkaniami a túžbami, ktoré je tak ťažké ovládať. O tom, aká veľká je sila vášho sexuálneho inštinktu, svedčia príbehy rôznych mužov, ktoré sa spomínajú v Starom a Novom zákone. Prvým príkladom mužskej neskrotnosti je mocný Samson, ktorého si Boh vyvolil, aby vyslobodil Izrael z filištínskeho jarma. Hoci mal obrovskú fyzickú silu, ktorú mu dal Stvoriteľ, nedokázal odolať kráse dvoch žien, ktoré ho neskôr zradili. Jedna z nich, menom Delila, sa od neho dozvedela tajomstvo jeho nezničiteľnej sily a vydala ho nepriateľom, ktorí mu vyklali oči, priviazali ho reťazami k mlynskému kameňu a prinútili ho mlieť v dome väzňov. Možno sa pýtate, prečo sa to stalo? Áno, pretože nebojoval proti žiadostiam tela. V rozhovore s Delilou Samson nemyslel na to, že je na pokraji priepasti. Namiesto úteku pred hriechom s ním naďalej „flirtoval“, čo sa skončilo slepotou, otroctvom a smrťou.

Prvá kniha Samuelova rozpráva príbeh synov veľkňaza Eliho – Chofniho a Pinchása, ktorí stratili všetku hanbu a bázeň pred Pánom a mali pohlavný styk so ženami, ktoré boli zhromaždené pri vchode do svätostánku, a dopustili sa aj iných nepravostí, za ktoré zaplatili smrťou. Z ľudského hľadiska nie je možné pochopiť, prečo deti veľkňaza, ktorý ich ako otec od útleho detstva privádzal k Bohu, sa ľahko oddávali sexuálnej nemravnosti?! Ako vysvetliť, že ľudia, dobre poznajúc Božie prikázania, ich tak vedome a bezmyšlienkovite porušovali? Tak či onak, faktom zostáva, že ani rozhorčenie Izraelitov, ani varovania a napomenutia ich otca nedokázali Chofniho a Pinchása zastaviť pred smilstvom a cudzoložstvom.

Najšokujúcejším príkladom sexuálnej nezdržanlivosti muža je príbeh kráľa Dávida z Druhej knihy Kráľov, ktorý, myslím si, všetci veľmi dobre poznáte. Tento veľký Boží muž sa pre uspokojenie telesnej túžby dopúšťal jedného ťažkého zločinu za druhým, za čo musel platiť do konca života. A stal sa terčom diabla len preto, že namiesto toho, aby išiel so svojou armádou do vojny, zostal ležieť v kráľovskom sídle, čo sa skončilo tým, že sa prechádzal po streche domu a uvidel kúpať sa krásnu ženu menom Batšeba. Pri pohľade na jej zvodné telo, kráľ, samozrejme, dobre poznal prikázanie, ktoré dal Boh Izraelu: „*Nepožiadaš ženy svojho blížneho*“ (Ex 20:17, ROH). Ale vášeň, ktorá v ňom vzplanula, ho prinútila potlačiť hlas svojho svedomia a dohnala ho nielen k cudzoložstvu, ale aj k ohavnej vražde svojho verného poddaného, ktorý bol Batšebiným zákonným manželom. Jeden hriech viedol k druhému a výsledkom bol hrozný trest, ktorý na Dávida dopadol v podobe jeho vlastných detí.

Nechutný príklad sexuálneho hriechu, spôsobeného sexuálnou nezdržanlivosťou, sa spomína aj v Novom zákone, keď apoštol Pavol na adresu členov korintskej cirkvi povedal: „*Ba počuť aj o smilstve medzi vami, a o takom smilstve, o akom ani medzi pohanmi nepočuť, aby mal niekto manželku svojho otca*“ (1Kor 5:1, SSV). Grécky originál tohto listu tu výslovne hovorí: „*Muž má ženu svojho otca*“, čo

bolo v Izraeli zakázané a vyvolávalo hrôzu aj u pohanských národov. Slovo „smilstvo“ v tých časoch znamenalo akékoľvek sexuálne správanie, ktoré porušovalo kresťanské normy, teda pohlavný styk a akúkoľvek nečistotu, ku ktorej dochádzalo medzi príslušníkmi rôznych pohlaví bez uzavretia manželstva.

Možno máte v sebe otázku, prečo som s vami začala rozhovor práve takto? – Pretože počas mnohých rokov mojej pastoračnej služby som mala neustále do činenia s mladými veriacimi mužmi, o ktorých sa nedalo povedať: „Mladí muži, ste silní... zvíťazili ste nad zlým“. Až na malé výnimky prakticky všetci mladí muži, ktorí vyhľadali duchovné poradenstvo, priznali, že nemajú silu ovládať svoje myšlienky, pudy, túžby a žiadosti. Záhľbiac sa do ich problémov, mimovoľne vznikla vo mne otázka: tak kde je chyba – v Svätom Písme, ktoré hovorí, že mladí muži zvíťazili nad svojimi žiadosťami a diablom, ktorý ich pokúša, alebo v nich, keď mu dovoľia, aby ich poškvrnil sexuálnou nečistotou? Veď predsa nie je možné, aby Biblia, ktorá je slovom samotného Boha, potvrdzovala niečo, čo je v životnej praxi jednoducho neuskutočniteľné!

Na svojich misijných cestách po svete a v pastoračnej službe cez listy a telefonáty neustále počúvam náreky dievčat, ktoré s bolesťou v srdci hovoria: „Veľmi sa mi páči jeden brat z nášho spoločenstva, ktorý mi pred rokom navrhol priateľstvo, ale niečo v jeho postoji ku mne ma veľmi odrádza. Na bohoslužbách sa správa slušne, ale keď som s ním sama, akoby ho vymenili. Stáva sa ku mne takým nezdržanlivým, že neviem, ako ho zastaviť. Presviedča ma o tom, že chce so mnou stráviť celý zvyšok svojho života, a pritom si dovoľuje také veci, že mám chuť od neho utiecť. Niekedy ma objíma a drží tak pevne, že celou svojou bytosťou cítim jeho sexuálne vzrušenie, potom ma bozká na ústa, potom mi siaha rukami na prsia, boky a zadok, potom ma presviedča, že nie je nič zlé na tom, keď sa vidíme nahí, potom zájde tak ďaleko, že ma prosí, aby som položila svoju ruku na jeho penis a masírovala ho cez oblečenie. Postupom

času je čoraz naliehavejší, a keď ho odmietnem, veľmi sa urazí a dá mi jasne najavo, že mu takéto priateľstvo nevyhovuje a že si nemôže byť istý, či ho milujem. Vari sú všetci mladí bratia takí? Vari sú neschopní ovládať sa a udržať sa pod kontrolou až do dňa, keď sa vezmeme a staneme sa manželmi?! Prečo neberú do úvahy našu ženskú ostýchavosť? Alebo si vôbec nevážia panenskú čistotu?“

Povedzte mi, mladí muži, ako by ste odpovedali na tieto otázky? Je naozaj také ťažké držať si ruky „na uzde“, aby ste dali najavo svoje city k dievčaťu, ktoré sa vám páči? Alebo si myslíte, že neexistuje iný spôsob, ako jej vyjadriť svoju lásku a sympatiu?... Ak áno, potom vás môžem uistiť, že väčšina dievčat si v tejto veci myslí niečo iné. Serióznym dievčatám sa pri stretnutiach tvárou v tvár páči mladícka plachosť, ktorá je znakom čistoty a mravnosti mladého muža. Tiež majú radi, keď sa s nimi zaobchádza opatrne, keď ich mladíci chránia a snažia sa ich nijako neuraziť. Oceňujú nehu, mužskú zdržanlivosť, taktnosť a prejavy pozornosti, ktoré ukazujú, že na nich myslia, chcú urobiť niečo pekné alebo povedať niečo bez slov. Samozrejme, že sa nájdu medzi mladými sestrami aj také, ktoré si povedia: „Čo je to za chlapca! Je to slaboch! Ako muž nie je schopný ničoho!“ Ale to je typ dievčaťa, ktoré by ste vy za manželku pravdepodobne nechceli. Sú to dievčatá, ktoré túžia upútať pozornosť na seba, sú bez zábran, môžu byť posadnuté, vešajú sa okolo krku, za každú cenu sa chcú vydať, a keď sa im to podarí, urobia svojmu manželovi zo života peklo. Teraz však nechcem hovoriť o nich, ale o tých mladých sestrách, ktoré majú bázeň pred Bohom, a preto trpia bojac sa odstrániť mladého muža, ktorý sa im páči, ale zároveň intuitívne cítia, že vzťahy, po ktorých on túži, sú v rozpore so Svätým Písmom. Aby ste pochopili, čo tým myslím, poviem vám príhodu z mojej pastoračnej praxe, na ktorú nemôžem zabudnúť už mnoho rokov.

Jedného dňa po veľmi otvorenej diskusii s mládežou za mnou prišiel mladý, sotva devätnásťročný chlapec a požiadal ma, aby som ho vypočula. Bol to sebavedomý, vysoký,

štíhly, pekný muž, ktorý si zjavne uvedomoval svoju hodnotu a nepochybne sa páčil mladým dievčatám. Veľmi dobre hral na gitare a spieval v bohoslužobnej skupine, takže sa často zúčastňoval na misijných výpravách a evanjelizačných podujatiach, na jednej z ktorých sa zoznámil s pekným, skromným a veľmi mladým dievčaťom. Počas jednej bohoslužby sa ich pohľady náhodou stretli a ona okamžite sklopila svoje veľké tmavohnedé oči, ale aj to stačilo, aby sa do nej bezvýhradne zamiloval. Odvtedy pri každej príležitosti cestoval stovky kilometrov k jej rodičom a snažil sa získať jej sympatie, pretože cítil jej chlad. Keď sa opäť stretli, konečne odhalila dôvod svojej zdržanlivosti voči nemu. Povedala mu, že keď mala štrnásť rokov a spala v noci sama vo svojej izbe, chcel ju znásilniť jej bratranec, ktorý prišiel k nim na návštevu a bol od nej o niekoľko rokov starší. Hoci sa ubránila pohlavnému styku, rukami sa dotýkal jej nahého tela a počas tohto zápasu ju polial svojím semenom. Tento zážitok bol pre dospievajúce dievča takou psychickou traumou, že sa odvtedy bojí každého chlapca, ktorý by sa k nej chcel priblížiť.

To, čo mladík počul, ním tak otriaslo, že začal žiarliť a nenávidieť ho natoľko, že sa rozhodol páchatel'a zbiť a vymýšľal rôzne plány, ako sa mu pomstiť. Keď mi to rozprával, nedokázal udržať svoj hnev a doslova búšil päťami do pohovky, na ktorej v tom čase sedel. V snahe rozptýliť ho od jeho pochmúrnych myšlienok som sa ho opýtala na jeho ďalší vzťah s týmto dievčaťom.

– Po tomto rozhovore sa do mňa zamilovala a urobila by všetko, o čo by som ju požiadal!

– O čo si ju požiadal a na čo bola pripravená, keď sa do teba zamilovala? – opatrne som sa spýtala.

– Keď som ju navštívil v dome jej rodičov, mohli sme zostať dlho sami v jej izbe a ona mi dovolila, aby som ju nielen objímal a bozkal, ale aj...

Pri týchto slovách mladík zaváhal a potom v rozpakoch povedal: „Vlastne, preto som teraz prišiel k vám, aby som sa vyspovedal. Budúci rok bude mať osemnásť a hneď sa

vezmeme. Už som jej kúpil krásny drahý diamantový prsteň a chcem ju oficiálne požiadať o ruku v nejakom romantickom prostredí. Ale dnes ste povedali, že Boh nemôže požehnať manželstvo, ak sa začína hriechom, a tie slová boli pre mňa ako studená voda na hlavu. Povedzte mi, je to naozaj tak?!”

– A prečo ťa to tak znepokojilo? – spýtala som sa. – Urobil si svojej priateľke niečo, čo bolo hriechom? Keď si vedel, čo sa jej stalo s bratrancom, určite si bol zdržanlivý a nerobil si nič zbytočné, však?...

– Áno... Ale... požiadal som ju, aby sme sa navzájom hladkali (petting) a ona, hoci nie hneď, predsa len súhlasila.

– Čože?! – zvolala som. – A to hovoríš ty, ktorý si bol pripravený zbiť jej bratranca za to, že ju chcel znásilniť?!

– Ale veď ja som ju neznásilnil, len som ju požiadal a ona súhlasila. A neskôr som tak veľmi túžil po intimite s ňou, že som navrhol orálny sex, aby sme nepoškodili panenskú blanu a aby sme pred svadbou povedali pastorovi, že sme udržali čistotu. Opäť súhlasila povediac, že ma tak veľmi miluje, že urobí všetko, o čo ju požiadam, aby mi dokázala svoju lásku.

Viete, priatelia, keď som počula tieto slová, pochybovala som, že predou mnou sedí kresťan, ktorý od útleho detstva počúva kázne z kazateľnice. Mala som dojem, že tento mladý muž vôbec nečítal Bibliu a nikdy nepočul o hriechu smilstva.

– Povedz mi, či si neuvedomuješ, že to, čo si urobil svojej priateľke, bolo ešte ohavnejšie ako to, čo jej urobil bratranec?! – opýtala som sa a snažila som sa udržať na uzde krik, ktorý sa mi chcel vydrať z hrude. – Veď on, snažiac sa ju ovládnuť, použil mužskú silu, zatiaľ čo ty si použil nielen svoju zákernosť, aby si ju priviedol k hriechu, ale si zneužil aj jej lásku a dôveru! Si ešte odpornejší násilník ako on, lebo si znásilnil vôľu a svedomie dievčaťa a prinútil si ju súhlasiť s tým, čomu sa jej duša bránila! *(Nanešťastie, na tvári mladého muža sa pri týchto slovách objavil len výraz zmätku a žiadna ľútosť).*

Ani nie rok po tomto pastoračnom rozhovore sa ocitlo predou mnou toto mladé dievča, ktoré zviedol môj známy mladý muž, ktoré sa trápilo v kútiku svojej duše a rozhodlo sa vyznať svoje hriechy pred vstupom do manželstva. Aké bolo moje prekvapenie, keď mi oznámila, že sa mnohokrát dopustili smilstva majúť opakované pohlavný styk a že sa vydáva bez toho, aby bola panna. Keď som sa jej spýtala, ako a kedy k tomu došlo, povedala, že šesť mesiacov po jeho spovedi prišiel jej snúbenec pri svojej ďalšej návšteve v dome jej rodičov v noci do jej spálne a trval na intímite s odôvodnením, že sa aj tak čoskoro vezmú a nikto sa o tom nedozvie. Ona sa ho neodvážila odmietnuť zo strachu, že by ju krátko pred svadbou jednoducho opustil.

Tento príbeh, ktorý sa začína tak krásne, môže slúžiť ako názorný príklad vášne, ktorú si neskúsení mladí ľudia mýlia s pravou láskou. Avšak vášň a láska nemajú nič spoločné, pretože **vášň** sa prejavuje ako silná zmyslová príťažlivosť k jedincovi opačného pohlavia, kým pravá láska má v sebe charakter lásky – agapé, aj keď sa vyskytuje medzi ľuďmi, ktorí nepoznajú Boha. Vášň je imitáciou lásky, ale v skutočnosti je krutá, sebecká a samolúba. Úprimne milujúci človek nemyslí na seba, ale na dobro svojho milovaného, zatiaľ čo vášň si nárokuje svoje bez ohľadu na čokoľvek. Vášň nemôže vytvoriť šťastnú rodinu, aj keď sa na chvíľu zdá vzrušujúca a veľmi príťažlivá.

Podstatou vášne je **telesná žiadostivosť**, čo je nekontrolovateľný, hrubo zmyselný sexuálny pud, ktorého hlavným cieľom je sexuálne uspokojenie. Takáto závislosť správania od sexuálnych túžob a myšlienok sa neobjaví zo dňa na deň, ale vyvíja sa dlhší čas, a keď človeka úplne ovládne, stráca schopnosť kontrolovať svoje konanie. Muži sú stvorení na to, aby obdivovali ženskú krásu, ale dievčenská a ženská príťažlivosť si začne vyberať svoju daň, keď sa ich obdiv k nim zmení na žiadostivosť a oni sa už na dievčatá a ženy nepozerajú ako na osobnosti, ale ako na telá určené na sexuálne uspokojovanie.

Mnohí veria, že kvôli rýchlemu sexuálnemu vývoju v mladých rokoch je pre mladého muža veľmi ťažké bojovať so žiadosťou tela a odolávať duchu smilstva, ale to vôbec nemôže slúžiť ako ospravedlnenie pre jeho sexuálnu nestriednosť. Aby sme sa o tom presvedčili, spomeňme si na Jozefa zo Starého zákona, ktorý si dokázal zachovať telesnú čistotu a vernosť Pánovi, ktorému oddane slúžil. Napriek tomu, že bol mladý a ešte nepoznal ženy, vo chvíli ťažkého pokušenia zoči-voči necudnej Pótifarovej manželke odolal jej zvädzaniu a zvíťazil nad zlým. Tam, kde by iní zlyhali, si tento mladý muž zachoval čistotu a zostal bezúhonný, čo je presný opak kráľa Dávida, ktorý nedokázal odolať pokušeniu, hoci bol oveľa starší a mal mnoho manželiek a konkubín, s ktorými mohol kedykoľvek uspokojiť svoje sexuálne túžby. Takže ani vek, ani vedomosti, ani životné skúsenosti neochránia pred smilstvom, ak človek stratí bázeň pred Bohom.

Všimnite si, čo si Jozef hovorí v tých sekundách, keď mladí muži a chlapci zvyčajne úplne strácajú hlavu: „*Ako by som teda mohol spáchať takú veľkú nešľachetnosť a zhrešiť proti Bohu?*“ (Gn 39:9). Vidíte, zatiaľ čo mnohých ľudí od sexuálneho hriechu odrádza strach z toho, že ich ľudia odsúdia, Jozef si zachoval telesnú čistotu práve preto, že sa bál sklamať Boha, ktorý mu daroval sebaovládanie tvárou v tvár najhoršiemu pokušeniu v podobe Pótifarovej nevernej manželky, ktorá ho chcela zviest’.

Mužské sebaovládanie je schopnosť vládnuť nad sebou, držiak pod kontrolou mysle svoje inštinkty, túžby, chute a zmyselné pudy, ako aj vytrvalosť a chladnokrvnosť v momente sexuálneho pokušenia. Práve potlačovanie telesnej žiadostivosti zdokonaľuje človeka ako osobu a vedie ho k správne prejavu lásky k opačnému pohlaviu. Obmedzovaním vzrušenia zmyselnosti muž obmedzuje v sebe silu pocitov spôsobených sexuálnym vzrušením, ktoré by ho viedli k sexuálnemu využívaniu objektu žiadostivosti. **Striednosť** je schopnosť muža nájsť takú mieru v zdržanlivosti svojich citov, emócií a sexuálnej túžby, ktorá by

podporovala prejav lásky a zároveň by zabránila nebezpečenstvu sexuálneho zneužitia ženy. Ten, kto sa usiluje o takúto striedmosť, sa ovláda a **zdržiava**, ako sa uvádza v dvadsiatom treťom verši piatej kapitoly listu Galat'anom. **Zdržanlivosť** je vedomé potláčanie telesných túžob a schopnosť zdržiavať telesnú žiadostivosť, alebo inými slovami, schopnosť obmedziť prejavy pocitov spojených s vlastnou emocionálnou a zmyselnosťou. Lebo len dieťa chce to, čo chce, a vtedy, keď to ono chce. Dospelí musia byť schopní kontrolovať svoje požiadavky, túžby a potreby. Človek nemôže byť skutočne slobodný bez určitej miery zodpovednosti za svoje činy a skutky. Život bez mužskej sebakontroly a sebaovládania je odsúdený na nešťastie a duševnú osamelosť.

Aby som to potvrdila, uvediem nasledujúci pastoračný príklad. Mladý kresťan sa zamiloval do dievčaťa zo svojho spoločenstva, ktoré vynikalo medzi ostatnými sestrami svojím pekným vzhľadom, skromnosťou a zbožnosťou. Nebol však jediným kandidátom na jej srdce. V ich cirkvi bol mladý brat, ktorý jej tiež dvoril. Dievča sa však chovalo k obojm rovnako a nedalo prednosť ani jednému, čo mladíka, ktorý sa považoval za oveľa nádejnejšieho nápadníka, podráždilo. Skromnosť a neprístupnosť dievčiny ju robili pre neho ešte žiadanejšou a takmer sa zbláznil pri pomyslení, že by ju mohol mať ten druhý. Keď sa mu zdalo, že sa jej začal viac páčiť druhý, rozhodol sa pre zúfaly krok, vziať si ju násilím, súc sebaistý, že potom už nebude mať inú možnosť, ako sa zaňho vydať. Tento mladý kresťan si bol dobre vedomý, že sa dopúšťa ťažkého hriechu, ale presvedčil sám seba, že môže u dievčaťa vyprosiť odpustenie a potom ísť k starším bratom a sám sa so všetkým priznať. Samozrejme, že by ho spočiatku pokarhali alebo dokonca vylúčili, ale časom by sa nad ním zmilovali a prijali späť, rovnako ako to urobili už pred tromi rokmi v prípade smilstva jedného z ich členov. Premyslel si teda svoj plán, zvážiac všetky „pre“ a „proti“. Čakal už len na vhodnú príležitosť a keď jedného dňa zistil, že všetci príbuzní jeho milovanej sú na dovolenke

a ona je sama doma, nečakane za ňou prišiel a napriek odporu, ktorý kládla, vykonal zamýšľaný čin. Samozrejme, v tých hrozných chvíľach nemohol predpokladať, že jeho brutálne násilie pretrhne panenskú blanu a spôsobí také krvácanie, že bude musieť zavolať sanitku. Keď na druhý deň navštívil dievča v nemocnici, padol pred ňou na kolena a prosil ju, aby mu odpustila a stala sa jeho ženou. Táto sestra však povedala, že keby bol trpezlivý a zdržanlivý, mohla sa za neho vydať. Teraz však v jeho osobe nenávidí všetkých mužov a svoj osud nespojí so žiadnym z nich. Potom ho požiadala, aby opustil oddelenie a navždy zmizol z jej života. Táto kresťanka po opustení nemocnice bez akéhokoľvek vysvetlenia odišla do iného mesta a do konca života žila sama, pričom odmietala všetkých bratov, ktorí ju žiadali o ruku. Muž, ktorý ju zneužil, sa čoskoro oženil a mal sedem detí, ale nikdy nenašiel šťastie a pokoj v srdci, pretože ho trápili výčitky svedomia a naďalej miloval tú, ktorej zničil celý život.

Zdržanlivosť je nielen jedným z ovocia Svätého Ducha, ale aj darom Božej milosti, o ktorej Písmo hovorí: *„Zjavila sa totiž Božia milosť prinášajúca spásu všetkým ľuďom, ktorá nás vychováva, aby sme sa zriekli bezbožnosti a svetských žiadostí a žili v terajšom veku rozvážne, spravodlivo a nábožne“* (Tít 2:11-12). V zozname darov Svätého Ducha, ktorý uvádza apoštol Pavol v liste Galat'anom v 5. kapitole je zdržanlivosť uvedená na poslednom mieste, preto si mnohí kresťania myslia, že nie je zvlášť dôležitá. Tento prístup je však hlboko chybný, pretože bez zdržanlivosti sú ostatné plody Svätého Ducha ľahko potlačené telom. Práve zdržanlivosť určuje, aký duchovný je veriaci človek, lebo dáva možnosť nenechať sa zviest' svojimi vášňami, ale dáva schopnosť duchovne rásť, čo nás učí aj Biblia (viď 2Pt 1:4-7). Zdržanlivosť nie je daná preto, aby nás znevýhodňovala, ale chránila pred všetkým zlým, s čím sa v pozemskom živote stretávame.

Vzhľadom na to, že zdržanlivosť je vedomé potláčanie žiadostivosti a zdržiavanie sa splnenia túžob, ktoré nie sú

v súlade s Božou vôľou, vyžaduje si určitú silu vôle, ktorá musí byť podriadená Svätému Duchu. Úplné podriadenie sa vôle človeka vôli Božej však nastáva postupne a často veľmi ťažko, najmä u tých, ktorých vôľa je oslabená a zotročená nejakým sexuálnym hriechom. Nezdržanliví ľudia, ktorí sú otrokmi svojich telesných túžob, ľahko padnú, pretože sú náchylnejší k pádu ako iní, pretože keď pociťia sexuálnu túžbu, veľmi rýchlo nad sebou stratia kontrolu. Preto je pre takéto osoby oveľa múdrejšie vyhýbať sa riskantným situáciám, ktoré vedú k sexuálnemu vzrušeniu, než potom ľutovať, že spáchali niečo, čo sa zvyčajne nedá vrátiť späť.

Na vysvetlenie tejto myšlienky vám porozprávam príhodu, ktorá sa stala mladému veriacemu vodičovi nákladného auta. Vzhľadom na charakter svojej práce musel byť za volantom svojho auta, dva alebo tri týždne cestovať po celej krajine a prevážať veľké a ťažké náklady. Táto situácia prispela k prehĺbeniu hriechu sebaukájania a závislosti na pornografii, ktorá ho celé roky držala vo svojej moci. Kabína auta bola dobre vybavená a prispôsobená životu na koleších. V nej bol nainštalovaný malý televízor, ktorý v čase predpísaných dlhých prestávok, podľa pokynov pre vodiča, umožňoval voľne sledovať erotické filmy, tiež bol pripojený internet, ktorý mu poskytoval služby, po ktorých túžilo jeho srdce. V kabíne bola aj špeciálne vybavená poschodová posteľ, určená nielen pre neho, ale aj pre osobu, ktorá ho sprevádzala, ktorú si mohol vziať so sebou na cesty, ak chcel. Raz neskoro večer, keď tankoval naftu do svojho nákladného auta na čerpacej stanici, pristúpilo k nemu mladé dievča a požiadalo ho o odvoz do mesta, ktoré mal po ceste. Hoci v hĺbke srdca cítil vnútorný zákaz, súhlasil, že ju vezme so sebou. Zdôvodnil si to tým, že ako kresťan ju tu jednoducho nemôže nechať v takú neskorú hodinu. Cestou sa dali do reči a tento rozhovor mu bol príjemný, pretože dievča vyzeralo veľmi príťažlivo. Cesta do jej mesta trvala celú noc, takže keď prišiel čas na predpísaný odpočinok, pozval ju, aby si ľahla na posteľ, umiestnenú na druhom poschodí. O polnoci ho prebudili láskavé dotyky, a keď otvoril

oči, uvidel nad sebou sklonené dievča, ktoré bolo úplne nahé. Okamžite zhodnotil situáciu, odtiahol ju od seba a povedal: „Nemôžem to urobiť, pretože som kresťan,“ na čo počul horúci šepot: „No a čo?... Koniec koncov, nikto sa to nikdy nedozvie. Chcem ti poďakovať za tvoje dobré srdce a za to, že si ma vzal so sebou. Povedal si, že nie si ženatý, a ja som pochopila, že si ešte žiadnu ženu nemal. Tak to urob teraz a ja ti dám všetko, o čom sníváš, pretože sa mi páčiš“. Povediac to, vyzliekala a hladila ho, čo v ňom vzbudilo túžbu a vášeň, ktorej už nedokázal odolať, pretože sa mu okamžite pred očami objavila erotika, ktorú kedy-tedy sledoval. Bez toho, aby som zachádzala do ďalších podrobností, chcem len povedať, že tomuto mladému bratovi sa stalo to, čo nerozumnému mladíkovi, o ktorom nám hovorí múdry Šalamún v Prísloviach: „*Mnohými zvodnými rečami ho zviedla, zväbila hladkosťou svojich perí. Ihneď šiel za ňou ako vól, keď ide na jatku, a ako jeleň sa zaplieta do siete, kým mu šíp neprebodne pečeň; ako keď sa vták náhli do osídla, a nevie, že mu ide o život*“ (Prís 7:21-23, SEP). Po tom, čo sa stalo tej noci, vodič akoby stratil rozum. Prosil svoju stopárku, aby ho sprevádzala po celej ceste, sľubiac jej, že jej kúpi spätnú letenku. Dva týždne si užíval milovanie. Ledva vydržal od jednej predpísanej prestávky k druhej, aby sa mohol znova a znova neúnavne milovať. Keď sa desiaty deň tohto výletu chýlil ku koncu, zobudil sa skoro ráno a ako zvyčajne načiahol ruku hore, aby ako obyčajne stiahol dievča na svoju posteľ, ale nik tam nebol. Nič nechápajúc vyskočil a až potom mu pohľad padol na volant, na ktorom bol pripevnený lístok. Chytil ho a obliaty studeným potom zdesene čítal: „Uvidíme sa v pekle, ty blázon! Lebo ty, rovnako ako ja, sme teraz chorí na AIDS. Tak som sa rozhodla pomstiť sa vám, mužom, z ktorých jeden ma tiež nakazil. Takže si sa ocitol ďalší v rade na smrť.“ O päť mesiacov neskôr dostal mladý muž výsledok krvného testu, ktorý plne potvrdil jeho hroznú diagnózu.

Preto sa, mladí ľudia, vyhýbajte všetkým situáciám, ktoré by mohli vo vašom tele vyvolať silné sexuálne

vzrušenie, a tak vás vyprovokovať k smilstvu. Nespoliehajte sa na seba a nehovorte, že ste schopní udržať si nervy na uzde a ovládať svoje činy, pretože mladícka žiadostivosť je taká silná, že vás môže zasiahnuť v čase, keď sa zdá, že máte všetko pod kontrolou. Nezabúdajte, že sebakontrola, zdržanlivosť a sebaovládanie muža v stave intenzívneho sexuálneho vzrušenia už nezávisia od sily jeho vôle, ktorá môže v najkritickejšom okamihu zlyhať. Prekonávajte túžby svojho tela, kým mu dokážete odolať, kým vás duch smilstva neopantá natoľko, že nebudete schopní ovládať vašeň, ktorá sa vás zmocnila. Nedopustíte, aby sa vyvinula situácia, o ktorej Písmo hovorí: „*Budeš na konci stenat', keď bude hynúť celé tvoje telo. Potom povieš: Ako som len nenávidel napomínanie a moje srdce pohrdalo výčtkami, nepočúval som hlas svojich učiteľov a nenakláňal som si ucho k tým, čo ma učili*“ (Prís 5:11-13).

Americký výskumník Dr. Robert Sorensen v štúdiu o ľudskej sexualite poznamenal, že mladí ľudia, ktorí sa snažia čo najskôr získať zmyselné potešenie a za týmto účelom majú pohlavný styk, trpkó doplácajú na svoju zhýralosť. Mnohí z nich si uvedomujú, že vedúc taký spôsob života sami seba ničia. Takíto chlapci zvyčajne trpia neistotou a nedostatkom sebavedomia. V ich živote platia slová Písma: „...*čo človek rozsieva, bude aj žať*“ (Ga 6:7). Ak zasievaš vašeň, žneš pochybnosti, strach a neistotu, ale ak zasievaš zdržanlivosť a sebaovládanie, žneš pokoj, radosť, vernosť, šťastie a spokojnosť.

Práve preto je také dôležité dbať na radu múdreho Šalamúna, ktorý hovorí: „*Lepšie je byť trpezlivý ako hrdina, lepší je ten, čo sa ovláda, než ten, čo dobyje mesto*“. Zachovajte si čistotu, kým nevstúpíte do manželstva v čistote a svätosti (pozri Ga 6:7; Prís 16:32). Nepochybujem totiž, že by ste neradi zakúsili vo svojom živote trpkú pravdu týchto varovných slov: „*Raduj sa, mladík, vo svojej mladosti, nech sa ti srdce rozveseľuje v mladých dňoch! Kráčaj cestami, ktorými ťa povedie tvoje srdce a kam si žiadajú tvoje oči! No vedz, že za všetko toto ťa Boh predvolá na súd*“ (Koh 11:9).

Boh je svätý a spravodlivý. On odpláca človeku podľa jeho skutkov, a preto nemôže dať požehnanie v manželstve tomu, kto doň vstúpil nečistý. Boží trest a pomstu musí zakúsiť každý, kto začal so smilstvom. Skôr či neskôr príde v jeho živote deň zúčtovania. Existuje mnoho prípadov takéhoto Božieho súdu nad mladými ľuďmi, ktorí viedli sexuálne nečistý život, v duchovnom poradenstve ich stretneš veľa, ale poviem vám len jeden z nich.

Jediný syn veriacich rodičov sa od útleho veku venoval sebaukájaniu a v tomto hriechu dospel až do takej miery, že keď dosiahol plnoletosť, stal sa pravidelným zákazníkom videopožičovní, kde si vyberal tie najerotickejšie filmy a pri vstupe do špeciálnych kabín sa opakovane privádzal k orgazmu priamo tam. Tieto videá si dokonca nosil domov, zamykal sa vo svojej izbe a pokračoval v obscénnostiach, často až do vyčerpania. Nuž, niet sa čo diviť, že keď sa začal priateľiť s dievčatami, vždy trval na intímnych vzťahoch, urážajúc sa a ukončiac priateľstvo vždy, keď bol odmietnutý. So svojou budúcou manželkou mal tiež sexuálny styk dávno pred svadbou, čo samozrejme tajil pred duchovným, ktorý ich sobášil. Zdalo sa mu, že mu to „prešlo“, ale Boh to videl inak, akoby chcel povedať: *„Toto stváraš, a ja mám mlčať? Myslíš si, že som ako ty? Obviňujem ťa a vyčítam ti to“* (Ž 50:21).

Treba povedať, že mnohí mladí ľudia opakujú túto chybu a považujú Božie mlčanie za zhovievavosť voči nim a ich zlým skutkom a činom. Iba život ukazuje, že Boh zostáva svätý a spravodlivý – ako za dávnych čias, tak aj v súčasnosti – a nie je voči nikomu zaujatý. Presne to sa stalo tomuto mladému kresťanovi. Jeho prvorodená dcéra trpela vážnou vrodenu srdcovou chybou. Druhé dieťa – dlho očakávaný syn začal praktizovať sebaukájanie už v piatich rokoch, mal záľubu v dievčatách a rád špehoval rodičov počas ich manželských intímnych chvíľ. Keď vyrástol, neustále poškrňoval svoju mladšiu sestru a vylieval na ňu svoje semeno, čo rodičia zistili veľmi neskoro, až keď ona, ním „nakazená“ duchom smilstva, v trinástich rokoch

prišla o panenstvo. Boží súd nad týmto mužom sa však neskončil, pretože vo veku 45 rokov sa stal impotentným. Jeho manželka, zvyknutá na aktívny sexuálny život, ho podviedla s jeho najlepším priateľom a nechala manžela samého s tromi deťmi, utiekla so svojím milencom do inej krajiny a prerušila s ním všetky kontakty. Rodinná tragédia spôsobila, že u muža sa vyvinul infarkt myokardu a krvácanie do mozgu s následným ochrnutím pravej strany tela, čo spôsobilo, že sa stal nikomu nepotrebným ťažko zdravotne postihnutým invalidom.

A teraz by som chcela osloviť každého z vás osobne, chlapi, ktorí držíte túto knihu v rukách a čítate tieto riadky. Povedz mi, priateľu, chcel by si niečo také zažiť? Prial by si si takýto tragický koniec svojho života? Nemyslím si to, pretože to je niečo, čo by ste nepriali ani svojmu nepriateľovi. Ak je tak, odpovedz, či je divoká žiadostivosť tvojho tela utlmená, alebo má tiež prudký temperament ako u muža, ktorého príklad si práve čítal? Trápi ťa túžba po sexuálnom uspokojení ako neukojiteľný hlad? Je sila sexu v tvojom živote skrotená? Alebo si s tebou žiadostivosť môže robiť, čo chce, keď vie, že jej nedokážeš odolať? Stal si sa pánom nad svojimi sexuálnymi túžbami alebo si stále ich otrokom? Ak áno, potom vedz, že svoje hriešne nutkania, túžby po sexe a telesné žiadosti musíš podriaďiť Pánovi. Každú časť tvojej bytosti je nutné podriaďiť Jemu. Aby si to dokázal, zmier sa s Bohom a pokor sa pred Ním. Potom ti dá silu vzoprieť sa diablovej tak, aby od teba musel utiecť. Splň túto podmienku a Božie zaslúbenia začnú pôsobiť aj v tvojom živote.

Žalmista Dávid, ktorý zažil niečo z dôverného vzťahu s Pánom, mohol z celého srdca povedať: „*Bože, tvoja cesta je svätá*“ (Ž 77:14). Dospel si k tomuto poznaniu, drahý brat? Je cesta, ktorou kráčaš, svätá? Je život, ktorý vedieš, svätý? Sú tvoje myšlienky a skutky sväté? Ak si ešte nespoznal svätosť Božej cesty, kráčaš po nej vôbec? Poznanie svätosti tejto cesty je prvým krokom v živote viery a takpovediac prvými písmenami kresťanskej abecedy. Bez toho sa nemožno učiť v Pánovej škole, a teda ani dosiahnuť

duchovnú zrelosť, pretože práve svätosť nás chráni pred hriechom a vzdŕaľuje nás od skazeného sveta. Každý kresťan, evanjelista a misionár, každý pastor, diakon, kazateľ a každý iný služobník v spoločenstve by mal pamätať na túto nemennú pravdu a podľa nej žiť a slúžiť. Božia cesta je svätá cesta a beda ti, priateľu, ak tak či onak nesieš posolstvo spásy iným a sám naň zabúdaš. Nech sa stretneš s čímkoľvek, kdekoľvek si, čokoľvek robíš alebo vidíš, či už sú to obrázky nahých prostitútok, provokatívne oblečené dievčatá na uliciach alebo čítanie časopisov, ktoré ťa vždy vystavujú nechutnostiam, vždy by si mal mať pred duchovným zrakom svätosť Božej cesty.

Práve preto, ak sa vyberieš na prechádzku a prejdeš okolo kníhkupectva alebo stánku, bdej a stráž svoje myšlienky, túžby a pohnútky. Často sa stáva, že bezmyšlienkovite, bez toho, aby si sa poradil s Pánom, či sa mu to páči alebo nie, vojdeš do obchodu, vezmeš do ruky knihu alebo časopis a začneš v ňom listovať, čítajúc a skúmajúc také veci, ktoré sú v Božích očiach ohavnosťou. Potom, keď sa vrátiš domov, zapálený tým, čo si videl alebo čítal, upadneš do hriechu a znečistíš svoje telo onániou, aby si uspokojil túžbu, ktorá sa v tebe prebudila. S oneskorením robíš pokánie a snažíš sa ospravedlniť tým, že si jednoducho nemohol odolať svojej túžbe. Ale povedz mi, bol si poslušný Božiemu hlasu a urobil si všetko podľa toho, aby ti On mohol v tomto pomôcť? Alebo si bez toho, aby si sa vzoprel svojim nutkaniam, nemysliac na Boha, jednoducho robil to, čo si chcel? Povedz mi, čítaš všetko, čo sa ti páči, a pozeráš všetko, čo ťa priťahuje? Ak áno, potom sa nečuduj, že si ešte stále nezvíťazil nad žiadostivosťou tela. Nesnaž sa ospravedlniť tým, že ostatní robia to isté, hoci sú kresťania ako ty. Beda ti, ak sa ešte stále riadiš názormi a skúsenosťami ľudí a nechávaš sa viesť nimi, a nie Bohom! Musíš sám vedieť, čo od teba Pán očakáva a aká je Jeho vôľa pre tvoj život.

Mužské sebaovládanie a zdržanlivosť je vlastná najmä tým mladým mužom, ktorí dbajú na zachovanie svojej cudnosti. Cudný človek má totiž duchovnú schopnosť vyhnúť sa

mnohým pokušeniam. Jeho bezpečnosť je zaistená tým, že ovláda svoje inštinkty a riadi sa slovami apoštola Pavla: „*Tí, čo patria Ježišovi Kristovi, ukrižovali svoje telo s vášňami a žiadosťami*“ (Ga 5:24). Na základe tohto tvrdenia sa máte naučiť ovládať svoje inštinkty, bratia. Nikto totiž nemôže slúžiť Bohu a ľuďom dovtedy, kým neovládne svoje pudy a pocity. Veľkou ochranou čistoty je bázeň pred Bohom, o ktorej sa hovorí: „*Bázeň pred Hospodinom je počiatkom múdrosti*“ (Prís 1:7). Tí, ktorí ju majú, sa budú snažiť odolávať všetkému, čo zarmucuje Pána. Keď sa zápal mladosti obmedzí na zachovávanie Božích prikázaní a je založený na sebaovládaní, človek dokáže veľké veci.

Na záver môjho rozprávania by som vám chcela dať ešte niekoľko rád. Predovšetkým, nikdy by sme nemali zabúdať, že existujú tri dôležité vlastnosti mužského charakteru, ktoré dievča doslova fascinujú. Sú to: sebaovládanie, citlivosť a pozornosť. Ak nemáte aspoň jednu z nich, nemôžete sa považovať za skutočného muža. Tým, že sa ponáhľate a rozhodnete sa mať pohlavný styk bez toho, aby ste počkali, kým sa dievča stane vašou manželkou, naštrbujete celý systém sexuálnych vzťahov a získate len to, čo ľudia nazývajú „len sex“ alebo „sexuálna povinnosť“. Je to zničujúca činnosť. Nielenže neprináša skutočnú radosť, ale robí človeka ešte osamelejším a nešťastnejším. Hoci dostanete, čo chcete, v srdci je chladno a prázdno. Dôvodom je, že intímne vzťahy sa nemerajú na sekundy, minúty, hodiny, ani počtom za deň, týždeň či mesiac. Je to niečo také, čo ľudí zbližuje, prehĺbuje city lásky a robí ich navzájom potrebnými a vzácnymi.

Je prirodzené, že keď sa zaľúbite do dievčaťa, pocítite prvú fyzickú príťažlivosť, ktorá si vyžaduje sexuálne uspokojenie. Ak si stanovíte cieľ a dosiahnete ho, rýchlo oň stratíte záujem. Ale ak spojíte svoju vôľu, triezvosť a mužské sebaovládanie, nedovolíte si sexuálnu intimitu, potom príťažlivosť k tomuto dievčaťu nielen zostáva, ale povzbudzuje vás, aby ste išli o stupeň vyššie – aby ste cítili, že vedľa vás nie je len zástupca slabšieho pohlavia, ale aj krásna dievčina

s čistou dušou. Zároveň k nej prechováate nehu, zaujímate sa o jej vnútorný svet a túžite jej poskytovať záštitu, chrániť ju dokonca aj pred sebou samým a rastúcou žiadostivosťou vo vás. Čoraz viac si uvedomujete, že sa vám stala príliš drahou na to, aby ste zneužívali jej stále silnejúci cit k vám. Práve tento postoj k dievčaťu, ktoré sa vám páči, slúži ako plynulý prechod od bežného zaľúbenia k skutočnej a hlbkej láske, ktorú skutočne potrebujete.

To však ešte nie je všetko. Ak trváte na sexuálnej intimitate s dievčaťom, ktoré milujete len preto, že vás silno fyzicky priťahuje, a intímne sa s ňou zbližíte bez toho, aby ste počkali, kým sa vaše srdce otvorí láske, a cítite sa za to zodpovední, ak sa vám páči jej telo, aj si ho užívate bez toho, aby ste pociťovali zvláštne pocity chvenia a nestaráte sa o následky svojej intimity, povedie vás to nielen k zvláštnemu narušeniu vašej psychiky, ale aj k určitým negatívnym procesom vo vašom mozgu, pri ktorých sa zničia nervové mosty medzi pojmami „chcieť“ a „milovať“. Podobne, ak sa priatelíte s mnohými dievčatami a máte s nimi sexuálne vzťahy, je možné, že keď sa naozaj zamilujete a rozhodnete sa oženiť, nebudete cítiť fyzickú príťažlivosť k svojej manželke.

Preto je múdre brzdiť a obmedzovať požiadavky svojho tela tým, že sa budeme udržiavať v čistote a vyhýbať sa pokušeniam, ktoré vedú k žiadostivosti. Najlepším spôsobom, ako eliminovať možnosť hriechu je – nezostávať sám s objektom túžby, nenechať svoje myšlienky blúdiť vo svojich fantáziách a už vôbec sa nenechať strhnúť pornografiou a sexuálno-magickým rytmom modernej hudby, ktoré zohrávajú urýchľujúcu úlohu pri rozvoji žiadostivosti. Nezabúdajte, že akékoľvek spievanie o sexuálnej nečistote musí urážať dôstojnosť veriaceho, hoci táto myšlienka vás hneď nenapadne.

„*Prinášajte svoje telá ako živú obeť*“, radí apoštol Pavol. Ak s ním, milí bratia, súhlasíte, že vaše telo má byť chrámom Svätého Ducha, potom sa celý telesný zákon pre vás zhrnie do toho, že sa musíte chrániť pred každou nečistotou. Vstúpte do boja proti žiadostivosti tela s dôverou vo

víťazstvo. Neodchádzajte od nej pomaly a neohliadajte sa, ale utekajte rýchlo, ako radí Písmo. Mladícka žiadostivosť je totiž hriechom, z ktorého sa dá uniknúť len behom (pozri 2Tim 2:22). A šťastní sú tí z vás, ktorí sa od nej naučia utiecť do čistých „dvorov“ rozjímania o Božom Slove! Ak to tvoje telo považuje za ťažké bremeno, povedz mu, že cena víťazstva stojí za takýto boj a že žiadna cnosť nie je odmenená tak, ako čistota a bezúhonnosť.

Apoštol Pavol sa obrátil na svojho duchovného syna Timoteja: „*Nech nikto tebou nepohŕda pre tvoju mladosť, ale **buď vzorom** veriacich v reči, správaní, láske v duchu, vo viere a v mravnej čistote*“ (1Tim 4:12, SEP). Myslím, že vám, priatelia, netreba vysvetľovať, **čo je vzorom** alebo, inými slovami, príkladom na nasledovanie. Byť vzorom opravdivého kresťana je niečo žiarivé, lákavé a výnimočné. Znamená to byť svetlom a soľou pre svet. Opravdivý kresťan nemôže žiť a konať tak, ako neveriaci okolo neho a tí, ktorí sa „iba“ nazývajú Božími deťmi. Je akoby vyvolený a povolaný zo sveta. Iba takýto človek sa môže stať nástrojom v Pánových rukách a ukazovať druhým, ako sa musí človek správať, veriť a žiť. A ak sa bude riadiť Bibliou, určite sa stane vzorom pre ostatných nielen v duchovných veciach, ale aj v telesných, vrátane obliekania.

Na tému „oblečenie“ sa zvykne hovoriť väčšinou nežnejšiemu pohlaviu, ale o nič menej sa to týka aj vás, bratia. Veď vaše obľúbené džínsy a úzke nohavice sú teraz špeciálne strihané tak, aby tesne obopínali oblasť slabín a vytvárali vhodné záhyby, ktoré sa stávajú „šípkami“ upriamujúcimi pozornosť dievčat a žien na určitú anatomickú oblasť vášho mužského tela. A vy ani netušíte, aké je to pre ne pokušenie, pretože diabol sa snaží upriamiť ich pohľad práve na túto vypuklú časť, ktorá je pre mnohých z vás predmetom mužskej pýchy. Nezabúdajte preto, že žiť sväto a cudne znamená udržiavať svoj telesný chrám čistý zvnútra i zvonka.

Písmo obsahuje veľa rád a poučení, ktoré môžete využiť pri snahe zachovať si čistotu, napríklad: „*Ako si mladý*

človek zachová čistotu? Keď sa bude držať tvojho slova“ (Ž 119:9); „V srdci som si skryl tvoju reč, aby som proti tebe nehrešil“ (Ž 119:11); „Múdry srdcom prijíma príkazy“ (Prís 10:8); „Kiež sú moje cesty pevne zamerané, aby som zachoval tvoje ustanovenia!“ (Ž 119:5); „Príkázanie je totiž lampou, poučenie svetlom, výčitky pri výchove sú cestou života“ (Prís 6:23). Aby sa tieto a ďalšie rady stali príručkou vášho mladého života, nasmerujte svoju myseľ a srdce k poznaniu Písma. Nie nadarmo Kristus povedal: „Skúmate Písma, lebo si myslíte, že v nich máte večný život, a práve ony svedčia o Mne“ (Jn 5:39).

Nepochybujem o tom, chlapci, že Pán chce mnohých z vás povolať do služby evanjelia. Ako však môžete iných evanjelizovať, ak ho nielenže dobre nepoznáte, ale ani nepraktizujete? Prehlbujte sa teda v Božom slove, veďte duchovný boj proti diablu, zbavte ho všetkých jeho práv na vaše duše, zachovajte si čistotu a chráňte cudnosť v sebe i pri iných. Svet, v ktorom teraz žijeme, je pre duše veľmi nebezpečný. Buďte teda ostrážiti a vyhýbajte sa nielen erotickej literatúre a sledovaniu pornografie, ale tiež spoločnosti špinavých snílkov, ktorí kazia svojou nečistotou, ako radí Sväté Písmo: „Zachráňte sa útekou z tohto zvráteného pokolenia“ (Sk 2:40). Iba cudné správanie a vernosť Pánovi vás môžu uchrániť pred sieťami, ktoré vám diabol nastražil, lebo je napísané: „Kto chodí bez úhony, chodí bezpečne, kto však krivými cestami, ten sa prezradí“ (Prís 10:9, SEP).

Na záver tejto kapitoly vám chcem povedať skutočný príbeh, ktorý ma zasiahol a ktorý som počula pred mnohými rokmi v Južnej Afrike. Starší černošský kazateľ rozprával, že v dávnych časoch mal náčelník Zulu jediného syna, ktorý mal jedného dňa prevziať vládu nad ľudom. Chlapcovo správanie a spôsob života však zarmucovali otca, pretože syn bol neposlušný, pil alkohol, bral drogy, smilnil so ženami a páchal ďalšie hanebné činy, ktoré sa nehodili na následníka trónu. Náčelník sa snažil svojmu neposlušnému potomkovi dohovoriť, ale nedosiahol želaný výsledok. Preto

sa rozhodol zájsť do krajnosti. Zavolať si k sebe svojich verných bojovníkov, vyzbrojil ich ostrými mečmi a s veľkou krištáľovou vázou v ruke povedal: „Nalejte do nej po okraj tmavočervené víno a vložte ju do rúk môjho syna. Potom rozprestrite na zem dlhý biely koberec, prevlečte cezeň pestrofarebnú niť a postavte sa po oboch stranách so zdvihnutými mečmi. Môj syn musí prejsť po tejto farebnej niti ako po povraze, kladúc nohu k nohe, a ak sa na koberec vyleje čo len jediná kvapka vína, prikazujem vám v prítomnosti celého kmeňa, aby ste mu okamžite odťali hlavu“. Keď mladému mužovi podali krištáľovú vázu naplnenú až po okraj, otec povedal prísne: „Teraz choď a pamätaj si, že moje slovo sa okamžite splní, len čo sa na bielom koberci objaví prvá červená kvapka“. A mladík išiel, držiac pred sebou vázu s vínom, zatiaľ čo po oboch jeho stranách stáli desiatky bojovníkov so zdvihnutými mečmi.

Viete si predstaviť, čo sa mu odohrávalo v duši, keď kráčal pomaly a vedel, že najmenší chybný krok ho bude stáť život?... V takejto mimoriadne ťažkej situácii človek získava schopnosti, ktoré nikdy predtým nemal. A tak sa aj v tomto prípade stal zázrak. Mladík kráčal po koberci bez toho, aby vylial čo i len kvapku vína, a keď došiel na koniec tejto strašnej cesty, zdalo sa mu, že stráca vedomie. V tej istej chvíli mu otec vzal z rúk krištáľovú vázu a hlasno povedal: „Tak čo, podarilo sa ti prejsť?! Takto musíš pokračovať. Vedz, že odteraz budeš mať meč vždy nad hlavou“. Skúsenosť z tohoto dňa oslobodila budúceho náčelníka kmeňa od túžby kráčať po cestách hriechu.

Musím povedať, že tento zaujímavý príbeh mi prišiel na um, keď som narazila na báseň Ivana Abramova (*volný preklad, pozn. prekladateľa*), ktorou by som rada ukončila túto kapitolu. A nech sa tieto nádherné riadky stanú nielen poučením, ale aj dobrou materinskou radou, ktorá bude každého z vás sprevádzať po celý budúci život.

Svoje srdce nosím ako krehkú vázu,
nechtiac zakopneš a život sa rozbije.

Aby som na tejto ceste nezakopol,
niečí hlas mi hovorí: „Drž sa Ježiša!“

Keď sa zrazu spustia ľadové víchrice,
či búrky rozdelia bezodné nebesá
alebo keď na jar šumia borovice,
niečí hlas mi hovorí: „Drž sa Ježiša!“

Do diaľky sa tiahnu nekonečné míle,
bolo by to krásne vzlietnuť navždy tam
kde sa žije ľahko, slobodne a prasto,
len hlas stále hovorí: „Drž sa Ježiša!“

Niekedy sa mi osud smeje do tváre
a v noci s plačom volám: „Ó, šťastie, vráť sa!“
Keď horkosť paliny sa vlieva do duše,
Je len jedna odpoveď: „Drž sa Ježiša!“

A keď v tichu premýšľam o láske,
niekto opäť zašepká: „Od Krista sa uč!“
Keď sa zas obviňujem za svoje hriechy,
tak tvrdím iba jedno: „Ježiša sa drž!“

Svoje srdce nosím ako vzácnu vázu,
nechtiac zakopneš – a život sa rozbije.
Aby si ty tiež v živote nezakopol,
preto ti dnes hovorím: „**Ježiša sa drž!**“

Kapitola 8

Panenská čistota

A teraz by som chcela prejsť k rozhovoru s vami, milé dievčatá, a to dôverne a veľmi úprimne, takpovediac „medzi nami dievčatami“. Dúfam, že moju bezprostrednosť a navrhované rady nebudete vnímať ako nepríjemné morálne poučenie, ktoré zvyčajne odrádza a znechucuje, ale ako láskavé materinské rady, ktoré vám môžu pomôcť a varovať vás, a tak vás uchrániť pred chybami, ktoré je často ťažké a niekedy aj nemožné neskôr napraviť. Naš rozhovor začnem niečím, o čom sa dnes radšej mlčí.

Všimli ste si niekedy, že keď apoštol Pavol hovorí o láske Ježiša Krista k svojej neveste (všeobecnej cirkvi), ktorá presahuje naše ľudské chápanie, berie si ako obraz na porovnanie s ňou jediné stvorenie zo všetkých Božích stvorení – čistú, neporušenú pannu, nepoškvrnenú žiadnym sexuálnym hriechom, ktorú v predchádzajúcich časoch nazývali pannou alebo devou, t. j. ženou, ktorá dosiahla pubertu, ale nie je vydatá (pozri 2Kor 11:2 a Ef 5:27)? Všetci dobre viete, že nie každé dievča je pannou, aj keď je na svoj vek veľmi mladá.

Ako lekárka môžem povedať, že žiadne iné pozemské stvorenie nie je Bohom označené takým zvláštnym znakom neporušenosti, aký má panenské dievča. Toto znamenie nemajú ani divé zvieratá, ani domáce zvieratá, ani vtáky, ani hmyz. Je to špeciálna pečať panenstva, čistoty a cudnosti. V minulosti sa zachovanie panenstva vysoko cenilo. V otrokárskej ére boli za panenské dievča ochotní zaplatiť mimoriadne vysokú cenu. Mnohé národy, najmä Slovania, mali zvyk verejne ukazovať panenstvo nevesty po svadbe, pričom všetkým prítomným ukázali plachtu, na ktorej mladomanželia spali. Myslím, že **presne** viete, **čo** to znamenalo. Samozrejme, nie som zástancom takýchto tradícií, ktoré podkopávajú ľudskú dôstojnosť dievčat. V našich civilizovaných časoch by sa takéto správanie považovalo

jednoducho za urážlivé. Úprimne povedané, v mladosti ma pri tejto myšlienke striaslo. Tento starobyľný zvyk som však pripomenula len preto, aby som ukázala, že panenstvo nevesty, teda zachovanie jej sexuálnej čistoty pred sobášom, sa cenilo nadovšetko.

Hoci tieto časy sú už dávno minulosťou, chcem vám, dievčatá, povedať, že za mnohé roky pastoračnej služby som počula stovky slov obdivu z úst manželov na adresu ich manželiek, ktoré sa v deň svadby ukázali ako panny. Neviete si predstaviť radosť v očiach mladých manželov, keď povedali: „Viete, bol som prvý muž v jej živote. Keď sme sa brali, bola ešte pannou“. Ja som vedela, **čo presne** tým mysleli. „Bola pannou“ – znamenalo nie mladosť nevesty, ale to, že sa zachovala nepoškvrnená dôverným vzťahom s iným mužom. Dokonca aj keď to hovorili muži, ktorí dosiahli zrelý a starší vek, pri zmienke o tom sa ich pohľad stal nežným, keď v návale úprimnosti povedali: „Veľmi si vážim svoju ženu, že sa vydala za mňa ako panna“. A hoci taký manžel tieto slová svojej žene možno nikdy nepovedal, uchovával si na to spomienku ako na niečo výnimočné po celé roky a desaťročia ich manželského života. Panenstvo je teda vzácny klenot, ktorý sa oplatí chrániť a v pravý čas odovzdať tomu, s kým je nám súdené prejsť spoločnú cestu životom.

Drahé dievčatá! Možno sa pýtate, prečo sa venujem tejto téme a prečo na to kladiem taký dôraz. Faktom je, že s odstupom času mi čoraz častejšie padlo do oka nasledovné: to, čo je neoceniteľným pokladom, si už nevážia nielen chlapi, ale ani samotné dievčatá, ktoré sa niekedy dokonca hanbia, ak zostanú panny až do svojich osemnástich či dvadsiatych narodenín. Niektoré z nich to vysvetľujú tým, že ich spolužiaci a spolužiačky v školách – buď na strednej, odbornej alebo vysokej – sa im smejú, keď počujú, že sú ešte panny, a neskrývajú opovrhnutie hovoria: „No a čo, máš byť na čo hrdá! To znamená, že ťa nikto nemá rád a žiadny chlap ťa nechce! Vo svojom veku by si sa mala za svoje panenstvo hanbiť a aspoň sa tým nechváliť“.

Dvadsaťdvaročné dievča, ktoré prišlo o panenstvo v šesnástich rokoch a neskôr sa obrátilo k Pánovi, povedalo: „Moje spolužiačky spali so svojimi chlapcami, ktorí boli väčšinou starší ako ony, už v štrnástich alebo pätnástich rokoch a boli na to hrdé, posmievali sa mi, nazývali ma hlupáčikom a naivným dieťaťom, ktoré nevie nič o dospelosti. Keď som to počula, urazila som sa a rozhodla som sa zbaviť panenstva, ktoré ma ťažilo, a pri prvej príležitosti som sa oddala neznámemu chlapcovi, aby som zistila, aký je sex, o ktorom dievčatá toľko rozprávajú, ale ja som zažila len bolesť a sklamanie. Čoskoro sa ukázalo, že môjmu „priateľovi“ ide len o toto, takže po dvoch mesiacoch nášho hriešneho vzťahu stratil o mňa všetok záujem a ja som začala prechádzať z rúk do rúk, pretože chlapci vo mne videli len sexuálny objekt a nie tú, s ktorou by chceli spojiť svoj život“.

V poradenstve stretávaš veľa takých dievčat, ktoré sa nechali chytiť na satanov háčik zraňujúcimi poznámkami svojich rovesníčok. Prelievajúc oneskorené slzy hovoria, že dobrovoľne hodili svoje panenstvo pod nohy tým, ktorí si ho nielenže nevážili, ale aj pohrdavo pošliapali ich panenskú česť! Ale zvlášť trpkó oplakávajú svoju nerozumnosť tie, ktoré po smilstve stretli seriózneho mladého muža, ktorý sa do nich zamiloval a požiadal ich o ruku, ale oni cítiac sa nehodnými vo svojom vnútri trpeli, pretože sa báli odhaliť pravú príčinu svojho váhania. Napríklad jedno mladé dievča nemohlo odolať zvädzaniu syna veriacich rodičov, ktorý sa jej páčil. Po ponúknutí priateľstva trval na intímnostiach, pretože bol presvedčený, že nie je múdre oženiť sa bez toho, aby vedel, ako sa k sebe sexuálne hodia, a tak súhlasila zo strachu, že ho stratí. Keď sa mu to podarilo, zašiel ešte ďalej a začal požadovať sexuálne zvrátenosti, pričom ju zastrašoval, že ak ho odmietne, vôbec si ju nevezme. V tom čase prišiel do ich zboru mladý novo obrátený človek, ktorý si túto dievčinu hneď všimol a požiadal ju o ruku, ale ona, vyčerpaná sexuálnym obťažovaním svojho „priateľa“, by bola rada povedala áno, ale sa bála svojho milenca, ktorý hrozil, že v takom prípade odkryje ich hriešny vzťah. Koľko

nocí preplakala a ľutovala svoju hlúposť. Ten, o ktorom mohla len snívať, ju miloval prvou úctivou láskou a ona, zneuctená a ponížená, nenašla silu priznať sa, že nie je taká nevinná a skromná, ako si o nej myslel.

Tie, ktoré najviac ľutujú stratu panenstva, sú dievčatá, ktorým sa po takýchto príbehoch podarilo vydať za dobrého muža. Sú to tie, ktoré kajajúc sa hovoria: „Ach, koľkokrát som ľutovala, že som teraz nemohla dať tento klenot svojmu najdrahšiemu človeku, bezmyšlienkovite hodiac svoju čistotu k nohám niekoho, kto ju pošliapal a odišiel a už si na mňa nikdy nespomenul. Do konca svojich dní nezabudnem na našu prvú svadobnú noc, keď môj manžel po pohlavnom styku všetko okamžite pochopil, ale zachoval sa tak vznešene, že nič nepovedal, len sa na mňa spýtavo pozrel a v tom pohľade na mňa bolo vidieť jeho tichú výčitku. Myslím, že nikdy nezabudne na bolesť zo sklamania, ktorú som mu spôsobila!“ Niektoré z takýchto manželiek spomínali, ako mladý manžel po prvom pohlavnom styku trpko povedal: „Keby som bol vedel, že nie si panna, nikdy by som si ťa nebol vzal!“ Čo sa týka samotných manželov, často som ich počula hovoriť: „Keď som si uvedomil, že tá, s ktorou som sa rozhodol žiť, už bola v intímnom vzťahu s iným, nemal som inú možnosť, ako len to prijať. Pre mňa, mladého muža, ktorý ešte nepoznal ženu, chrániac seba v čistote pre svoju budúcu manželku, to bol „pl’uvanec do tváre“, ale „prehltoť“ som odpor a zostal som so svojou ženou, pretože som ju miloval. Jednako myšlienka, že bola s niekým predtým mnou, mi nedávala pokoj počas celého nášho manželského života. Aj tie najšťastnejšie chvíle mi zatienila spomienka na to!“

Milé dievčatá! Musím povedať, že pri sledovaní mnohých manželských párov, ktoré požiadali o pastoračnú pomoc, som dospela k záveru, že manželstvo, ktoré sa začalo smilstvom alebo inou sexuálnou nečistotou, kde došlo k pohlavnému styku alebo príliš intímnym vzťahom pred svadbou, nikdy nebolo skutočne šťastné. Počujete: **nikdy!** Zdôrazňujem to preto, aby som vami otriasla a prinútila vás prehodnotiť vaše morálne priority. V takýchto manželstvách

sa **vždy** skôr či neskôr objavia manželské problémy, ktoré ničia šťastie týchto rodín. Život teda potvrdzuje pravdivosť slov Písma, ktoré vám, tak ako všetkým ostatným, hovorí: „*Nemýľte sa! Boh sa nedá vysmievať, lebo čo človek rozsieva, bude aj žať*“ (Ga 6:7). Ak mladí ľudia vstupujú do manželstva, pričom sú druh druhovi prvou a prvým, tak je to niečo krásne, čisté a s ničím neporovnateľné, čo im nikto nevezme.

V takom čistom vstupe do manželstva je ešte jedno plus. V manželskom živote býva veľmi často, že sa objavia konflikty a krízy (s ktorými sa stretáva takmer každý manželský pár). Ak mala žena pred manželstvom intímne vzťahy s inými mužmi, potom ho vo chvíľach nedorozumení s manželom podvedome porovnáva s tým, ktorého mala predtým, čo, samozrejme, nahráva satanovi. Pripomína jej rôzne momenty, ktoré zažila s tým druhým, a presviedča ju, o koľko lepší by pre ňu mohol byť v porovnaní s jej súčasným manželom. S následným sklamaním potom prichádza aj ľútosť: „Ach, keby som si bola vzala toho druhého!“ Takto sa v srdci a mysli ženy vzbudí cudzoložstvo. Čím častejšie sa to stáva, tým skôr sa odcudzí svojmu manželovi, ktorý si to samozrejme tiež všimne. Vzniknutá trhlina vo vzťahu sa časom stane rozdeľujúcou priepasťou medzi nimi. Ak muž, za ktorého sa vydala, bol jej jediným, nemá ho s kým porovnávať, a aj keď je to ťažké, rýchlejšie mu odpustí. A keďže diabol nemá príležitosť pripomínať jej toho druhého, zvyčajne ju menej pokúšajú cudzoložné myšlienky. Ak si teda dievča zachováva čistotu, nevedomky kladie pevnejší základ pre svoje budúce manželstvo.

Čistota je niečo, čo si Boh mimoriadne cení. Je dôležité si uvedomiť, že v našom ľudskom chápaní neznamená panenská čistota to isté, čo v Božom chápaní. Ak o tom hovoria ľudia, majú na mysli len zachovanie anatomickej integrity panenskej blany. V Božích očiach to znamená absolútnu čistotu panenského tela, nedotknutého žiadnym mužom. Avšak, milé sestry, myslím, že súhlasíte s tým, že dievča nie je čisté, ak si zachovalo anatomické panenstvo,

ale malo veľa nečistých vzťahov s chlapcami a dovolilo im robiť si s ňou, čo chceli, okrem samotného pohlavného styku. K takýmto nečistým vzťahom patrí objímanie, bozkávanie, všetky druhy hladenia, vyzliekanie a akékoľvek dotyky prs, krku, stehien, zadku a iných častí polonahého alebo úplne nahého tela. Každá činnosť mužských žiadostivých rúk totiž zanecháva na dievčenskom tele neviditeľné stopy, ktoré vidí len Boh.

Možno vás, dievčatá, takéto chápanie panenskej čistoty a cudnosti šokuje, ale je to pravda. Nehovorím to preto, aby som vám vnucovala zákon alebo odsudzovala tie, ktoré zašli vo vzťahu k chlapcom príliš ďaleko, ale aby som vám nastavila duchovné zrkadlo, ktorým je Božie Slovo, a nechala vás samé s vaším svedomím. Koniec koncov, nepoznám vás osobne a nemôžem posúdiť stav panenskej čistoty u každej z vás. Nemusia to vedieť ani vaši rodičia, ani najbližšia priateľka, s ktorou sa zvyčajne delíte o mnohé veci. Ale Pán pozná každý váš krok, pretože Jemu nie je nič skryté. Videl vás v tme, v tajných miestnostiach a odľahlých kútoch, keď ste si mysleli, že vás nikto nesleduje. Ak ste s chlapcami robili veci, za ktoré sa teraz hanbíte a nechcete, aby o nich niekto vedel, nemyslite si, že ste si zachovali panenstvo, aj keď vaša panenská blana nebola porušená.

Aby bolo jasnejšie, čo mám na mysli, uvediem dva príklady, ktoré mi povedali tie, ktoré to zažili na vlastnej koži. Prvým je svedectvo mladej dvadsaťročnej ženy, ktorá s hlbokou ľútosťou povedala: „Hoci som vyrastala vo veriacej rodine a považovala som sa za kresťanku, keď som ako štrnásťročná počula v škole o priateľstve s chlapcami, tiež som sa rozhodla mať priateľa. Začala som chodiť tajne na diskotéky, aby o tom rodičia nevedeli. Najprv to boli len tance s objatiami a krátkym pobožkaním sa, ale potom sa mi zachcelo viac. Začala som chodiť s dvadsaťročným chlapcom, ktorý ma objímal, bozkával a hladil po celom tele a učil ma robiť to isté s ním. Nebola to ani tak moja láska k nemu, ako skôr zvedavosť a túžba zažiť nové pocity. Chcela som milovať a cítiť sa milovaná, ale zvrátené svetské

chápanie lásky, ktoré znamenalo len žiadostivosť a vášeň, ma priviedlo k hriechu. Nakoľko mi tento chlapec nebol sympatický, začala som chodiť s iným. Maznali sme sa spolu, bozkávali a robili jeden druhému cucfleky, ale ani tento vo mne nevyvolal tú lásku, ktorú som si predstavovala, a tak som sa aj s ním rozišla. Potom prišiel ďalší, s ktorým sme sa už ani neskrývali. Ak sme cítili vášeň, mohli sme sa bozkávať a maznať sa spolu priamo na ulici. Keď sa zotmel, nechala som ho, aby mi obnažil prsia a bozkal ich, zachovávaúc na nich cucfleky. Už som sa nebála, že nás môžu uvidieť, pretože žiadostivosť prehlušila všetok stud. Hoci som vtedy bola ešte panna, na mojom tele sa už vystriedalo toľko žiadostivých rúk, že žiadne miesto nezostalo nedotknuté. So svojím štvrtým priateľom som chodila na chatu, láskala som ho a mali sme orálny sex. Vtedy som nemala ani šesťnásť rokov! Svojmu ďalšiemu „priateľovi“ som dovolila, aby ma vyzliekol dokonca aj v zime, aby mi bozkával prsia a blúdil rukami po mojom tele. Tak sladký bol pre mňa sexuálny hriech. Myšlienkami som sa vracala k zážitkom, ktoré som mala so svojimi priateľmi. V duchu som si predstavovala, ako by sa v tom dalo zújsť ešte ďalej. Takéto fantázie ma veľmi vzrušovali a začala som sa aj sama hladiť, čo ma priviedlo k orgazmu. Ved' hriech nemá hranice. Vyžaduje si stále viac a viac. Tak som začala hľadať nové spôsoby sebaukájania. Našla som rôzne predmety (podlhovasté fľaše, banány, klobásy, uhorky, mrkvu), navliekla som na ne kondóm a použila ich ako penis na dráždenie môjho klitoris. Keď sa takto vyvolaný orgazmus skončil, dostavil sa príjemný pocit uvoľnenia. Potom sa to zvrťlo, bolo mi hrozne zle, začalo sa vo mne ozývať svedomie, ale časom aj ono utíchlo. Utešovala som sa tým, že som zostala pannou, pretože žiadny muž do mňa nikdy nevošiel. V sedemnástich som mala svoj prvý pohlavný styk, z ktorého som bola veľmi sklamaná, pretože som nezažila ani to, čo bolo pri sebaukájaní. Ten chlapec ma potom obvinil z klamstva povediac, že nie som panna, pretože som necítila žiadnu bolesť a nebola tam žiadna krv (čo nie je prekvapujúce, pretože

panenská blana sa mohla poškodiť používaním rôznych predmetov počas masturbácie). Po prvom pohlavnom styku som už nemala čo stratiť, a tak som v krátkom čase vystriedala osem chlapcov. Zažívala som s nimi rôzne sexuálne perverznosti, robiac to vo vlaku, v hoteli, v aute, v lese, na brehu mora a na ďalších miestach. Ani s jedným z mojich milencov som však nezažila to, čo som si predstavovala, a tak som sa znova a znova vracala k sebaukávaniu. Zdalo sa mi, že so mnou nie je niečo v poriadku a obávala som sa, že v manželstve budem musieť žiť sexuálny život bez sexuálnych pocitov. Keď som mala osemnásť, stretla som v našom kostole svojho budúceho manžela, ktorý predtým mnou nemal nikoho, a veľmi som ľutovala, že som ho poškvrnila svojou nečistotou. Naučil sa uspokojiť ma rukami, tak ako som to robila ja sama, takže som bola šťastná, že sa pred ním nemusím celý život pretvarovať. Ale ani to nepomohlo, pretože po dvoch rokoch sme sa rozišli, z čoho som, samozrejme, vinila jeho. Teraz si však uvedomujem, že to bola moja chyba. Boh nás jednoducho nemohol požehnať, keď sme uzavreli manželstvo, ktoré bolo poškvrnené mojou vinou, a naše dieťa bolo počaté smilstvom“.

Tak vidíte, dievčatá, ako vyzerá život tých, ktoré si nezachovali čistotu. Preto sa dnes naučte ochrániť sa pred tým, čo vás môže postihnúť zajtra. Pamätajte, že pravá láska dokáže čakať. Ak má mladý muž Božiu bázeň a skutočne vás miluje, nikdy nebude vyžadovať fyzickú intimitu v žiadnej forme, čím by vás obidvoch pripravil o Božie požehnanie. Ak trvá na sexuálnom kontakte, potom to s najväčšou pravdepodobnosťou nerobí prvýkrát a snaží sa vás k tomu priviesť **postupne**, krok za krokom. Najprv vás môže prosiť, potom presviedčať a nakoniec žiadať, aby ste mu dokázali svoju lásku. Medzi takýmito chlapcami sú aj takí, ktorí využívajú naivitu svojej priateľky a vyhrážajú sa jej samovraždou, ak s ním odmietne mať sex, ako sa to stalo jednej dievčine, ktorá hovorila:

„Keď som dovŕšila šesťnásť rokov, začal mi dvoriť dvadsaťdvaročný chlapec z nášho zboru. Spočiatku sa mi

nepáčil, hoci mi lichotila pozornosť, ktorú mi venoval. Po mládežníckych stretnutiach ma odprevádzal domov, dával mi kytice, držal ma za ruku a robil mnoho ďalších vecí, aby som si ho oblúbila, a keď sa mu to podarilo, pozval ma k sebe domov, aby ma predstavil svojim rodičom. Spočiatku nám to išlo dobre. Čítali sme spolu Bibliu a len tak sa rozprávali, potom ma odprevádzal domov. Zľahka ma objal, keď sme sa lúčili, a len občas sa dotkol perami môjho líca. Ale prišiel čas a začali sme sa bozkávať na pery a jedného letného večera mi rozopol blúzku a pohladil ma po prsiach. Samozrejme, bolo to pre mňa nezvyčajné a dokonca strašné, ale bola som si istá, že ma miluje, preto som mu všetko dovolila. Po šiestich mesiacoch som už nemohla žiť bez takýchto pohladení a neskoro večer, keď rodičia a ostatní členovia rodiny spali, som sa vykradla von oknom a utekala za ním do parku, kde sme sa na lavičke dlho objímali a bozkávali. Potom si ma posadil na kolená, zdvihol mi sukňu a hladil mi nohy. Keď videl, že mi to po čase vyhovovalo, začal ma vyzliekať, hladil mi pysky ohanbia a klitoris a raz sa mi dokonca pokúsil zasunúť prst do pošvy, ale som sa bránila a on to prestal robiť. Pokračoval len vo vzrušovaní. Toto sme robili aj v jeho aute, kde ma vyzliekol, položil si ma na seba, objal ma, bozkával ma po celom tele a hladil mi genitálie. Domov som sa vrátila až nadržanom, opäť som vliezla oknom a predstierala som, že spím, keď ma mama prišla zobudiť do školy. Tak to pokračovalo mnoho mesiacov. Dlhodobu som nemala dostatok spánku, veľmi som schudla, bola som vyčerpaná z únavy, mala som zlé známky a nebola som sama sebou. Stále som sa však k nemu vracala, pretože ma neodolateľne priťahoval jeho smilný duch. Pri každom novom stretnutí môj priateľ nástojčivejšie naliehal na sexuálnu intimitu a dokonca sa vyhrážal **samo-vraždou**, ak ho odmietnem. Vtedy som sa v strachu z toho rozhodla podvoliť sa mu a súhlasila som. V ten istý večer ma vzal do bytu svojej staršej sestry (ktorá odišla na dovolenku a nechala mu kľúče), vzal ma do kúpeľne, zhasol svetlo, vyzliekol nás a spolu sme sa sprchovali, objímali

a hladili. Potom ma vzal na posteľ a požiadal ma o dovoľenie oholiť mi genitálie, aby boli príjemnejšie na bozkávanie. V tej chvíli som už bola taká vydráždená, že som sa rozhodla neodporovať, lebo som cítila, že takáto procedúra nás ešte viac pripraví na pohlavný styk. Keď to dokončil, môj priateľ začal svojím penisom dráždiť môj klitoris, až kým som sa v jeho náručí nevlnila a nebola pripravená na všetko, po čom so smiechom povedal: „To je to, čo som ti chcel dať zažiť“. Teraz trp, ako som ja trpel, keď si sa mi nechcela dať zo strachu, že prídeš o svoje panenstvo“. Po týchto slovách ma prinútil obliecť sa, odviezol ma domov, potichu ma vysadil a odišiel. Ja, plačúc od poníženia, som vliezla cez okno a horiac vášňou, ktorá sa ma zmocnila, som dosiahla orgazmus sebaukájaním. Nikdy viac som sa s ním nestretávala a všetkými prostriedkami som sa mu vyhýbala, čo nebolo príliš ťažké, pretože po tomto incidente prestal chodiť na bohoslužby. Boh ma ochránil pred stratou panenstva, ale o svoju panenskú čistotu som, samozrejme, prišla“.

Milé dievčatá! Tento prípad som vám preto opísala tak podrobne, aby som ho mohla použiť ako príklad na to, ako vás postupne zvädzajú chlapci, ktorí, aj keď sa nazývajú kresťanmi, sa v týchto veciach riadia len svojimi sexuálnymi pudmi. Krok za krokom vás privedú do stavu, keď pri sexuálnom vzrušení stratíte všetku kontrolu nad sebou a stanete sa bezmocnou hračkou v ich rukách. Keď som pred mnohými rokmi prednášala dcéram ruských prisťahovalcov a rozprávala som im podobné príbehy, počula som z publika ťažké vzdychy a po bohoslužbe som videla niekoľko dievčat, ktoré bezútešne plakali opreté o stenu modlitebne. Zrejme vo svetle toho, čo počuli, sa im pred duševným zrakom zjavilo to, čo sa udialo, a to tak, že sa nedokázali ovládnuť. Samozrejme, takýchto ľudí možno len ľutovať, ale v ich smútku je ťažké im pomôcť. Koniec koncov, sú chyby, ktoré sa nedajú vymazať, a činy, ktoré možno len trpkou ľuťovať. Biblia v otázkach hriechu nerobí žiadne kompromisy. Sme to my, ľudia, ktorí sa snažíme prehlušiť hlas svedomia a všetkými možnými spôsobmi rozširovať úzku cestu, ktorú

nám ukazuje Biblia, prispôsobujúc ju túžbam a žiadostivosti nášho hriešneho tela. Duch Svätý sa však neprispôsobuje našim rozmarom a prejavujúc svätosť odhaľuje všetku nečistotu a nazýva veci pravými menami. Takže aj keď možno oklamete svojho budúceho manžela o zachovaní panenskej blany, pred Bohom nič nezatajíte. On všetko vidí a vie, nazývajúc vás menom, ktoré si zaslúžite. Preto si vážte to, čo vám bolo Stvoriteľom darované. Veď ani On nemôže zachovať vaše panenstvo, ak si ho vy samé nevážite a nerobíte nič pre to, aby ste si ho zachovali až do manželstva.

Na ilustráciu uvediem dva príklady, hoci sa s takýmito prípadmi stretávam v poradenstve neustále. Jedno osemnásťročné dievča povedalo: „Keď som sa priatelila s chlapcom, ktorý bol rovnako ako ja členom nášho zboru, v prvých mesiacoch bol voči mne dosť zdržanlivý, ale časom si začal dovoľovať čoraz viac. Takto to pokračovalo, až kým nepovedal, že v našom priateľstve potrebuje intímne pohladenia. Mala som vtedy sotva sedemnásť rokov a keďže som bola v týchto veciach úplne neinformovaná, myslela som, že chce viac bozkávania a objatí, čo som sama nepovažovala za hriech. Počnúc týmto však rýchlo prešiel k vyzliekaniu a hladeniu môjho tela vrátane oblasti genitálií. Jedného dňa, dráždiac môj klitoris, sa natoľko vzrušil, že keď nad sebou stratil kontrolu, vnikol mi prstom do vagíny a prepichol mi panenskú blanu. Stalo sa to tak rýchlo a nečakane, že až keď som vykrikla od bolesti a uvidela krv na jeho ruke, uvedomila som si, že som v tej chvíli prišla o panenstvo“.

Ďalšie dievča, červenajúce sa a v slzách, rozprávalo ešte šokujúcejší príbeh: „Vyrastala som v mnohodesetnej kresťanskej rodine ako piate dieťa. S jedným z mojich bratov, ktorý bol o dva roky starší ako ja, sme boli od útleho veku nerozluční kamaráti a delili sme sa o svoje detské a pubertálne tajomstvá. A potom jedného dňa, keď dovŕšil osemnásť a ja som mala šestnásť, priniesol video, ktoré mu daroval kamarát, a navrhol, aby sme si ho pozreli spolu, keď nebude doma nikto iný okrem nás. Dočkajúc sa takéhoto okamihu, vložili sme disk do televízora a okamžite sme si

uvedomili, že máme do činenia s pornografiou. Obaja sme boli v rozpakoch, ale naša zvedavosť nás premohla a pozreli sme si to až do konca. To, čo som videla, ma tak vzrušilo, že som si myslela, že sa zbláznim, a keď som sa pozrela do očí svojho brata, z jeho výrazu som pochopila, že to cíti rovnako. Pritiahol sa ku mne bližšie ťažko dýchajúc, tlmene povedal: „Počúvaj, teraz skúsime, čo je sex. Práve si sa sama presvedčila, aké je to príjemné a akú veľkú rozkoš to ľuďom prináša! Neboj sa, je to super!“. Vystrašená som začala odmietat', ale on, nesmierne vzrušený, ma stále prosil a ja som nakoniec súhlasila. Brat sa postavil, pritlačil ma k stene, stiahol moje nohavičky, aj svoje spodné prádlo a ako sme to práve videli vo filme, jedným prudkým pohybom do mňa vstúpil a začal sa rýchlo pohybovať. Ostrá bodavá bolesť a tenký pramienok krvi, ktorý mi tiekol medzi nohami – to bolo všetko, čo som v tej chvíli zažila. Sľúbenú rozkoš som, samozrejme, nezažila, ale nerozvážne a hlúpo som prišla o panenstvo a spáchala som hrozný hriech incestu“.

Ach, dievčatá, dievčatá! Keby ste len vedeli, koľko takýchto hlúpych dievčat, keď prišli na súkromné poradenstvo, horko plakalo a odhaľovalo tajomstvá svojich sŕdc, pretože ich trápilo poznanie hanebných hriechov, ktoré skrývali! Boli medzi nimi aj dospievajúce dievčatá, sotva trinásť či štrnásťročné. Ešte to ani neboli dievčatá. Deti, len deti! Ale práve títo tínedžeri hovorili veci, ktoré mne, zrelej žene s viac ako štyridsaťročnými skúsenosťami z manželského života, boli nepríjemné. Jedna taká pätnásťročná dievčina počas kresťanskej mládežníckej konferencie na spovedi podrobne opísala také strašné druhy zvráteného sexu, že mi z toho „vlasý vstávali dupkom“, ako sa hovorí. S hrôzou som hľadela do tváre tohto dievčaťa a snažila sa uveriť, že všetko, o čom hovorila, sa jej stalo. Keď som sa vrátila domov, musela som otvoriť špeciálnu lekársku príručku o sexuológii, aby som zistila, čo znamenajú tie výrazy, sexuálne úchylky a sexuálne aktivity, o ktorých hovorila. Ukázalo sa, že toto dospievajúce dievča bez najmenšieho odporu dovolilo urobiť sebe všetko, čoho boli schopní ošľahaní

a zhýralí chlapi a ženatí muži, s ktorými sa dva roky stretávala. Vidíte, ako ľahko a bezmyšlienkovite sa môžete stať „rohožkou“ a „sexuálnou handrou“, o ktorú si budú „utierať nohy“ všetci, ktorí prídu! Odpusťte mi, že používam takéto výrazy, ale počas svojej dlhoročnej pastoračnej služby som musela počúvať tisíce plačúcich dievčat a žien, ktoré sa pri spomienke na svoju promiskuitnú mladosť nazývali ešte hanlivejšími menami.

Keď sa snažím o tom hovoriť s mladými ľuďmi v kresťanských denomináciách, pastori reagujú veľmi nejednotne, ale najčastejšie sa ma v rozpakoch snažia zastaviť, hoci o takýchto veciach by sa už nemalo hovoriť, ale kričať. To naznačuje, že mnohí z nich nepoznajú skutočný stav vecí vo svojich zboroch, podobne ako jeden pastor veľkého, navonok prosperujúceho kresťanského zboru, v ktorom sa hlásalo evanjelium spasenia, čistoty a svätosti. Jedného dňa sa rozhodlo, že sa tam uskutoční dôverný rozhovor s mladými sestrami, po ktorom boli požiadané, aby bez udania mena v špeciálnom dotazníku uviedli, či mali niekedy intímny vzťah s chlapcami. Výsledky tohto anonymného prieskumu boli ohromujúce. Ukázalo sa, že 72 % dievčat v cirkvi už nie sú panny. Šokovaní duchovní nechápali, ako je možné, že mladí ľudia, ktorých učili, aby boli čistí a svätí, môžu žiť v takej bezzákonnosti a zdokonaľovať sa v pokrytectve. Preto sa už jednoducho nedá veriť, keď sa vám v tej či onej komunite, bez ohľadu na denomináciu, snažia dokázať, že cesta, po ktorej idú, je tá najsprávnejšia. Jediná pravá cesta je tá, ktorú Božie Slovo charakterizuje ako život: „*aby jeden každý z vás vedel zaobchodiť so svojou nádobou v posvätení a v česti*“ (1Tes 4:4, ROH).

Práve preto chcem, na základe svojich osobných skúseností z rozhovorov s tisíckami mladých kresťaniek, povedať: „Dievčatá! Na ponúknuté ‚priateľstvo‘ nepovedzte príliš rýchlo áno, pretože väčšinou nejde o nič iné ako o obyčajnú túžbu uspokojiť telesnú žiadostivosť a získať ďalšie víťazstvo na ‚milostnom fronte‘, aby sa presadili, aj sa ním pochválili pred svojimi priateľmi. Takáto ‚pseudoláska‘

spravidla ukáže svoju pravú tvár čoskoro po dosiahnutí vy-
túženého cieľa a strate záujmu o ženský ,objekt‘. A neskôr
takáto opovrhnutá obeť sedí, červená sa a plače, neschopná
pochopiť, že sama je vinná za poníženie a potupu, ktorú
utrpela, pretože si príliš lacno cenila svoje panenstvo. Pri
pohľade na tieto slzy by sa človeku chcelo povedať: „Drahá
moja! Vedz, že žiadny človek nevie klamať tak šikovne ako
chlapec, ktorý sa takto dobíja k tebe! Sľúbi ti ,horu zlata‘
a ,rozsype pred tebou svoje korále‘, ale keď dostane, čo
chce, rýchlo zabudne na všetko, čo ti povedal. Aká si ne-
rozumná, že tak ľahko dôveruješ tým slovám! Trápenie,
do ktorého sa dostaneš pre svoj hriech, bude také veľké, že
budeš hľadať a nenájdeš východisko a niekedy si budeš
priať aj smrť“.

Neviem, dievčatá, či sa mi podarilo mojimi slovami
a uvedenými príkladmi vložiť do vašich srdc dôležitosť za-
chovania cudnosti, panenstva a panenskej čistoty pred man-
želstvom kvôli požehnaniu a šťastiu vašej budúcej rodiny.
Darujte túto vám Bohom darovanú drahocennú perlu
svojmu budúcemu manželovi, s ktorým budete musieť žiť
celý život. On bude vo svojom srdci d’akovať, že ste **sa
preňho chránili**, aj keď vám o tom ani raz nepovie. A len
rodinný život ukáže, aké dôležité to bude vo vašom manžel-
skom vzťahu a stane sa zárukou Božieho požehnania a vzá-
jomnej dôvery.

Teraz si povieme niečo, čo je tiež veľmi dôležité, aby
ste vedeli. Za mojej mladosti sa v Rusku hovorilo, že žia-
den chlap, nech by bol akokoľvek zvrhlý, nezájde ďalej, len
koľko mu dievča dovolí. Neviem, či s tým budete súhlasiť,
ale zo svojej skúsenosti poradcu môžem potvrdiť pravdivosť
týchto slov. Každé dievča, bez toho, aby si to uvedomovalo,
si svojím správaním nastavuje bariéru prijateľnosti a vo
vzťahoch vymedzuje jej hranice. Mnohí chlapci mi pri spo-
vedi povedali, že veľmi dobre vedia, ako ďaleko môžu
s dievčaťom zájsť, keď sú s ňou sami. Svojou mužskou in-
tuíciou rozoznávajú, čo si môžu dovoliť voči jednej a čo by
v žiadnom prípade nemali pripustiť vo svojom správaní voči

druhej, ak chcú získať jej priazeň. Ak sa teda mladý muž k vám správa drzo a príliš uvoľnene, mali by ste si sami položiť otázku, či ste mu „nerozviazali ruky“ svojou prístupnosťou a poddajnosťou?

A je tu ešte jedna skutočnosť, ktorú život neustále potvrdzuje. Chlapci, ktorí mali v mladosti veľa priateľiek, majú tendenciu oženiť sa s čistým a cudným dievčaťom. Na otázku, prečo tak robia, zvyčajne odpovedajú: „Pretože je veľa lacných a dostupných. Stačia mi na pár týždňov, nanajvýš mesiac, ale chcel by som mať nedotknutú ženu, aby som bol jej prvý“. Mimochodom, toto je hlavný dôvod, prečo sú niektorí neveriaci chlapci ochotní hrať sa na „pokánie“ a na „obrátenie sa k Bohu“, aby si mohli vziať veriace dievča, ktoré je pravdepodobne panna. To je logika muža. Pre život v manželstve si nevyberie tú, s ktorou sa môže baviť, ale tú, ktorá predtým nikdy nikoho nepustila k sebe.

Dievčatá, nepochybujem o tom, že až na niekoľko výnimiek sa všetky chcete vydať. Je to naša ženská prirodzenosť, pretože Boh do každého dievčaťa a ženy vložil túžbu mať rodinu, deti a manžela ako priateľa a životného partnera. Žiaľ, mnohé dievčatá sa príliš ľahko vrhajú do známosti a mimomanželského sexu len preto, aby sa vydali. Žiadnej neradím, aby tento cieľ dosiahla týmto spôsobom. Chlapec presne vie, s kým má do činenia. A verte, že ak sa mieni oženiť, bude pri vás opatrný a zdržanlivý. Samozrejme, môže sa vás pokúsiť otestovať a zistiť, ako ďaleko ho necháte zájsť. A viete prečo? Tým, že sa pokúsi o fyzickú intimitu, bude pri tom premýšľať: „Ak mne dovolí zájsť tak ďaleko, kde je záruka, že to nedovolí aj iným? Nie, takú nechcem“. Niektorí z nich neskôr povedali: „Keď som sa k nej pokúsil priblížiť príliš blízko, dostal som takú silnú facku, že som sa okamžite zastavil a pomyslel si: Presne toto som chcel zažiť. S takou možno začať budovať rodinný život“.

Vidíte, dievčatá, **čo konkrétne** na vás mladí muži oceňujú? Keď ste príliš prístupné a poddajné, keď namiesto

toho, aby ste zastavili ich neslušné správanie, počujú od vás povzbudzujúci chichot, keď im dovoľíte priblížiť sa príliš blízko a dotýkať sa vášho tela, potom neočakávajú, že sa k vám budú správať s rešpektom. Pre manželský život seriózní chlapci takéto dievčatá nechcú. Tým, ktorí sú hnaní žiadostivosťou a sú otrokmi ducha smilstva, sa určite páči váš ústretový postoj. Mladí muži, ktorí majú bázeň pred Bohom a usilujú sa o čistotu, sú však takýmto správaním odpudzovaní. A sotva by ste si priali mať manžela, na ktorého sa nemôžete spoľahnúť. Ak je to tak, potom nezabudnite, že vy ste tou, ktorá určuje hranice pre muža, ktoré definujú „po“ a nie ďalej. Ale ako ďaleko môže podľa vás toto „po“ zájsť, aby si vás vážil a rešpektoval? Aby som to objasnila, dovoľím si povedať vám niečo z vlastného života dievčaťa, ale nie preto, aby som ukázala, aká som príkladná a správna, ale aby som vysvetlila, čo som sa musela v danom čase sama naučiť.

V mojej mladosti mi Boh preukázal veľkú milosť a zachoval ma v plnej čistote. Pomáhalo mi v tom neustále štúdium: najprv v škole, potom na lekárskej fakulte, potom v expertíznom ústave, kde som sa snažila byť medzi lepšími, čo si, samozrejme, vyžadovalo veľa trpezlivosti, vytrvalosti a sebadisciplíny. A keď som skončila štúdium, mala som dvadsaťštyri rokov, čo znamenalo, že už mám mladosť takmer za sebou. V tom čase som dostala osem ponúk na sobáš bez toho, žeby sa nejaký chlapec ku mne priblížil. Oni posielali za mnou s týmto cieľom pastоров zborov alebo niekoho zo starších bratov alebo svojej matky, ale sami sa neodvážili priblížiť. Za celý svoj život som sa s nikým nepriatelila a nikdy som s nikým nechodila, nevynímajúc môjho manžela Heinricha (*príbeh môjho manželstva je opísaný v knihe „Cestou hľadania“*).

Medzi študentmi na univerzite som bola známa ako „biela vrana“, nielen preto, že som sa nekamarátila s chlapcami, ale aj preto, že som sa nelíčila a nerobila som si účesy, pretože som verila, že musím byť taká, akú ma Boh stvoril. Nepotrebovala som trvalú onduláciu a styling, pretože som

mala kučeravé vlasy už od detstva. Jediné, čo som vždy nosila, boli vysoké podpätky, pretože som bola nízka. Moji spolužiaci sa ma mnohokrát snažili presvedčiť: „Ľudmila, aspoň sa trochu nalič. Ukážeme ti, ako budeš vyzerat', ak ti trošičku zvýrazníme pery, riasy a obočie“. Jedného dňa, keď sme ako študenti v lete pracovali v kolchoze, som z čistej dievčenskej zvedavosti podľahla ich prosbám a nechala som ich to urobiť. Potom som sa pozrela do zrkadla a nepoznala som sa. Na mňa pozerala umelkyňa, aj keď navonok nie som krásavica. Dievčatá stojace okolo mňa obdivovali výsledky svojho experimentu, ale mne sa v srdci ozývalo svedomie, z ktorého sa mi chcelo plakať. Moja duša sa vzoprela tejto maškaráde, a tak som vyskočila zo stoličky, bežala k vodovodnému kohútiku a zmyla zo seba túto umelú krásu, pričom som si v duchu opakovala: „Pane, odpusť mi, že som im dala príležitosť ‚vylepšiť‘ dielo Tvojich rúk a tým som Ťa zarmútila. Už nikdy v živote to neurobím! Ó, pomôž mi dodržať slovo, ktoré som Ti dala!“

Hovoriac vám o tom, nemohla som si nespomenúť na jedného mladého brata, ktorý, príduc na poradenstvo tesne pred svojou svadbou, nadšene povedal: „Mám svoju nevestu veľmi rád, pretože nenosí šperky ani make-up, ako to robia mnohé dievčatá a ženy v našom zbore, preto ju prosím, aby bola vždy taká, aká je“. Mimochodom, keď sa ma veriace sestry pýtajú, či je hriech nosiť šperky a či sa kresťania môžu líčiť, mimovoľne sa mi žiada odpovedať protiotázkou: „Prečo? S akým cieľom to chcete robiť? Ak preto, aby ste upútali pozornosť chlapcov a mužov a vyvolali v nich určité myšlienky a túžby, potom je to samozrejme hriech, pretože v sebe skrýva túžbu zvádzať“. Tertulián, raný učiteľ kresťanskej cirkvi, už v druhom storočí povedal: „Je známe, že šperky slúžia ako návnada pre mužov, takže máme v nich roznieť oheň žiadostivosti? Ženy, vedzte, že ničíte svojho brata tým, ak mu ukazujete svoju krásu a vyvolávate v ňom túžbu po smilstve. Vo svojom srdci už urobil to, po čom túžil, a vy sa preňho stávate smrtiacim mečom“.

Vrátim sa však k prerušenému príbehu. Počas šiestich rokov štúdia na lekárskej fakulte sa mi spolužiaci smiali a stále opakovali: „Takto sa nikdy nevydáš!“ Kvôli tomu, aby ma zlákali a zviadli (o čo sa snažili), som prežila veľa epizód. Kým som mlčky znášala ich posmešky, nemohla som ani predpokladať, že ma pozorne sledujú, a to sa nečakane ukázalo v deň, keď som dostala lekársky diplom. Na našej lekárskej fakulte bol jeden mladík, ktorý vyzeral ako ruský bohatier. Pravý Ruslan z Puškinovej básne „Ruslan a Ljudmila“, hoci sa, samozrejme, volal inak. Bol to vysoký pekný muž so širokými ramenami. Bol vzorom mužskej krásy. Študenti o ňom vtipne hovorili, že „všetky dievčatá v našej skupine sa poskladajú pred ním a padajú na zem“. Nie je prekvapujúce, že mnohé z nich vyskúšal. Keďže som s ním šesť rokov chodila do jednej skupiny, netušila som, že ma celé tie roky pozorne sledoval.

V deň, keď nám odovzdávali diplomy, bolo v slávnostnej sále tristo promujúcich lekárov. Vedľa neho sedela jeho snúbenica, v tom čase už tehotná. Keď ho vyvolali, vstal, vystúpil na pódium, vzal svoj diplom a kyticu kvetov, ktoré v ten deň dostali všetci mladí lekári, a zamieril smerom ku mne. Sedela som v jednom z radov na kraji uličky a videla som, ako uprene na mňa hľadá. Nevedela som, čo sa deje, a mlčky som ho sledovala, nevediac, čo sa chystá urobiť. Celá miestnosť zmlkla. Pristúpil ku mne, položil mi kyticu na kolená a potom sa na chvíľku zastavil a mierne sa uklonil. Z prekvapenia som bola zmätená. „Prečo to robíš?!“ – zašepkala som a počula som odpoveď: „Viem, čo robím“. S týmito slovami sa prudko otočil a zamieril k svojej snúbenici.

Na druhý deň sme mali promócie, na ktorých za mnou prišiel ďalší študent, ktorý sa mi najviac smial.

– Ďakujem ti, – povedal nadšene. – Presvedčila si ma, že aj v dnešnej dobe existujú dievčatá hodné krásneho slova „dievča“. Zostaň vždy taká, aká si. Prosím, zostaň, aká si.

– To mi hovoríš ty?! – povedala som s úžasom a okamžite som si spomenula na všetky jeho vtipy a žarty.

– Áno, ja, – odpovedal a odišiel.

Na druhý deň som sa dozvedela slová ešte jedného spolužiaka, ktoré o mne povedal svojmu priateľovi: „Bože chráň, aby ju niekto podviedol!... Bože chráň!“.

A vtedy som, dievčatá, porozumela, koľkokrát sa na takéto nepochopiteľné „outsiderky“ a „biele vrany“ pozerajú chlapské oči bez toho, aby si to ony všimli. Samozrejme, to nemusí znamenať, že sa títo pozorovatelia budú o ne uchádzať. Neznamená to ani to, že sa s týmito dievčatami nevyhnutne oženia, ale svetlo, ktoré v nich videli, a čistota, ktorá bola nepopierateľná, zostanú v pamäti týchto mužov na celý život a budú vzbudzovať údiv a obdiv.

Týmto príkladom som chcela ukázať, akú hodnotu majú pre serióznych mužov skromnosť, zdržanlivosť a cudnosť, ktoré sú najlepším dôkazom čistoty dievčaťa. Práve tieto vlastnosti definujú tú nevysvetliteľne krásnu vec, ktorá charakterizuje dievča ako čistú pannu, ktorá je predobrazom Kristovej nevesty. Keď ju dievča má, nechtiac priťahuje pozornosť chlapcov, ktorých pohľady už neodrážajú žiadatosť a chťič, ale neskrývaný obdiv a úctu. Ich oči akoby hovorili: „Ako je možné, že v našej špinavej, skazenej dobe existuje také čisté dievča ako toto?!“

Pamätajte, sestry, že aj keď sa svet vysmieva vašej čistote, v skrytosti vás za ňu obdivuje a hlboko oceňuje. Jedna mladá kresťanka musela kvôli bolesti a nejasnej diagnóze podstúpiť dôkladné vyšetrenie u všetkých lekárov vrátane gynekológa. Počas vyšetrenia starší lekár požiadal, aby do jeho ordinácie zavolali ďalších lekárov a zdravotné sestry, kým nebola ordinácia plná personálu. Po vyšetrení jej pred davom pevne podal ruku a jemne povedal: „Nebud' prekvapená, zlatičko, že som sem pozval aj iných. Chcel by som povedať, že za celé roky mojej praxe som sa nestretol s cudnejším stvorením, ako si ty. Tvoja cudnosť a čistota sú doslova ohromujúce. Z celého srdca ti prajem Božie požehnanie!“

Treba povedať, že panenská čistota sa odráža aj v pohľade cudného dievčaťa. Ak je srdce skazené, nemožno si nasadiť ušľachtilú masku, pretože tvár a výraz očí odhaľujú

skazenosť v ňom. Sú vyzývavé a drzé, slobodne „blúdia“ po tvárach a postavách mužov a hľadajú ďalšiu obeť. Keď sú myšlienky a srdcia čisté, aj pohľad bude taký. Od takýchto čistých a jasných očí nemôže seriózny muž odtrhnúť oči, pretože majú zvláštnu príťažlivú silu. Samozrejme, udržiavanie čistoty nie je spôsob, ako prilákať chlapcov. Pre dievča, ktoré miluje Pána a bojí sa Ho, je život v čistote taký prirodzený, ako naše dýchanie, ktoré si nikto nevšimne. Ak čistota vychádza zo srdca, nie je potrebné hrať žiadnu rolu. A v tejto prirodzenosti je skutočne krása. Takéto dievča sa bez slov stáva príkladom a svetlom pre ľudí okolo seba. A svetlo vždy priťahuje. Nemalo by nás teda prekvapiť, že čisté dievčatá, aj keď nie sú krásavice, sa vydávajú oveľa rýchlejšie, ako krásne, ale skazené. Koniec koncov, chlapci si dobre uvedomujú, že v manželskom živote budú vynikajúcimi matkami a vernými manželkami. Muži to dobre vedia.

A teraz by som chcela hovoriť o tom, čím ešte vy, devy, poškvŕňujete seba, čím prebúdzate túžbu v telách chlapcov a mužov okolo vás. Tento rozhovor sa týka vášho správania a oblečenia. Na misijných cestách do rôznych krajín sveta som pri pohľade na mladé kresťanky často premýšľala: za akým účelom a z akých pohnútok sa odhaľujú a ukazujú svoju nahotu nielen na uliciach zaplnených svetskými ľuďmi, ale aj v sálach kostolov počas bohoslužieb?! Aby sme boli k sebe úprimné, my, predstaviteľky nežnejšieho pohľavia, si musíme priznať, že to robíme len z jediného dôvodu: upútať pozornosť chlapcov a mužov, to znamená: chceme sa im zapáčiť. Aké triky robíme, aby na nás upierali oči a aby sme ich prinútili obdivovať našu tvár a postavu! A pritom sa ani nezamýšľame nad tým, že sa takto predávajú len bezcenné lacné veci. Cenné predmety sú starostlivo zabalené a aj taký malý predmet, ako je zlatý prsteň s diamantom, je uložený v uzamknutej vitríne a kupujúcemu sa odovzdáva v špeciálnej „nóbl“ škatuľke. Drahých položiek sa ponúka málo a lacné sú nahádzané jedna na druhú. Spomeňte si napríklad na zimný alebo letný výpredaj, keď sú ceny

nízkorozpočtových tovarov výrazne znížené a na pulloch sú ich hromady, aby sa v nich mohol každý prehrabávať.

Dievčatá, keď sa znížime k tomu, že odhalíme alebo zvýrazníme najpríťažlivejšie časti nášho tela úzkym a priehľadným oblečením, dávame tým príležitosť, aby nás „ohmatávali“ očami a duševne zneuctili. Tým, že v srdciach chlapcov zapalujete oheň telesnej žiadostivosti, poškvŕňujete svoje panenstvo a čistotu. Obliekaním sa do nehanebnej módy nielenže predvádzate očiam všetkých okolo seba to, čo by mal vidieť len váš budúci manžel, ale stávate sa pokušením a lákadlom. Veď Božie Slovo hovorí: „*Beda človeku, z ktorého prichádza zvädzanie*“ (Mt 18:7, SEP). Tým, že vo svojich bratoch vo viere vyvolávate hriechne myšlienky, tlačíte ich do smilstva, za ktoré bude Pán súdiť nielen ich, ale aj vás ako zdroj smilstva. Mnohí bohabojní bratia v súkromných pastoračných rozhovoroch povedali: „Ach, keby ste len vedeli, akým pokušením sú pre mňa naše sestry, ktoré prichádzajú na zhromaždenia s hlbokými dekoltami a s veľkými rozparkami na sukniach, ukazujúc svoje nahé nohy! Nechcem kvôli tomu chodiť na spoločné a mládežnícke stretnutia“.

Drahé dievčatá! Nehovorím to preto, aby som vás urazila alebo ponížila, ale aby ste sa trochu zamysleli, keď počujete, o **čom** chlapci hovoria, keď sa svedia zo svojich sexuálnych hriechov. Áno, samozrejme, viem, že sestry takéto poznámky odmietajú s odôvodnením, že žijeme v inej dobe a že teraz sa tak oblieka každý. My, kresťanky, však nesmieme zabúdať, že od rajskej záhrady je oblečenie určené na zakrytie nahoty, nie na jej predvádzanie a používanie ako mocného nástroja na zvädzanie. Chlapcov a mužov sexuálne vzrušujú obnažené časti ženského tela a na uvoľnenie sexuálneho napätia sa uchylujú k sebaukávaniu, čím sa zneuctujú. Napríklad, jeden kresťan, ktorého trápila žiadostivosť očí, povedal: „Viem, že Biblia nazýva cudzoložníkom každého, kto sa žiadostivo pozerá na ženu, preto sa snažím odvrátiť sa alebo sa pozerat' inam, aby som nevidel mihajúce sa holé nohy v rozparkoch, čo ma vzrušuje. Zo

všetkých síl bojujem proti žiadostivosti svojho tela, ale niekedy bývam porazený. Porad'te mi, čo mám robiť, pretože som čoraz zúfalejší a padám do depresie!“

Iný mladý muž, ktorý žiadal o radu, ako viesť svoj duchovný boj, sa priznal, že nedokáže odolať pohľadu na obrysy ženského tela cez priesvitnú látku blúzky, šiat alebo sukne. „Viete“, povedal vzrušene, „aj bez sledovania pornografie sa tak vzruším, že na uspokojenie vzniknutej sexuálnej túžby onanujem, po čom sám seba nenávidím a sľubujem si, že to už nikdy neurobím. Ale len čo vyjdem von, opäť sa mi do očí tlačí ženská nahota. Preto sa už neteším z blížiaceho sa leta, ktoré sa vždy stáva neustálym bojom s mojím telom“.

Neviem, na čo myslíte, keď to čítate, ale mne je takýchto chlapcov vždy ľúto. Je smutné, že tí z nich, ktorí si chcú zachovať čisté oči a myseľ, musia neustále bojovať a odvracať zrak, aby nemuseli vidieť vystavené ženské pôvaby. Veď fyziológia človeka je taká, že na rôzne sexuálne podnety muž reaguje sexuálnym vzrušením, ale my, predstavitel'ky iného pohlavia, máme odlišnú fyziológiu. Nie nadarmo sa hovorí, že ženy milujú ušami a muži – očami. Ženy rady počúvajú komplimenty a láskavé slová a muž to až tak nepotrebuje. Akonáhle však vidí obrysy ženského tela načrtnuté v tesnom oblečení alebo cez priehľadnú látku, okamžite ho to silne sexuálne vzruší. Mimochodom, obťahnuté nohavice a džínsy, ktoré sú u dievčat také obľúbené, môžu tak tesne priliehať k postave, že je vidieť vypuklý zadok a zreteľne vystupujúce pysky ohanbia, a to chlapcov vzrušuje ešte viac, ako priesvitné blúzky, šaty a sukne. Rovnaký účinok majú aj priliehavé krátke šortky, ktoré si tínedžerky a mladé dievčatá rady obliekajú bez toho, aby mysleli na to, že priťahujú pohľady chlapcov na svoje vysoko obnažené nohy.

Samozrejme, možno súhlasiť s tým, že keď si dievča oblečie niektoré z týchto zvodných šiat, pre neskúsenosť nemyslí na to, aký účinok môžu mať na mužov a chlapcov. Niečo podobné som zažila kedysi v mladosti, keď som počas

štúdia na Leningradskom odbornom inštitúte dostala ako darček od otca krásnu karmínovú blúzku z priehľadného gipuru (*čipkovaná látka*, pozn. prekl.) s hustou výšivkou ruží rovnakej farby. Páčila sa mi tak veľmi, že som si ju bez toho, aby som si myslela niečo zlé, obliekla do zhromaždenia spolu s nepriehľadnou čipkovanou spodnou košielkou, pričom som vtedy ešte nevedela, že čipka je nevyhnutnou súčasťou erotickej bielizne. To, čo sa stalo hneď, ako som vstúpila do bohoslužobnej sály, bol pre mňa skutočný šok. Mala som pocit, akoby sa na môj chrbát okamžite „nalepilo“ mnoho párov mužských očí, v duchu preniknúc cez priehľadnú látku a akoby ma vyzliekli. V ten deň som nebola schopná počúvať, čo sa hovorí z kazateľnice, pretože som chcela len jedno – čo najsôr opustiť miestnosť. Keď som sa ponáhľala na odchod, všimla som si aj odsudzujúci pohľad jedného staršieho brata a vrátiac sa domov, okamžite som bežala do sprchy, pretože som fyzicky cítila tú sexuálnu špinu, ktorá na mne zostala. Túto blúzku som si už nikdy neobliekla a čoskoro som ju vyhodila.

Biblia nám nedáva konkrétnu normu obliekania, odporúča len jedno: „*A podobne, aby sa ženy (myslí sa tým všetky predstaviteľky nežného pohlavia) cudne a zdržanlivo ozdobovali slušným odevom, nie umelým účesom a zlatom, perlami alebo drahocenným rúchom, ale nech sa ozdobujú dobrými skutkami, ako sa sluší ženám, ktoré sa rozhodli pre zbožný život*“ (1Tim 2: 9-10, SEP). Za mojej mladosti sa v kostoloch vyžadovali rukávy pod lakeť a sukne pod kolená. Samotné tieto požiadavky problém sotva vyriešia. Cudnosť kresťanského oblečenia nespočíva v jeho dĺžke, ale v tom, že nie je zvodná. Dôležité nie je, aké sú rukávy alebo dĺžka sukne, ale to, čo si pomyslí brat vo viere, keď vidí svoju sestru oblečenú určitým spôsobom. Na súčasných módných prehliadkach často počuť výraz „sexy štýl“. Nevyhnutná požiadavka na módu v týchto dňoch je, aby bola sexy – preto odev veriacich sester nemá byť takým. Bohabojná kresťanka musí obetovať módu, ak je určená na zvádzanie, žiadostivosť a smilstvo. Mimochodom,

dlhá čierna sukňa s rozparkom, úzka v bokoch a rozšírená v spodnej časti, ktorá je obľúbená v našich kostoloch, je príťažlivejšia a viac sexi ako bežné minisukne. Priehľadná biela blúzka, cez ktorú presvitá nádherná spodná bielizeň, hoci pôsobí „kresťanský“, stále priťahuje pohľady mužov. Priliehavé oblečenie, ktoré zvyrazňuje pás a zaoblenie hrudníka, aj keď zakrýva celé telo, tiež upúta pozornosť. Najväčším pokušením pre väčšinu mužov však stále zostáva vysoká nahota nôh, hlboký dekolt, rozparky akejkol'vek výšky a veľmi tesné nohavice.

Súčasná móda je však na to ako stvorená. Približne pred dvadsiatimi rokmi módnym návrhár jedného francúzskeho módného domu v Paríži podrobne vysvetlil význam strihov, ktoré vtedy ešte len prichádzali do módy a v súčasnosti sa dostali tak vysoko, že sa nevie, kde raz skončia. Povedal: „Toto je vek sexu a my, odborníci na módu, veľmi dobre vieme, ako vzbudiť sexuálne vzrušenie u mužov a žien. Koniec koncov, oblečenie má svoj vlastný „jazyk“. Napríklad, rozparok v prednej časti sukne hovorí: „Vidiš, som pripravená na všetko“. Na bočných stranách je rozparok s nápisom: „Pozri, aké mám nohy a boky. Nechceš ich pohladit'?" A rozparok na zadnej strane pozýva: „Pod' za mnou a dostaneš všetko, čo si želáš“.

Rozumiete, dievčatá?! Nebol to pastor ani kazateľ, ktorý by nás, dievčatá a veriace ženy, karhal, ale svetský muž, ktorý pozná „jazyk“ oblečenia, a preto je v tejto oblasti uznávaným odborníkom. Dnes už módnym ženám nestačí ukazovať len nohy, aj ony, podobne ako hollywoodske hviezdy na červenom koberci, súťazia v hĺbke výstrihov, odhaľovaní chrbta a priehľadnosti šiat, v ktorých aj „oblečená“ je ako vyzlečená. Pre kresťanky hľadá diabol nové pasce a ponúka im vhodný kompromis v tejto najnovšej móde. Len mi povedzte, sestry, či sa naozaj budeme pripodobňovať neviestkam tohto sveta, keď sa chytíme na satanov háčik?! Ak nie, potom nie je potrebné hľadať ospravedlnenie, že všetky šaty, ktoré sa dnes predávajú v obchodoch, sú také a vy, mladé, by ste sa nemali obliekať ako staré ženy. Taktiež nie

je potrebné snažiť sa presvedčiť samu seba, že nemáte v úmysle zvädzať mužov a chlapcov svojím oblečením. Či už vedome alebo nevedome, dievčatá a ženy to robia aj tak. Jedna veriacca sestra na poradenstve porozprávala, ako ju od toho odhovoril svetácky, podnapitý muž, ktorý ju videl v priesvitnej blúzke a krátkej módnjej sukni s rozparkom, „blysnúc“ sa pred ním svojím priesvitným dekoltom a vysoko obnaženými nohami. Naklonil sa k jej uchu a vášnivo zašepkal: „Páni, ty si sexi! Chcem s tebou súložiť priamo tu na mieste!“ Pri spomienke na tie hrozné chvíle kresťanka znechutene povedala: „Keď povedal tie oplzlé, špinavé slová, konečne mi došlo, čo vlastne robím. Od toho dňa sa štýl môjho oblečenia úplne zmenil“.

Takže, možno aj vy, dievčatá, chcete byť „sexy“? Pýtate sa, prečo o tom toľko hovorím? Pretože pred Bohom je to sexuálna nečistota! Predstavte si, koľko pohľadov cudzích mužov a chlapcov sa vám nalepí na prsia, nohy, boky, zadok a iné časti tela a pohltnú vás svojou žiadostivosťou. Vedomé vystavovanie svojej nahoty je v Božích očiach ohavnosťou a je obzvlášť nehanebné, keď kresťanské ženy prichádzajú na bohoslužby v takomto oblečení. Pri pohľade na ne sa mimovoľne vynára otázka: „Prečo a za akým účelom sem prišli? Aby oslavovali Boha a hľadali s ním blízkosť, alebo aby pokúšali a zvädzali svojich bratov vo viere?...“

Istý mladý kazateľ v úplnom zmätku povedal: „Keď stojím na kazateľnici a začínam kázať, jednoducho neviem, kam mám upriať svoj pohľad. V našom zbore sedia na balkóne mladí ľudia, takže keď po prečítaní úryvku z Písma zdvihnem zrak, prvé, čo vidím, sú holé kolená a rozťahnuté nohy mladých sestier. Viete, ako vyzerá otvorený balkón s priečkami, však? Začnem rozprávať a snažím sa pozeráť na sediacich v sále, ale len čo na to zabudnem, zdvihnem zrak a do očí sa mi vtlačia obscénna nahota žien. Musím zostať bdely a bojovať so svojimi myšlienkami, aby som sa sústredil na to, o čom kážem. Z tohto dôvodu už nechcem stáť na kazateľnici! A keby ste videli, ako sú oblečené dievčatá

v spevokole a v skupine chvál! Nevieť, ako je možné, že sa nehanbia vystúpiť na pódium pred očami divákov a predvádzať svoje holé nohy a stehná v rozparkoch!“

Vidíte, sestry, čím sa môžeme stať bratom v našich kresťanských spoločenstvách? Pokušiteľkami a zvodkyňami, ktoré ich nabádajú k hriechu! Naozaj chcete byť ako neviestky skazeného sveta okolo nás?! Či už si to uvedomujete alebo nie, napodobňujete ich svojimi koketnými pohľadmi, flirtujúcimi slovami, ľahkým správaním, vyzývavým oblečením aj chôdzou. Viete, ako môžete prejsť okolo, aby, keď vás stretne brat alebo ktorýkoľvek iný muž, sa za vami obzrel. A tým sa stávate vinničkami jeho hriešnej myšlienky a následného sebaukájania. Naozaj žijete preto, aby ste boli pokušením pre ostatných? Je toto vaše povolanie?... Ak možno takto chápať svetské dievčatá, ktoré nepoznajú Boha, ako možno vysvetliť podobné správanie mladých kresťaniek?!

Možno je to preto, že dnešné Božie deti, podobne ako ľudia vo svete, si privykli na demokraciu a slobodu (tzn. permisivita – *tolerancia všetkého*) a zabúdajú na slová Písma: „*Lebo vy ste povolani pre slobodu, bratia. Len aby sloboda nebola zámienkou pre telesnosť, ale **navzájom si slúžite v láske***“ (Ga 5:13). A o akej kresťanskej láske môžeme hovoriť, ak sa naše oblečenie a správanie stáva skutočným pokušením pre našich blížnych a tlačí ich k hriechu, ako to úprimne vyznala jedna mladá veriaca, ktorá s bolesťou v srdci povedala: „Rada som nosila minisukne a priehľadné blúzky s veľkým výstrihom, vystavovala som svoje nohy a prsia, pretože som si jednoducho užívala pohľady mužov, ktorí ma hltali očami. Aké je to trpké, keď si to teraz uvedomím! Nech mi Boh odpustí túto ohavnosť a zmiluje sa nad mojou hriešnou dušou!“

Vidíte, dievčatá, ako sa ona trápila? A vy sa tak veľmi snažíte prilákať pohľady mladých mužov svojimi polonahými telami, vysokými rozparkami, hlbokými výstrihmi, priesvitným oblečením, šperkmi, namaľovanými tvármi a uvoľneným správaním. Moje drahé sestry! V dnešnej

zvrhlej dobe to nikoho neprekvapuje, pretože kam sa pozriete – všade je odhalená nahota a bezuzdná reklama na sex! Niekedy sa zdá, že ľudia už nemajú žiadne iné hodnoty. Teraz upozorniš na seba možno len tým, čo sa v dnešnej dobe stalo vzácnym zlatým drahokamom, a to: cudnosťou, skromnosťou, plachosťou a panenskou čistotou v najvyššom zmysle slova. Tieto vlastnosti skutočne priťahujú, zatiaľ čo ostatné sa považuje za bezcenný odpad.

Dúfam, dievčatá, že ste správne pochopili moje slová. Nepochybujem o tom, že keby ste vedeli, čo musím počuť od veriacich chlapcov, ktorí sa usilujú o svätý život, pochopili by ste, prečo sa s vami rozprávam práve týmto spôsobom. Niekedy mi je mladých bratov ľúto ešte viac ako vás, sestry, pretože ak klesnete mravne na dno, je to vaša vina, a ak oni trpia duchom smilstva, je to najčastejšie vaša vina, pretože ich k tomu tlačíte svojím vyzývavým oblečením a liberálnym správaním. Nezabúdajte, že hriech vstúpil na svet prostredníctvom ženy. Keď Eva svojou neposlušnosťou zhrešila pred Bohom, vtiahla do hriechu Adama, čo viedlo k tomu, že boli obaja vyhnaní z raja. Žiaľ, v každej dobe sa našlo mnoho žien a dievčat, ktoré zopakovali jej čin, a mnoho mužov skončilo svoj život v slzách, nevynímajúc ani veľkých Božích mužov.

Raz som mala možnosť vypočuť si šokujúci príbeh o tom, ako známy mladý kazateľ, ktorého Boh použil ako svoju požehnanú nádobu, upadol do cudzoložstva s prostitútkou, ktorá bola považovaná za kresťanku a bola členkou toho istého zboru. Tento muž mal rodinu: ženu a dve malé deti. Tá, ktorej sa ho podarilo zviest', žila v minulosti s mnohými mužmi, po čom sa takpovediac „kajala“, hoci duch smilstva naďalej žil v jej srdci. Zamilovala sa do kazateľa a rozhodla sa ho zviest'. Prešli však mesiace a všetky jej snahy boli neúspešné. Prišiel však okamih, keď mladá žena dosiahla svoj cieľ a po vykonaní súložie si spokojne utrela ruky a so šibalským úsmevom povedala: „Konečne! Konečne som dosiahla, čo som chcela!“ Pri týchto slovách mladý kazateľ zastonal, chytil sa za srdce, zachrípol, zachvátili ho kŕče a zomrel.

Ked' som sa to dozvedela, bola som zhrozená. Satan dlho hľadal niekoho, koho by mohol použiť ako svoj nástroj na zničenie požehnanej Božej nádoby, a našiel ho v podobe mladej ženy. Kazateľ dlhé mesiace čelil tejto smilnici, bojoval s túžbou svojho tela, pretože si bol dobre vedomý jej úmyslu, ale napriek tomu upadol do cudzoložstva. A Pán mu nedal šancu na pokánie a odpustenie. Zomrel na mieste činu. V tejto súvislosti by som vás, milé sestry, chcela poprosiť. Myslíte si, že krv duše nejakého brata nebude vymáhaná z **vašich rúk**? A ak sa takéto nešťastie stane, ako to dopadne pre vás?!

V Písme sú nádherné slová, ktoré opisujú Kristovu nevestu: „*Celá je slávna dcéra kráľova vnútri v paláci; jej rúcho je z tkaniva zo zlata*“ (Ž 45:14). To znamená, že pre nebeského Ženícha vašich duší nie je dôležitá vaša vonkajšia krása, ale vaše vnútro, ktoré určuje stupeň hodnoty každej z vás v Božích očiach. Túto vnútornú krásu tvoria krásne ľudské vlastnosti, ako je miernosť, skromnosť, pokora, vernosť, poslušnosť a schopnosť čakať. Čo sa týka „šiat zo zlata“, predstavujú dievčenskú čistotu a cudnosť, ktoré sú prirovnávané k drahému kovu. Takže prehodnoťte svoje priority, dievčatá, a potom uvidíte mnohé veci v úplne inom svetle.

Na záver svojho rozprávania by som sa chcela obrátiť na tie sestry, ktorých telo už bolo poškvrnené dotykom mužských rúk. Chápem, dievčatá, že pre vás nebolo ľahké čítať tieto riadky a možno ste si dokonca zúfali, že s tým nemôžete nič urobiť. Ale hoci je pravda, že z telesného hľadiska už nemožno obnoviť čistotu vášho tela a stratu panenstva, predsa je tu niečo, čo vás môže potešiť. Písmo nám hovorí, že keď hlboko a úprimne ľutujeme hriechy, ktorých sme sa dopustili, „*krv Ježiša Krista nás očisťuje od každého hriechu*“ (1Jn 1:7). To znamená, že svätá krv Božieho Baránka, vyliata na Golgote, môže zmyť stopy vášho smilstva. To však nie je všetko. Keď Boh odpúšťa, On zabúda a nikdy viac nespomína, takže keď robíte pokánie a je vám odpustené, môžete zabudnúť aj na svoju hriešnu minulosť. Nech to,

čo ste sa dnes naučili, je lúčom svetla, ktorý prenikne vašu myseľ, svedomie a srdce. Neváhajte a práve teraz pristúpte k nohám svojho Spasiteľa v modlitbe so slovami: „Áno, Pane, som naozaj taká a už viac nemôžem nič napraviť, ale Ty máš moc zmyť nečistotu hriechov, ktorých som sa dopustila, tým, že mojej duši daruješ Tvoju čistotu a svätosť“.

Potom vyznávajte všetky svoje hriechy spojené so smilstvom tak, že ich vynesiete na svetlo v prítomnosti duchovného poradcu (je lepšie, ak je to žena, aby ste mohli slobodne odhaliť všetko bez výnimky) a zrieknite sa spolu s ňou moci satana, ktorú získava nad ľudskou dušou prostredníctvom sexuálnych a často aj okultných hriechov. Potom skúste zavolať alebo ísť za tými chlapcami, s ktorými ste mali nečistý vzťah alebo dokonca pohlavný styk, a po-proste ich o odpustenie za to, že ste im neboli svetlom, keď ste dovolili, aby medzi vami došlo k hriechu. Samozrejme, malo by sa to uskutočniť pri krátkom osobnom stretnutí alebo telefonicky, aby vás nikto iný nepočul, aby ste nespôsobili problémy v rodinách týchto ľudí, ak ich už majú. Urobte si poriadok vo svojom živote a potom v deň svojej svadby (ak vám Boh dá životného partnera) budete mať právo obliecť si biele svadobné šaty ako dôkaz duchovnej čistoty, ktorú vám Ježiš vrátil. Skloňte sa pred Božím Synom prosiac Ho na modlitbe, aby vás urobil hodnými skrze krv, ktorú vylial na Golgote – vás, ktoré ste neboli hodné byť počítané medzi Jeho nevestu, Kristovu Cirkev.

Kapitola 9

Zamilovanosť a láska

Téma lásky – vás, mladí ľudia, zaujíma najviac. A aj keď o tom nehovoríte, vaše myšlienky stále zamestnávajú sny o nej, čo však nie je prekvapujúce. Veď mnohé literárne diela, ktoré študujete v škole, najobľúbenejšie knihy a najvznešenejšie básne, väčšina hudby a piesní, divadelných predstavení, televíznych programov a nespočetných umeleckých filmov sú o láske, pod ktorou sa rozumie hoci aj veľmi podobná, no v mnohom rozdielna od nej – zamilovanosť. Aby sa človek mohol zamilovať, stačí, že žije, ale aby mohol skutočne milovať a byť milovaný, musí k tomu dorásť a mnohému sa naučiť. Schopnosť milovať je ukazovateľom duševného bohatstva, zatiaľ čo tendencia neustále byť zamilovaným svedčí skôr o detských črtách človeka alebo o jeho sexuálnej neuróze. Tak, ako sa dlhá cesta začína prvým krokom, aj cesta k láske sa často začína zamilovanosťou, ktorá pokračuje stavom obdivu a očarenia, príťažlivosti a náklonnosti, biochémie hormónov a romantického pobláznenia. To všetko sa dáva zamilovanému páru preto, aby vybudoval niečo vážnejšie, hlbšie a trvalejšie, čo ich bude spájať dlhý čas a zrodí skutočnú lásku.

K zamilovanosti nás núti naša fyziológia, pretože Boh stvoril človeka tak, že okolo dvanásteho roku života v ňom začína pohlavné dozrievanie, prebúdajúce príťažlivosť k opačnému pohlaviu. Svet citov v období dospievania je veľmi nestabilný, takže chlapci a dievčatá sa v tomto období ľahko priťahujú, bez toho, aby venovali pozornosť tomu, že dnes sa im páči jeden, o týždeň – druhý a o mesiac – tretí. Pre dospievajúcich a mladých ľudí je oveľa ťažšie usporiadať si svoje pocity a ovládať svoje emócie ako pre dospelých, ktorí túto oblasť majú pod kontrolou, takže ich už netrápi túžba, aby sa im niekto pozrel do očí, držal ich za ruku, objal ich alebo pobožkal.

Ľudia sa chcú zamilovať, a ešte viac, – aby sa niekto aj do nich zamiloval. Zamilovať sa je zaujímavé, ale vidieť ľudí, zamilovaných do teba, je ešte úžasnejšie; preto existuje veľa odporúčaní, príručiek a dokonca aj vedeckých článkov venovaných umeniu zvádzania. Musíme však uznať, že keď sa zamilovanosť oblečie do šiat lásky, je to naozaj veľmi krásne a romantické. Ženské časopisy, televízne programy, filmy a divadelné hry oslavujú čas zamilovanosti, akoby to bol zmysel nášho života. Najneuveriteľnejšie šialenstvo sa rodí z horlivej vášne zamilovaných, ktorá sa na nejaký čas dostala na najvyššiu úroveň. V bežnej ľudskej komunikácii sa tento stav považuje za druh lásky, hoci medzi nimi existuje len vonkajšia podobnosť. Stačí trochu pozorovania, aby sme si uvedomili, že dočasná zamilovanosť sa veľmi líši od trvalej lásky, ktorá je oveľa zriedkavejšia a vyžaduje si od človeka oveľa väčšiu hĺbkú. Všetci chceme milovať a byť milovaní, pretože žiadne úspechy a životné výhody, či už sláva, bohatstvo alebo profesionálny úspech, nám nemôžu priniesť také šťastie, ako láska.

Jedna mladá žena, ktorá sa snažila vyjadriť to, čo sa u nej spájalo s láskou (ktorá by sa v tomto prípade mala skôr nazývať zamilovanosťou), to opísala takto: „V živote každého človeka nastane chvíľa, keď on sám a jeho problémy ustúpia do pozadia, srdce mu bije zvláštnym spôsobom, nastane zvláštny a nepochopiteľný pocit bez tiaže, myšlienky odplávajú niekam ďaleko-ďaleko. Kedy tá chvíľa nastane, nikto nevie. Stáva sa to však takmer každému. Nie každý si však hneď uvedomí, že je to láska, a nie každý sa vrhne do víru emócií a pocitov, ktoré sa pri tom objavajú. Láska môže vstúpiť do našich životov, vbehnúť, priletieť, môže prísť a zostať celú večnosť, alebo môže trvať len niekoľko okamihov. Sú ľudia, ktorí veria, že nešťastná láska neexistuje. Hovoria, že láska môže byť trpká, ťažká, neopätovaná a bezohľadná, ale nech je akákoľvek, je to šťastie. Áno, je šťastie pustiť niekoho do svojho života. Šťastie cítiť milované telo, jeho objatia

a bozky. Šťastie, že sa na teba „ten niekto“ usmeje, objíme ťa pri stretnutí, vezme ťa za ruku, keď spolu prechádzate cez cestu... Je šťastie – vidieť pred sebou milované, žiariace oči. Šťastie, že „ten niekto“ cíti to isté, čo ty... Je pravda, že toto rozprávkovovo krásne obdobie netrvá dlho. Ružová sa rýchlo zmení na rôznofarebnú. Teraz vidíte, že on už nie je rovnaký ako predtým a ona vyzerá nejako inak. Teraz chce byť občas sám alebo pracovať sám alebo sa chce jednoducho stretnúť so svojimi priateľmi-mužmi a spomínať na zážitky staromládeneckého života. A ona chce, aby bol pri nej celý voľný čas a hovoril o tom, ako ju veľmi miluje. Ale či nie je pravda, že to nehovorí? Hovorí to. No nie, vy potrebujete dôkazy. A je to tu : „Ty... ty! ... A ty si aký?!... Pozri sa na seba!... Nie, ty sa pozri na seba!...“

Takže to, čo my, ľudia, nazývame láskou v našich ľudských vzťahoch, nie je vždy láskou v skutočnosti. Aby sme pochopili, čím sa odlišuje zamilovanosť na základe vzplanutia a vášne od hlbokého a zmysluplného citu lásky, pozrime sa na formy ich prejavu. Ak sa obrátíme na príručky a slovníky ruského jazyka, potom v definícii slov „zamilovanosť“ a „láska“ pri všetkej ich podobnosti si všimneme zjavný rozdiel. **Zamilovanosť** – je jasný a búrlivý, pozitívne zafarbený **citový stav** spojený s určitou osobou spolu s vášnivou príťažlivosťou k nej, a **láska** – aj keď pokojnejší, ale oveľa silnejší a hlbší **úprimný cit** s prejavom príťažlivosti, úprimnej náklonnosti a zvláštneho rozpoloženia. V oboch prípadoch ide o vnútornú príťažlivosť k milovanému, byť s ním v myšlienkach a spájať s ním svoje sny a nádeje.

Zamilovanosť je psychofyziológický stav človeka, pri ktorom telo produkuje špeciálne hormóny lásky – endorfín a oxytocín, ktoré majú mierne narkotický účinok. Počas zamilovanosti tieto hormóny cirkulujú v mozgu a krvi ľudí, blokujú centrá negatívnych emócií a racionálneho myslenia, čo sa prejavuje všeobecnou eufóriou a povznesenou náladou, ktoré sa objavujú pri každom novom stretnutí. Vedci, ktorí skúmajú ľudský mozog v tomto období, nazvali taký

stav „chémiou lásky“, keď milovaný priťahuje k sebe nie pre nejaké skutky alebo zásluhy, ale jednoducho preto, že je. Závratné city Rómea a Júlie od Shakespeara alebo Lízy a Alexeja z Puškinovej Sedliacky sú živým príkladom takejto zamilovanosti, ktorá zatemňuje rozum.

Hoci zamilovanosť je krásny a šťastný zážitok, ktorý zanecháva v duši príjemné spomienky, pre **ľudské telo** je to stále nenormálny stav (v dôsledku silného stresu a veľkej psychickej a emocionálnej záťaže), takže má tendenciu sa stabilizovať. To znamená, že bez ohľadu na to, aká je silná zamilovanosť, nemôže trvať donekonečna (a čím ste starší, tým skôr pominie). Romantické očarenie trvá od niekoľkých mesiacov do troch rokov, potom si telo zvykne a biochémia lásky prestane fungovať. To vysvetľuje tú skutočnosť, že väčšina romancí a filmov o láske (zvyčajne odrážajúcich obdobie zamilovanosti) sa obyčajne končí svadbou, po ktorej plameň zamilovanosti pomaly vyhasína alebo prechádza do tichého a stabilného ohňa rodinného krbu, prerastajúc v oveľa silnejší cit – skutočnú lásku.

V prejave zamilovanosti si možno všimnúť niekoľko aspektov, ktoré sú do určitej miery duchovnej povahy. Po prvé, zamilovaná osoba si niekoho vyčlení spomedzi všetkých ľudí v okolí, považuje ho za výnimočného, krásneho a jedinečného. Po druhé, zamilovaná osoba úprimne verí, že je pripravená na sebaobetovanie sa pre ňu (alebo pre neho). V zápale zamilovania myslí viac na objekt svojej túžby ako na seba. Pre svojho milovaného je ochotná obetovať vlastné pohodlie, čas, zdravie, majetok, ba dokonca aj vlastný život, čo nám pripomína kresťanský princíp: *„Nikto nemá väčšej lásky ako ten, čo svoj život kladie za svojich priateľov“* (Jn 15:13).

Aby sme to lepšie pochopili, použijeme príklad vzťahu medzi človekom a jeho Stvoriteľom. Všetci vieme, že keď niekto príde k viere, celá jeho bytosť horí prvou láskou k Pánovi. Táto láska mu pomáha zanechať mnohé staré hriechy a začať nový, úplne iný život. Toto nádherné uchvátenie duše do prvej lásky k jej Spasiteľovi teológovia nazývajú

„povolávajúca milosť“. V živote viery ide spočiatku všetko ľahko, bez veľkej námahy, ale postupom času sa objavujú prvé skúšky, problémy a ťažkosti, počas ktorých sa novo-obrátenému zdá, že ho Boh už nepočuje a neodpovedá na jeho modlitby. Práve v tejto fáze nasledovania Pána mnohí opúšťajú cestu viery.

Podobná situácia nastáva vo vzťahu medzi chlapcom a dievčaťom alebo mužom a ženou. Spočiatku ich prevahuje zamilovanosť, kedy sa všetko zdá byť svetlé a ružové. Zároveň ľahko prijímajú druhého takého, aký je, odpúšťajú mu jeho chyby, omyly a slabosti, pomáhajú mu čeliť ťažkostiam a z tohto darovania seba druhému získavajú novú silu pre šťastný život. Časom však prvý zápal vyprchá, príde sklamanie z vybranej osoby alebo nastáva obdobie všedného života, zvyku a rodinnej rutiny, čo potvrdzuje pravdivosť známeho výroku „loď lásky stroskotala na každodennom živote“.

Znamená to, že láska je úplne preč? Samozrejme, že nie. Prešla len zamilovanosť a s ňou spojená eufória. A najlepším „lakmusovým papierikom“ na odhalenie skutočnej povahy citov je spoločný rodinný život, v ktorom zamilovanosť pominie, láska sa prehĺbi, hoci sa prejavuje aj v iných formách. Takže to, či vzájomná priťažlivosť pominie s ochladnutím zamilovanosti, alebo či sa hladko vyvinie do skutočnej lásky, bude závisieť od vás samých, mládež, pretože skutočný cit si vyžaduje obojstranné úsilie.

Láska zostáva jedným z najzáhadnejších a najťažšie skúmateľných javov súčasnosti. Mnohí ľudia sa dokonca domnievajú, že sa nedá vedecky skúmať, pretože sa nedá opísať ani zmerať. Psychológia lásky je taká rozsiahla, že je ťažké dať jednoznačnú definíciu toho, čo to je. Len málo ľudí chce pochopiť, či pocit, ktorý vás doslova zaplavuje, je vášnivá zamilovanosť alebo skutočná láska, preto sa pri výbere životného partnera robí veľa chýb. Aby som vám, priatelia, pomohla rozlíšiť jedno od druhého a určiť, či práve prežívate obdobie zamilovanosti alebo ste už vykročili na cestu lásky, urobím porovnávajúcu

charakteristiku, alebo – inými slovami, akúsi diferenciálnu diagnostiku.

Fenoménn zamilovanosti je charakterizovaný všeobecnou horúčkovitosťou, nepokojom a vnútornou nepohodou. Myšlienky sa neustále vracajú k objektu zamilovanosti, pri stretnutí s ktorým vám vyráža dych a, ako sa hovorí, „motýle trepecú v bruchu“. V tomto období sa ani tie najnezávislejšie dievčatá a chlapci neodťahujú od zrkadla a žehlia si šaty, košele a nohavice. Bývalé záujmy a najbližší ľudia ustupujú do pozadia. Čas, ktorý nie je spojený s prítomnosťou milovanej osoby, sa necení. Vnímanie, zamerané na objekt túžby, je maximálne vyostrené a všetko ostatné stráca význam a prestáva byť zaujímavé. V tomto období zamilovaní zabúdajú na rodičov, priateľov, štúdium, prácu, povinnosti a mnoho ďalších vecí. Chcú byť stále spolu, aby mohli celé hodiny telefonovať, sedieť vedľa seba v objatí alebo sa prechádzať po uliciach bez toho, aby si všimli chlad a dážď, čím potvrdzujú pravdivosť známeho výroku: „Šťastní ľudia sa na hodiny nepozerajú“.

Zamilovanosť možno definovať ako ohňostroj emócií a pocitov. Vzniká náhle a doslova „padá na hlavu“, preto ju svetská mládež vo svojom slangu popisuje slovami: „som zamilovaný“, „bachol som sa do nej“, „nespúšťam z nej oči“, „privádza ma do šialenstva“, „vyrazila mi dych“ a podobne. Tento pocit sa dostaví okamžite – v okamihu náhodného pohľadu, ústretového úsmevu, pri dotyku rúk, počas krátkeho dialógu alebo náhodného stretnutia, ako aj za mnohých iných nepredvídaných okolností. Zamilovať sa nie je ťažké. Najdôležitejšie je byť vo fáze prístupnosti k zamilovaniu, čo je nervový a duševný stav, keď sa veľmi chceš zamilovať a si pripravený vrhnúť sa do toho celou silou.

Na druhej strane, láska neprichádza okamžite, pretože je založená na zdravom rozume. Na uvedomenie si, pochopenie a úplné prijatie druhého človeka je potrebný čas. Tak ako skutočné priateľstvo nemôže vzniknúť na prvom stretnutí, tak nie je možné milovať toho, koho ste práve stretli. Ak chcete zistiť a pochopiť pocity, ktoré k nemu alebo k nej

prechovávať, nestačí na to niekoľko stretnutí, aby ste spoznali človeka. Trvá to mesiace alebo dokonca roky. Preto je láska na prvý pohľad v praxi výnimkou z pravidiel a je veľmi zriedkavá. Ak ľudské priateľstvo musí prejsť mnohými skúškami, aby dokázalo svoju platnosť, tým viac vzniknutá prvá sympatia musí prejsť skúškou času a ťažkých životných okolností, aby sa stala skutočnou láskou. Hlboký cit vždy dozrieva postupne a prejavuje sa skôr skutkami a činmi, než len peknými slovami.

V stave zamilovanosti obraz milovanej osoby nemôže opustiť vašu myseľ a stáva sa až posadnutosťou, ktorá vás zbavuje schopnosti rozumne myslieť, a núti vás k unáhľeným a niekedy až neuvážaným činom. Zamilovaný človek môže pociťovať psychické aj fyzické pocity v podobe straty spánku, milostnej horúčky alebo chvenia, úbytku hmotnosti a podobne. Láska sa nevyznačuje silnými vášňami a rozsiahlymi emóciami, pretože je jej vlastná rozvaha. Človek pri nej netrpí, pretože mu dáva pocit stability, pokoja, šťastia, harmónie a plnosti života.

Zamilovanosť je iskra mylne považovaná za oheň, zatiaľ čo láska je plameň ohňa, ktorý treba neustále udržiavať. Pri zamilovanosti je extatický stav možný len v prítomnosti milovaného, zatiaľ čo pri láske tvorí šťastie trvalý základ života obidvoch milujúcich sa ľudí. Za zamilovanosťou sa skrýva hlboká vnútorná osamelosť, kedy sa človek snaží byť spolu s milovanou osobou, aby mal pocit, že žije, zatiaľ čo v láske je jeho duchovný svet nezávislý od toho druhého.

Zásadný rozdiel medzi zamilovanosťou a láskou je v tom, že tá prvá je vždy čiastočná. Zamilovanosť neprijíma celý obraz druhého človeka, ale idealizuje ho a obdarúva ho neexistujúcimi vlastnosťami. Je neadekvátne a má tendenciu milovaného romantizovať. Tým, že sa sústreďí na dva alebo tri pozitívne rysy jeho povahy, nechce venovať pozornosť jeho zjavným nedostatkom alebo ich jednoducho ignoruje. Keď sa hovorí, že „láska je slepá“, myslí sa tým zamilovanosť, pretože si vytvára vytúžený obraz a obdivuje ho dovtedy, kým sa nestretne tvárou v tvár

s črtami reálneho človeka. Láska berie do úvahy aj zlé stránky a mínusy milovaného a buď ich odpúšťa alebo sa s nimi učí žiť alebo ich sama pomáha odstrániť. Je vidiaca, pretože má odvahu vidieť a milovať toho, kto skutočne žije vedľa nej.

Počas dvorenia väčšina ľudí vedome alebo nevedome nosí masku a snaží sa skryť svoju pravú tvár a identitu. V snahe získať si priazeň neustále uspokojujú objekt svojho zaľúbenia tým, že udržiavajú pod kontrolou svoju podráždenosť, nespokojnosť, rozhorčenie, netrpezlivosť, hnev, zlosť a mnoho iného. Aj ten najagresívnejší zamilovaný muž sa bude ovládať a tváriť sa láskavo, bude sa snažiť vyzerat' lepšie, ako v skutočnosti je. Láska takéto divadlo odmieta a zostáva sama sebou, prijíma milovaného takého, aký je: s jeho cnosťami i chybami, silou i slabosťou, krásou i vonkajšou nedokonalosťou. Na veci sa pozerá realisticky, ku všetkému pristupuje rozumne a nerobí si veľké nádeje.

Zamilovaný človek má tendenciu plánovať budúcnosť a predstavovať si šťastný, bezstarostný život. Charakterizujú ho idylky, sny a ilúzie, ktoré vytláčajú každodennú realitu: školu, prácu, domáce povinnosti a povinnosti voči rodine a priateľom. Zamilovanosť môže byť aj deštruktívna, pretože vnáša do života neporiadok a zmätok. Na druhej strane láska pôsobí na jednotlivca blahodarne, prináša mu to najlepšie, prebúdzá v ňom záujem o život, pomáha mu vymedziť jeho hlavný cieľ a dáva mu túžbu po tvorivosti a sebazdokonaľovaní.

Zamilovanosť – to sú krátkodobé, živé zážitky, zatiaľ čo láska je hlboký cit založený na dlhodobom, blízkom vzťahu, ktorý charakterizuje stabilita, spoločné prežívanie a prenikanie do duše toho druhého. Zamilovanosť – je vždy prebytkom vášní, ktoré sa často nedajú ovládať, ale láska – je pokojný cit, ktorý sa dá ľahko ovládať myslou. Stav, ktorý prežívajú skutočne sa milujúci ľudia, nie je vždy vyjadrený živými emóciami, pretože skutočná láska sa vznáša nad touto úrovňou a vyplňa nielen čas príjemnej zábavy, ale aj sivú všednosť každodenného života.

Zamilovanosť súvisí so živočíšnou prirodzenosťou človeka, zatiaľ čo láska súvisí s jeho duševnou a duchovnou zrelosťou. Zamilovanosť je v súlade s psychológiou malého dieťaťa, ktoré chce všetko hneď, zatiaľ čo láska je doménou dospelých, ktorí si uvedomujú potrebu čakať a byť trpezliví. Pre zamilovanosť je sex kľúčový. Prežívajúc sexuálnu príťažlivosť k svojmu vyvolenému, zamilovaný človek verí, že našiel veľkú lásku. A nielen to, sexuálne vzťahy považuje za dôkaz pravdivosti u neho vzniknutých citov, hoci v skutočnosti dokazuje svoju neschopnosť komunikovať inými spôsobmi.

Ako príklad uvediem prípad, ktorý rozpovedala devätnásťročná veriacia dievčina: „Od svojich pätnástich rokov som snívala o veľkej láske, pretože som čítala príliš veľa romantických románov. Na moje narodeniny priviedla kamarátka svojho známeho – pekného chlapca, do ktorého som sa na prvý pohľad po uši zamilovala; tak veľmi, že som z neho celý večer nemohla spustiť oči. Sedeli sme pri stole vedľa seba a v jeho blízkosti som sa potila, červenala a bledla. Neskoro večer po slávnostnej večeri sa všetci rozhodli ísť na prechádzku a moja priateľka organizovala prechádzku tak, že my sme ostali v parku sami. Keď videl vašeň, ktorá vo mne vzplanula, okamžite dal voľnosť svojim rukám a ja, omámená ‚láskou‘, ktorá vo mne vzplanula, som nenamietala. A tak sme v prvý deň nášho zoznámenia mali na lavičke v parku môj prvý pohlavný styk, ktorý sa stal neodmysliteľnou súčasťou všetkých našich ďalších stretnutí, pretože môj priateľ bez neho nedokázal pochopiť slovo ‚láska‘. Zabdula som na všetku Božiu bázeň a na každom rande som s ním mala sex, aby som mu dokázala pravdivosť svojich citov, pretože som si bola istá, že sa naozaj milujeme. Akoby som sa zbláznila, nemohla som bez neho žiť a neustále som čakala na ďalšie stretnutie. Vyjadril aj veľa vyznaní lásky a sľubov, že sa so mnou ožení. Tak to pokračovalo, až kým som neotehotnela. Keď som mu o tom povedala, trval na potrate, pretože sa necítil pripravený na manželský život. Krátko po tom, ako som sa zbavila dieťaťa, sme sa rozišli“.

Teda môžeme len ľutovať milencov, ktorí si slovo „láska“ okamžite spájajú s myšlienkou na sex. Sexuálna príťažlivosť je hlavnou zložkou zamilovanosti, ktorá je podporovaná vzrušením z fyzickej blízkosti. Vnemy zároveň jednoznačne prevažujú nad citmi. V láske je dôležitá aj intimita, ale nie je prvoradá, pretože láska nemusí byť nevyhnutne sex a sex nemusí nevyhnutne znamenať lásku. Hoci pravú lásku charakterizuje aj sexuálna príťažlivosť, predchádza jej mnoho iných skutočností. Fyzická blízkosť skutočne sa milujúcich ľudí je menšou súčasťou ich vzájomného vzťahu, čo nemožno povedať o zamilovaných, ktorí ju zvyčajne kladú na prvé miesto.

Láska zefektívňuje fyzické kontakty, zamilovanosť ich využíva. Pre milujúcu sa dvojicu znamená sexuálna intimita oveľa viac než len sexuálne potešenie, pretože tak vyjadrujú svoje vzájomné city, čo nie je prípad zamilovaného páru, ktorý hľadá fyzickú intimitu ako hlavný zdroj potešenia. Keď niekoho hlboko a úprimne miluješ, vtedy nie je pre teba najdôležitejšie to, čo ty s ním prežívaš v súkromí, ale čo prežíva **on sám**. Miluješ ho každou bunkou svojho mozgu a tela. Je pre teba vzácny a cenný už len tým, že je tu a po tvojom boku. Koniec koncov, nie je to ani tak telesná príťažlivosť a túžba, čo spája dvoch ľudí do jedného celku, ale skôr duševná jednota, v ktorej sa k sebe priblížia natoľko, že sa naplní vnútorný svet oboch.

Zamilovanosť je prejavom momentálneho vzrušenia, a preto je najčastejšie prechodným stavom. Po ukončení periódy zamilovanosti človek prežíva trpké sklamanie a pocity prázdnoty a odmietnutia, ako to bolo aj v prípade mladej ženy, ktorá povedala: „Keď som mala osemnásť, zamilovala som sa do chlapca. Milovala som ho akousi nenormálnou, bláznivou láskou, takže keď som ho videla, bolo mi horúco a vyrazilo mi to dych. Nemohla som na nič myslieť a bola som do neho zbláznená. Neskôr sa ukázalo, že bol opilec a narkoman. Keď sme sa vzali, začal ma biť. Často ma v hneve kopal nohami až do krvi, a pokračoval v tom aj vtedy, keď som bola tehotná a čakala naše prvé dieťa. Keď

ma opustil, cítila som sa nielen opustená, ale aj podvedená, zničená a zlomená“.

Základom zamilovanosti je sebeckosť, ktoré spočíva v tom, že mladý muž sa teší z dievčaťa, ktoré má krásny hlas, veľké oči, hladkú pleť, pekné nohy a štíhlu postavu, a dievčaťu lichotí, že jej venuje pozornosť a dáva jej prednosť. Na druhej strane láska je postavená na prekonávaní vlastného egoizmu, pretože myslí na dobro jemu drahého človeka. Zamilovanosť je nastavená na konzum, pretože očakáva opätovanie, prejavy pozornosti a dúfa, že sa jej dostane pôžitkov, rozkoší a zábavy. Keď zamilovaný povie: „Milujem“, zvyčajne to znamená: „Chcem“. Na druhej strane láska prejavuje svoju nesebeckosť tým, že sa snaží dávať. Nielenže nežiada, ale obetuje sa pre milovaného, dáva mu to, čo jednoducho nemôže použiť len pre seba. Milujúci človek prejavuje ohľaduplnosť bez toho, aby kalkuloval s tým, že za to niečo dostane alebo že z toho bude mať niečo pre seba. Nielen to, ale preberá aj zodpovednosť za milovanú osobu, ktorej starostlivosť o ňu sa stáva pre neho výsadou a radosťou.

Zamilovanosť je veľmi vrtkavá. Človek sa môže na prvý pohľad bláznivo zamilovať a byť presvedčený o úprimnosti svojich náhlych citov, ale ak rýchlo dostane, čo chce, alebo je nečakane odmietnutý, zamilovanosť rýchlo vyprchá a často sa dokonca zmení na nenávisť. Odtiaľ pochádza známy výrok: „Od lásky je len krok k nenávisti“. Presvedčila som sa o tom aj ja, keď v čase štúdia na Leningradskom inštitúte expertízy ma mládež z miestneho zboru pozvala na Silvestrovskú bohoslužbu do zboru v inom meste. Počas bohoslužby som pocítila na sebe akýsi uprený pohľad zboku a keď som sa otočila, uvidela som veľmi pekného mladého harmonikára, ktorý svojou hrou sprevádzal spev. V jeho očiach sa zračil taký neskrývaný obdiv, že som sa zahanbila a okamžite sklonila hlavu. Silvestrovská bohoslužba trvala celú noc a ráno si ma pastor tohto malého zboru zavolať do svojej pracovne. Povedal mi, že ich harmonikár ho poprosil, aby ma v jeho

mene požiadal o ruku, pretože si už bezo mňa nevie predstaviť svoj život. Bola som v šoku a ledva som našla silu povedať, že som už dávno vložila otázku svojho manželstva do Božích rúk, takže si vezmem len toho, koho mi On sám ukáže. V tomto prípade moje srdce mlčí, takže nemôžem povedať áno. Keď pastor odišiel doručiť moje odmietnutie, sklonila som sa v modlitbe a úplne som si ujasnila, že som urobila správnu vec. Keď som sa však vrátila do sály, okamžite som sa stretla s očami harmonikára, ktorý, keď sa dozvedel o mojom odmietnutí, sa na mňa teraz pozeral s takou zúrivosťou nenávisťou, že som sa chcela zbaliť a niekam zmiznúť. Preto som bola veľmi rada, keď mi jedna nič netušiaci mladá sestra oznámila, že o pol hodiny odchádzame.

Výstižným príkladom nestálosti a premenlivosti zamilovanosti je starozákonný príbeh, ktorý je v Svätom Písme vyrozprávaný takto: *„Dávidov syn Absolón mal krásnu sestru menom Tamar, do ktorej sa zamiloval Dávidov syn Amnón. Amnón sa chorobne trápil pre svoju sestru Tamar. Bola totiž pannou a Amnónovi sa zdalo nemožné jej niečo urobiť. Mal však priateľa Jonadába, syna Dávidovho brata Šimeu; bol to veľmi chytrý muž. Spýtal sa Amnóna: ‘Čím je to, kráľovský syn, že si každé ráno taký utrápený? Nepovieš mi to?’ Amnón mu povedal: ‘**Milujem Tamar, sestru môjho brata Absolóna.**’ Jonadáb mu poradil: Lahni si na lôžko a predstieraj chorobu. Keď ťa príde tvoj otec navštíviť, povedz mu: ‘Dovoľ mojej sestre Tamar, aby mi dala jesť, pripravila predo mnou jedlo, aby som to videl a jedol z jej ruky.’ Amnón si ľahol a predstieral chorobu. Keď ho prišiel kráľ navštíviť, povedal mu: ‘Dovoľ mojej sestre Tamar, aby prišla a upiekla predo mnou dva koláče. Chcel by som jesť z jej ruky.’ Dávid odkázal Tamar domov: ‘Chod’ do domu svojho brata Amnóna a priprav mu jedlo.’ Keď Tamar prišla do domu svojho brata Amnóna, on ležal. Vzala cesto, vymiesila ho, urobila pred ním koláče a upiekla ich. Potom vzala panvicu a predložila mu ich, ale on nechcel jesť. Amnón prikázal: ‘Pošlite všetkých mužov preč odtiaľto.’*

Všetci od neho odišli. Tu Amnón povedal Tamar: „Prines to jedlo do spálne. Budem jesť z tvojej ruky.“ Tamar vzala koláče, ktoré upiekla, a zanesla ich bratovi Amnónovi do spálne. Keď mu však predkladala jedlo, strhol ju a povedal jej: „Pod' si ku mne ľahnúť, sestra moja!“ Odpovedala mu: „Nie, brat môj, nedopúšťaj sa na mne násilia. To sa predsa v Izraeli nerobí. Nedopúšťaj sa hanebnosti! Kam sa podejem so svojou hanbou a teba budú mať v Izraeli za nemravníka. Porozprávaj sa však s kráľom, iste ti ma neodoprie.“ On však nedbal a keďže bol mocnejší než ona, znásilnil ju. **Potom k nej Amnón začal cítiť nesmiernu nenávisť. Väčšia bola nenávisť, čo k nej cítil, než láska, ktorú k nej prechovával.** Amnón jej povedal: „Zober sa a chod!“ Povedala mu: „To, že ma vyháňaš, je ešte horšie než to, čo si na mne spáchal.“ On ju však nechcel počúvať. Zavolať si mládenca, ktorý ho obsluhoval, a prikázal mu: „Vyžeň tú ženskú von a zamkni za ňou dvere!“ Ona mala na sebe pestré vrchné rúcho, aké nosievali kráľovské dcéry za slobodna. Jeho sluha ju vyhnal von a zamkol za ňou dvere. Tamar si posypala hlavu prachom, roztrhla si pestré vrchné rúcho, čo mala na sebe, položila si ruku na hlavu a kade šla, nariekala. Jej brat Absolón sa jej spýtal: „Nebol s tebou tvoj brat Amnón? Teraz už sestra moja o tom nehovor. Je to tvoj brat, neber tú vec tak vážne.“ Tamar zostala opustená v dome svojho brata Absolóna“ (2Sam 13:1-20).

Ako vidíme v tomto príbehu, Amnón sa zamiloval do svojej otcovskej sestry do takej miery, že ochorel, schudol a nebyť dôvtipného a vynaliezavého priateľa, bol by úplne zomrel. Ale len čo sa jeho sexuálna túžba uspokojila, zamilovanosť vystriedala zúrivá nenávisť. O tomto príbehu by sa dalo povedať oveľa viac, pretože pre kráľa Dávida bolo toto hrozné smilstvo jeho syna trpkou žatvou za hriech, ktorého sa kedysi dopustil s Batšebou, ale nebudem sa tým zaoberať a budem pokračovať v prerušenej porovnávacej charakteristike lásky a zamilovanosti.

Zamilovanosť zbližuje, ale nie na dlho. Často sa stáva, že sa ti niekto spočiatku páči a zdá sa ti, že je všetkým, čím

by si chcel, aby bol tvoj životný partner, ale postupom času, keď sa s ním ocitneš v rôznych situáciách, si uvedomíš, že si sa mýlil a že vôbec nie je tým, čo by si si prial. Sklamanie z tvojho milovaného môže prísť rovnako rýchlo, ako prišla do teba zamilovanosť. Pokiaľ ide o lásku, tá prichádza postupne, keď si začneš uvedomovať, ako ti je daná osoba drahá a blízka, ako ťa priťahuje a ako si ceníš každú minútu, ktorú s ňou stráviš.

Skutočne milujúci ľudia sa navzájom dopĺňajú, takže keď ten druhý nie je nablízku, akoby mu niečo chýbalo. Spolu je im zaujímavo, pohodlne, príjemne a útulne. Neskrývajú sa pred životnými problémami, ale snažia sa ich spoločne riešiť. Ak niečo ohrozuje ich vzťah, otvorene o tom diskutujú a hľadajú východisko z danej situácie. Na druhej strane zamilovanosť, založená na vášni, ignoruje vzniknuté nesúlady a na určitý čas ich zakrýva.

Láska je o každodennej spokojnej a radostnej spolupráci. Je to vzťah, v ktorom každý z milujúcich neustále niečo dáva tomu druhému, buduje spoločný dom a dostáva svoj podiel šťastia ako odmenu a výsledok svojej práce. Láska je pokojný, zrelý a racionálny vzťah, ktorý môže trvať celý život. Muž a žena zároveň veľmi dobre vedia, za čo presne, za aký prínos pre ich vzťah, za aké činy a za aké úsilie pre spoločné dobro rodiny toho druhého milujú. Čím viac svojej práce a duše človek investuje, tým viac sa mu vráti. V láske si manželia necenia len jeden druhého, ale aj konkrétne postoje, skutky a činy.

Láska je trpezlivá, pozorná, pokojná a zhovievavá, preto prechádza bolesťami a hádkami bez väčších strát, učí sa cenným lekciám, obohacuje svoje životné skúsenosti a učí sa porozumeniu, pokore a odpusteniu. Zamilovanosť tvárou v tvár životným problémom stráca svoju príťažlivosť, slabne a nakoniec sa vytráca.

Láska plodí dôveru, zatiaľ čo zamilovanosť plodí žiarlivosť a pochybnosti. Ak skutočne milujete, nájdete v sebe rastúcu dôveru tým, že budete myslieť a spomínať na všetko, čo vás spája s milovanou osobou. Na druhej strane

si zamilovaný bude musieť priznať, že všetko, čo robí, je potláčanie stále silnejúcej žiarlivosti a pocitu vlastnej bezmocnosti veci zmeniť. Samozrejme, to neznamená, že láska je bez žiarlivých pocitov, ale objavujú sa menej často a nie sú tak kruto trýznivé, pretože láska je schopná dôverovať. Je pravda, že niektorým ľuďom dokonca lichotí, ak na nich žiarlia. Zdá sa im, že žiarlivosť je pre nich najlepším dôkazom skutočnej lásky, a čím viac sú sami žiarliví, tým viac milujú. Nesmieme však zabúdať, že žiarlivosť je nezdravý pocit, ktorý veľmi škodí vzťahu medzi dvoma ľuďmi a skôr poukazuje na neistotu v milovanom, ako na lásku k nemu. Preto, ak žiarlivec nebojuje proti svojmu podozreniu, čoskoro sa stane trýzniteľom, ktorý robí svojmu životu a životu milovanej osoby peklo.

Zamilovanosť nevydrží skúšku časom a mizne tak rýchlo, ako vzniká, zatiaľ čo láska odchádza pomaly alebo neodchádza vôbec, aj keď je milovaný človek neverný. Láska sa nebojí odlúčenia, ktoré ju môže dokonca posilniť, zatiaľ čo pre zamilovanosť môže byť aj krátke odlúčenie poslednou skúškou a viesť k rozchodu. Ak je láska skutočná, život jedného milovaného sa spája so životom druhého. Keď je on alebo ona niekde ďaleko, druhá polovica má pocit, že stratila časť seba. Odlúčenie im pomôže uvedomiť si, aký veľký význam má ich vzťah pre oboch. Na druhej strane, zamilovanosť často končí hneď, ako sa jeho milovaná osoba na dlhší čas stratí z dohľadu, čo potvrdzuje pravdivosť známeho príslovia: „Zíde z očí, zíde z mysle“. Zamilovanosť totiž vychádza z fyzickej príťažlivosti. Záujem o osobu sa rýchlo stratí, len čo vzťah prestane byť priamy, ako to jasne ukazuje nasledujúci poradenský príklad.

Dvaja veriaci bratia-dvojčatá sa zamilovali do dvoch sestier, ktoré od seba delil len jeden rok. Keď nastal čas, aby mladí muži odišli do armády, prvý z nich v obave, že mu počas dvoch rokov neprítomnosti „ukradnú“ jeho krásnu nevestu, ju presvedčil, aby sa vzali, hoci obaja mali sotva osemnásť rokov. Druhé dvojča bolo rozumnejšie. Svojej sedemnásťročnej priateľke povedal, že najbližšie

roky preveria **hlbku ich citov** a otvoria im oči, či ich vzájomná príťažlivosť je len zamilovanosť alebo začiatok skutočnej lásky. Neprešlo ani pol roka, keď prvý brat, ktorý pred službou zažil sexuálnu intimitu so svojou manželkou, nevydržal skúšku časom a kvôli neustálym pokušeniam túžby po sexe sa dopustil cudzoložstva, keď padol do hriechu so zdravotnou sestrou zo svojej zdravotnej jednotky. Keď sa to dozvedela jeho mladá manželka, rozhodla sa mu pomstiť a mala pohlavný styk so svetským kolegom z práce. Rozhodla sa, že sa s manželom rozvedie hneď po jeho návrate z armády. Mladšia sestra žila dva roky v ústraní, ponárala sa do Svätého Písma a prosila Pána, aby jej pomohol utriediť si pocity a neurobiť chybu, pretože keď sa dozvedela, čo sa stalo bratovi jej milého, bála sa, že aj on môže dopadnúť rovnako. Jej obavy sa však ukázali ako neopodstatnené, pretože zachovaním cudnosti sa vyhol telesným pokušeniam, ktoré priviedli prvé dvojča k hriechu. Listy, ktoré si vymieňali celý čas, boli diskrétné, ale medzi riadkami sa dala vyčítať nežnosť, starostlivosť a ťažko skryvaná túžba. Obaja si uvedomovali, že roky odlúčenia ich zblížili a navzájom si boli drahší. Boh odpovedal na ich modlitby a postupne ich priviedol k presvedčeniu, že ich city sú začiatkom skutočnej lásky, ktorá sa potom potvrdila šťastným a požehnaným manželstvom, ktoré trvalo do konca ich života. Ľudia teda majú pravdu, keď hovoria, že to nie je v tom, že „prestal milovať“, ale v tom, že „vôbec nemiloval“, pretože pravý cit nikdy neprestáva a pripomína Božiu lásku – agapé (pozri 1Kor 13:8).

Dlhotrvajúca zamilovanosť sa mení na chorobnú náklonnosť, ktorá sa prejavuje strachom zostať bez toho, do koho je zaľúbený, a ak sa také stane, človek je pripravený preklínať objekt svojho zbožňovania, ktorý ho pripravil o lásku, ktorú tak zúfalo potrebuje. Na rozdiel od takejto sebeckej zamilovanosti vyvoláva dlhotrvajúca láska hrejivý pocit vzájomnej spolupatričnosti, keď si človek (hoci je šťastný, že je blízko milovanej osoby) uvedomuje, že okamih večného odlúčenia je nevyhnutný, a preto sa s tým musí

jedného dňa zmieriť. Zatiaľ čo ťažkosti zamilovanosť zabíjajú, v pravej láske slúžia k zomknutiu. Zamilovanosť sa bojí smrti, zatiaľ čo láska je schopná túto stratu prežiť a druhá polovica v živote pokračuje, aj keď druhého už niet, pretože dokáže vo všetkom vidieť zmysel a význam, ako ukazuje nasledujúci príbeh.

Veriaci mladý muž sa zamiloval do nádherného dievčaťa zo svojho spoločenstva, ktoré malo dobré srdce, úžasný charakter a žilo skutočne kresťanským životom. Mnohí chlapci by ju chceli mať za manželku, ale ona mu dala svoje srdce, za čo on nikdy neprestával hovoriť, že ju nikdy neurazí a urobí všetko, čo je v jeho silách, aby bola šťastná. Ani nie dva týždne po zasnúbení dievča náhle vážne ochorelo a museli ju previezť do nemocnice. Po vyšetrení jej diagnostikovali akútnu leukémiu (zhubné ochorenie krvi) a odporučili jej vyhládať darcu na transplantáciu kostnej drene. Čas išiel, ale sa nenašiel žiadny vhodný darca. Dievčina trpela neznesiteľnými bolesťami a doslova sa strácala pred očami. Ženích ju nejaký čas navštevoval v nemocnici a potom vyhlásil, že sa nemôže pozerať na to, ako ona zomiera a urýchlene si vzal z matricy žiadosť o sobáš. V tom istom zbore bol ešte jeden mladý muž, ktorý tiež miloval túto sestru, ale keďže si uvedomoval, že sa nemôže rovnať jej snúbencovi, snažil sa svoj cit skrývať. Keď sa dozvedel, že pacientka nemôže nájsť darcu na transplantáciu kostnej drene, požiadal o vykonanie potrebných testov na kompatibilitu – a zázrak!... Ukázalo sa, že podľa všetkých základných parametrov je vhodný na transplantáciu kmeňových buniek a kostnej drene pre toto dievča. Mladý muž bez váhania okamžite súhlasil, že bude jej darcom. Na radosť všetkých bola operácia úspešná a pacientka sa pomaly začala zotavovať. Tento mladý muž strávil mnoho dní a nocí pri lôžku svojej milovanej, povzbudzoval ju a dodával jej odvalu bojovať o život, a keď ju prepustili z nemocnice, požiadal ju o ruku a ona s radosťou súhlasila. O dva roky neskôr sa mladému páru narodili chlapci-dvojčatá.

Radosť novopečených manželov nemala konca kraja, ale ich najväčším šťastím a požehnaním bola skutočná láska, ktorá prešla všetkými skúškami a útrapami. Uplynulo pätnásť rokov. Boh požehnal tomuto páru ďalšie dve deti a všetko sa zdalo byť v poriadku, nebyť prudkého zhoršenia zdravotného stavu manželky, ktorá sa čoraz častejšie sťažovala na slabosť, ťažobu v oblasti žalúdka a celkovú nevoľnosť, čo ju prinútilo ísť opäť k lekárom. Tentoraz jej diagnostikovali neoperovateľnú rakovinu žalúdka v poslednom štádiu. To, čo potom obaja znovu prežívali, sa nedá opísať slovami. Krátko pred smrťou žena povedala svojmu manželovi o svojom žiali, že mu svojimi chorobami zničila život, na čo on odpovedal, že to bolo naopak – že napriek svojej chorobe a utrpeniu, ktoré prežila, bola najväčším šťastím jeho života a jedinou láskou, ktorú si zachová až do konca svojich dní. Po pochovaní svojej manželky sa tento brat už neoženil, sám vychovával svoje osirelé deti a keď prišiel k hrobu svojej milovanej, v modlitbe ďakoval Bohu za požehnané roky manželstva, ktoré s ňou prežil.

Keď sa blížíme k záveru tohto rozhovoru, chcela by som povedať, že napriek všetkým nedokonalostiam zamilovanosti je ona stále darom od Boha a to, k čomu môže viesť, závisí len od vás, priatelia. Ak tým, že nebudete bdieť, dovolíte diablovi, aby využil vašu zamilovanosť a tlačil vás do smilstva, – beda vám; a ak zachovávaním čistoty a cudnosti dovolíte Bohu, aby vás plynule viedol do manželského života, potom naplníte jej pravý účel. Nezabúdajte, že zamilovanosť bola od samého začiatku daná človekovi Bohom nie na flirtovanie, dvorenie a iné vzrušujúce pocity, ale aby bola prvým krokom k oveľa hlbšiemu citu – k pravej láske v tom najvyššom zmysle slova.

Preto ak sa zamilujete do chlapca alebo dievčaťa, musíte si uvedomiť, že to pre vás znamená určitú zodpovednosť. Ak sa zamilovanosť môže zmeniť na skutočnú lásku, treba ju brať vážne a zaobchádzať s ňou opatrne. Vzhľadom na to, že vzťahy s milovanou osobou sú krehké ako

krištáľová váza, musíte byť od začiatku veľmi opatrní, pamätajúc na to, že život často ponúka len jednu príležitosť na ich vytvorenie a upevnenie. Niekedy stačí jediné nepekne slovo alebo neuvážení čin, aby sa táto váza možného šťastia rozbila. Ak si teda začnete uvedomovať, že ste zamilovaní, vaša prvá myšlienka by mala byť o manželstve, a to platí najmä pre chlapcov, ktorí musia vážne zvážiť možnosť manželstva so sestrou, ktorá sa im páči, aby nerozbili jej márne očakávania alebo aby nedali dôvod na nereálne nádeje.

Božie Slovo hovorí: „*Všetko, čo chcete, aby ľudia robili vám, robte aj vy im. V tom je celý Zákon i Proroci*“ (Mt 7:12). Každý, kto bol aspoň trochu zamilovaný, vie dobre, aké bolestné je uvedomiť si, že cit, ktorý prežívaš, nielenže zostáva neopätovaný, ale je bezohľadne zašľapnutý do blata alebo bezohľadne využitý na nejaké sebecké ciele. Počas poradenstva počujem o bolestiach srdca tých, ktorí trpeli, pretože sa im vysmievali za to, že sú zamilovaní. Obeťami krutosti môžu byť mladí chlapci, s ktorými sa priateľky, polichotené ich pozornosťou, len dočasne „pohrali“, ale častejšie sú to dievčatá, ktoré sa chcú vydať a kvôli tomu sú ochotné na všetko, dokonca aj na smilstvo. Dôverujú chlapcom, do ktorých sú zamilované, slepo veriac ich slovám, ubezpečeniam a sľubom a zabúdajú na svoju dievčenskú hrdosť. Hádzu svoju čistotu pod nohy tých, ktorí ich po dosiahnutí svojho cieľa opúšťajú so slovami: „Zostaňme len priateľmi, lebo som sa zamiloval do inej“.

Je však obzvlášť smutné, že v tejto veci sú veriaci bratia schopní robiť to, čo robia ľudia vo svete. Využívajú skutočnosť, že v kresťanských spoločenstvách je viac dievčat ako chlapcov. Dlho „zamotávajú hlavu“ a tak sa pohrávajú s jednou sestrou a dlho jej vyznávajú lásku, zatiaľ čo majú plány s inou sestrou, o ktorej sa prvá dozvie, až keď sa v zbore oznámia ich zásnuby. Tým, ktorí boli zamilovaní a bolestne odmietnutí, odporúčam prečítať si poslednú kapitolu tejto knihy, ktorá sa venuje tejto téme

podrobne. Tým, ktorí ublížili druhému človeku tak, že hrubo zranili jeho city, opakujem slová Svätého Písma: „*Nemýľte sa! Boh sa nedá vysmievať, lebo čo človek rozsieva, bude aj žať*“ (Ga 6:7). Nesmieme zabúdať, že Boží Syn je pomstiteľom slz zranených duší, za ktoré vylial svoju krv na Golgote. Preto ak svoju sejbu nezožnete na zemi vo svojom telesnom živote, určite tak budete musieť urobiť vo večnosti, kde vás vami pošliapaná duša obviní pred Bohom. Až potom spoznáte trpké následky toho, čo ste tak ľahkomyselne urobili.

Kapitola 10

Hľadanie svojej polovičky

Pamätám si, ako v čase jednej misijnej cesty po duchovnom rozhovore s mládežou prišiel za mnou mladý muž a spýtal sa ma: „Povedzte mi, ak mi je Bohom predurčené dievča, tak nikam nepôjde a skôr či neskôr si ma vezme za muža, však?“ Prekvapená touto formuláciou otázky a uvedomujúc si, že mladý muž teraz opakuje slová niekoho iného, som sa mu pokúsila vysvetliť, že Boh nemá a nemôže mať šablónu v prístupe k tejto veci, takže spojenie dvoch ľudí pre manželský život sa môže uskutočniť rôznymi spôsobmi, na čo on bez toho, aby ma počúval, podráždene povedal: „Vidím, že koľko je duchovných poradcov, toľko je aj názorov, len ktorého sa mám držať, aby som neurobil chybu?“ Po tom, čo to vyriekol, sa prudko otočil a vzdorovito odišiel, zatiaľ čo ja, ďalej počúvajúc mladých mužov a ženy, ktorí prichádzali na poradenstvo, som premýšľala a premýšľala o jeho slovách a nakoniec som sa rozhodla, že raz túto tému spracujem v knihe pre kresťanskú mládež.

Je zaujímavé, že už v roku 320 pred Kristom slávny starogrécky filozof Platón (Sokratov žiak a Aristotelov učiteľ) povedal: „Muž a žena sú dve polovičky, ktoré spejú k tomu, aby vytvorili celok“. O hľadaní svojej polovičky však hovorili aj veľkí myslitelia neskorších čias. Začiatkom 19. storočia napríklad jeden z duchovných vodcov Európy, významný komentátor Svätého Písma, židovský rabin Samson Rafael Hirsch, vo svojich komentároch k Tóre napísal: „Nie je dobré byť človeku samému“, čo doslova znamená „nie je dobré, keď vidíš, že je človek sám“. Pokiaľ je človek sám, nič „nie je dost' dobré“ a svet nemôže dosiahnuť dokonalosť, ktorá je cieľom jeho tvorby. Úplnosť a finálnosť, o ktorej možno skutočne povedať, že je to dobré, má len žena. Iba ona je schopná dať úplnosť mužovi a svetu. Túto pravdu si hlboko osvojili židovskí mudrci, ktorí učili, že len pomocou ženy sa muž môže stať skutočne „mužom“,

len manželia spolu tvoria človeka „Adama“. Táto úloha je príliš náročná na to, aby ju niekto zvládol sám.“

Priatelia, určite viete, ako neveriaci ľudia v súčasnosti hľadajú životného partnera. Existuje veľa spôsobov a najrôznejších možností, ako to urobiť. Niektorí ľudia sa snažia navštevovať preplnené miesta, kde dúfajú, že stretnú svojho budúceho životného partnera alebo partnerku. Iní požiadajú svojich priateľov a priateľky, aby ich zoznámili s nejakým chlapcom alebo dievčaťom. Iní sa uchylujú k vyplňaniu formulárov v zoznamovacích kanceláriách alebo píšu inzertaty do novín a časopisov, v ktorých oznamujú svoje priatia s cieľom založenia rodiny. Využívajúc neobmedzené možnosti internetu, čoraz viac ľudí nachádza svoje polovičky na sociálnych sieťach a na rôznych webových stránkach, ktoré ponúkajú svoje služby. Sú dokonca aj takí, ktorí na to, aby sa oženili alebo vydali, používajú okultné metódy, ako sú kúzla, zaklínadlá, pritiahnutie k sebe pomocou veštenia, vytváranie špeciálnych amuletov, nosenie talizmanov pre šťastie a podobne.

Tí, ktorí sa považujú za Božie deti, potrebujú vedieť, ako si nájsť partnera v súlade so Svätým Písmom, ktoré je pre nás, kresťanov, hlavným sprievodcom. Aby sme neurobili osudnú chybu, ktorú je veľmi ťažké napraviť, pri hľadaní životného partnera sa musíme spoliehať na Písmo. V Starom zákone sú opísané dva spôsoby spojenia ľudí do manželstva a v Novom zákone sú rôzne usmernenia, ktoré musíme dodržiavať, aby sme našli svoju druhú polovičku. Určite sa im ešte budeme venovať, ale najprv sa pozrime na podstatu biblických príkladov manželstva, z ktorých sa môžeme veľa dozvedieť a naučiť sa pre seba aj dnes. Prvým prístupom k manželstvu je **prijatie toho manželského partnera z Božej ruky, ktorého nám vybral sám Boh**, ako to bolo v prípade Izáka a Rebeky, ktorých zväzok bol predovšetkým Jeho dielom. Druhým spôsobom manželstva je **spojenie z lásky**, ktorej príkladom je starozákonný pár Jakoba a Ráchel.

Prvý spôsob je najspoľahlivejší, pretože je vylúčená chyba. Boh sa nikdy nemýli. Nie každý to však dokáže,

pretože takýto vstup do manželstva si vyžaduje veľmi silnú vieru a absolútnu dôveru v Pána. Životná prax ukazuje, že v našich dňoch Boh používa tento spôsob spojenia dvoch srdiec len v tých vzácných prípadoch, keď pripravuje muža a ženu do určitej služby v Jeho vinici, ako to bolo u nás s Heinrichom, ktorý už asi tridsať rokov nielen udržiava nami prenajatý sklad s desiatkami tisíc kníh a všetkou dokumentáciou misie „Živých vôd“, ale aj pripravuje diela, ktoré som napísala a prepísala ich do počítača, aby mohli byť vydané v knižnej podobe. Aby sme lepšie pochopili, čo tento spôsob spojenia dvoch ľudí predstavuje, sledujme príbeh manželstva Izáka a Rebeky, ktorý je v knihe Genezis opísaný takto:

*„Abrahám povedal svojmu služobníkovi, staršiemu vo svojom dome, ktorý vládol nad všetkým, čo bolo jeho: Nože polož svoju ruku pod moje bedro. **Zaviažem ťa prísahou na Hospodina, Boha nebies a Boha zeme, že nevezmeš môjmu synovi ženy zo dcér Kananeja, v ktorého strede bývam. Ale pojdeš do mojej zeme a k mojej rodine a odtiaľ vezmeš môjmu synovi Izákovi ženu**“ (Gn 24:2-4, ROH).* Zastavme sa tu a zamyslime sa nad týmito prvými dôležitými slovami Abraháma, otca našej viery. Všimnite si, dokonca zaväzuje svojho sluhu prísahou, že nevezme ženu pre Izáka z pohan-ského národa, medzi ktorým bol nútený zostať. Už začiatok tohto príbehu nám môže veľa napovedať. Neženiť sa a nebrať si ženu zo stredu tých ľudí, ktorí sú Bohu cudzí a neprijateľní, to je prvá a najdôležitejšia podmienka, o ktorej budeme podrobnejšie hovoriť neskôr.

Keď čítame ďalej, dozvedáme sa o druhej podmienke, ktorú treba mať na pamäti, ak sa chystáš vstúpiť do manželstva: *„Služobník mu povedal: A keby nechcela žena ísť so mnou do tejto zeme, či mám zaviesť späť tvojho syna do zeme, z ktorej si vyšiel? A Abrahám mu povedal: Chráň sa, aby si ta naspäť nezaviedol môjho syna“ (Gn 24,5-6, ROH).* Tento patriarchov zákaz nám hovorí, že bez ohľadu na to, ako veľmi miluješ niekoho zo sveta, nespojuj s ním svoj osud v nádeji, že ho obrátiš na svoju vieru, pretože je ťažké

zmeniť zmýšľanie človeka, ak naďalej žije rovnaký život v rovnakom prostredí bez toho, aby zmenil svoje predstavy a názory. V takýchto prípadoch sa mu budeš musieť prispôbiť ty, nie naopak.

V nasledujúcich Abrahámových slovách vidíme jeho pevnú vieru v pravdivosť toho, čo mu bolo kedysi zjavené a o čom nikdy nepochyboval: „**Hospodin, Boh nebies, ktorý ma vzal z domu môjho otca a z mojej rodnej zeme a ktorý mi hovoril a ktorý mi prisahal a riekol: Tvojmu semenu dám túto zem, ten pošle svojho anjela pred tebou, a vezmeš odtiaľ môjmu synovi ženu. A keby nechcela žena ísť s tebou, budeš čistý od tejto mojej prísahy, len môjho syna nezaved' naspäť ta**“ (Gn 24:7-8, ROH). Toto presvedčenie otca našej viery nás učí, aby sme sa nenechali zneistiť vetrom zmien a nepochybovali o prísľube, ktorý máme ohľadom Pánovho plánu pre náš ďalší život (samozrejme, ak toto zjavenie bolo skutočne prijaté od Boha a nie je to výmysel niekoho iného alebo náš vlastný). Táto neochvejná viera a pevná dôvera je **treťou a najdôležitejšou podmienkou** prvého spôsobu k spojeniu v manželstve.

Po dôvernom rozhovore medzi Abrahámom a jeho sluhom sa sluha vydáva na dlhú cestu do vlasti svojho pána. Keď príde do Mezopotámie, do Nachorovho mesta, zastaví sa pri studni a uvedomujúc si svoju bezmocnosť, modlí sa k Bohu a prosí ho, aby mu poslal dievča, ktoré On určil Izákovi. Volá: „*Hľa, stojím tu pri studni vody, a dcéry mužov mesta vyjdú sem von brať vodu. Nech stane sa tak, aby deva, ktorej poviem: Nachýl', prosím, svoje vedro, aby som sa napil! A povie: Napi sa, a napojím aj tvojich veľblúdov, aby to bola tá, prosím, ktorú si prisúdil svojmu služobníkovi Izákovi, a potom poznám, že si učinil milosť s mojím pánom*“ (Gn 24:13-14, ROH).

Na tomto úryvku je zarážajúci fakt, že Abrahámov sluha žiada, aby mu Izákovu nevestu ukázal **priamo sám Boh**, a nie nejaký sprostredkovateľ, ktorý by hovoril v Jeho mene, ako sa to niekedy stáva niektorým kresťanom, ktorí potom nevedia pochopiť, prečo sa „Božia vôľa“

pre manželstvo, ktorú im zjavil ústami proroka, pre nich nestala požehnaním, ale prekliatím. V tejto súvislosti by som chcela povedať: „Drahí bratia! Keď ide o vašu ženbu, musíte vy sami prosieť Pána o svetlo a nespoliehať sa na proctvá a vízie iných ľudí, ktoré nemusia byť správne. Veď v manželstve nebudú musieť žiť oni, ale vy. Urobte si čas pre tento krok, ktorý bohabojný, pravý kresťan urobí spravidla len raz. Ak pri hľadaní svojej polovičky budete konať svojim rozumom alebo sa spoľahnúť len na iných ľudí, robíte najväčšiu chybu vo svojom živote. Ak nedostanete od Pána jasno, môžete si domov priviesť takú ženu, ktorá vám zo zvyšku života na zemi urobí peklo“.

V biblickom príbehu je tiež pozoruhodné, že Abrahámov služobník v túžbe poznať Božiu vôľu v otázke uzatvorenia manželstva prosí Pána, aby mu splnil podmienky, ktoré by posilnili jeho vieru. Konkrétne žiada, aby Izákova snúbenica bola ochotná nielen dať vodu jemu, ale napojiť aj všetky jeho ťavy. Zrejme si z celého srdca ženal pracovitú manželku pre syna svojho pána. Nebolo ľahké nabráť vodu zo studne pre desať tiav. Po dlhej ceste cez púšť bez vody sú mimoriadne smädné. Rebeka však bez váhania vyjadrila ochotu urobiť to a po napojení tiav prejavila aj pohostinnosť a pozvala cudzinca, aby prenocoval v dome jej otca, kde mohli unavené zvieratá dostať aj krmivo. Toto dievča malo otvorené a láskavé srdce. Okrem príťažlivého vzhľadu mala aj vnútornú krásu duše, preto nie je prekvapujúce, že ju Boh vybral za Izákovu manželku.

Žiaľ, treba povedať, že niektoré naše dievčatá môžu mať problém, keď ide o fyzicky náročnú prácu. Dokážu stráviť hodiny starostlivosťou o seba a o svoj vzhľad, no keď ich niekto požiada o pomoc alebo niečo urobiť, je to pre ne záťaž. Veď tvrdá práca a ochota pracovať pre dobro druhých sú vzácne vlastnosti človeka, ktoré majú Pánovo požehnanie. Samozrejme, tým nechcem povedať, že každé dievča dostane ženícha ako odmenu za svoju usilovnosť, pretože čo je dané zhora, je Božím plánom. Vzhľadom na to, že v tejto kapitole máme ešte veľa čo povedať, nebudem sa týmto

príbehom zaoberať, ale uvediem len posledný verš, ktorý potvrdzuje, že keď Boh koná, všetko zapadne na svoje miesto v správnom čase, vrátane vzájomnej manželskej lásky: „*A Izák ju voviedol do stánu Sáry, svojej matky, a tak si vzal Rebeku a bola mu ženou, a miloval ju a potešil sa Izák po smrti svojej matky*“ (Gn 24:67, ROH).

V tejto súvislosti by som vám chcela povedať, mladí muži, že najväčšiu chybu urobíte, ak odmietnete tú, ktorú vám určil Boh. Aj keď nerozumiете Božiemu výberu, môžete Mu bez obáv dôverovať, pretože On sa nikdy nepomýli. Ak urobíte tento krok s Pánom, nikdy ho neoľutujete. Tí, ktorých Boh spojil, nebudú vo svojom živote stroskotávať. Blahoslavený je človek, pre ktorého je Božia vôľa na prvom mieste. Naplnenie Božej vôle je najväčším šťastím v našom živote a kto ju nasleduje s detskou dôverou, nebude sa musieť hanbiť.

Pozrime sa teraz na druhý spôsob spojenia ľudí do manželstva na biblickom príklade syna Izáka a Rebeky – Jakoba, ktorý sa na prvý pohľad zamiloval do Ráchel, svojej sesternice z matkinej strany (v tom čase boli takéto zväzky celkom prípustné). Toto manželstvo môže byť typickým príkladom zväzku z lásky a je opísané takto: „*A stalo sa, keď videl Jakob Ráchel, dcéru Lábanu, brata svojej matky, a stádo Lábanu, brata svojej matky, že pristúpil Jakob a odvalil kameň z otvoru studne a napojil stádo Lábanu, brata svojej matky. A Jakob bozkal Ráchel a povýšil svoj hlas a plakal. A Jakob oznámil Rácheli, že je bratom jej otca a že je synom Rebeky a ona bežala a oznámila to svojmu otcovi. A stalo sa, keď počul Lában zvesť o Jakobovi, synovi svojej sestry, že vyšiel a bežal mu oproti a objímuc ho bozkal ho a doviedol ho do svojho domu, a on porozprával Lábanovi všetko to, čo sa stalo. A Lában mu povedal: Tak je, si moja kosť a moje telo. A býval u neho jeden mesiac. Potom povedal Lában Jakobovi: Či preto, že si môj brat, budeš mi darmo slúžiť? Povedz mi, čo bude tvoja mzda? A Lában mal dve dcéry, meno staršej bolo Lea, a meno mladšej bolo Ráchel. Ale Lea mala chúlостivé oči, a Ráchel bola peknej postavy*

*a krásnej tvári. A **Jakob si zamiloval Ráchel'** a povedal: Budem ti slúžiť sedem rokov za Ráchel', tvoju mladšiu dcéru. A Lában odpovedal: Lepšie je, aby som ju dal tebe, než ako by som ju mal dať inému mužovi. Bývaj u mňa. A tak slúžil Jakob za Ráchel' sedem rokov, a bolo to v jeho očiach ako niekoľko dní, keďže ju mal rád“ (Gn 29:10-20, ROH).*

Hoci Boh dal toto spojenie muža a ženy z lásky, manželstvo Jakoba a Ráchel' sprevádzali mnohé problémy. Neustále súperenie medzi Ráchel' a jej staršou sestrou Leou, ich neustály boj o priazeň manžela a objavenie sa ďalších dvoch žien u Jakoba; závisť, žiarlivosť, nepriateľstvá, ba dokonca aj nepriateľské vzťahy dvanástich synov, narodených zo štyroch manželiek; tajné modlárstvo a predčasná smrť Ráchel', predaj Jozefa jeho bratmi do otroctva a mnoho iného – toto je neúplný zoznam nespočetných problémov, ktorým musel Jakob čeliť vo svojom rodinnom živote. A hoci by možno mohlo všetko v tomto manželskom zväzku vyzerat' inak, keby Ráchelin otec, Lában, nepodviedol Jakoba, aby si vzal za manželku aj jeho najstaršiu dcéru, tento príklad ukazuje, o koľko ľahšie je pre satana poškodiť manželstvo postavené len na obyčajných ľudských citoch. Týmto, pochopiteľne, nechcem tvrdiť, že všetky manželstvá, ktoré sa uzatvárajú z lásky, dopadnú takto. Tento príbeh určite núti k zamysleniu, že ani tie najsilnejšie city nie sú zárukou manželského šťastia.

Samozrejme, priatelia, môžete mi povedať, že ani Bohom zjednotení Izák a Rebeka neboli bez problémov. Obaja prejavili náklonnosť dvojčatám Ezauovi a Jakobovi, každý k svojmu z nich, čo spôsobilo podvod v manželskom vzťahu, ktorý navždy oddelil rodičov od ich mladšieho syna. Na to môžem povedať len toľko, že v oboch prístupoch k manželstvu ide o spojenie dvoch veľmi odlišných ľudí, ktorí sú si navzájom brúsnym kameňom, ktorý Boh používa na prácu na duši jedného aj druhého; preto nie je prekvapujúce, že medzi nimi dochádza k chvíľam nedorozumení a nezhôd, o čom sa čoskoro presvedčíte aj vy, keď sa oženíte alebo vydáte.

Biblia nám teda dáva príklady dvoch možných spôsobov manželského zväzku, čo znamená, že oboje poskytuje Boh, a preto sú prípustné. Preto tvrdenie, ktoré existuje v niektorých cirkvách a kresťanských hnutiach, že Boh určil pre každého človeka ním samým určeného vyvoleného, ktorého treba očakávať, možno len ťažko považovať za úplne správne, najmä keď sa v Prvom liste Korint'anom hovorí: „**Môže sa vydať, za koho chce, ale iba v Pánovi**“ (1Kor 7:39). Je pravda, tieto slová mal vtedy apoštol Pavol na mysli pre ovdovené ženy, pretože vtedajšia verejná mienka, ktorá bola naklonená druhým manželstvám mužských vdovcov, považovala za slušnejšie, aby ženy vdovy zostali nevydaté po celý svoj nasledujúci život. O mladých dievčatách sa nehovorilo pravdepodobne preto, že vo vtedajšej kultúre sa dievča nevydávalo podľa svojej vôle, ale podľa svojich rodičov, takže sa na ňu nevzťahovali slová „*môže sa vydať, za koho chce*“. Rodičia ženicha a nevesty sa zvyčajne dohodli o sobášii svojich detí, keď boli ešte malými deťmi alebo nedospelými. Iba vdovy si mohli slobodne vybrať svojho budúceho manžela, pretože ich rodičia už boli zvyčajne mŕtvi.

V dnešnej dobe sa v prístupe k manželstvu veľa zmenilo, takže slová apoštola Pavla „*môže sa vydať, za koho chce*“, adresované vdovám, sa stali hlavnou zásadou pri výbere životného partnera a vzťahujú sa na všetkých kresťanov, ktorí sa chcú oženiť alebo vydať. Každý môže konať podľa vlastného uváženia, ale v prípade neúspešného manželstva musí znášať dôsledky svojho rozhodnutia. V poradenstve často počujeme sťažnosti kresťanov, že urobili veľkú chybu pri výbere svojej polovičky. Dôvodom je, že žiadna ľudská bytosť nie je schopná preniknúť hlboko do srdca svojho vyvoleného, aby odhadla, akým manželom alebo manželkou bude on alebo ona, pretože to vie len Boh. Proste teda svojho nebeského Otca, aby vám poslal do života toho pravého človeka a modlite sa za svojho budúceho životného partnera podľa rady Svätého Písma: „*Pre nič nebudte ustarostení, ale vo všetkom s vd'akou predkladajte*

Bohu svoje žiadosti vo svojich modlitbách... “ (Flp 4:6). Práve vďaka vašim modlitbám vám On tajne pripraví srdce vašej druhej polovičky.

Nepochybujem o tom, že mnohí už počuli múdry výrok, že „pravé manželstvá sa uzatvárajú v nebi“, a má to skutočne hlboký význam, pretože manželstvo môže byť šťastné len vtedy, keď je uzatvorené s Pánom. Je napísané: „*Ak Hospodin nestavia dom, **márne** sa namáhajú tí, čo ho stavajú*“ (Ž 127:1). Preto aj v prípade manželského zväzku s veriacou osobou je veľmi dôležité poznať Božiu vôľu. To však vždy vyvoláva otázku, ktorú si kresťania často kladú: „Ako môžeme poznať Božiu vôľu a ako si nezameniť svoje pohnútky a vlastné túžby so zjavením zhora? Je také ľahké sa pomýliť.“

Je dosť ťažké odpovedať na to tak, aby to každý kresťan pochopil a prijal. A to preto, že „poznanie Božej vôle“ a „vedenie zhora“ sa v rôznych kresťanských denomináciách chápe veľmi odlišne. Ak sa napríklad spýtate charizmatického alebo letničného veriaceho, ako vie, že jeho manželstvo je Božou vôľou, odpovie vám, že mu to Boh zjavil prostredníctvom videnia alebo proroctva, ktoré prišlo cez tú či onú „nádobu“. A ak tú istú otázku položíte baptistovi, začne pravdepodobne rozprávať, ako mu to Boh položil na srdce a podnietil ho k činu. Pravoslávny kresťan môže byť presvedčený, že rada, ktorú mu dáva kňaz alebo iný duchovný, nie je nič iné, ako Božia vôľa. V niektorých autoritárskych zboroch je jemný náznak autoritatívneho kazateľa alebo pastoračného pracovníka vnímaný veľmi podobne, čo naznačuje, že mladý muž musí venovať pozornosť tomu alebo onému dievčaťu a modliť sa, či nie je ona pre neho Pánovou voľbou. Vo všeobecnosti poznanie Božej vôle u rôznych kresťanov často závisí od toho, ako o nej boli vyučovaní v ich miestnych cirkvách a denomináciách.

Týmto nechcem odmietnuť možnosť pravdivosti takýchto prístupov, ani znevažovať proroctvá, len vás chcem, mládež, varovať, aby ste sa príliš nenechávali strhnúť takými zjaveniami, ktoré niekedy vedú k tomu, že upadnete

pod vedenie falošného ducha. Ved' aj prorok môže povedať niečo podľa seba, sprevádzajúc to slovami „takto hovorí Pán“. Videnie môže byť výplodom jeho fantázie a sen môže byť výsledkom mnohých myšlienok, ak život a chodenie pred Bohom tých, ktorí sú považovaní za Božiu nádobu, nie je v súlade so Svätým Písmom. Nehovorím to zo seba, ale na základe varovaní samotného Pána, vyjadrených Ním týmito slovami: *„Počul som, čo hovoria proroci, ktorí prorokujú v mojom mene klamstvo. Hovoria: ‚Mal som sen! Mal som sen!‘ Dokedy to bude takto? Je azda niečo v srdci prorokov, ktorí prorokujú klamstvo, čo sami vymysleli? ...Prorok, ktorý má sen, nech rozpráva iba sen, kto však má moje slovo, nech moje slovo podáva pravdivo. Čo má spoločné slama so zrnom?“* znie výrok Hospodina... *„Som proti prorokom,“* znie výrok Hospodina, *„ktorí svoju reč prednášajú ako môj výrok. Som proti tým prorokom, ktorí snívajú lži,“* znie výrok Hospodina, *„rozprávajú o nich a môj ľud svojím klamstvom a chvastúnstvom uvádzajú do omylu. Ja som ich predsa neposlal ani nepoveril a vôbec tomuto ľudu nebudú na osoh,“* znie výrok Hospodina“ (Jer 23:25-28,31-32; aj Ez 13:3,6-9).

Dá sa teda tvrdiť, že Boh niečo povedal, hoci v skutočnosti nepovedal, a je možné vydávať svoj sen alebo víziu za Božiu vôľu. Pre vás to bude znamenať, že dôverou k takýmto zjaveniam, prijatým prostredníctvom iných ľudí, môžete urobiť najväčšiu chybu vo svojom živote, čo uvidíte až potom. Tieto „nádoby“ jedného dňa zomrú alebo vám jednoducho zmiznú z dohľadu a vy budete niešť následky ich opovážlivosti a svojvôle do konca svojho života. Otázka ženby a vydaja je veľmi dôležitá, preto by sa mal každý rozhodnúť individuálne, sám pred Bohom, bez sprostredkovateľov. Žiadny človek, dokonca ani vážený duchovný, nemá právo to robiť za iných. Nemôže ukázať bratovi na sestru v zbore a odporučiť mu, aby sa s ňou oženil. Podobnú radu nemôže dať ani sestre. Beda mu, ak to robí, pretože ak takýto pár nemá dobrý manželský život, všetka vina padne na neho.

Preto sa neponáhľajte, mladí ľudia, prijať to, čo niekto hovorí, ak vám niekto vnucuje „Božiu vôľu“, ktorá bola údajne zjavená pre vás, ale radšej sa sami obráťte v modlitbe na Pána. Proste ho, aby vám dal svetlo pri výbere životného partnera. On vám určite odpovie spôsobom, ktorý pochopíte. Nie nadarmo je napísané: „*Keď budete ku mne volať, keď prídete a budete sa ku mne modliť, vypočujem vás. Budete ma hľadať a nájdete ma, lebo ma budete hľadať celým svojím srdcom*“ (Jer 29:12-13), „*Proste a dostanete, hľadajte a nájdete, klopte a otvorí sa vám. Ved' každý, kto prosí, dostáva, kto hľadá, nachádza, a tomu, kto klope, sa otvorí*“ (Mt 7:7-8).

O tom sa mohla uistiť aj mladá kresťanka z letničného hnutia, ktorú si zamilovala stará žena, považovaná za osvedčenú a vernú Božiu nádobu. Táto mladá žena ju často navštevovala, pretože túžila počuť odhalenia, o ktoré sa s ňou delila stará žena, ktorá toho v živote veľa prežila. Toto dlhoročné priateľstvo viedlo babičku k tomu, že ju chcela urobiť svojou príbuznou. Naznačila svojmu vnukovi, že táto sestra by bola pre neho prekrásnou ženou. Dala tiež dievčaťu najavo, že manželstvo s jej vnukom je pre ňu Božou vôľou. Mladú sestru to zmiatlo a úplne prekvapilo, pretože mala na srdci niečo celkom iné. Onedlho ju vnuk starej ženy požiadal o ruku, na čo dievča volalo k Pánovi a dostalo jasnú odpoveď: „Nie, to nie je odo Mňa“. To jej dodalo odvahu pokojne povedať nie.

Ach, keby ste len vedeli, koľko takýchto oklamáných pomyselnou „Božou vôľou“ počúvame pri poradenstve, keď ľudia nevedia pochopiť, prečo im táto vôľa bola ťažkým bremenom a namiesto radosti a vďačnosti Bohu priniesla reptanie, vzdychanie a slzy! Z tohto dôvodu je pri výbere životného partnera najlepšie hľadať osobné zjavenie priamo od Pána. Koniec koncov, je to najdôležitejšie rozhodnutie, od ktorého závisí šťastie alebo nešťastie zvyšku vášho života. Ak je však človek zvyknutý robiť si veci stále po svojom a keď sa rozhodne oženiť, zrazu chce vedieť, **čo** mu na to povie Boh, sotva

dostane odpoveď zhora, pretože sa jednoducho nenaučil počuť Jeho hlas.

Treba povedať, že mnohí kresťania majú podobný postoj k poznávaniu Božej vôle. Začínajú ju hľadať až vtedy, keď stoja pred ťažkou životnou otázkou, v ktorej sa boja urobiť chybu, hoci pravý kresťan musí vždy poznať Božiu vôľu a žiť podľa nej. Len v takom prípade sa mu otvorí v rozhodujúcich chvíľach jeho života. Okrem toho Boh hovorí ku každému úprimnému veriacemu individuálne, pričom používa tie metódy, ktoré sú mu zrozumiteľné. Má na to mnoho spôsobov. Napríklad, k jednému človeku môže prehovoriť prostredníctvom Svätého Písma a v správnej chvíli mu ukázať taký verš, ktorý sa pre neho stane jasnou odpoveďou. Inému zjavuje svoju vôľu prostredníctvom zvláštneho vnútorného pocitu tým, že mu ho vloží do srdca, alebo tým, že mu vloží do srdca nepochopiteľnú úzkosť, zlý pocit, nevysvetliteľnú starosť, pochybnosti, nejakú obavu alebo skrytý strach, a tým ho chráni pred nesprávnym krokom. Ako tretí spôsob napomenutia Boh používa slová kazateľa alebo úplne cudzieho človeka, ktorý nič nevediac zrazu vysloví vetu, ktorá osvetlí trýznivý problém. Boh môže ku konkrétnemu človeku prehovoriť aj vo forme prorockého sna, v ktorom mu vysvetľuje, čo ho čaká, ak spojí svoj život s jedným alebo druhým človekom. A ešte Boh môže hovoriť aj prostredníctvom rôznych životných okolností.

Niekedy sa však stáva, že mladí ľudia si vymyslia vlastné spôsoby, ako sa „spojiť s Pánom“. A potom sa takpovediac „hádže los“ tak, že sa „náhodne“ otvorí Sväté Písmo, hľadá sa v ňom vhodný verš alebo sa modlí s prosbou: „Bože, ak to nie je Tvoja vôľa pre toto manželstvo, potom znič moje úmysly.“ Ale Boh sa nepúšťa do takýchto trikov a „neničí“ naše plány, najmä ak pochádzajú zo zlého srdca. Koniec koncov, niekedy sa stáva, že mladí ľudia už urobili výber. Rozhodli sa o všetkom sami, ale aby sa skryli za „Božiu vôľu“, hľadajú pre seba potvrdenie, údajne prijaté od Pána, pričom zabúdajú na nekompromisné slová Svätého písma: „*Voči vernému si verný, voči šľachetnému*

šľachetný, voči úprimnému úprimný, ale zvráteného prenechá jeho zvrátenosti“ (Ž 17:26-27). Mnohí ľudia sa nesnažia poznať Božiu vôľu zo strachu, že by pre nich nemusela byť prijateľná, pretože nezodpovedá ich vkusu, túžbam a preferenciám. Najčastejší je však prístup, keď absolútne veríte, že ak Boh nekladie manželstvu žiadne zjavné prekážky, potom vašu voľbu schvaľuje, čo však zďaleka nie je vždy pravda, pretože keď vie, že to urobíte po svojom, jednoducho ustúpi a nechá vám slobodu v konaní.

Mladí ľudia pri poradenstve často kladú otázku: „Čo mám robiť, ak na všetky moje modlitby a prosby Boh neodpovedá alebo možno odpovedá, ale Jeho odpoveď je pre mňa nezrozumiteľná? Čo robiť v takom prípade, ak sa chcem oženiť (vydať sa)? Čo by som mal vedieť, čo by som mal zvážiť a k čomu sa môžem uchýliť, aby som neurobil chybu?“ Áno, mnohí kresťania naozaj nepočujú alebo nerozumejú Božiemu hlasu, aj keď k nim hovorí. V takýchto prípadoch vám môžem len poradiť, aby ste sa modlili a prosili Pána, aby vám otvoril oči a ukázal vám potenciálneho manžela alebo manželku v takom svetle, ako ho On vidí. Zamilovanosť je totiž charakteristická slepotou, ktorá človeka zbavuje schopnosti vidieť svojho vyvoleného takého, aký v skutočnosti je.

Presne to sa stalo mladému mužovi, ktorý, hoci nedostal zjavenie zhora, prosil Pána, aby mu ukázal srdce jeho nevesty tak, ako ho On vidí. Prešlo niekoľko dní a on sa nechtiac stal svedkom mimoriadne nepríjemnej scény, keď sa toto dievča bez toho, aby ho zbadalo, pohádalo so svojimi rodičmi a žiadalo, aby jej kúpili drahý smartfón pre lepší kontakt s jej ženíchom, teda s ním. Pritom používala také nechutné a dokonca hanlivé výrazy, že neveril vlastným ušiam. Keď sa ju otec s matkou snažili priviesť k rozumu a spýtali sa jej, ako bude poslúchať svojho budúceho muža, keď nie je schopná poslúchať svojich vlastných rodičov, dcéra bez rozmýšľania vykrikla: „Uvidíme, kto koho bude poslúchať!“ To stačilo, aby si ženích uvedomil, koho si vybral za životného partnera. Šokovaný sa vrátil domov

a okamžite zavolať pastora zboru a požiadal ho, aby ich zasnúbenie považoval za neplatné. Takto Pán zachránil tohto mladého muža pred osudnou chybou, ktorú by neskôr sotva dokázal napraviť.

Podobná vec sa stala jednej mladej sestre, ktorú jej otec „zasnúbil“ s novoobráteným zamestnancom oddelenia, ktoré viedol. Bol presvedčený, že ho priviedol k Pánovi. Hoci sa mladý človek veľmi zapáčil skromnému, plachému dievčaťu, nedokázala sa však zbaviť pocitu neustálej úzkosti, ktorý ju sprevádzal ešte viac po tom, čo ju požiadal o ruku. Keďže nechápala, čo sa s ňou deje, zverila sa otcovi, ktorý s úsmevom povedal, že je to len dievčenská obava, ktorá prenasleduje nevesty pred svadbou, pretože ten chlapec je taký dôveryhodný, že myslieť na neho zle je hriech. Táto kresťanka sa teda začala postiť a intenzívne sa modliť, prosiac Pána, aby nejakým spôsobom odhalil príčinu jej stavu, keďže deň svadby bol už stanovený. Na tretí deň pôstu sa v noci zobudila na vlastný strašidelný krik, pretože vo sne videla ženícha, ako ju ťahá k okraju priepasti a chce ju strhnúť dolu. Padla na kolena v studenom pote a prosila Boha, aby jej vysvetlil význam toho, čo videla vo sne. V ten istý deň jej večer zatelefonoval otec, ktorý sa zdržal v práci, a hlasom chvejúcim sa od vzrušenia ju požiadal, aby okamžite prišla do parku neďaleko výskumného ústavu, kde pracoval. Keď dievča vystúpilo z auta, čakajúci otec, dajúc jej znak mlčania, ju potichu odvedol k altánku ukrytému v kríku. Tam sa jej snúbenec vášnivo bozkával so svojou vydatou kolegyňou z práce, hovoriac: „Poďme si opäť zaistiť hotelovú izbu, aby sme si mohli ešte raz užiť našu lásku. Keď sa ožením, takýchto príležitostí bude oveľa menej.“ Keď sa dievča s otcom vrátili do auta, otec ju so slzami v očiach požiadal o odpustenie za to, že ju nevedomky dal dokopy s mužom, ktorý by jej zo života urobil peklo na zemi. V ten istý večer dievča zrušilo svoju svadbu.

Ako vidíte, priatelia, ak je úmysel vstúpiť do manželstva dokonca za veriaceho človeka plný nebezpečenstva, o čo väčší problém môže byť pre tých, ktorí sa odvážia

zviazať svoj osud so svetákom, ako to často robia mladé sestry, ktoré stratili nádej na manželstvo s kresťanom. V poradenstve sa stretávame so ženami, ktoré opustili Boha a odišli do sveta len preto, že sa im po dlhých, márných očakávaníach v ňom podarilo nájsť svojho milého. Túžili po ľudskom šťastí, za ktoré boli ochotné zaplatiť akúkoľvek cenu, ale keď sa ich pýtame, či sú šťastné a či dostali to, čo chceli, počujeme len smutné vzdychy a trpkú ľútosť, čo je, samozrejme, pochopiteľné. Keď totiž opustíme Boha, ponárame svoju dušu do priepasti hriechu, biedy a mnohých problémov, ako ukazuje nasledujúci príklad.

Istá kresťanka, ktorá sa nemohla vydať do dvadsiatich ôsmich rokov, sa dlho modlila k Pánovi, aby jej poslal manžela. Jedného dňa za ňou po pobožnosti prišla staršia veriaca sestra a povedala jej, že vo sne videla, že sa vydáva za mladého muža, ktorý prišiel z inej krajiny, čo sa o mesiac neskôr naozaj splnilo. K jednej rodine v ich zbore pricestoval tridsaťročný príbuzný zo Švédska, ktorý bol synom veriacich rodičov, ale pred niekoľkými rokmi odišiel do sveta kvôli neveriacemu dievčaťu, s ktorým sa potom oženil, ale čoskoro sa rozviedol a teraz by si chcel nájsť kresťanskú manželku. Keď ho na túto sestru upozornili, dajúc mu dobré referencie na ňu, okamžite ju požiadal o ruku. Aj keď si dievča myslelo na základe sna, ktorý jej bol povedaný, že je to odpoveď od Boha, v srdci nebola šťastná. Nejaká nejasná predtucha zlých vecí jej nedala spať, ale v obave, že žiadosť o ruku môže byť jej poslednou šancou na vydaj, predsa len súhlasila. Na svadbe stála smutná ako na pohrebe, čo vyvolalo údiv mnohých jej nevydatých sestier, ktoré na ňu zjavne žiarlili, pretože ženích bol neobyčajne pekný muž. O mesiac neskôr novopečený manžel odviezol svoju mladú ženu do krajiny svojho bydliska ubezpečiac ju, že tam budú mať oveľa lepší život, ako v jej rodnej krajine. Je ťažké opísať slovami, čo s ním musela tá úbohá žena prežiť. Ponižovanie, urážky, bitie, sexuálne zvrátenosti, domáce násilie a početné cudzoložstvá ju sprevádzali celých pätnásť rokov spoločného života s týmto svetským mužom. Po rozvode sa

nakoniec vrátila k svojim rodičom so štyrmi deťmi bez prostriedkov na živobytie.

Tým, že Pán varuje svoje deti pred manželstvom s neveriacimi, chcel by ich ochrániť pred mnohými problémami, ktoré sa vyskytujú v rodinách, kde sú muž alebo žena neveriaci. Príkaz: „*Neťahajte cudzie jarmo s neveriacimi! Ved' čo má spravodlivosť spoločné s nepravosťou a aké spoločenstvo má svetlo s tmou?*“ (2Kor 6:14) – nie je nejaké zastarané náboženské pravidlo, ale Božie Slovo plné lásky a záujmu o nás. Preto sa, milí priatelia, nespoliehajte na seba a nemyslite si, že máte dosť múdrosti na to, aby ste vo svete, ktorý ponúka veľký výber ženíchov a neviest, našli vhodnú osobu, ktorá sa vám môže stať dobrým manželom či manželkou. Ani tí najchytrejší ľudia sa v tomto smere nevyhli omylom. Napríklad, nami už spomínaný grécky filozof Sokrates bol najmúdrejší z pohanov, takže by bolo logické, keby si pri svojom intelektu správne usporiadal svoj osobný život a vybral si dôstojnú manželku. Jeho manželka Xantipa však bola klasickým príkladom svojhlavej a zlej ženy, ktorá dlhé roky otravovala život svojho slávneho manžela.

Ale vráťme sa späť k duchovným zásadám, ktoré by sa mali dodržiavať, ak niekto chce vstúpiť do manželstva. Hoci Sväté Písmo umožňuje uzavrieť manželstvo s kýmkoľvek, ak je to v Pánovi, životná prax ukazuje, že **manželstvá medzi manželmi, ktorí patria k rôznym kresťanským denomináciám, sú zriedka štastné**. Je to preto, že manželia sa v takýchto prípadoch rozchádzajú v tom najdôležitejšom – v chápaní základov kresťanskej viery. Ich názory na mnohé otázky biblického učenia sa môžu natoľko líšiť, že jednoducho nenájdu spoločnú reč, teda ani duchovnú jednotu, ktorá je základom požehnaného manželstva. Takéto rodiny sú odsúdené na večné spory, hádky a nezhody dovedy, kým sa jeden z manželov v záujme rodinného pokoja nezriekne svojho presvedčenia a neprestúpi k cirkvi, ktorú navštevuje ten druhý. Aj v takom prípade však manželstvo príde o duchovnú harmóniu, ktorá je nevyhnutná pre

manželské šťastie. Na ilustráciu uvedeného by som rada povedala dva príklady zo služby poradenstva.

Jedna sestra, členka letničného zboru, sa zúčastnila na medzidenominačnej mládežníckej konferencii, na ktorú prišla skupina mladých chlapcov z veľkého charizmatického zboru. Chlapci sa správali veľmi dôstojne a prejavovali živý záujem o všetko, o čom sa v tých dňoch hovorilo. Jeden z nich sa dal s touto sestrou do reči, čo viedlo k tomu, že sa spriatelili a potom sa do seba zamilovali. Po skončení konferencie sa mladí ľudia rozišli, ale naďalej sa rozprávali cez Skype, čo sa nakoniec zakončilo svadbou. Keď plameň prvej lásky vyprchal, začali sa medzi nimi objavovať konflikty a rozpory, založené na rozdielnom chápaní duchovných otázok, ktoré sa ešte viac prehĺbili s narodením dieťaťa. Ak napríklad dieťa ochorelo, manžel naň okamžite položil ruky a zakázal satanovi, aby ho trápil, alebo ho nosil po dome a prikázal duchu choroby, aby odišiel. A keď sám ochorel, pobehoval z rohu do rohu a kričal, žiadajúc, aby diabol opustil jeho telo. Všetky manželkine prosby, aby si vzal lieky a ľahol si do postele, ho dráždili, pretože podľa jeho koncepcie to bol prejav slabej viery. Niekedy sa jej zdalo, že je v plnom zmysle slova posadnutý do takej miery, že sa s ním bála intímne spojiť. Nemohli sa spolu modliť, pretože ak manželka začala o niečo prosiť Pána, jej manžel ju prerušil a jednoducho požadoval splnenie toho a „pripomenul“ Bohu sľuby, ktoré im boli dané. Pre neho neexistovali slová Svätého Písma: „*Ak som teda otec, kde je **úcta** voči mne? Ak som pán, kde je **bázeň** predomnou? Hospodin zástupov sa pýta vás...*“ (Mal 1:6). Podľa neho mu Boh neustále niečo **dlhoval**, čím mu mal dokazovať svoju lásku. Nakoniec žena už nedokázala tolerovať takýto paternalistický (otcovský) postoj k Bohu, považovala to za rúhanie a začala odchádzať z miestnosti vždy, keď sa jej manžel chystal modliť. Pri absencii duchovného porozumenia medzi nimi samozrejme neexistovala duchovná jednota, čo viedlo k úplnému rozpadu rodiny.

Iná mladá žena z baptistickej cirkvi, ktorá sa vydala za pravoslávneho kresťana, napísala: „Môj manžel ma každý

týždeň berie do kostola na spoveď a prijímanie. Samozrejme, že kňazovi nehovorím všetko, čo mám v srdci, pretože on to odovzdáva môjmu manželovi. Kňaz mi vždy hovorí, aby som sa modlila k Panne Márii, a ja mu to sľubujem, ale stále sa modlím doma, ako nás to učili v baptistickom zbore. Veď ja verím v Ježiša Krista, ktorý za mňa zomrel na Golgote, nie Božej matke. Asi je to veľký hriech, že klamem kňaza, keď hovorím, že sa modlím k Márii. Ale to musím robiť, aby som zachovala pokoj v rodine. Okrem toho ma manžel núti bozkávať ikony a modliť sa k rôznym svätým o pomoc, ale mne sa chce kričať, že to nie je správne, pretože len Boh má moc nám pomôcť. Ak to však poviem, v dome bude ďalší škandál. Koniec koncov, môj manžel ma už obviňuje z nedostatku požehnania, poriadku a šťastia v našej rodine kvôli mojej „sektárskej“ viere. Bojím sa pomyslieť, čo sa stane, keď naše deti vyrastú. Nebudem ich môcť učiť to, čomu verí môj manžel, a keďže ich určite bude vodiť na spoveď, naivne povedia kňazovi, že ich v neprítomnosti muža učím niečo iné, čo povedie k ďalšiemu konfliktu, ktorý v určitom momente vyústi do nášho rozvodu. Ach, koľkokrát som oľutovala, že som neposlúchla svojich rodičov, ktorí boli proti nášmu manželstvu s pravoslávnyim mužom! Bolo by mi lepšie byť samej, ako žiť v neustálom strachu, utrpení a úzkosti!“

Tento posledný zúfalý výkrik nešťastnej ženy nás privádza k nasledovnému záveru, ktorý musíte mať na pamäti, priatelia. Pri hľadaní svojej druhej polovičky je dôležité **vy-počúť si názory rodičov** a blízkych ľudí, ktorí vám pomôžu objektívnejšie zhodnotiť vašu vyvolenú alebo vyvoleného. Ak váš otec a matka, blízki príbuzní a priatelia neschvaľujú váš výber, skúste zistiť dôvod tohto nesúhlasu. Aj keď vám to nepovedia priamo, ale len naznačia tým, že vám povedia, aby ste sa „vrátili z výšky na zem“, znova a znova si overujte, či je vaše rozhodnutie správne, pretože zvonku zvyčajne lepšie vidieť to, čo zostáva vami nepovšimnuté.

Pamätajte, že pre rodičov je ťažké rozlúčiť sa so svojimi deťmi, vydávajúc ich prakticky cudzím ľuďom. Pre

matky je obzvlášť ťažké, keď sa ich synovia oženia. Vzniká v nich ženská žiarlivosť na budúcu nevestu, ktorá si od syna vyžaduje jemnosť, citlivosť a opatrnosť v momente, keď sa prvýkrát predstaví s dievčaťom, ktoré sa mu páči a ktoré by si chcel vziať. Od toho, ako túto novinku oznámite svojim rodičom, do veľkej miery bude závisieť ich postoj k vašej budúcej manželke. Skúste im o nej jednoducho a dôverne povedať, napr. ako ste ju spoznali, čo sa vám na nej páči a čo ste zažili alebo pocítili, keď ste sa modlili k Pánovi. A až potom ich požiadajte o povolenie priviesť ju domov a predstaviť im ju. Približne rovnaký prístup by sa mal uplatniť aj v prípade dievčat. Verte, že čím múdrejšie to urobíte, tým menej problémov budete mať v budúcom vzťahu s rodičmi. Nezabúdajte, že ich schválenie vašej voľby je dôležitým, ba niekedy aj kľúčovým momentom pri riešení otázky ženby či vydaja, keďže životná prax ukazuje, že manželstvá uzavreté bez požehnania rodičov sa vyznačujú neusporiadanosťou a vysokým percentom rozvodov.

Hoci máte, priatelia, slobodu vybrať si veriaceho partnera, snažte sa pre svoje vlastné dobro urobiť všetko pre to, aby ste si získali srdcia svojich rodičov pre toho alebo pre tú, ktorých ste si vybrali. Nezabúdajte, že príde čas, keď vaše budúce deti vyrastú a začnú si tiež hľadať svoju polovičku. Predstavte si, aké bolestivé to bude pre vás, ak sa rozhodnú o všetkom sami bez toho, aby sa s vami poradili. Až potom vás postavia pred fakt, že sa budú brať, bez toho, aby ich zaujímal váš názor na ich výber. Len vtedy pochopíte, aké to bolo pre vášho otca a matku, keď zažili vašu neúctu voči nim. Ved' všetko, čo teraz zasievate, sa vám skôr či neskôr vráti. Preto pri tomto dôležitom kroku vo svojom živote nezabudnite na Božie prikázanie „*Cti svojho otca i matku*“ a na Ježišovu radu: „*Všetko, čo chcete, aby ľudia robili vám, robte aj vy im. V tom je celý Zákon i Proroci*“ (Mt 7:12).

Priatelia, pri príprave vstupu do manželstva vám tiež rádím, aby ste venovali pozornosť rodokmeňu svojej vyvolenej alebo vyvoleného. Všetci sme „plodmi“ svojho rodokmeňa. Bez ohľadu na to, ako veľmi by sme sa chceli

líšiť od svojich rodičov, pozitívne a negatívne črty charakteru, vonkajšie znaky a ich spôsob života v nás stále zanechávajú otláčok, ktorý sa s vekom prejavuje čoraz viac. Ak chcete vedieť, aký bude váš budúci manželský partner v dospelosti a starobe, pozrite sa na jeho otca a jej matku, pretože synovia a dcéry sa v priebehu rokov stávajú podobnými svojím rodičom, a to nielen povahou, ale aj vzhľadom. Nie nadarmo sa hovorí, že „jablko nepadá ďaleko od stromu“.

To však nie je všetko. Keďže je človek taký, aký je vtedy, keď je doma, pri návšteve vášho vyvoleného (vyvolenej) v domácom prostredí pozorujte, ako sa správa k svojim rodičom, súrodencom, starým rodičom, susedom a priateľom, pretože neskôr sa bude rovnako správať aj k vám. A je potrebné pozorovať ich aj vo chvíli, keď si myslia, že ich nie je vidieť (pretože v takýchto chvíľach sa odhaľuje presne to, čo sa nachádza pod vonkajším náterom), a až potom sa rozhodnite, či by ste s takýmto človekom chceli žiť celý váš spoločný život. Nezabúdajte, že pri konfliktoch vznikajúcich s priateľmi a známymi môžete s nimi jednoducho prerušiť kontakt, ale pre pravého kresťana či kresťanku niet úniku pred manželským partnerom. Bude potrebné sa buď zmieriť a podriaďiť sa, alebo s ním (s ňou) stráviť celý život v neustálom utrpení duše a neustálej sebaobrane.

Na základe praxe v službe duchovného poradenstva by som vám tiež radila: ak by to bolo možné, dôkladne sa informujte, či v rodokmeni vášho vyvoleného (vyvolenej) nie sú nejakí blízki príbuzní, ktorí sa zaoberali okultizmom (bielou a čiernou mágiou, čarodejníckym liečením ľudí a zvierat, čarovaním, zaklínaním, vykladaním kariet, astrológiou, chiromantiou a podobne), pretože to uvaľuje rodinnú kliatbu na predstaviteľov troch až štyroch generácií, a teda na vaše budúce deti, vnukov a pravnukov (pozri Ex 20:5; Dt 18:9-12). A hoci to samozrejme nie je jednoznačný dôvod na odmietnutie vstupu do manželstva, mali by ste to vziať do úvahy, aby ste správne pochopili a posúdili tie javy, ktoré sa síce nie vždy, ale predsa len môžu objaviť aj neskôr vo vašej

rodine a prejavíť sa u budúcich detí, ako je strach z tmy, nevysvetliteľné obavy, strašidelné vidiny, nočná inkontinencia, námesačnosť, sklon k sexuálnym hriechom a pod. To isté platí aj pre dedičné duševné choroby, ako je viacgeneračná schizofrénia, epilepsia, depresia, niektoré druhy psychóz a pod. Samozrejme, chápem, že v čase zamilovanosti pred manželstvom na to vy, priatelia, nechcete myslieť. S pribúdajúcimi rokmi vám to však začne pripomínať krutá realita a spôsobí vážne problémy, na ktoré v tejto chvíli ani nedokážete pomyslieť.

Ďalšou zásadou, ktorou sa treba riadiť pri výbere životného partnera, je **vhodnosť**, ktorú spomenul Stvoriteľ pri stvorení sveta: „*Nie je dobré človekovi byť samému. Urobím mu pomoc, ktorá mu bude rovnocenná*“ (Gn 2:18). Rovnocennosť, teda vhodnosť znamená, že sa k sebe hodia vekom, postavením, záujmami, sklonmi, životnými cieľmi a duchovnými túžbami. Napríklad, veľký vekový rozdiel môže v manželstve spôsobiť mnoho zbytočných a neriešiteľných problémov. Samozrejme, ak má dievča osemnásť rokov a mladý muž trebárs tridsaťosem, nie je to zvlášť do očí bijúce, najmä ak vyzerá mlado. Ale po desiatich rokoch bude tento rozdiel citeľnejší a po dvadsiatich alebo tridsiatich rokoch už bude zrejmý, pretože kým manželka dosiahne rozkvitnutý vek, manžel bude vyzeráť ako starec. Tento vekový rozdiel rodičov však najcitlivejšie pociťia ich deti, pretože otec a matka, ktorí sú predstaviteľmi dvoch rôznych generácií, si v otázkach výchovy len ťažko môžu úplne porozumieť. To isté možno povedať o ľudských sklonoch, životných cieľoch, duchovných túžbach a o mnohom inom. Manželstvo, v ktorom vzťah medzi manželom a manželkou pripomína Krylovovu bájku „Labuť, štika a rak“, by bolo nezávaďdeniahodné.

Predpokladám, že čítaním vyššie napísaného sa budete zmätene pýtať: „Prečo ste nepovedali nič o láske? Ľudia sa predsa berú z lásky; nemali by sme sa teda pri zakladaní rodiny riadiť v prvom rade týmto citom?“ Áno, samozrejme, ale o tom sme už veľa hovorili v predchádzajúcej kapitole,

keď sme to porovnávali so zamilovanosťou, ktorú omylom považujete za lásku. Samozrejme, nevesta a ženích majú mať k sebe vzájomnú náklonnosť a sympatie, pretože bez toho nemá zmysel uzatvárať manželstvo. Aby ste však neurobili chybu vo výbere, mali by ste osobu, ktorú ste si vybrali, spoznať, aby ste sa nesťažovali a nelamentovali: „Ona – nie je taká, akú by som ju chcel mať!“ a „On – nie je taký, ako sa mi zdal na začiatku!“

Aby si vstúpil do manželstva, musíš mať vnútornú istotu v tom, že tento človek je tvoj osud. To znamená, že všetky jeho plusy a mínusy, všetky jeho zlozvyky aj skvelé vlastnosti sú tvoje a pre teba. Zároveň platí, že čím menej emócií, ktoré vám, ako sa hovorí, „vyrazia dych“, tým lepšie. Apoštol Pavol napísal, že pravá „*láska nikdy neprestane*“ (1Kor 13:8). A aby sa u vás rýchlo nevytratila, musíte sa pevne rozhodnúť milovať stoj čo stoj. Milovať máte bez ohľadu na to, či ste mladí alebo starí, chudobní alebo bohatí, chorí alebo zdraví, či je váš vzťah krásny alebo je v ňom tieň, či ste stretli zaujímavejšieho človeka alebo nie. Ak toto rozhodnutie neurobíte, vaša láska a rodinný život bude veľmi krehký v závislosti od najrôznejších okolností.

Chcem vás tiež varovať, aby ste neočakávali, že vstupom do manželstva vyriešite všetky svoje sexuálne problémy naraz. Verte mi, intímny manželský život vás nemôže oslobodiť od ducha smilstva, pretože zlé myšlienky, cudzoložstvo, smilstvo a všetky ostatné nečistoty nepochádzajú z tela, ale **zo srdca** (pozri Mt 15:19). Telo totiž odráža to, čo je v nečistom srdci. Preto boj proti žiadostivosti tela musí začať nie ženbou alebo vydajom, ale očistením vášho srdca, a tu sa človek nezaobíde bez Pánovej pomoci. Vyneste svoje hriechy na svetlo a proste nebeského Otca, aby vás od nich oslobodil, snažiac sa dosiahnuť úplné víťazstvo.

A ešte jedna zásada, na ktorú by mladí ľudia nemali pri výbere životného partnera zabúdať. **Nikdy sa nehrajte s citmi druhého človeka** a v nijakom prípade **nemanipulujte s jeho náklonnosťou** k vám. Ak sa vy niekomu páčite a dáva vám znamenia pozornosti, ale vám sa nepáči,

neponižujte ho a nerobte si z neho posmech v očiach iných tým, že im budete hovoriť, aký je do vás „blázon“. Boh môže dovoliť, že sa aj vy ocitnete v podobnej situácii. Ak nedokážete opätovať pocity druhého človeka, prejavte mu kresťanskú lásku a jemne jemu alebo jej vysvetlite, alebo dajte najavo, že by si nemal robiť veľké nádeje. Ak budete nemilosrdní, prísni a krutí, duša, ktorej sa vysmievate, príde so svojím ponížením a rozhorčením k Pánovi, ktorý zasiahne a pomstí ju, ako je napísané vo Svätom Písme: „*Nepomstite sa, milovaní, ale ponechajte to hnevu (Božiemu) – lebo je napísané: Mne patrí pomsta, ja odplatím; hovorí Pán*“ (Rím 12:19).

V ďalšom sa dotkneme niečoho, čo je pre mnohých z vás práve teraz mimoriadne aktuálne. V súčasnosti k hľadaniu životného partnera výrazne prispela informatizácia a internet, ktoré poskytujú veľké možnosti zoznamovania sa na sociálnych sieťach a na webových stránkach určených špeciálne na tento účel. Od priateľskej komunikácie a flirtovania až po ponuku na sobáš teraz môžete ísť cestou internetových kanálov. V tejto súvislosti sa mladí kresťania pri poradenskej starostlivosti pýtajú, či môžu veriaci využiť tieto inovácie na nájdenie svojej polovičky. Ak mám byť úprimná, dlho som si myslela, že táto cesta k manželstvu je pre kresťanov nevhodná. To bolo dovtedy, kým som nebola svedkom toho, že veriaci, ktorí sa zoznámili online, mali potom šťastné manželstvo. Medzi takýmito pármami sa však vyskytli aj nešťastné manželstvá, ktoré sa skončili ťažkými rozvodmi. Požehnanie manželstva teda s najväčšou pravdepodobnosťou nezávisí od formy, ako sa budúci manželia stretnú, ale od toho, aký čistý a svätý bol ich vzťah pred svadbou, o čom budeme hovoriť neskôr. Medzitým by som sa chcela obrátiť najprv na mladých bratov a potom na drahé sestry, aby som vám dala niekoľko materinských rád, ktoré vám môžu pomôcť pri hľadaní druhej polovičky.

Myslím, že len ťažko môžete poprieť skutočnosť, mladí muži, že keď prejavíte záujem o dievča, hodnotíte predovšetkým jej vzhľad, čo nie je najlepšie kritérium. Veď krásni

Ľudia bývajú spravidla rozmaznaní pozornosťou a sú viac nemorálni, ako tí s priemerným vzhľadom. Nenechajte sa teda uniesť krásou tváre a štíhlosťou dievčenskej postavy pripomínajúc si slová múdreh Šalamúna: „*Pôvab je klamlivý a krása prchavá, ale žena, čo má bázeň pred Hospodinom, zasluhuje si chválu*“ (Prís 31:30). Pamätajte, že **bohabojnosť** je prvou a najdôležitejšou vlastnosťou dievčaťa, ktoré vám bude spoľahlivou priateľkou a úžasnou manželkou. Keď totiž človek kráča v bázni pred Bohom a je pred Ním osobne zodpovedný za svoje skutky a konanie, nemôže vedome ublížiť svojmu blížnemu. Strach z toho, že zarmútíme Pána a verné chodenie s Ním urobia z vašej manželky **múдру** ženu, lebo je napísané: „*Počiatok múdrosti je bázeň pred Hospodinom; rozumní sú všetci, čo takto žijú*“ (Ž 111:10). Keďže zbožnosť sa zvyčajne spája s cudnosťou, krásou duše, skromnosťou, tichosťou, pokorou a schopnosťou poslúchať, budete mať vo svojej životnej partnerke tie najlepšie vlastnosti kresťanskej ženy, o ktorej snívajú všetci veriaci muži.

Múdrosť robí ženu rozumnou a rozvážnou, čo je obzvlášť cenné v rodinnom živote. Byť múdry a rozvážny neznamená byť vysoko vzdelaný. **Rozvážnosť** je schopnosť rozmyšľať a analyzovať, čo je najdôležitejšie pre manželské šťastie a vytvorenie priateľskej rodiny. Nerozumná a nerozvážna manželka toho nie je schopná a stáva sa pre svojho manžela ťažkým bremenom. Nie nadarmo na to poukazuje Božie Slovo: „*Múdra žena si buduje dom, ale hlúpa ho vlastnými rukami rúca*“ (Prís 14:1), „*Múdrosťou sa buduje dom a rozumnosťou sa upevňuje*“ (Prís 24:3).

Ďalším spoľahlivým kritériom pre výber partnerky je **cnosť**, teda Bohom dané vnútorné rozpoloženie človeka, podnecujúce ho konať dobro. Ak sa toto slovo používa v množnom čísle, hovoríme o cnostiach, ktoré označujú dobré vlastnosti konkrétneho človeka. Božie Slovo vysoko cení cnosť a všimajúc si ju u ženy, hovorí: „*Ctnostná žena je vencom svojho muža*“ (Prís 12:4), „*Kto nájde ctnostnú ženu? Je omnoho cennejšia než perly*“ (Prís 31:10). Nie

náhodou, keď Boaz vyjadril ochotu vziať si moábsku Rút pod svoju ochranu, zdôraznil túto pozoruhodnú vlastnosť týmito slovami: „*Teraz sa už neboj, dcéra moja! Urobím pre teba všetko, čo si budeš priať. Veď všetok môj ľud v bráne mesta vie, že si **cnostná** žena*“ (Rút 3:11). V dnešnej zlej a krutej dobe si ľudia najviac želajú mať po svojom boku niekoho s dobrým srdcom. Preto sa, bratia, pri hľadaní partnerky snažte nájsť dievča, ktoré má túto krásnu kvalitu duše.

Pravda, treba priznať, že nájsť manželku so všetkými týmito cnosťami je takmer nemožné. Môže ju podarovať len Boh, ako to dobre pochopil múdry Šalamún, keď povedal: „*Dom i majetok je dedičstvom po otcoch, rozumná žena však pochádza od Hospodina*“ (Prís 19:14). Ak teda chcete dostať ako dar od Boha bohabojnú, múdru a cnostnú manželku, sami choďte v bázni pred Ním, pamätajúc na slová z knihy Kazateľa: „*Slovo na záver **všetkého, čo si počul: Boha sa boj a jeho prikázania zachovávaj, lebo toto je povinnosť každého človeka***“ (Koh 12:13). Majte na pamäti, priatelia, že svoje vedúce miesto manžela v rodine zaujmete len vtedy, keď si hlboko uvedomíte Božiu moc. Bez pochopenia Pavlových slov, že „*Kristus je hlavou každého muža*“, nebudete schopní byť hlavou svojej ženy. Hlava je predsa tá, ktorá vidí cieľ pred sebou a vie k nemu priviesť tých, čo ju nasledujú. Keď sa oženíte, preberáte zodpovednosť za svoju manželku a budúce deti, čo si vyžaduje odvahu, trpezlivosť, obeť a úplnú oddanosť.

A teraz by som sa chcela obrátiť na vás, dievčatá, a uzavrieť túto tému niekoľkými radami, ktoré vám pomôžu pristupovať k otázke manželstva vážnejšie, hlbšie a zmysluplne. Po prvé, ak chcete upútať pozornosť svojho potenciálneho manžela, nechovajte sa tak, aby ste priťahovali chlapcov, ktorých možno prirovnať k ľahkovážnym motýľom alebo bzučiacim čmeliakom, ktorí lietajú z kvetu na kvet s jediným cieľom – vychutnať si ich sladký nektár. Nezabúdajte, že spôsob, akým sa správate, určuje typ mužov, ktorí sa o vás zaujímajú. Vyhýbajte sa kontaktom s takými chlapcami, ktorých by ste nechceli za životných partnerov.

Po druhé, ak má o vás záujem seriózný mladý muž, ne-flirtujte ani nekoketujte s ním a nerobte zo seba rozmazanú „princeznú na hrášku“, pretože to ho od vás nielen odradí, ale aj znechutí. Tejto chyby sa dopustilo dobré kresťanské dievča, ktoré vo svojej neskúsenosti a dievčenskom nerozume urobilo to isté inteligentnému, rozmýšľajúcemu mladému mužovi, ktorý ju chcel požiadať o ruku. Chcel v nej mať priateľku na celý život, ktorá by s ním zdieľala životné skúšky. Keď však zboku pozoroval jej rozmary, rozhodol sa prerušiť všetky kontakty a po nejakom čase sa oženil s iným dievčaťom. Keď sa to kresťanka dozvedela, utápala sa v sebaľútosti a obviňovala všetkých a všetko, nevedomujúc si, že ona sama spôsobila taký nečakaný rozchod. Preto sa, drahé sestry, nesnažte hrať úlohu, ktorá vám nie je vlastná, ale buďte také prirodzené a jednoduché, aké ste v skutočnosti vo svojom srdci.

Žiaľ, musím povedať, že mnohé dievčatá nevidia manželský život ďalej ako za svadobný deň a medové týždne, myslia si, že keď budú mať manžela, v okamihu sa stanú šťastnou ženou. Ale v skutočnosti to všetko vyzerá úplne inak, pretože manželstvo nie je ani tak nežnosť a maznanie, ale prekonávanie mnohých životných ťažkostí a nezhôd spolu s manželom. Manželstvo vám, sestry, ukladá veľa povinností, od ktorých sa nebudete môcť oslobodiť, ani keby ste chceli. Budete sa musieť zaprieť a opustiť svoje dievčenské sny a predstavy a nasledovať svojho manžela, kamkoľvek pôjde. Bude to chvíľu trvať a budete sa musieť zmieriť s tým, že rodinný život je neúnavne sa opakujúca, ťažká, každodenná práca. Pri zabezpečovaní domáceho krbu budete musieť pracovať a pracovať a pracovať, pretože ak budete nečinne sedieť, veľmi skoro sa ocitnete „pri rozbitom koryte“. A to ani nehovorím o nosení, rodení a výchove detí, čo zahŕňa nielen radosť z materstva, ale aj mnohé bezsenné noci, choroby, utrpenia, starosti a nespočetné množstvo prežívaní, ktoré môžete vydržať, len keď viete, že toto je Božia vôľa pre vás. Budete sa tiež musieť naučiť nemenné pravidlo, ktoré hovorí o tom, že ako si váš manžel získal

(dobyť) pred svadbou, tak je aj vám potrebné získať si ho (dobyť) po svadbe. Aj keď si to teraz ťažko dokážete predstaviť, čoskoro sa presvedčíte o pravdivosti týchto slov. Bude trvať roky, kým si uvedomíte, že manželské šťastie nie je zázračný vzorec dvoch nájdenných polovičiek, ale každodenná tvrdá práca na vašom vzťahu s manželom.

Nakoľko manželstvo so sebou prináša mnoho problémov a nových starostí pre ženy, chcem sa vás pokúsiť ochrániť pred tými, ktorým sa môžete vyhnúť, ak nebudete spájať svoj osud s určitými kategóriami mužov.

1. Všetci vieme, že dievčatá rovnako ako chlapcov, priťahuje vonkajšia krása, najmä v dnešnej dobe, keď sa vo veľkom propaguje kult tela; ale neradila by som vám, aby ste sa utápali v príťažlivosti mužov a snažili sa nájsť krásneho manžela, pretože existuje dôvod, prečo ľudia hovoria, že „krásny manžel je manžel niekoho iného“. Oceňujte u chlapca ušľachtilosť, čestnosť, úprimnosť, nesebeckosť, zodpovednosť, vernosť a oddanosť, pretože nie jeho nápadný vzhľad, ale práve tieto vlastnosti jeho duše sú tie, ktoré vás ako ženu a manželku urobia skutočne šťastnou.

2. Buďte opatrné, ak zistíte, že muž, ktorého si chcete vziať, viedol v minulosti zhýralý život. Nemyslite si, že si môžete byť isté jeho sexuálnou čistotou, ak teraz pravidelne navštevuje bohoslužby a vykonáva nejakú službu v zbore. Žiaľ, v dnešnej dobe už členstvo v cirkvi nie je zárukou svätého a spravodlivého života. V poradenstve počúvame šokujúce príbehy o slobodných mužoch, ktorí vedú mládež, spievajú v bohoslužobných skupinách a dokonca kážu z kazateľne, pričom tajne navštevujú verejné domy a chodia do spoločných sún, aby si vychutnali pohľad na nahé ženské telá. Ak si vezmete niekoho, kto pred manželstvom smilnil s mnohými dievčatami, je pravdepodobné, že sa to skôr či neskôr zopakuje. Preto je lepšie držať sa od takýchto mužov ďalej.

3. Aj keď je človek, ktorého ste si vybrali, veriaci a chodí do zboru, neznamená to, že je znovuzrodený. Preto

sa pri jeho ďalšom spoznávaní snažte zistiť, aká hlboká a vážna je jeho viera, pretože v poradenskej službe sa často stretávame s veriacimi ženami, ktoré si až po svadbe uvedomia, že ich manželia, ktorí prišli zo sveta, „uverili“ a vstúpili do zboru len s tým cieľom, aby si našli veriacu manželku. Keď sa im to podarilo, odhodili svoje zbožné masky a pokračovali v predchádzajúcom svetskom živote. Musíme však byť obzvlášť ostražití voči mladým mužom, ktorí boli v minulosti závislí na alkohole alebo drogách a liečili sa v kresťanských rehabilitačných centrách, kde uverili, pretože práve oni sú veľmi naklonení hrať podobné divadlo so ženami s veriacimi dievčatami. Do tejto kategórie mužov patria aj bývalí väzni, ktorí počas evanjelizačných stretnutí vo väzení činili pokánie. Percento odpadnutia u týchto ľudí je veľmi vysoké. Preto sa neponáhľajte so sobášom s nimi, kým si nebudete úplne isté hĺbkou a úprimnosťou ich viery. Tým, samozrejme, nechcem povedať, že medzi nimi vôbec nie sú praví kresťania, ale práve tieto typy mužov patria do špeciálnej rizikovej skupiny. Ak sa ponáhľate vydať sa za takéhoto muža, budete veľa plakať a veľmi trpieť, preklínajúc deň, keď ste súhlasili, že si ho vezmete.

4. Ak vás váš milovaný doslova zaplavuje svojou láskou, vyžíva sa v nej a všemožne dáva najavo svoje city, potom nejde o nič iné, ako o predstavenie zinscenované sebeckým a egocentrizmom. Je nepravdepodobné, že takýto muž bude manželom, ktorý vás urobí šťastnou.

5. Ak si všimnete, že muž, s ktorým sa priatelíte, pred vami niečo skrýva zo svojho minulého života alebo za sebou zametá stopy, aby skryl nejaké tajné aféry, je lepšie s ním vzťah ukončiť. Manželstvo by malo byť založené na dôvere. Ak muž nedokáže byť pravdivý pred svadbou, nebude pravdivý ani po svadbe, keď sa vezmete. Neodsudzujte sa k neustálemu trápeniu a nedovoľte, aby ste sa nechali viesť do ešte väčšieho podvodu.

6. Ak vás opakovane upútalo, že pri stavbe modlitebne alebo pri niektorých iných zborových udalostiach sa váš vyvolený snaží vyhnúť tvrdej práci a všemožne sa vyhýba

fyzickej námahe, s najväčšou pravdepodobnosťou ste natrafili na lenivca, ktorý sa aj v rodinnom živote bude správať úplne rovnako. Presunie všetky povinnosti v domácnosti na vás. Takíto muži si nehládajú seriózne zamestnanie a nestarajú sa o finančné potreby svojej rodiny. Radšej sa venujú svojim obľúbeným koníčkom a svoj voľný čas venujú priateľom, počítaču a televízii.

7. Obavy vyvolávajú aj tí mladí ľudia, ktorí nedozreli ani do tridsiatky či do tridsiatich piatich rokov, zostali na nič neprispôsobení „mamičkini synovia“, ktorí potrebujú jej neustálu starostlivosť a opatrovníctvo. Takíto ľudia sú tak závislí na matkách, že bez nich nie sú schopní robiť žiadne vážne rozhodnutia. Ak sa vydáte za takéto „veľké dieťa“, budete mať veľa problémov nielen s ním, ale aj s neustále usmerňujúcou mamou.

8. Sú mladí muži, ktorí sa ľahko urážajú a urážajú aj iných, pričom nedokážu ovládať svoju podráždenosť v žiadnej situácii, keď sa veci vyhrotia. Ak má človek, s ktorým sa priatelíte, tendenciu vyskakovať na vás alebo na ostatných vo svojom okolí, nesnažte sa jeho správanie nijako ospravedlňovať. Ak sa zaňho vydáte, budete musieť každý deň prechádzať mínovým poľom a neustále sa obávať ďalšieho výbuchu. Nahnevaní muži urážajú svoje ženy nielen slovami, ale aj nepredvídateľnými činmi.

9. Buďte veľmi opatrné keď váš vyvolený vyjadruje svoj názor na ostatných, pretože existujú kategórie mužov, ktorí vidia na iných len zlé veci. Kritizujú, odsudzujú a očierňujú každého, hľadajúc na nich chyby a nedostatky. Pamätajte, že ak je takýto človek pred vami ešte opatrný vo svojich vyjadreniach, po vašej svadbe prejde nejaký čas a vy sa stanete hlavným objektom jeho útokov a štipľavých poznámok.

10. Niektorí veriaci bratia sú presvedčení, že manželstvo je založené na mužskej nadvláde. Radi citujú príslušné pasáže z Písma a hovoria super-duchovné veci, pričom za touto zbožnou fasádou skrývajú svoju pýchu, aroganciu, spupnosť, panovačnosť, bezcitnosť a dokonca krutosť, ktorá

sa v rodinnom živote prejavuje domácim násilím. Takže ak si muž, ktorého si chcete vziať, dovoľí ponížujúce komentáre o ženách a neustále vás uráža bez toho, aby si to vôbec všimol, potom s ním len ťažko dokážete žiť bez toho, aby ste neupadli do depresie.

Samozrejme, v reakcii na všetky tieto varovania mi môžete povedať, že ak sa tohto všetkého budete báť, potom sa nevydáte vôbec, pretože v kresťanských zboroch je príliš málo slobodných chlapcov. Myslím si však, že orientálny mudrc Omar Chajjám mal dobrý dôvod povedať: „Radšej hladovať, ako hocičo jesť, a radšej byť sám, ako s hocikým“. Mojou úlohou je varovať vás – a vašou úlohou je rozmýšľať a rozhodovať sa, aby ste vezmúc na seba tento kríž, niesli ho a neplakali oneskorenými slzami, keď bude príliš neskoro niečo napraviť, čo je dobre opísané v básni „Borovicové manželstvo“ od neznámeho autora:

Stromy sa od seba líšia,
je „on“ a je „ona“,
občas sa k sebe priblížia
a sú z nich priatelia.

Potom skoro na jar
sosna strasúc svoj sen,
náhle zaliala ju červen:
bo tak blízko stál on.

Smerom k nej sa naklonil,
natiahol ruku-vetvu
a o ruku ju požiadal,
„Odpovedz čím skôr!“, žiadal.

Ach, nie, zaváhala sprvu.
Po štyroch dňoch snenia
nakoniec prišla k záveru:
„Ako žiť len sama?“ riekla.

Potom sa žensky uklonila,
kmeň ku kmeňu sa pritiahol...
a v okolí slávnostne spieval
len pre nich vtáčí chór.

Žite v manželstve blažene,
zaprial im každý hlas.
Stretli sme sa nečakane
po piatich rokoch zas.

V diaľke som zazrel len obrysy,
no hneď som ho spoznal.
Majestátny bol, ako kedysi,
len úctyhodnejším sa stal.

Ona sa však nalomila
a zhrbila sa tak,
že to bolo hneď jasným,
ich manželstvo nie je šťastným.

Manžel bol o hlavu vyšší,
mužské práva znal,
a tak šišky na jej hlavu
veľakrát hádzal.

Zmizol sen o milujúcom,
len bolesť zostala.
A tak nevestám budúcim
túto radu dala:

V manželstve vidíme nežnosti,
no skryté sú nám ťažkosti.
Preto nikdy priskoro
slovo „áno“ nehovor.

Kapitola 11

Svätosť predmanželských vzťahov

V dnešnej dobe už nikoho neprekvapí, že nielen mladí ľudia, ale aj ľudia prakticky všetkých vekových kategórií môžu spolu žiť bez toho, aby sa obťažovali legálnou formalizáciou svojho vzťahu. Móda takejto „voľnej lásky“ a s ňou spojených „civilných manželstiev“ alebo spolužití (Nemci to nazývajú divoké manželstvá) sa v dejinách ľudstva vyskytla už mnohokrát a pravidelne sa opakuje. Napríklad, takéto sexuálne revolúcie s uvoľnenými mravmi a bezuzdnými sexuálnymi vášňami sa uskutočnili v 20. storočí v 20. rokoch, v 60. rokoch a v 90. rokoch. Posledná z nich sa začala na Západe, ale prišla aj do Ruska, keď sa v školách zaviedli hodiny sexuálnej výchovy, ktoré propagovali voľné sexuálne vzťahy pred manželstvom. Išlo o súčasť akéhosi mega programu, ktorého účelom bol mravný úpadok mládeže, zničenie rodiny a zníženie počtu obyvateľov našej planéty. Koniec koncov, po určitom období spolužitia sa zvyšuje pravdepodobnosť rozvodu a cudzoložstva. V takýchto slobodných sexuálnych vzťahoch, kde neexistuje žiadna zodpovednosť alebo záväzok voči tomu druhému, sa ľudia zvyčajne dlho vyhýbajú mať deti. Ženy podstupujú potraty alebo bežne užívajú antikoncepciu, čo má za následok, že niektoré z nich sa stávajú neplodnými. Takéto páry zvyčajne tvrdia, že nemôžu žiť jeden bez druhého, ale nechcú uzavrieť zákonné manželstvo.

Najsmutnejšie však je, že moderní kresťania sa dokážu správať presne tak, ako sa správa svet (vrátane vás mladých) a potom hrať zbožné divadlo kresťanského manželstva tak, že sa zosobášia podľa zvykov Božieho ľudu. Ale keď snehobiele šaty nevesty bez jedinej špinavej škvrny sú symbolom čistoty a znamenajú, že v jej živote nebolo nič také, čo by pošpinilo jej česť a svedomie. Na druhej strane, závoj nie je len ozdobou dievčaťa v deň svadby, ale aj znakom jej panenstva a čistoty. Nevesta tak nosením bieleho

svadobného rúcha potvrdzuje skutočnosť, ktorú predstavuje. Ak sa do neho oblečie poškvrnená nečistými dotykmi žiadostivých rúk alebo dokonca stratou panenstva, je to nielen pokrytectvom a rúhaním, ale aj urážkou Božej svätosti a Svätého Písma, ktoré hovorí: „*Buďte svätí, lebo Ja som svätý*“ (1Pt 1:16).

Biblia veľa hovorí o svätosti a spôsoboch, ako ju dosiahnuť. Svätosť je to, čo by nás, kresťanov, malo charakterizovať a odlišovať od sveta. Svätosť nespočíva v „bezhriešnosti“, ale v pevnom a dôslednom odpore voči hriechu. Ak sa však kresťan alebo kresťanka, ktorí poznajú Božiu nenávisť voči hriechu, vedome dopúšťajú nemravnosti, nie je to nič iné ako výsmech Božiemu Slovu, ktoré hovorí: „*Ja, Hospodin, som váš Boh! Posväťte sa a buďte svätí, lebo ja som svätý!*“; „*Ako je svätý ten, čo vás povolal, aj vy buďte svätí v celom svojom počínaní*“; „*Ved' Boh nás nepovolal k nečistote, ale k svätosti*“ (Lv 11:44; 1Pt 1:15; 1Tes 4:7). Svätosť je Boží dar, ktorý človek dostal pôsobením milosti, darovanej Bohom pre našu spásu. Na získanie tohto daru musí každý vynaložiť vlastné úsilie, ktoré spočívajú v boji proti zlým sklonom, čo je presne to, čo Božie deti nerobia, odvolávajú sa na svoju duchovnú slabosť a hriešnu prirodzenosť.

Ak sa chlapec a dievča pred sobášom tajne stretávajú, objímajú, bozkávajú, túlia, hladia a láskajú si navzájom telá, pričom sa tak vzrušia, že dôjde k pettingu, vyzliekaniu, stimulácii erotogénnych zón, manipulácii v oblasti genitálií, orálnemu sexu a dokonca aj k samotnému pohlavnému styku, potom o akej svätosti, bázni pred Bohom a úsilí možno hovoriť?! Takéto sexuálne praktiky pošlia-pávajú Sväté Písmo, ktoré hovorí: „*Manželstvo nech majú všetci v úcte a manželské lôžko nech je nepoškvrnené*“ (Heb 13:4). Za starých čias bola nevestou len tá dievčina, ktorá ešte nepoznala muža, zachovávajúc si čistotu a panenstvo až do svadobného dňa. V Rusku sa takéto devy nazývali **čestnými**, čo znamenalo predovšetkým sexuálnu čistotu. A keďže toto pravidlo sa dnes dodržiava už len

veľmi zriedkavo, nie je prekvapujúce, že mnohé nevesty si dávno pred svadbou nechávajú „strhnúť“ závoj, čím sa svadobný obrad stáva len peknou tradíciou s maškarným predstavením v kostýmoch. Takáto pokrytecká hra môže oklamať kňaza alebo pastora a členov spoločenstva, ale nie Pána alebo ľudí vo svete, ktorí niekedy vidia oveľa lepšie ako tí, ktorí si myslia, že sú Božími deťmi. Preto, poznajúc „dobrodružstvá“ mnohých kresťanov, neveriaci posmešne hovoria: „Ach, títo „zbožní“ sú takí smilníci ako my!“, čím potvrdzujú slová Písma: „*Pre vás sa medzi pohanmi rúhajú Božiemu menu*“ (Rim 2:24).

Preto by téma čistoty a svätosti predmanželských vzťahov mala byť jednou z najdôležitejších tém v kázňach našich kazateľov a vedúcich mládeže, ale v skutočnosti to tak nie je. Názory kresťanov na túto otázku sa líšia: od konzervatívno-prísnych „vôbec nič nie je dovolené“ po extrémne liberálne „všetko je možné okrem pohlavného styku“. Na stanovenie prípustných hraníc vo vzťahoch mladých ľudí pred uzavretím manželstva majú veľký vplyv aj cirkevné tradície, ktoré sa veľmi líšia v závislosti od denominácie, ku ktorej spoločenstvo patrí, a postupom času sa menia, stávajú sa čoraz nejasnejšími a tolerantnejšími. Vy, mladí, však strácate pri takejto nejednotnosti v prístupe k tejto otázke orientáciu, pretože to, čo sa v niektorých cirkvách pokojne toleruje, je v iných kategoricky zakázané. Nezabúdajte však, že pre nás všetkých, ktorí sa považujeme za Božie deti, existuje len jeden pravý orientačný bod, a tým je Božie Slovo, ktoré Ježišovými ústami hovorí: „*Vy ste soľ zeme. Ak soľ stratí chuť, čo jej dodá slanosť? Už nie je na nič súca, len ju vyhodíť von, aby ľudia po nej šliapali. Vy ste svetlo sveta. Mesto, ktoré leží na vrchu, sa nedá ukryť*“ (Mt 5:13-14). A ak je to tak, ak sú kresťania povolani byť svetlom a soľou sveta, potom sa to musí odrážať v ich životnom štýle a predovšetkým v ich čistých a svätých vzťahoch pred manželstvom. Nie žiadostivosť tela a žiadostivosť očí, ale Boh nás musí spojiť, aby zjavil svetu svoju svätosť a spravodlivosť. Takéto spojenie sa

uskutočňuje vo svetle pred všetkými ľuďmi, nie na osamelých miestach, nie v lese, nie v aute alebo kdekoľvek inde, ako to robia zloději, keď sa skrývajú pred zvedavými očami. Čistý a svätý vstup do manželstva je jedným z najhlasnejších svedectiev pre svet.

Je smutné, že v súčasnosti sú kresťania čoraz viac lojálni voči bludom svetských ľudí a postupne preberajú ich názory a hľadajú vysvetlenia a ospravedlnenia pre to, čo je zjavným hriechom. Aby ste pochopili, čo tým myslím, pozrime sa na niektoré z nich.

1. Názor sveta, že flirtovanie a rôzne sexuálne koketovania sú nevinné a neškodné aktivity mladých ľudí, sa čoraz viac stáva normálnym aj medzi kresťanmi. V skutočnosti je každé flirtovanie škodlivé pre svedomie a duchovný stav človeka, pretože vedie k žiadostivosti tela a rozniecovaniu vášní, ktoré často končia hriešnym vzťahom. V Starom zákone bola žena, ktorá koketuje, prirovnávaná k neviestke a bola charakterizovaná takto: „*Kvôli nim si sa kúpala, maľovala si si oči a kráslila si sa skvostmi. Sedela si na nádhernom lôžku, pred tebou bol prikrytý stôl*“ (Ez 23,40-41, SSV).

2. Stále viac kresťanov napodobňuje svet a presadzuje názor, že všetko, čo je pre človeka príjemné, je normálne, a teda dovolené. Podľa nich sú pôžitky na to, aby sme si ich užívali. Ale Písmo hovorí niečo iné: „*Kto kráča bezúhonne, kráča bezpečne, kým ten, čo chodí pomýlenými cestami, vyjde najavo*“ (Prís 10:9). Sexuálny styk pred manželstvom je hriech, ktorý spôsobuje pocity úzkosti a straty bezpečia. Takáto neistota a zraniteľnosť nemôže priniesť potešenie.

3. Medzi ľuďmi vo svete existuje nepísané „pravidlo“, ktoré teraz kresťania používajú čoraz častejšie, najmä vy, mládež. Spočíva v nasledujúcom: „Ak ma naozaj miluješ, dokáž to svojou ochotou k sexu“. Pravdivosť lásky sa nedokazuje pohlavným stykom, ale starostlivosťou, ohľaduplnosťou, trpezlivosťou a ochotou čakať, ako je napísané: „*Láska je trpezlivá, láska je dobrotivá, nezávidí, láska sa nevystatuje...*“ (1Kor 13:4). Pravá láska si nenárokuje a nie

je sebecká. Chce dobro ani nie tak pre seba, ako pre druhého, ako to vyjadruje Písmo: „*Láska sa nespráva neslušne, nehľadá svoj prospech, nerozčuľuje sa, nepočíta krivdy*“ (1Kor 13:5).

4. V dnešnej dobe existujú aj takí veriaci, ktorí sa podobne ako svetáci prikláňajú k názoru, že na predmanželskom sexuálnom vzťahu nie je nič zlé, ak sa dvaja ľudia milujú a chystajú sa uzavrieť manželstvo. Prehliada sa pritom skutočnosť, že Boh požehnáva ľúbostný vzťah medzi mužom a ženou, ktorí sa stávajú „jedným telom“, iba keď sú spojení v manželskom zväzku. Nie nadarmo je napísané: „*Neviete azda, že vaše telá sú Kristovými údmi? Mám teda vziať Kristove údy a urobiť z nich údy neviestky? Rozhodne nie! 16 Alebo či nevíete, že kto sa oddáva neviestke, je s ňou jedno telo? Ved' sa aj hovorí: Budú dvaja jedno telo*“ (1Kor 6:15-16). Teda jedine v manželstve je správny a Bohom požehnaný sex – a je prejavom manželskej lásky.

5. Medzi modernými „kresťanmi“ sú aj takí, ktorí sa podobne ako neveriaci snažia dokázať, že predmanželský sex je nevyhnutný na určenie sexuálnej kompatibility budúcich manželov a na získanie skúseností pre ich budúci pravidelný sexuálny život. Avšak životné skúsenosti dokazujú, že predmanželský sex zbavuje manželov vzájomnej dôvery a podporuje žiarlivosť a podozrievavosť, spôsobujúc v ich vzťahu veľké problémy. Teda nie nadarmo Božie slovo varuje, že „*Niektorá cesta sa človeku vidí ako správna, no napokon je to cesta k smrti*“ (pozri Prís 14:12).

V snahe ospravedlniť sa, veriace dievčatá aj chlapci hovoria: „Nie, nie! Nezhrešili sme! Samozrejme, dovolili sme si veľa vecí, ale nemali sme intímny styk a panenstvo je neporušené“. Ale pochopte, moji drahí, že v očiach Svätého Boha je už porušená čistota vášho panenstva! Spomeňte si, čo raz povedal Ježiš: „*Ja vám však hovorím: Každý, kto sa žiadostivo pozerá na ženu, už s ňou v srdci scudzoložil*“ (Mt 5:28). Ak stačí jediný žiadostivý pohľad, aby sa človek stal smilníkom a cudzoložníkom v Božích

očiach, čo už povedať o takých, ktorí k tomu priložia svoje ruky! Zachovávajúte sa v čistote a svätosti. Ak niekde v odľahlom kúte v tme vidíš chlapca a dievčinu, ako sa tesne k sebe túlia, v žiadnom prípade to neslúži ich cti. Prosím, priatelia, nebuďte hluchí k tomu, čo vám hovorím! Odložte svoju vonkajšiu zbožnosť! Uveďte do praxe čistotu a svätosť! Pamätajte, že nič nie je skryté, čo by nemalo byť odhalené. Aj keď sa vám podarí ukryť svoju hanbu pred ľuďmi, pred Bohom sa nedá nič skryť. Nedá vám svoje požehnanie.

O tom sa mohla presvedčiť aj devätnásťročná dievčina z letničnej cirkvi, ktorá na poradenskom stretnutí povedala: „Na jednej kresťanskej mládežníckej konferencii som stretla pekného dvadsaťdvaročného veriaceho, ktorý mal štíhlu svalnatú postavu. Zamilovala som sa do neho na prvý pohľad. Veľmi pekne sa mi venoval, hovoril mi nežné slová a zložil mi veľa komplimentov. Spočiatku sme sa stretávali tajne po každej večernej bohoslužbe, ale potom sme hľadali inú príležitosť a čoskoro sme si našli miesto na prenocovanie u jedných našich spoločných veriacich známych. Prvú noc sme spali oddelene, ale on zostal dlho hore v izbe, pridelenej mne. Dlhو sme sa objímali a bozkávali. Ráno za mnou prišiel opäť, a keďže sme boli v dome sami, zostali sme v posteli až do obeda. Prvýkrát v živote som dovolila chlapcovi, aby mi strčil ruku do nohavičiek. Poprosil ma o to, a hoci som sa hanbila, dovolila som mu to. Nahmatal mi klitoris a ja som sa zachvela. Keď ho začal prstom hladkať, chvela som sa a zastonala som od sexuálnej rozkoše a bolesti. Druhý deň sme spali v host'ovskej izbe na jednom gauči, pretože dcéra majiteľov sa vrátila od starej mamy a ja som musela uvoľniť jej izbu. Večer pred spaním, keď som ležala, mi ten chlapec povedal, že by chcel pobožkať moje intímne miesto. Dovolila som mu to, a keď to urobil, páčilo sa mi to. Potom ma môj milovaný požiadal, aby som tiež pobožkala jeho penis a vzala si ho do úst. Odmietla som, pretože mi to bolo protivné, ale podarilo sa mu presvedčiť ma. Potom povedal, že sa cítil veľmi dobre, pretože

mal takmer semennú erupciu. Na ďalší deň mi ponúkol, že mi oholí genitálie, že mu bude príjemnejšie, keď ma tam bude bozkávať, a ja som súhlasila. Oholil si aj penis. Počas celého týždňa, ktorý som tam strávila, sme mali orálny sex každý deň po návrate z večernej bohoslužby. Keď sa mládežnícka konferencia skončila a ja som sa vrátila domov, veľmi som ľutovala, čo som urobila, a robila som pokánie pred Bohom. Potom som sa upokojila, pretože som počas modlitby naďalej hovorila inými jazykmi, čo ma presvedčilo, že Duch Svätý odo mňa neodíšiel. Krátko nato ma môj priateľ požiadal o ruku a ja som okamžite povedala áno. Rozhodli sme sa, že so svadbou počkáme ešte rok, kým nedokončí štúdium na vysokej škole. Tak sme pokračovali v stretávaní sa cez Skype, pričom sme sa neustále sexuálne vzrušovali. Obzvlášť sa mu páčilo, keď som mu pomaly a podrobne opisovala, ako mu robím „výstrek“. Raz, keď sme sa takto rozprávali, ma požiadal, aby som mu ukázala prsia a rozkrok, pretože mu chýbalo moje krásne telo. Chcel vidieť zblízka moje genitálie, čo si vyžadovalo, aby som k nemu priblížila svoj notebook, a povedal mi, ako sa mám postaviť, aby mal dobrý pohľad až na klitoris, a potom mi ukázal svoj vztýčený penis. Aj keď ma za to svedomie súdilo, stále som sa upokojovala, že sa aj tak čoskoro vezmeme, a predstavovala som si, ako krásne budeme vyzerieť, keď budem stáť vedľa neho v bielych svadobných šatách. Po niekoľkých mesiacoch si zaobstaral samostatný byt a my sme mali ideálnu príležitosť na milenecké stretnutia. Je pravda, že sme sa viackrát rozprávali o tom, že musíme prestať so sexuálnymi hrami, pretože jedného dňa by sme to nezvládli a zhrešili by sme. Aby ma môj snúbenec upokojil, tvrdil, že sa nám zatiaľ nič hrozné nestalo, pretože nedošlo k žiadnemu pohlavnému styku a moja panenská blana zostala neporušená, a že sa pokúsi nabudúce ovládať, aby sme mohli povedať pred viacerými, že sme sa brali ako panna a paníc. Všetky tieto sľuby a dobré úmysly však zostali len slovami, pretože keď sme sa stretli a boli

sme spolu sami, neodolateľne ma to k nemu ťahalo a jeho ku mne. Začalo sa to láskavými slovami, objatiami, bozkami a vyzliekaním, ktoré sa končilo v posteli. Takto sme skúšali rôzne techniky, plnili sme si všetky naše sexuálne fantázie a to, čo sme videli na pornografických stránkach, ktoré sme tiež spoločne sledovali. Po nejakom čase si môj milovaný zaobstaral WhatsApp a ja, ktorá som bola doma v stave silného sexuálneho vzrušenia, som mu poslala fotografie s nahými časťami môjho tela, čo som neskôr veľmi ľutovala, pretože sa moja duša trápila uvedomujúc si, že hreším. Keďže som sa stala otrokom telesnej žiadostivosti, už som nemohla prestať. Prosila som Pána, aby ma vyslobodil z tohto otroctva, a dokonca som sa aj postila, ale nebo bolo zatvorené. Takto to pokračovalo, až kým sa jedného dňa na záver jedného z týchto stretnutí môj snúbenec nepriznal k tomu, že nedokázal vydržať neukojenú sexuálnu túžbu, niekoľkokrát po tom odišiel do verejného domu a vyspal sa s prostitútkami. Bol to pre mňa taký šok, že som dostala záchvat hnevu, na čo mi pokojne oznámil, že ma oslobodzuje od sľubu, ktorý som mu dala a dáva mi slobodu vydať sa za iného muža v nádeji, že s mojím pekným vzhľadom a nedotknutým panenstvom to nebude ťažké. Čo sa týka jeho samého, uvedomil si, že nie je pripravený na manželský život, a tak sa rozhodol vyraziť do sveta a robiť si, čo chcel – bez akýchkoľvek obmedzení. Tak sa všetky moje sny o krásnych svadobných šatách a šťastnom manželstve zrútili ako domček z karát a ja som zostala so svojím panenstvom nesmierne špinavá a poškrvnená, presvedčená o pravdivosti slov múdreho Šalamúna: „*Človeku je lahodný podvodom nadobudnutý chlieb, no napokon má ústa plné štrku*“ (Prís 20:17).

Musím povedať, že takáto sexuálna nečistota je čoraz bežnejšia medzi mladými ľuďmi všetkých kresťanských cirkví bez ohľadu na ich denomináciu. Napríklad, pred niekoľkými rokmi som sa stretla so zvláštnym prípadom, keď sa zistilo, že sedemnásťročné baptistické dievča je tehotné, hoci jej panenská blana bola ešte neporušená. Stalo

sa to preto, lebo v milostných hrách so svojím veriacim osemnásťročným priateľom zašla tak ďaleko, že sa nechala vyzliecť a vojsť s jeho vztýčeným penisom medzi mierne rozťahnuté stehná, aby mu tak umožnila dosiahnuť sexuálne uvoľnenie. Mladý pár si v tej chvíli neuvedomil, že malé množstvo vyliateho semena sa dostalo na pysky ohanbia dievčaťa a niekoľko spermií preniklo do pošvy cez malý otvor panenskej blany a odtiaľ do maternice, čo viedlo k oplodneniu vajíčka. Školáčka tak krátko pred záverečnými skúškami nečakane otehotnela. Keď povedala svojej matke, že jej z nejakého dôvodu prestala menštruácia, okamžite ju vzala ku gynekológovi, ktorý ich po vyšetrení šokoval správou, že dievča je v treťom mesiaci tehotenstva, hoci jej panenská blana bola neporušená. Tak sa na tomto mladom kresťanskom dievčati naplnili slová Svätého Písma: „*Nič nie je také skryté, aby nebolo odhalené, a nič také utajené, aby to nevyšlo najavo*“ (Mk 4:22). Šokovaná matka bola pripravená zabudnúť na Božie prikázanie „*Nezabíjaj*“ a vziať svoju dcéru na potrat, aby skryla hanbu, ale v poslednej chvíli sa rozhodla poradiť s duchovným poradcom a odpoveď znela: „To hovoríš ty, kresťanka?! Stratila si kvôli svojmu zármutku Božiu bázeň? Či nevieš, že počatý život je nedotknuteľný? Ak to Boh dovolil, potom sa dieťa musí narodiť. Je to tvoja vina, že si svoju dcéru nepoučila o záležitostiach týkajúcich sa predmanželských vzťahov s priateľom. Áno, samozrejme, je to pre teba veľmi ťažké a hanbíš sa za svoje dieťa, ale obaja budete musieť zaplatiť za chyby, ktoré ste urobili“. Prípad sa skončil tak, že sa rodičia oboch mladých ľudí nakoniec obrátili na pastora, ktorý na ich žiadosť o vykonanie sobáša povedal, že to urobí len pod podmienkou, ak v deň sobáša prezradia o smilstve, spáchanom mladomanželmi, všetkým zhromaždeným, a že pod závojom už nestoja dvaja, ale traja. Museli súhlasiť s touto situáciou, pretože nevideli iné východisko. Neskôr matka dievčiny povedala, že ona a jej dcéra na svadbe nemohli zdvihnúť zrak od hanby a hostia boli ešte dlho

v šoku, keď to počuli. Myslím si, priatelia, že nikto z vás by si takúto svadbu neželal.

Žiaľ, nejde o ojedinelý prípad. Veľmi často sa stáva, že ľudia sa výmenou za prchavé uspokojenie nejakej túžby vzdajú toho najcennejšieho, čo v živote majú. Presne to sa stalo Ezauovi. Vrátil sa z poľa hladný a unavený, zatiaľ čo jeho brat Jakob varil šošovicovú polievku. Keď ho Ezau požiadal o misu „tohoto červeného“, Jakob využil príležitosť a ponúkol mu, aby mu predal svoje prvorodenstvo, ktoré bolo v Starom zákone osobitným privilégiom najstaršieho syna. Význam prvorodeného práva spočíval v tom, že jeho majiteľ sa po smrti svojho otca stal hlavou rodiny alebo kmeňa a dostal dvojnásobný podiel z dedičstva. V čase, keď Ezau nemyslel na nič iné ako na jedlo, bol ochotný urobiť čokoľvek a pre potešenie z plného žalúdka stratil niečo, čo malo trvalú hodnotu.

Tak je to aj s vami, priatelia, keď vedome obchodujete so svojím svedomím a hádzate svoju cudnosť, čistotu a Božie požehnanie pod nohy diavla, aby ste uspokojili telesnú žiadostivosť! V takýchto chvíľach sa oheň sexuálnej túžby stáva takým neuhasiteľným, že sa zdá, že na svete nie je nič dôležitejšie ako naplnenie toho, čo sa považuje za vrchol blaženosti. Kvôli ochutnaniu zakázaného ovocia ste ochotní obetovať všetko a zapálení búrlivou vášňou nemyslíte na nič iné, ako na fyzickú intimitu, ktorá trvá len niekoľko minút, ale za následky ktorej musíte platiť do konca života.

Počas osobných poradenských rozhovorov s mnohými mladými ľuďmi, ktorí sa dopustili smilstva, často počujete: „Ved’ o čo ide, keď sme mali pohlavný styk pred svadbou? Aj tak sme sa chceli vziať! O niekoľko týždňov skôr alebo neskôr – na tom nezáleží!“ Takéto detsky naivné vysvetlenie však nemôže byť ospravedlnením hriechu, pretože Pán chápe takéto konanie takto: „*Keby som nebol prišiel a nebol im hovoril, nemali by hriech, ale teraz **nemajú výhovorku pre svoj hriech***“ (Jn 15:22). Či už je to rok, mesiac, týždeň alebo len jeden

deň pred svadbou, nikdy sa nesmie porušiť Bohom daný zákon „*nech je vaše manželstvo v úcte a vaše manželské lôžko nepoškvrnené*“.

Nezabúdajte, že sexuálny vzťah medzi chlapcom a devou ovplyvňujú rodinno-rodové zväzky oboch. Ved' každý z nich je príslušníkom svojej rodiny a určitého rodu. Prostredníctvom semena muž dáva pokračovanie svojmu rodu skrze ženu, ktorá je príslušníčkou iného rodu. Uzavretím zákonného manželstva s ňou vyhlasuje svoju zodpovednosť a úzke spojenie s jej rodinou. Ide o spojenie dvoch pôvodne cudzích rodinných systémov. Ak majú dvaja ľudia intímny vzťah mimo manželstva, nielenže okrádajú sami seba, ale porušujú aj zákon rodinných väzieb.

Keď som sa to pokúšala vysvetliť jednému chlapcovi, ktorý prepadol smilstvu, povedal s neskrývanou mrzutosťou: „Takže ak mám pohlavný styk so svojou priateľkou mesiac pred svadbou, pretože ju milujem – je to zlé, a ak s ňou idem na matriku, dám svoj podpis vedľa jej, dostanem sobášny list a až potom s ňou mám pohlavný styk – je to dobré?! Pochopte, že ak sa chceme vziať, je úplne jedno, kedy a kde dôjde k našej prvej fyzickej intimite!“

Aby som vám ukázala, že medzi týmito dvoma situáciami je vždy rozdiel, použijem jednoduchý príklad zo života. Ak si chcete kúpiť auto, nemôžete očakávať, že vám ho predajca dá úplne k dispozícii len na základe toho, že ho o mesiac zaplatíte, pretože pri kúpe musíte dodržať určité pravidlá. Najprv musíte za toto auto zaplatiť a dostať šek, potvrdzujúci, že ste sa stali jeho vlastníkom. Potom s týmto šekom musíte kontaktovať príslušnú inštitúciu a zaregistrovať auto na svoje meno. Až potom budete mať nárok na používanie vozidla. Niečo podobné sa má stať aj so ženíchom a jeho nevestou. Najprv musí s ňou ísť na matričný úrad a „zaplatiť“ tam svojím sľubom vernosti, potom získať osvedčenie o registrácii manželstva (ako potvrdenie o zaplatení za auto) a až potom, keď sa stane zákonným manželom, môže uplatniť svoje právo na intímne spolužitie. Registrácia na matričnom úrade nie je len formalitou, ale aj

vyhlásením zodpovednosti muža voči žene a budúcim deťom, ktoré budú počaté v manželstve.

Nikdy nezabúdajte, priatelia, že vedomé smilstvo veriaceho človeka je nehanebným plúvaním do tváre spravodlivého Boha a urážkou jeho svätosti. Odplata za tento hriech je pre kresťana oveľa ťažšia ako pre ľudí tohto sveta, lebo v tomto prípade sa naplnia slová Ježiša Krista: „*Ten sluha, ktorý poznal vôľu svojho pána, no nepripravil sa a neplnil jeho vôľu, bude veľmi bitý. Ten však, ktorý ju nepoznal a urobil by niečo, čo si zaslúži bitku, bude menej bitý. Od každého, kto mnoho dostal, bude sa mnoho žiadať. Od toho, komu veľa zverili, budú aj viac žiadať*“ (Lk 12:47-48). O tom sa mohla presvedčiť jedna veriaca dvadsaťročná dievčina, ktorá v rámci priateľstva s mladým mužom zo svojho spoločenstva dovolila všetko, čo od nej chcel dostať, čo skončilo smilstvom, ktoré tajili. Na poradenstvo prišla kvôli mnohým chorobám a trápeniam, ktoré ju prenasledovali takmer odo dňa ich svadby. Na otázku, či mali ona a jej manžel nejakú sexuálnu nečistotu pred svadbou, povedala nasledovné:

„Hneď po našich zásnubách sme boli so snúbencom pozvaní na pohovor k pastorovi, ktorý nám dával dlhé inštrukcie a vyzýval nás, aby sme si až do svadby zachovali čistotu a snažili sa nezostávať samotní. Samozrejme, nepriznali sme sa mu, že sme už zhrešili, pretože po smilstve sme obaja padli na kolená a kajúcne sme pred Pánom prosili, aby nám odpustil hriech a požehnal náš nastávajúci manželský život. Nevieť, či Boh vtedy mohol vypočúť našu modlitbu. Nám sa zdalo, že to stačí, pretože nás učili, že On vždy odpúšťa. Pred sobášom sa nás pastor ešte raz opýtal, či sme čistí, na čo sme obaja prikývli hlavou na potvrdenie, lebo sme sa báli priznať svoj hriech, pretože by sme mohli spôsobiť, že sa sobáš neuskutoční. Tak sme vstúpili do manželstva s klamstvom, ktorého následky nenechali na seba dlho čakať. Od začiatku manželského života sme s manželom nemali v intímnych vzťahoch harmóniu. Moje prvé tehotenstvo skončilo v ôsmom mesiaci a naše prvé dieťa

sa narodilo mŕtve. Dcéрке, ktorá sa narodila o rok, diagnostikovali vrodenú ťažkú srdcovú vadu a mňa samu trápila jedna choroba za druhou“.

Teda je možné svoje prestúpenie skryť, aby sa o ňom nikto nedozvedel. Je tiež možné využíjať neznalosť, neskúsenosť alebo prílišnú zhovievavosť slúžiacich, aby previnilci zostali nepotrestaní. Dá sa prezentovať situáciu tak, aby ťa pochopili a dokonca aj ľutovali. Ale prečo sa uchýľovať ku všetkým týmto trikom a úskokom, priatelia? Pred Bohom aj tak nič neskryješ. Nie je lepšie stáť pred Božím oltárom v čistote a bez výčitiek svedomia s pokojom v duši? Je to niečo neopísateľne krásne, keď nevesta na svadbe prvýkrát vezme za ruku toho muža, ktorý je jediným v jej živote, a ženích prvýkrát pocíti dotyk dievčenského tela.

Dnes je zriedkavé nájsť požehnané manželské páry, a to preto, že manželstvo sa už nestavia na dobrých základoch. Nevesty prichádzajú k oltáru v bielych nepoškvrnených šatách, ale koľko je na nej špinavých, žiadostivých odtlačkov! Pred Bohom nie je možné zakryť nečistotu našich myšlienok, tiel a duší bielym materiálom. V súčasnosti sú vyzdobené sobášne obrady čoraz častejšie čistým pokrytectvom! Služobníci bez obáv kladú ruky na nevestu a ženícha a vyprosujú Božie požehnanie, nevediac o tom, koľko špinavej sexuálnej nečistoty sa skrýva pod touto vonkajšou krásou. Koľkí z tých, ktorým žehnajú, sa skrývali v tme a odlahlých kútoch a robili to, čo robia divé zvieratá v lese, hnané svojimi zvieracími inštinktmí. Načo je vám, mladí ľudia, celé toto divadlo?! Ak sa chcete oženiť tak, ako to robí svet, robte to tak, ako to robí svet. Prečo sa pred manželstvom správate tak, ako sa správajú bezbožní ľudia, a potom predstúpíte pred Boží oltár s maskou zbožnosti a hráte sa na svätú nevinnosť?! Boha nemôžeš oklamať! Ak vo veciach týkajúcich sa sexu nerešpektujete rady, príkazy a zásady Svätého Písma a potom sa dostanete pod žehnajúce ruky kňazov alebo pastorov, aj tak neobdržíte Božie požehnanie, pretože je udeľované len tým, ktorí si zachovali čistotu a svätosť!

Ach, keby ste vedeli, koľko ľudí, ktorí prídu na duchovné poradenstvo, ronia „krokodílie slzy“ po tom, čo už zhrešili! Ale nie je lepšie plakať a prosieť Pána o milosť, aby vás zachoval v čistote ešte pred spáchaním hriechu? Takže, moji drahí, ak si chcete právom obliecť svadobné šaty a s čistým svedomím stáť pred Božím oltárom, chráňte sa sexuálnej špiny! Nevyhľadáвайте samotu, vyhýbajte sa tajným stretnutiam a neskrývajte sa pred náročnými očami svojich rodičov. Hovorím to ako psychológ a duchovný poradca, ktorý sa neustále zaoberá rodinnými problémami, ktoré sú zvyčajne spôsobené nečistými vzťahmi pred manželstvom. Kto chápe, **prečo** vymedzuje Biblia hranice vo vzťahoch medzi pohlaviami, nebude robiť žiadne veci hodné zavrhnutia. Dobrovoľným prijatím Krista človek prijíma aj Jeho normy vo všetkých oblastiach svojho pozemského života.

Áno, samozrejme, viem, že silná túžba po intimite v mladom veku je prirodzená a fyziologicky pochopiteľná. Niekedy sa môže zdať, že je nepremožiteľná, ale ak sa s ňou nezaobchádza správne, vedie k nespočetným problémom, ako to jasne ukazuje nasledujúci príklad: „Som plodom smilstva mojich rodičov“, povedala pomerne mladá žena. „Moja matka ako kresťanka zhrešila so ženatým svetákom a otehotnela s ním. On jej sľúbil, že opustí svoju rodinu a ožení sa s ňou, a tak v nádeji, že sa tak stane, odkladala potrat a keď už to chcela riešiť, lekári jej ho odmietli urobiť, pretože už bolo neskoro. Tak som sa narodila. Už od útleho veku ma trápil duch smilstva, takže nebolo prekvapením, že som od siedmich rokov masturbovala a v pätnástich som prišla o panenstvo. Môj prvý priateľ mal dvadsaťtri rokov. Nemilovala som ho a so sexom som súhlasila len preto, že som videla veľa pornografie a chcela som zažiť niečo podobné. Po živom orgazme s ním som pokračovala v hľadaní dobrodružstva a striedala som jedného priateľa za druhým, čo trvalo tri roky. Potom, keď som videla, ako strašne trpí moja matka z takéhoto môjho života, rozhodla som sa konať pokánie a prišla som do zboru, kde

som stretla veriaceho chlapca, do ktorého som sa prvýkrát zamilovala. Ukázalo sa, že môj nový priateľ je panic, takže som mala to potešenie poučiť ho o sexuálnom živote a odovzdať mu svoje nazbierané sexuálne skúsenosti. Potom sme sa pohádali a na oplátku on podviedol mňa a ja jeho. Potom sme sa však zmierili a začali sme spolu žiť ako manželia bez toho, aby sme sa zaregistrovali na matrike. O rok neskôr sa nám narodil syn a ja som ho požiadala, aby legalizoval náš vzťah, ale on sa s tým neponáhlal. Potom som sa urazila a opustila som ho. Moja neuspokojená túžba ma priviedla k tomu, že som žila s viacerými ženatými kolegami a snažila som sa prehlušiť hlas svedomia, ktorý sa ozýval v mojom srdci. Čoskoro som tento život znenávidela a vrátiac sa do zboru modlila som sa, aby mi Boh vrátil otca môjho dieťaťa. Boh tieto modlitby vypočul a priviedol ho späť, ale nespočetné problémy v našom rodinnom živote pokračovali. Nasledujúce dva roky sa všetky moje tehotenstvá končili potratmi alebo predčasnými pôrodmi nedonosených detí, ktoré zomreli v prvých dňoch života. Nakoniec sa Boh zmiloval a pomohol mi porodiť moju dlho očakávanú dcéru, po čom sme s priateľom uzatvorili manželstvo na matričnom úrade. Deti nám dávali nádej, že sa nám teraz bude dariť, ale naše očakávania sa nenaplnili. Ako vyrastali, začali prejavovať nezdravý záujem o svoje telo a o seba navzájom. Viackrát sme ich našli so spustenými nohavicami, ako sa pozerajú na svoje genitálie, hoci dcéra mala vtedy len tri a syn šesť rokov. Čím boli starší, tým viac si túto vzájomnú príťažlivosť všímali. Potom sme si všimli, že sa hrajú na „doktora“, vyzliekajú sa a skúmajú svoje genitálie. Pri sledovaní týchto šokujúcich scén sme si s manželom dobre uvedomovali, že deti sú obeťami našich sexuálnych hriechov a že sa to už ťažko dá napraviť, čo sa časom aj potvrdilo. Naš syn sa od trinástich rokov venoval pornografii a v štrnástich rokoch mal priateľku, s ktorou otvorene smilnil. Moja milovaná dcéra prišla o panenstvo v dvanástich rokoch a sama behala za chlapcami, čím zopakovala môj osud. Tak sme s manželom

žali svoju sexuálnu nečistotu spred manželstva v našich deťoch“.

Príbeh tejto ženy je potvrdením známej skutočnosti: ak ľudia začnú spoločný život smilstvom, nejako to ovplyvní ich rodinný život. Deti najviac trpia sexuálnymi hriechmi svojich rodičov, či už sú počaté zo smilstva alebo po zosobášení otca a matky. Múdry Šalamún si to nepochybne dobre uvedomoval, a preto v časoch Starého zákona napísal: „*Deti splodené z nezákonných stykov budú pri výsluchu svedčiť o nepravosti svojich rodičov*“ (Múd 4:6, SSV). Najsmutnejšie však je, že deti, ktoré zedia ducha smilstva, zvyčajne zájdu oveľa ďalej, ako ich rodičia, a stanú sa otrokmi tohto hriechu. Napríklad, ak matka raz alebo dvakrát prepadla smilstvu, stane sa to pre jej dcéru normou. Rovnako je to aj so synmi otcov-smilníkov, ktorí horia v ohni žiadostivosti tela, striedajú rôzne milenky, chodia do verejných domov, zvädzajú deti, súložia so zvieratami a robia iné sexuálne ohavnosti. Niet sa čomu čudovať. Veď žatva je vždy väčšia ako sejba.

V osobných poradenských rozhovoroch si človek vypočuje šokujúce príbehy takých mladých mužov a žien posadených smilstvom, ktorých rodičia, starí rodičia a ďalší blízki príbuzní tiež trpeli týmto hriechom. Keď hovoria o svojich ľúbostných aférach, je ťažké uveriť, že sú to kresťania, ktorí v nedeľu sedia na bohoslužbách a tvária sa zbožne. Medzi takýmito mladými ľuďmi sa dokonca vyskytujú prípady AIDS, nehovoriac o mnohých iných pohlavných chorobách. A keď počuješ o takýchto veciach, začneš chápať slová Svätého Písma: „*Deti cudzoložníkov budú nevydarené a plod nezákonného lôžka zanikne. Veď keby aj dlho žili, nič nebudú znamenať, ich staroba bude koniec bez cti, a ak skoro zomrú, nebudú mať nádej ani útechu v deň súdu, lebo koniec nespravodlivého pokolenia bude trpký*“ (Múd 3:16-19, SSV).

Preto, mladí ľudia, chcem vám povedať: „Nedávajte svoju česť a čistotu „Molochovi tela“. Pozerajte sa na život vážne a pamätajte, že ste budúci rodičia. Kvôli svojim

deťom si zachovajte bezúhonnosť, aby ste im mohli odovzdať vnútornú silu pre mravne čistý život. Snažte sa zdržiať všetkých druhov žiadostí a vášní. Potom budete môcť s čistým svedomím poučovať svoje deti. Vtedy vás nebude tlačiť ťažké vedomie nečistej minulosti a neuvidíte posmech v ich očiach, v ktorých by ste čítali: „Ale, ale! Môžeš nám rozprávať rozprávky, ale akým človekom si ty sám (sama) bol (bola)?!“

Biblia hovorí, že keď človek vstúpi do manželstva, musí obdarovať svojou čistotou toho, koho si zaľúbil. Ide predovšetkým o morálnu zodpovednosť voči zákonu a voči osobe každého z budúcich manželov. Ak sú naše telá **chrámom Ducha Svätého**, potom nezákonným sexuálnym stykom porušujeme nielen svoju svätosť, ale aj svätosť druhého človeka. Blahoslavení rodičia, ktorí začali svoj manželský život v čistote s Pánom, a blahoslavené deti, ktoré sa narodia z nich! Blahoslavené je dievča, ktoré môže na svadbe povedať svojmu mladému manželovi: „Ty si prvý, ktorý sa ma dotkol.“ A blahoslavený je mladý muž, ktorý môže odpovedať šepotom do nevestinho ucha: „Ty si prvá, ktorú som pobozkal“.

Keď stavíme nový dom, snažíme sa mu položiť pevné základy, aby nám jedného dňa nepopraskali steny. To isté by malo platiť aj v otázke manželstva. Musí byť postavené na pevných základoch, inak sa rodina môže rýchlo rozpadnúť. Kto si nezachoval čistotu pred manželstvom, pravdepodobne nezostane verný ani v manželstve. Mimochodom, chcem povedať, že z párov, ktoré intímne žili pred manželstvom a svoj vzťah legalizovali až neskôr, sa takmer 70-80 % rozvádza. Toto číslo je u nich oveľa vyššie ako u manželov, ktorí si pred manželstvom zachovali čistotu. Sexuológovia hovoria o „efekte spolunažívania“, ktorý spočíva v tom, že sila väzby u takýchto párov relatívne rýchlo slabne, dochádza k čoraz častejším konfliktom, narastá napätie vo vzťahoch, čo vedie k rozvodom, ktorých počet neustále narastá. Jedným z dôvodov je, že partneri si spoločným bývaním zvyknú vyjednávať a riešiť problémy nezdravým

spôsobom, ktorý je založený na vzájomnej kontrole a manipulácii jedného druhým.

To však nie je všetko. Ak človek začína manželský život smilstvom, jednoducho nemôže byť šťastný. Platí to najmä pre tých, ktorí už zažili dôverné a sladké spoločenstvo s Pánom, ako to zažil jeden úprimný mladý kresťan. Snažil sa zbaviť otravnej starostlivosti rodičov a ich márných pokusov oženiť ho s tým či oným veriacim dievčaťom a povedal si, že je dosť starý na to, aby sa sám rozhodoval o svojom budúcom rodinnom živote bez ich zasahovania. Aby demonštroval svoju samostatnosť, zoznámil sa na sociálnych sieťach s pravoslávnu kresťankou, ktorá si našla cestu k jeho srdcu. Keď sa zamiloval, zabudol na všetko a na všetkých, vrátane svojej túžby stať sa Božím služobníkom. Po nejakom čase korešpondencie cez internet a rozhovorov cez Skype sa rozhodli títo mladí ľudia stretnúť, a aby spojili príjemné s užitočným, prenajali si izbu v hoteli na pobreží mora. Ich prvé stretnutie prekonalo všetky očakávania. Keď sa v noci ocitli na jednej hotelovej izbe, obaja pocítili silnú túžbu po sexe, najmä preto, že romantická atmosféra ich spoločného odpočinku bola veľmi príťažlivá. Keďže sa rozhodli, že sa vezmú, tak nevideli prekážku k takému spojeniu. Hoci mladý muž bol protestant a mladá žena pravoslávna kresťanka, ani jeho, ani ju varovania Svätého Písma nezastavili. Vášnivá túžba po intímnom zblížení bola silnejšia ako strach zo spáchania hriechu, na ktorého následky v tej chvíli nechceli myslieť. Pohlavný styk, ku ktorému došlo, bol síce pre oboch prvý, rozhodne však nebol posledný. Celé dni, ktoré strávili v hoteli, si neprestali užívať sex, ktorý objavili po prvý raz. Keď sa stratí nevinnosť, je veľmi ťažké zdržať sa ďalšieho telesného spolužitia.

Je zaujímavé, že mnohí mladí ľudia pri vyznávaní svojich hriechov hovoria: „Obaja sme tak veľmi túžili po intímite, že sme jednoducho nemohli odolať sexu“. Musím vám však povedať, že sex – to ešte nie je to, o čom je skutočná intímna blízkosť. Slová „intímny“ a „intímnosť“ sú

odvodené od latinského koreňa „intimus“, čo znamená „najvnútornejší“. Intímna blízkosť je spojená s tým, že jedna osoba pochopí hlboké vnútorné stránky a kvality druhej osoby. Je to blízky vzťah založený na dôvere, kedy sa človek bez strachu delí s druhým o svoje sny, myšlienky a skúsenosti a je si istý, že ho ten druhý podporí a pochopí. Keď sa intimita prejavuje v čistote a svätosti, harmonicky sa spája s duchovnosťou a stáva sa úžasným zdrojom energie a vďačnosti Bohu za tento neoceniteľný dar, ktorý nám dal na zemi. Ak sa však stane súčasťou vedome vykonaného smilstva, hoci prináša sexuálne uspokojenie, je zatienené výčitkami svedomia, neustálym uvedomovaním si spáchaného hriechu utrápenou dušou, nedostatkom blízkosti s Bohom a myšlienkami na nevyhnutné následky svojho pádu.

Presne to sa stalo spomínanému mladému veriacemu mužovi. Zostal verný svojmu rozhodnutiu a oženil sa s nevestou, ktorú si vybral. V deň svadby v pravoslávnom chráme si nevesta neváhala obliecť biele svadobné šaty a stála so ženíchom pod žehnajúcimi rukami kňaza, ktorý nepovažoval za potrebné opýtať sa, či sa berú v čistote. O dva roky neskôr sa im narodila dcéra a o ďalší rok neskôr syn. Čas plynul a zdalo sa, že všetko ide dobre, nebyť prázdnoty v duši, ktorá hlavu rodiny trápila stále viac. Čoraz častejšie mu prichádzala na um myšlienka, že sa kedysi chcel stať kazateľom a zasvätiť svoj život Božiemu dielu. Spomenul si na chvíle svojej mladosti, keď v samote celou svojou bytosťou pociťoval prítomnosť Pána a Jeho lásku, ktorá bola oveľa cennejšia a väčšia ako láska ženy. Vo vzácnych chvíľach samoty sa pokúšal prebojovať v modlitbe k Bohu, prosiac Ho, aby mu navrátil stratenú blízkosť a radosť zo spasenia, ale nebo bolo pre neho zatvorené. V jednej takej chvíli v zúfalstve vzal do rúk Bibliu a listujúc v nej nechápavo čítal: „*Pozri, Hospodinova ruka nie je taká krátka, aby nemohla zachraňovať, a jeho ucho nie je také nedoslýchavé, žeby nepočulo. Sú to vaše viny, čo sa stali prekážkou medzi vami a vašim Bohom, a vaše hriechy zakryli jeho tvár pred*

vami, takže nepočuje“ (Iz 59:1-2). Uvedomil si, že tieto slová Písma sú teraz adresované jemu. Horúčkovo listoval ďalej, otváral jedno miesto za druhým a čoraz zmätenejšie čítal: „*Toto stváraš, a ja mám mlčať? Myslíš si, že som ako ty? Obviňujem ťa a vyčítam ti to. Pochopte to vy, čo zabúdate na Boha, aby som vás nemusel roztrhať – a nik by vás nezachránil*“ (Ž 50:1-22); „*Neviete vari, že nespravodliví nebudú dedičmi Božieho kráľovstva? Nemýľte sa! Ani smilníci, ani modloslužobníci, ani cudzoložníci, ani prostitúti mužov, ani ich súložníci,... – nebudú dedičmi Božieho kráľovstva*“ (1Kor 6:9-10). Keď si mladý otec prečítal tieto verše a pochopil, čo mu Pán hovorí, hodil sa na posteľ, tvár zaboril do vankúša a rozplakal sa ako malé dieťa.

Takže hoci sa smilstvo spočiatku môže zdať ako neškodné mačiatko, čoskoro začne požírať tvoju dušu ako nemilosrdný lev. Nikto totiž nemôže zhrešiť a zostať nepotrestaný. Každý hriech má následky, a to veľmi, veľmi trpké. Samozrejme, priatelia, môžete mi povedať, že veci príliš prehánam a ako príklad uvádzam len „hororové príbehy“, pretože vy osobne poznáte také páry, ktoré pred manželstvom upadli do smilstva a pred všetkými to tajili, ale napriek tomu sú šťastní a úplne istí, že Boh sa zľutoval nad slabosťou ich tela, odpustil im a už to nespomína, pretože im nielenže neodplatil za ich hriech, ale požehnal im v pozemskom a rodinnom živote.

Nuž, niekedy býva aj tak. Len nezabúdajte, že Božie mlčanie a netrestanie neznamená odpustenie a zabudnutie toho, čo sa stalo. Naopak. Môže to byť dôkaz o opaku, pretože je napísané: „*Lebo Hospodin karhá toho, koho miluje, ako otec syna, ktorého má rád*“ (Prís 3:12, pozri aj Heb 12:6-8). To znamená, že ak sa vám po spáchaní sexuálnej nemravnosti darí dobre, vynára sa otázka: ste ešte vôbec Božími deťmi? Vo Svätom Písme sa nachádza ďalší verš, ktorý nabáda k zamysleniu: „*Keďže sa rozsudok nad zlým skutkom nevykonáva rýchlo, v ľudských srdciach rastie odvaha konať zlo*“ (Koh 8:11). Aj keď ste sa vy sami vyhli následkom smilstva, nie je vylúčené, že

vaše deti neponesú následky. Pre tých, ktorí sú presvedčení, že manželstvo, ktoré sa u nich začalo smilstvom, bolo predsa Božou vôľou, chcem povedať, že tam, kde Boh skutočne prebýva, nemôže byť miesto pre hriech.

S touto témou súvisí aj niečo iné. Mnohí mladí ľudia sú zvyknutí na to, že ak už vyslovili svoju túžbu vstúpiť do manželstva a bolo to oznámené v zbere, majú právo správať sa slobodnejšie pri prejavovaní svojich citov. To však nie je celkom tak. Účelom tohto záväzku je zverejniť existujúci vzťah. Vzájomné práva snúbencov sa nadobúdajú až po uzavretí manželstva. Požiadavky na svätosť a udržiavanie sa v čistote pre nich nielenže zostávajú rovnaké, ale sa ešte zvyšujú vďaka veľkej pozornosti okolia. Preto je také cenné, keď cirkev vopred poučí mladých ľudí, že akýkoľvek kontakt tiel mladého páru pred svadbou je hriech.

V tejto súvislosti by sa nevesta a ženích mali správať jednoducho ako brat a sestra, nebyť dlho sami a pamätať na to, že zasnúbenie im ešte nedáva právo správať sa k sebe ako manžel a manželka. Nemyslím tým intímnu blízkosť, ktorá je absolútne vylúčená, ale jej iné prejavy, ako napríklad stretnutie osamote, cestovanie niekam v dvojici, dotýkanie sa, hladenie, dlhé držanie sa za ruky, horúce objatia, bozkávanie a maznanie, ktoré, žiaľ, mnohí kresťania ani nepovažujú za hriech. Verte mi, že to nie je svätuškársť, ale potreba krotiť svoje myšlienky, pocity a činy.

Samozrejme, môžete povedať, že sú to príliš veľké obmedzenia, ale uistujem vás, že Božie požehnanie čistoty pred manželstvom je oveľa vyššia hodnota. Aj keď je už o všetkom rozhodnuté a váš vzťah sa skončí manželstvom, biblické napomenutie „*utekajte pred smilstvom*“ (teda „nevytvárajte podmienky, v ktorých je ľahké zhrešiť“) je pre snúbencov stále aktuálne.

Aby sme si Božím Slovom potvrdili, aké dôležité je to dodržiavať, odporúčam pripomenúť si príbeh Jozefa a Márie, ktorí boli zasnúbení. Keď sa mladej Márii zjavil anjel so správou, že sa z nej narodí Spasiteľ sveta, ako panna sa opatrne pýtala: „*Ako sa to stane? Ved' ja nepoznám*

muža“ (Lk 1:34). Hoci Jozef a Mária už boli zasnúbení, zostali cudní a čistí.

Aby sme lepšie pochopili význam tohto prísneho prístupu, pozrime si Pavlov príhovor kresťanom v meste Tessalonika: *„Napokon vás teda, bratia, prosíme a napomíname v Pánovi Ježišovi, aby ste stále viac rástli v tom, čo ste prijali od nás: ako máte žiť a páčiť sa Bohu, čo už aj žijete. Ved' viete, aké príkazy sme vám dali v mene Pána Ježiša. Lebo toto je Božia vôľa: vaše posvätenie, aby ste sa zdržiavali smilstva a každý z vás aby vedel žiť so svojou vlastnou ženou sväto a s úctou, nie s náruživou žiadostivosťou ako pohanovia, ktorí nepoznajú Boha. V tejto veci nech nikto nevybočuje z medzi a nech nepodvádza svojho brata, pretože Pán sa za to všetko pomstí, ako sme vám to už prv povedali a dosvedčili. Ved' Boh nás nepovolal k nečistote, ale k posväteniu. Kto teda toto odmieta, neodmieta človeka, ale Boha, ktorý vám dáva svojho Svätého Ducha“* (1Tes 4:1-8).

Myslím si, že v týchto slovách možno nájsť vysvetlenie, ako by mali mladí kresťania vstupovať do manželstva. Nie v žiadostivosti a vášni ako neveriaci, ale v čistote a svätosti. Takto začatý rodinný život bude aj naďalej svätý. Cesta pravdy – to je naša cesta, a nie cesta tohto skazeného sveta. A to je cesta, po ktorej musíte kráčať, priatelia, ak sa chcete páčiť Pánovi. Božie prikázania nás učia, ako správne žiť, a vzťahujú sa najmä na vás, kresťanskú mládež, ktorá je povolaná byť vzorom cudnosti a vysokej morálky. Je to naozaj veľká radosť, keď mladí ľudia stoja pred oltárom a hovoria: „Pane, dnes chceme začať náš spoločný manželský život s Tebou!“ V takom prípade sa rodičia môžu len tešiť a ďakovať Bohu za veľkú milosť preukázanú ich deťom.

Tým, ktorí sú proti, by som chcela dať niekoľko rád. Choďte za manželmi, ktorí uzavreli manželstvo podľa vašich predstáv, a úprimne sa ich spýtajte, či sú v manželskom živote šťastní a či v ňom cítia Božie požehnanie?! Ak sú úprimní a čestní v tom, ako sa dali dokopy a ako sa ich spoločný život vyvíja teraz, ich odpoveď vám bude

stačiť do konca života. Boh je svätý a spravodlivý. On odmeňuje človeka podľa jeho skutkov, a preto nemôže dať požehnanie v manželstve tým, ktorí ho začali bez Neho. Boží trest a pomstu musí zakúsiť každý, kto začne svoj manželský život smilstvom. Skôr či neskôr príde pre neho deň zúčtovania.

Ach, keby ste vedeli, priatelia, koľko manželských párov všetkých vekových kategórií po vypočutí takejto prednášky prišlo na osobný rozhovor, telefonovalo alebo písalo listy do poradenstva a s bolesťou hovorilo: „Ach, keby sme o tom vedeli skôr! Keby nám niekto tak jasne a konkrétne povedal o nevyhnutnej potrebe čistoty pred manželstvom, celý náš manželský život by bol iný! Mali sme ho začať vo svätosti a cudnosti prosiac o Božie požehnanie, ale urobili sme inak a až teraz sme mohli pochopiť, prečo to v našej rodine vyzerá tak, ako to vyzerá“.

Blížiac sa k záveru tejto kapitoly, chcela by som tým, ktorí našli svoju „polovičku“ a pripravujú sa na manželstvo, dať niekoľko dobrých rád z poradenskej praxe a vlastného viac ako štyridsaťročného manželského života, ktoré im môžu pomôcť, aby sa nedopustili chýb hneď na začiatku manželského života.

1. Teraz je obdobie hospodárskej nestability, takže je celkom možné, že vás čaká chudoba, možno dokonca bieda. Nedovoľte však, aby vás to nútilo hľadať si životného partnera, ktorý je na tom lepšie, pretože šťastie nespočíva v bohatstve. Nie nadarmo sa v Rusku hovorilo: „S milým je raj aj v chatrči“. To, samozrejme, nevylučuje chvíle nedorozumenia a nezhôd, ktoré sa z času na čas objavia takmer u všetkých manželov. Silné odhodlanie milovať človeka, ktorého ste si raz a navždy vybrali, vám môže pomôcť udržať vaše city počas celého spoločného života.

2. Hoci sa prostredníctvom lásky „eros“ stávate jedným telom, nezabúdajte, že je postavená na uspokojovaní vlastných túžob na úkor toho druhého. Takáto láska nevydrží skúšku ťažkosťami a časom, takže neustále stavať na nej svoje manželské vzťahy je jednoducho nerozumné.

Zakladať rodinu na láske „filio“, ktorá predpokladá vzájomné porozumenie, priateľstvo, zvyk a blízke rodinné vzťahy, je tiež sotva opodstatnené, pretože na zväzok muža a ženy to nestačí. Jediným pevným základom manželského života je láska „agapé“ – Božia láska, ktorej sa treba neustále učiť.

3. Nezabúdajte, že muži a ženy sú Božie stvorenia, ktoré sa líšia svojou povahou a psychológiou, takže majú svoj vlastný prístup a svoj vlastný systém pri riešení takmer všetkých životných otázok a problémov, ktoré sa vyskytnú. V tejto súvislosti sa nesnažte „napraviť“ a zmeniť svojho manžela alebo manželku tým, že budete od druhého vyžadovať, aby sa vám prispôbil alebo prispôbila, ale radšej sa vo svojom srdci rozhodnite prijať manžela alebo manželku takého alebo takú, akí sú. Život a požehnanie manželstva do veľkej miery závisí od pripravenosti manželov na zhovievavosť, trpezlivosť a prijatie toho druhého so všetkými jeho zvláštnosťami, slabosťami a chybami. My ľudia – sme všetci nedokonalí, preto je dôležité pamätať na to od začiatku manželského života.

4. V prípade nepochopenia sa snažte vyhnúť obviňovaniu a nedávajte priechod svojim sťažnostiam. Spočiatku vyzerajú ako niečo malé a neškodné, ale keď sa nahromadia, vedú k odcudzeniu, horkosti a zatrpknutosti, ktoré môžu viesť až k nevraživosti, čo je najčastejšou príčinou rozpadu manželstva. Opakované roztržky uhasia oheň najhlbších a najúprimnejších citov. Buďte bdeli a robte všetko, čo je vo vašich silách, aby sa diablove nepodarilo zasiať do vašich srdiec sklamanie jedného v druhom, pretože práve touto zbraňou sa mu podarilo zničiť stovky a tisíce kresťanských rodín.

5. Keď sa ženíte alebo vydávate, máte o manželstve veľa čisto mladických predstáv, medzi ktorými býva zvyčajne na prvom mieste intímny život. S odstupom času však mnohé ilúzie s týmto spojené postupne miznú. Život so sebou prináša také problémy, na ktoré v mladosti jednoducho nemyslite. Potom nastanú prvé sklamania, ktoré môžu

nielen zničiť rodinný zväzok, ale aj prinútiť k nerozumným činom, ktoré neskôr trpkô oľutujete. Aby ste sa tomu vyhli a boli pripravení na nestálosti osudu a rôzne životné peripe- tie, skúste si pred vstupom do manželstva prečítať knihu „Zjednotení Bohom“, ktorá sa zaoberá problémami man- želského života kresťanov.

6. Manželstvo je zväzok dvoch ľudí, ktorí sú jedným telom, ale majú zásadne odlišné charakterové a iné vlast- nosti. Ak sa však každý z nich riadi tým, čo ich učí Božie Slovo, potom budú napriek všetkým rozdielom šťastní. Veď kto iný vie lepšie, **čo** je potrebné pre manželské šťastie, ako ten, kto stvoril manželský zväzok? Preto by vám mali byť najlepším návodom na šťastné a požehnané manželstvo rady Biblie, prostredníctvom ktorej k nám hovorí sám Boh. Ne- zabúdajte, že problémy v manželstve sú jedným z plodov nesprávneho duchovného života. Snažte sa teda rásť vo viere, hlboko sa ponorte do Svätého Písma a slúžte Bohu tým darom, ktorý vám On dal. Vtedy sa šťastný rodinný život stane nevyhnutnou súčasťou tohto všetkého.

7. Manželia musia mať na pamäti, že svoj spoločný život prežívajú pred očami mnohých ľudí, najmä vlastných detí. Ak sa manželia navzájom nerešpektujú, nemali by očá- kávať rešpekt od svojich detí. Vzťah rodičov zanecháva v srdci každého dieťaťa nezmazateľnú stopu a často pred- určuje jeho budúci manželský život. Ak bola matka pano- vačná a tvrdá žena, ktorá sa hádala s otcom a neustále si vyhradzovala právo na posledné slovo, dá sa povedať, že jej dcéra bude v budúcnosti rovnako vzdorovitá. Podobne, ak otec nemal v domácnosti autoritu, je nepravdepodobné, že by synovia boli skutočnými hlavami svojich rodín. Osudy detí často opakujú osudy ich rodičov, pretože nevedomky budujú svoje rodiny na základe vzťahov, ktoré kedysi exis- tovali v rodičovskom dome. Ak boli rodičia dieťaťa roz- vedení, rovnako ľahko sa dieťa rozvedie, keď sa stane dospelým. A ak otec a matka žili v láske a harmónii, ich dcéry a synovia si do svojho života vezmú tú najlepšiu pred- stavu o manželstve.

Končiac tento rozhovor, chcela by som sa v krátkosti dotknúť poslednej veci. Mnohí kresťania, keď počujú o takomto prístupe k predmanželským vzťahom, kladú pri poradenstve tú istú otázku: „A čo my, ktorí sme poškvrnili svoje telo skôr, ako sme spoznali Pána?“ – Božie Slovo hovorí: „*Preto ak je niekto v Kristovi, je novým stvorením. Staré veci pominuli, nastali nové*“ (2Kor 5:17). Ak ste teda predtým žili v hriechoch, očistite ich tým, že ich vynesiete na svetlo, a potom sa aj vo vašom živote naplní Božie zasľúbenie: „*Ale ak vyznávame svoje hriechy, on je verný a spravodlivý: Odpustí nám hriechy a očistí nás od všetkej neprávosti*“ (1Jn 1:9). A keď ste boli očistení a obmytí Kristovou krvou, už nikdy sa nevráťte k starým zvykom. Raz a navždy sa rozíďte so svojou minulosťou a začnite nový život so svätým Bohom.

Kapitola 12

Pre tých, ktorí nemajú životného partnera

Nie je žiadnym tajomstvom, že v dnešnom svete, kde je každý pohltý prácou, štúdiom a mnohými povinnosťami, čo vedie k poklesu komunikácie medzi ľuďmi, neustále rastie počet tých, ktorí ostávajú bez životného partnera. Zatiaľ čo muži (ak si to želajú), až na malé výnimky, si môžu nájsť svoju polovičku, problém osamelosti žien sa stáva akútnejším. Z psychologického hľadiska možno tento stav charakterizovať ako akútne prežívanie spôsobené uvedomením si vlastnej izolácie a odcudzenia sa od ostatných ľudí. Často je to spojené s neschopnosťou primerane spoznať a prijať nejakú konkrétnu osobu. Uvedomenie si osamelosti, sústredenie svojich vnútorných pocitov na ňu a neustále vnímanie seba samého ako osamelého a nikomu nepotrebného vedie k tomu, že tento skľučujúci pocit rastie a zosilňuje sa. Osamelosť sa obzvlášť ťažko prežíva vtedy, keď na ňu človek neustále myslí a bojí sa jej. Namiesto toho, aby sa otvoril iným ľuďom, sa stále viac uzatvára do seba. Tí, ktorí hľadajú poradenskú pomoc kvôli osamelosti, ktorá súvisí s beznádejou, opustenosťou, zbytočnosťou a sebaľútosťou, sa s bezradnosťou pýtajú: „Prečo to postihlo práve mňa?“

Medzi neveriacimi existuje taký pojem, ako „koruna celibátu“, ktorý vnímajú ako rozhodnutie osudu a snažia sa tento problém vyriešiť pomocou kurzov zvädzania, autotréninom, jogou, meditáciou a inými okultnými praktikami. Sklamaní, po strate množstva peňazí a času, prechádzajú k veštcom, liečiteľom, čarodejniciam, mágom, psychoenergosugestológom, ktorí túto „korunu celibátu“ vysvetľujú rodinným prekliatím, čarami, ktoré na nich niekto uvalil, alebo negatívnym vplyvom energetických vĺn, ktoré vraj skrývajú dievča alebo ženu pred pozornosťou iného pohlavia. Takíto „špecialisti“ používajú rôzne „očisty“, zaklínadlá, čarodejnícke „spájanie“, špeciálne modlitby a iné okultné metódy, aby zbavili dušu „koruny celibátu“, čím jej prinášajú ešte väčšie nežastie.

Žiaľ, problém slobodného života naberá na sile nielen vo svete, ale aj v cirkvách všetkých súčasných kresťanských denominácií. Neveriaci sa snažia uniknúť osamelosti spôsobenej slobodným životom tým, že sa utiekajú k silám temna. Veriaci, uvedomujúc si, že takéto metódy sú hriešne, sa často ocitnú sami tvárou v tvár svojmu ťažkému problému. Keď prídeš na bohoslužby, hneď si všimneš, že mladí ľudia sa skladajú najmä zo sestier, ktoré si veľmi chcú nájsť dobrého ženícha. Mnohé z nich hovoria, že nakoľko v cirkvi pre nich nie sú žiadni slobodní bratia, rozhodli sa hľadať si partnera na internetových online zoznámkach. Niektoré mladé kresťanky sú zúfalé z neúspešných pokusov nájsť si veriaceho partnera a svoj osud zväzujú so svetskými mužmi, pričom nemyslia na to, že je oveľa lepšie zostať slobodnými, ako sa vydať za niekoho, kto nie je pre nich Bohom vyvolený.

Prvým a najčastejším dôvodom osamelosti mnohých mladých sestier je teda nedostatok mužských zástupcov v kresťanských cirkvách, čo vedie k tomu, že sa jednoducho nemôžu vydať (pamätajúc na biblickú radu, aby svoj údel nespájali so svetskými mužmi). Jedna z nich vyjadrila danú situáciu takto: „Celý problém spočíva v tom, že v cirkvách pripadajú na jedného chlapca dve alebo tri dievčatá. Takže matematika je tu jednoduchá: buď zostať slobodná, alebo čakať, kým niektorý brat ovdovie, alebo si nájsť manžela vo svete. Žiaľ, tento problém málo znepokojuje tých, ktorých sa to netýka. Chápem, že je to Boh, ktorý zachraňuje – a nie manželstvo, ale keď sú desiatky sestier v polodepresívnom stave z nedostatku bratov, musí to byť dôvod na znepokojenie celej cirkvi. Problém nie je v tom, že naše sestry sú zlé. Jednoducho je ich oveľa viac.“

Nedostatok nápadníkov v cirkvách však nie je jediným dôvodom, prečo sú mladé kresťanky bez životného partnera. Psychoterapeuti a psychoanalytici uvádzajú pojem „program pre osamelosť“, čo znamená situáciu, keď si dievčina jednoducho nemôže zariadiť svoj súkromný život napriek svojej túžbe. V prvom rade sa to týka tých, ktoré dlhodobo žijú

s osamelou matkou. Často takáto matka vyvoláva vo svojej dcére pocit viny, kvôli ktorému sa dcéra bojí vydať, opustiť ju, a tak ju nechať samu. Matka tak nevedomky obmedzuje životný priestor svojho dieťaťa. Zdá sa, že jej praje všetko dobré, keď hovorí, že „XX bude zlým manželom a YY sa pre teba nehodí“; ale takéto varovania nechávajú jej dcéru bez životného partnera.

Napríklad, jedno z takýchto dievčat povedalo: „Mám dvadsaťdeväť rokov, ale stále som sa nenaučila robiť vlastné rozhodnutia a vôbec nie som prispôsobená pre život. Dôvodom pre to je moja mama, ktorá za mňa rozhodovala o všetkom už od školských rokov, pretože si bola istá, že vie, čo je pre mňa najlepšie. Prinútila ma ísť na univerzitu a vybrať si povolanie, ktoré sa mi vôbec nepáči. Keď sa pokúsim vyjadriť svoj vlastný názor, dostane také záchvaty hnevu, že keď vidím jej slzy, okamžite to vzdám a zmĺknem. Podobný záchvat hnevu som zažila, keď ma jeden mladý muž požiadal o ruku. Presviedčala ma, aby som ho odmietla. Uvádza množstvo argumentov, aby dokázala, že on nie je pre mňa ten, koho potrebujem, hoci mi bolo jasné, že ide o to, že po svadbe by som ju mala opustiť. Bojí sa byť sama, preto ma nechce pustiť. A ja zasa nemám odvahu odísť a nechať ju so zlomeným srdcom. Ale najviac ma deprimuje, že nie som schopná sama rozhodovať o svojom živote. Všetko závisí od toho, čo povie moja matka a ako zareaguje. Neustále ma trápi strach, že nebudem mať odvahu urobiť v správnej chvíli to, čo považujem za správne. Prečo nechce pochopiť, že je to môj život, a nie jej?! Kvôli tejto situácii prechovávam voči svojej matke horkosť. Myslím si, že jej láska a prehnaná náklonnosť je príliš sebecká. Zdá sa mi, že chce, aby som bola šťastná, a dokonca trpí, keď vidí chradnutie mojej duše, ale kedykoľvek hovorím o manželstve, v našom vzťahu vzniká napätie, vyťahujú sa výčitky a ronia sa slzy. Rozumiem svojej matke, ale v tej chvíli jej zároveň nerozumiem“.

Vnútorňý program na osamelosť môže fungovať aj v prípade mylnej predstavy o manželskom živote. V deťoch

ju vytvárajú ich vlastní rodičia svojím neláskavým prístupom k sebe navzájom. To sa stáva obzvlášť veľkým problémom pre dievčatá, v ktorých rodičovskom dome nebola láska, ale vytvorilo sa iba zdanie rodiny. Preto sa dcéry, ktoré už dospeli, obávajú opakovania takejto tragédie. Okrem toho k rozhodnutiu nevydávať sa došli dievčatá, ktorých otec zdvihol ruku na ich matku, podvádzal ju s inými ženami a bol tyranom a despotom voči deťom, čo ich privádzalo do zúfalstva a samovraždných myšlienok. Zážitky z rodičovského domu zanechávajú v psychike detí takú silnú stopu, že je pre nich ťažké uveriť, že rodinný život môže vyzeráť aj inak.

Ešte jedna verzia takejto „naprogramovanej osamelosti“ sa vyskytuje u mladých ľudí, ktorým rodičia **vyberajú** životného partnera. Keďže sú si istí, že ich syn alebo dcéra si nedokážu nájsť dôstojnú „polovičku“, buď im hľadajú nevesty a ženíchov vhodných podľa ich názoru, alebo všetkými prostriedkami zabránia plánovaným sobášom, ak sa im výber detí nepozdáva. V takom prípade sa snažia svojim potomkom ukázať všetky existujúce aj neexistujúce negatívne stránky ich vyvolených, s cieľom zasiať medzi nich nezhody, a tým ich rozdeliť. Keďže nápadníci, ktorí sa uchádzajú o ich ruku, nechcú stráviť zvyšok života tým, že sa budú stretávať s nenávidiacimi rodičmi svojich budúcich polovičiek, jednoducho utečú, a tie zostanú v „hrdej samote“, obviňujúc svojich rodičov zo svojho neúspechu. Najčastejšie je to údel mladých mužov tých žien, ktorí boli jediným dieťaťom v rodine. Napríklad jedno kresťanské dievča takmer plačúc rozprávalo: „Bolo pre mňa veľmi ťažké žiť s rodičmi. Bola som úplne unavená z ich neustálej kontroly. Vždy hovorili, že som taká neschopná, že nikdy nedokážem žiť sama. Mimoriadne ťažké to bolo vtedy, keď mi začali venovať pozornosť mladí muži, z ktorých v každom videli niekoho, kto ma chce zvieŕať a dosiahnuť to, o čo sa usilujú všetci muži. Preto robili všetko pre to, aby ich odo mňa odohnali, čo sa im vždy podarilo. Cítila som sa ako bábika, s ktorou si môžu robiť, čo chcú,

bez toho, aby mysleli na to, že aj ja mám dušu. Z tohto dôvodu som sa neustále chcela presťahovať do iného mesta, aby som žila ďalej od nich, čo som však nikdy neurobila. Teraz to ľutujem, pretože som sa kvôli tejto neustálej rodičovskej „starostlivosti“ nemohla vydať a po tridsiatke ma už nikto nechce“.

Počas duchovného poradenstva mnohé „staré dievky“ tvrdia, že hlavným dôvodom, prečo zostali slobodné, je ich nepríťažlivý vzhlľad, s čím sa dá len ťažko súhlasiť. Koniec koncov, krása a príťažlivosť sú relatívne pojmy. Dievča, ale vlastne aj každá žena, nie je príťažlivá svojím vzhlľadom, ale svojou povahou, správaním, optimizmom, úsmevom a prístupom k životu. Prax ukazuje, že dievčatá, ktoré sú menej pekné, a dokonca aj tie, ktoré majú obyčajný vzhlľad, sa vydávajú nie menej často ako krásne dievčatá, ak sú bohabojné, láskavé a spoločenské.

Čo sa však skutočne stáva častou príčinou osamelosti, sú prehnané nároky kladené na potenciálneho manžela, a to je vlastné krásnym dievčatám, ktorých nároky sú vždy veľmi vysoké. Nie nadarmo sa hovorí o „prieberčivých nevestách“, ktoré si dlho nevedia niekoho vybrať. Tieto dievčatá, ktoré poznajú svoju vlastnú hodnotu, chcú mať za životného partnera muža obdareného takmer všetkými pozitívnymi vlastnosťami, ktoré existujú. Chcú si vziať chlapcov, akých je medzi nami veľmi málo alebo vôbec neexistujú. Takéto „prieberčivé nevesty“ sú pri výbere ženícha náročné a kritické, pretože veria, že sú hodné toho najlepšieho. Preto sa pohoršujú, keď ich oslovia mladí muži, ktorí navonok i vo vnútri nespĺňajú ich ideály – za to, že si to vôbec dovolili.

Spomínam si na prípad, keď na poradenstvo prišla veľmi pekná tridsaťdvaročná žena s vysokoškolským vzdelaním a sťažovala sa na svoju osamelosť. Na otázku, či ju ešte nikto nepožiadaval o ruku kvôli jej vzhlľadu, odpovedala: „Samozrejme, že áno! Najmenej desať bratov z našej veľkej komunity ma požiadalo o ruku, pretože som bola považovaná za najkrajšiu z našich mladých sestier. Všetkých som

však odmietla, presvedčená, že si zaslúžim niečo lepšie. Niekedy bolo až poburujúce, že sa niektorí z nich dokonca odvážili požiadať ma o ruku, pretože v porovnaní so mnou boli ničím. Myslím, že som bola príliš kritická a videla som na chlapcoch len chyby. Maličkosti, ktorým ostatné dievčatá nevenovali pozornosť, sa mi zdali byť skutočnými blokmi, ktoré sa jednoducho nedali ignorovať. A tak roky ubiehali. Mnohé z našich nenápadných sestier sa vydávali jedna za druhou, zatiaľ čo ja som zostala ‚závideniahodnou nevestou‘, ku ktorej sa tých pár zostávajúcich slobodných bratov už neodvážilo priblížiť. Nakoniec prišla chvíľa, keď sa všetci chlapci, vhodní môjmu veku, oženili, a ja som sa zrazu ocitla medzi starými dievkami“.

Podobná smutná situácia nastáva aj vtedy, keď sa dievča nemôže rozhodnúť pre žiadneho z mnohých nápadníkov, ktorí sa uchádzajú o jej ruku mysliac si, že musí ešte chvíľu počkať a potom sa objaví ‚princ‘, ktorý sa stane jej manželom a ktorého bude nesmierne milovať. Niečo podobné sa stalo jednej veľmi peknej veriacej dievčine, ktorá mala krátkodobé pletky s mnohými mladými bratmi, medzi ktorými bol jeden, na ktorého city nereagovala, lebo očakávala niečo lepšie. Keď sa oženil s inou dievčinou, vidiac, akým je dobrým ženíchom, si zrazu uvedomila, že on bol ten, ktorého čakala. Bez toho, aby si to všimla, ho odstrčila a prišla tak o svoje šťastie. Prichádzajú mi na um slová už spomínaného Omara Chajjáma: „Myslím si, že je lepšie byť osamelý, ako dať teplo duše ‚hocikomu‘. Ak dáš neceniteľný dar len tak ‚hocikomu‘, po stretnutí s milovanou osobou – nedokážeš ju už milovať“.

Mimochodom, s podobnými situáciami sa stretávajú aj obzvlášť atraktívni veriaci chlapci, keď sa v ‚zástupe‘ mladých sestier, ktoré sa okolo nich krútia, snažia vybrať si tú krásnu a v každom ohľade ideálnu ženu, pričom sa nezamýšľajú nad tým, že takéto dievčatá hľadajú tiež najlepšieho manžela. To pripomína príbeh, v ktorom sa hovorí, že nejaký muž sa rozhodol oženiť s ideálnou ženou a aby ju našiel, vydal sa na potulky po svete. Po **štyridsiatich rokoch**

sa vrátil domov sám, bez manželky. Nieкто sa ho spýtal: „Tak čo, stretol si ideálnu ženu?“ – „Áno“, vzdychol si muž, „stretol som ju...“ – „Tak prečo si sa vrátil sám a nie s ňou?“ – „Pretože ona hľadala ideálneho muža.“

Ďalším dôvodom slobodného života, ktorý sa vyskytuje nielen u dievčat, ale aj u chlapcov, je očakávanie vznešených, vzrušujúcich a ohromujúcich emócií a pocitov, ktoré im rozbúšia srdce, vyrazia dych a rozochvejú im nohy. Zdá sa im, že láska môže byť skutočná len vtedy, keď pretečie až cez okraj a doslova zaplavuje. Aby to potvrdili, potrebujú krásne slová, džentlmenský postoj, rytierske činy, vrúcne vyznania lásky a osobitné prejavy pozornosti. Nemyslia na to, že Božie Slovo nehovorí o citoch k ich milovanému predtým, ako si s ním založia rodinu. Láska, o ktorej hovorí Písmo, je obetavá láska – agapé, ktorá sa pestuje v manželstve. Je to láska, ktorá prináša ovocie hlbokého citu a vnútorného uspokojenia.

Ťažkosti s vydajom a ženbou môžu nastať aj u tých mladých mužov a žien, ktorí sú vnútorne stiesnení a akoby zovretí vo zveráku. Aj keď majú veľa fantázie, plánov, nádejí, skúseností a zamilovanosti, vo vzťahoch s opačným pohlavím si radšej udržiavajú odstup, pretože sa boja prejaviť svoje emócie a city. Strach z nepochopenia, odmietnutia či dokonca zrady ich drží v akejsi „ulite“. Tak to bolo aj v prípade mladého muža, ktorý sa zamiloval do dievčaťa. Ona mu to opätovala, ale keď sa na obzore objavil perspektívnejší ženích, odmietla jeho žiadosť o ruku a vydala sa za iného. Po tejto zrade sa odmietnutý milenec uzavrel do seba, znenávidel celé ženské pokolenie a do konca života zostal sám, pričom kategoricky odmietal pokusy svojich rodičov vyhládať mu inú nevestu.

Ďalším najčastejším dôvodom slobodného života u chlapcov je sebeckosť, egocentrizmus a neochota prevziať zodpovednosť, čo vyplýva z ich strachu, že sa budú musieť prispôbiť manželke, že budú musieť obetovať seba, svoj pohodlný životný štýl a svoje zvyky. Pravda, oni sami to nechcú pripustiť a nazývajú takýto prístup

„zdravým rozumom, rozvážnosťou“ a dokonca „múdrosťou“. Mnohí z nich sa tak boja zásahov do svojho súkromia a tak si cenia svoj osobný priestor, že dokonca súhlasia s negatívnymi aspektmi osamelosti. Jedna mladá pravoslávna kresťanka sa o takýchto mladých ľuďoch úprimne vyjadrila: „Mám dvadsaťdeväť rokov a som stále slobodná! Mala by som rodiť, kým ešte môžem! Chcem deti, chcem manžela, chcem mať vlastnú rodinu! Ale stále je to pre mňa len sen, ktorý sa neposúva ani o krok dopredu. A dôvodom nie je to, že v našom zbore nie sú mladí muži. Samozrejme, že sú, ale nie sú vhodní pre rodinný život. Nechcú nič, žiadnu rodinu, žiadne deti! Chcú sa len dobre zabaviť, to je všetko. Je to slepá ulička! Pravoslávnych chlapcov je veľmi málo a sú infantilní: nechcú sa ani ženiť, ani nejdú do kláštora“.

Túžba vydať sa je úplne prirodzená, pretože je Bohom zabudovaná do osobnosti dievčaťa a je zakorenená v samotnej ženskej prirodzenosti. Nie je náhoda, že po páde prvých ľudí Boh povedal Eve: „...a tvoja túžba sa ponesie k tvojmu mužovi“ (Gn 3:16). Slovo „túžba“ pravdepodobne neznamená ani tak telesnú, ale skôr psychologickú túžbu, ktorá sa prejavuje u všetkých slobodných dievčat, a to rôznymi spôsobmi. Žena, stvorená z Adamovho rebra, je priťahovaná na svoje miesto, aby vytvorila jednotu s mužom. Problém je však v tom, že ak táto túžba vydať sa presahuje rozumné hranice, stáva sa veľkým nebezpečenstvom pre dušu dievčaťa s neopätovanou láskou, čo je jasne vidieť na nasledujúcom príklade:

„Mám už tridsať rokov“, povedala jedna dievčina zlomeným hlasom, „ale stále som slobodná! Prečo mi Boh nedá manžela? Ako kresťanka robím všetko, čo je potrebné: chodím na bohoslužby, modlím sa, postím sa a dokonca sa z času na čas aj spovedám, ale On ma stále nepočuje. Keďže som nemala pocit, že som predurčená pre slobodný život, usúdila som; že som asi príliš skromná – a tak som v otázke hľadania manžela zobrala vec do vlastných rúk. Pri vytrvalom sledovaní vytýčeného cieľa som začala

intenzívne prosiť Pána, aby mi do života poslal muža, ktorého On chce. Neopisovala som Mu, akého manžela chcem, ale jednoducho som ho požiadala, aby mi dal toho, ktorého On považuje za správneho. O niekoľko mesiacov neskôr som na internete stretla veriaceho mladého muža a zdalo sa mi, že ma Boh poveril, aby som sa za neho modlila. Nemala som s ním žiadny blízky kontakt a nevedela som o ňom takmer nič. Ale keď som sa o ňom niečo dozvedela, zistila som, že som sa už za to modlila. Podporovala som toho chlapca na modlitbe v mnohých otázkach a nakoniec som sa k nemu veľmi pripútala, ale on mi neprejavil žiadne sympatie. Celá naša komunikácia s ním sa obmedzila na úroveň priateľstva na Facebooku. Celý rok som sa modlila, aby Boh spôsobil, že jeho srdce si ma obľúbi, ale nestalo sa tak a pred dvoma týždňami bolo po všetkom. Tento brat so mnou prestal komunikovať, zmizol mi z dohľadu a odišiel z môjho života. Stále som z tejto situácie rozrušená a nedokážem ho pochopiť ani mu odpustiť. Nechápem, čo som urobila zle a čím som sa previnila?! Prečo sa stalo, že ušiel? Viete, narodila som sa predčasne a lekári tvrdili, že neprežijem. Neskôr bolo veľa situácii, keď pri mne stála smrť, ale Boh ma pred ňou vždy nejako ochránil. Teraz rozmýšľam, prečo to urobil, keď vedel, že budem mať taký ťažký, osamelý život? Ved' keby som vtedy zomrela, bola by som s Ním v nebi a netrpela by som na zemi kvôli mojej osamelosti. Alebo zle chápem, čo sa deje? Možno to, čo sa stalo, bola pre mňa len skúška...?“

Na mnohé otázky tohto rozrušeného dievčaťa mi zostávala len jedna odpoveď: „Pravá láska je pokorná láska. Takáto láska je schopná vzdať sa toho, čo chceš neodbytné získať. Pochop, že druhý človek ti nepatrí. Tvoja láska patrí len tebe. A bez ohľadu na to, aké ťažké to môže byť, nezhadzuj to, z čoho sa tvoja láska zrodila, aj keď nie je opätovaná, pretože ti dáva silu vydržať všetko, čo je v tebe s týmto citom spojené. Nemala by si si myslieť, že Boh **musí** chrániť tvoju lásku pred utrpením a inými ťažkosťami, pretože On nie je nikomu nič dlžný. Mnoho ľudí si myslí, že ak niekoho miluješ, musí ti jednoducho patriť. To však nie je

pravda. Milujeme pre lásku samotnú. Toto je naša odmena. Človek, ktorého miluješ, nie je tvoj a nepatrí ti. Je slobodný. On je ako ty, – je Božím stvorením, rovnako ako všetko ostatné pod nebom. Ak nesympatizuje s tebou chlapec, ktorého miluješ, a nechce sa s tebou zblížiť, vtedy (nech je to akokoľvek ťažké) ukry túto bolesť v sebe a nestrácaj hlavu natoľko, aby si začala reptáť na Boha alebo sa dopúšťať zlých skutkov. Pamätaj si, že násilné pripútanie chlapca k tebe nepovedie k ničomu dobrému. Aj keby si ťa takýto vymodlikaný chlapec vzal za ženu, nebudete mať šťastné manželstvo, pretože jeho duša bude vždy na tvoj nátlak reagovať odporom“.

To isté by som chcela povedať aj vám, milé dievčatá. Nestrácajte svoju dôstojnosť a nenechajte sa ponížiť, aby ste sa tak či onak ponúkali chlapcom. Nezabúdajte na tri jednoduché pravidlá sebaúcty: ak nie si milovaná – nežiadaj o lásku, ak ti neveria – neospravedlňuj sa, ak si ťa nevážia – nedokazuj (to). Ak sa dievča ponúkne mladému mužovi v snahe vydať sa za neho, nerobí jej to žiadnu česť. Tá, ktorá sa vnucuje, to zvyčajne robí verejne: „robí oči“, flirtuje a nadbieha, čo vyzerá veľmi nevhodne. Mýli sa to dievča, ktoré sa snaží za každú cenu získať nejakého manžela bez toho, aby myslelo na to, že manželstvo by malo byť výsledkom lásky k určitej osobe. A chlapcovi, ktorému sa dostane také „šťastie“, možno len ťažko závidieť.

Samozrejme, nie každá má možnosť vydať sa. Slobodný život však nie je dôvodom na zúfalstvo, ale na modlitbu a dôveru Bohu. Bohabojné dievča, ktoré má dôverný vzťah s Pánom, by malo dôverovať svojmu Nebeskému Otcovi a trpezlivo čakať na Jeho rozhodnutie pre svoj život. Je všeobecne známe, že iniciátormi predkladania návrhu sú muži, čo bolo v minulosti normálne. V poslednom čase však môžeme vidieť, že s príchodom internetu sa dievčatá snažia prevziať iniciatívu, čo vyzerá ako vnucovanie a pôsobí odpudzujúco. Samozrejme, to neznamená, že Boh nemôže veriacemu dievčaťu ukázať jeho budúceho životného partnera, pretože o takýchto prípadoch som už viackrát počula

v súkromnej pastorácii. Avšak aj v takomto prípade dievča mlčí a trpezlivo čaká, kým Pán podnieti k ďalšiemu konaniu srdce brata, ktorého jej On ukázal.

Presne to sa stalo tridsaťsedemročnému dievčaťu, ktoré z ľudského hľadiska nemalo veľkú šancu sa vydať. Nachádzajúc sa v mimoriadne ťažkých podmienkach sa začala spolu so svojou duchovnou poradkyňou intenzívne modliť a prosiť Boha, aby urobil nemožné možným. Onedlho na jednej bohoslužbe, keďže prišla s meškaním, snažiac sa nevyrušovať, sadla si na predposlednú stoličku posledného radu. Potom vstúpil osamelý päťdesiatnik z toho istého zboru a sadol si vedľa nej na poslednú stoličku. Keď sa chcela nenápadne posunúť, počula v srdci tichý hlas: „Toto je tvoj budúci manžel“. Pre dievča to bolo poriadne prekvapenie, pretože do tej chvíle na seba ani on, ani ona nepomysleli. Preto sa rozhodla počkať a zistiť, či je to naozaj Boží hlas. A Pán našiel len Jemu známy spôsob, ako prehovoriť k srdcu tohto muža, ktorý tiež stratil všetku nádej na založenie rodiny. Teraz sú manželmi už šesťnásť rokov a sú veľmi šťastní.

A ešte jeden príklad. Misionárka Tatjana Stojčevová, ktorá kedysi žila v Rusku, si zachovala panenstvo a zostala slobodná až do svojich 43 rokov, hoci mala vysokoškolské vzdelanie a vyzerala naozaj skvele. Prišla hodina, keď jej Boh úžasným spôsobom zjavil svoj plán pre jej manželstvo. Za manžela jej vybral muža z Bulharska, ktorý bol od nej o sedem rokov starší a tiež trpel osamelosťou a nechápal, prečo si už tri dlhé desaťročia nemôže nájsť svoju polovičku. Príbeh ich manželského zväzku presne odráža pravdu slov Písma: „*Hľadajte však najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť a toto všetko sa vám pridá*“ (Mt 6:33). Osobné svedectvo Tani o jej ťažkom hľadaní Boha a zázračnej odmene v jej duchovnom a osobnom živote si môžete prečítať na webovej stránke misie „Živé vody“: www.wasserdeslebens.org.

Možno si povieť, priatelia, že všetky tieto príbehy, ktoré sa stali iným ľuďom, sú veľmi zaujímavé a poučné. Čo by ste však mali robiť, ak ste tiež prosili Boha, aby vám

dal životného partnera, a dokonca ste sa zamilovali, ale váš cit k nemu alebo k nej je stále neopätovaný, čo utláča a sužuje vašu dušu? – Ako sa hovorí, „priazeň si nemožno vynútiť“, predsa s tým treba naozaj niečo urobiť. Bude to však vyžadovať určité úsilie z vašej strany.

V prvom rade si uvedomte, že neopätované pocity vznikajú, živia sa a rastú vďaka myšlienkam a snom. Ak ich prestanete „kfmit“, postupne zmiznú. Preto je potrebné neustále bdieť a sledovať, o čom premýšľate a o čom snívate. Akonáhle sa pristihnete pri tom, že myslíte na objekt svojej túžby, okamžite presuňte myšlienky silou vôle na niečo iné. Nie je to ľahká úloha, ale pri úprimnom želaní oslobodiť sa je to možné. Verte, že akonáhle prestanete myslieť na svoje pocity a všetko, čo s nimi súvisí, vymiznú vo vás. Snažte sa tiež vyhýbať stretnutiam a komunikácii s osobou, do ktorej ste zamilovaní. Odstráňte všetko, čo vám ju môže pripomínať (číslo mobilného telefónu, e-mail, sms-ky, fotografie, poznámky a podobne). Nehľadajte náhodné pohľady, zrušte všetky predchádzajúce kontakty s ním alebo s ňou na sociálnych sieťach. S cieľom zbaviť sa svojich pocitov využite najlepší „liek“, ktorým je triezvosť. Ak sa budete na veci pozerat' reálne a serióznejšie, vaša zaľúbenosť začne ustupovať. Koniec koncov, zápal citov ešte nehovorí o ich hĺbke a stálosti. Ak vám ani to nepomôže, poproste Pána, aby vo vašom živote urobil niečo, čo sami nedokázate: buď aby obrátil k vám srdce toho človeka, alebo aby vás vyslobodil zo zaľúbenia, ako sa to stalo jednému mladému bratovi, ktorý napísal:

„Dlho som bol neopätovane zaľúbený, ale časom som si začal uvedomovať, že je to len mladícke pobláznenie. Jedno dievča sa mi páčilo nielen vzhľadom, ale aj tým, že bolo veľmi zaujímavé sa s ňou rozprávať. Pravda, tým to pre ňu všetko končilo a u mňa iba začínalo. Božia milosť mi pomohla pochopiť a porozumieť podstate mojich citov, ktoré neboli založené na láske, ale na vášni a telesnej žiadostivosti. Musím povedať, že v takejto situácii sa mi chce poľutovať sa, mysliať si: „To ale hlúpo dopadlo! Prečo mi to

urobila? Som tak dobrý! Svet je tak nespravodlivý! Načo mi je všetka tá neopätovaná láska?!“ Podobné smútenie nad sebou samým len zvyšuje smútok, sklúčenosť a osamelosť. Toto sa mi predtým stávalo často, ale teraz som si uvedomil, že sa musím včas zastaviť a **triezvo** zhodnotiť svoju situáciu. Je dôležité pochopiť, že neexistuje ťažkosť, ktorá by sa nedala prekonať. Boh na nás predsa nedopustí nič, čo by sme nemohli vydržať. Preto, keď si odmietnutý, nemusíš zúfať, ale jednoducho pochopiť, že ak ťa niekto neoceníl, potom to nie je tvoj údel“.

Mimochodom, sebaľútosť je najhorší spôsob, ako si pomôcť v prípade osamelosti. Často je príčinou, ktorá bráni dosiahnutiu radosti, ktorú dáva Kristus. Problémom je, že nielen slobodní mladí ľudia, ale aj ostatní kresťania prestali veriť, že skutočné šťastie možno nájsť len v Bohu. Podľahli diablovej propagande, ktorá zaplavuje éter a snažia sa ho nájsť tam, kde ho hľadajú ľudia vo svete. Schopnosť znášať samotu však závisí od toho, **ako** ju človek vníma. Osamelosť sa dá vnímať ako príležitosť na usporiadanie si vlastného života alebo ako dočasnú zastávku na ceste, aby si prehodnotil, čo sa v tvojom živote deje a zamyslel sa nad tým, prečo Boh dopustil, že sa to stalo práve tebe. V procese takého prehodnocovania sa menia postoje ľudí k ich osamelosti. Od strachu, smútku a zúfalstva, ktoré vznikali už len pri pomyslení na ňu, prichádzajú k pochopeniu jej nevyhnutnosti pre svoju dušu, aby spoznali samých seba. Jeden múdry muž správne povedal, že „v samote každý vidí seba takého, aký naozaj je“.

Aby ste pochopili, priatelia, čo sa vám týmto snažím povedať, uvediem ďalší list od iného mladého kresťana, ktorý sa mi páčil pre svoju rozumnú sebaanalýzu a veľmi správny prístup k podstate problému osamelosti. Myslím, že niektorým z vás to pomôže hlbšie sa zamyslieť nad tým, čo aj vás trápi. Keďže ho napísal muž, ktorý je sám slobodný, jeho slová znejú veľmi presvedčivo.

„Mám tridsaťtri rokov a tiež nie som ženatý. Ako mnohí slobodní, aj ja som mal obdobie, keď som bol veľmi

znepokojený a úplne zmätený z toho, že som v tomto veku slobodný. Niekedy, keď som prežíval osamelosť, bolo to veľmi ťažké, takže som často prepadal depesiám. V zbore som si nenašiel priateľku, hoci sme mali veľa mladých slobodných sestier. Áno, sú krásne a inteligentné. Je príjemné sa s nimi rozprávať. Mnohé z nich študujú na vysokých školách, ale žiadna z nich nie je pre mňa. Pozrieš sa na sestru, zdá sa, že má všetko, ale vo vnútri cítiš, že ona nie je to, čo by si chcel, že ona – nie je pre teba. Bolo obdobie, keď som si začal hľadať dievča mimo zboru, jednoducho vo svete. Nielen to, ale aj niekoľko svetských dievčat, vrátane kolegýň z práce, mi ponúklo priateľstvo alebo sa so mnou chceli zoznámiť cez internet. Ale potom som sa pevne rozhodol, že moja manželka musí byť veriaci, ak nie z nášho zboru, tak aspoň z nejakého iného. Ale prešiel rok za rokom a stále som si nemohol nájsť vhodnú ženu medzi veriacimi sestrami. Nedokázal som pochopiť príčinu svojej osamelosti a kládol som Bohu jednu otázku za druhou. Postupom času som si konečne uvedomil, že na manželstvo jednoducho nie som pripravený. Koniec koncov, manžel je hlavou rodiny a muž nie je len pohlavie, ale predovšetkým charakter. Byť mužom alebo ženou znamená mať charakter muža alebo ženy. Keď som to pochopil, začal som prosieť Pána, aby ma zmenil. On to začal robiť, čo malo za následok, že som prestal vnímať slobodu ako stratu, ale začal som ju vnímať ako niečo, čo mi pomáha dosiahnuť to, čo mi chýba. Keď som sa spýtal svojich ženatých priateľov na ich názor, jeden z nich povedal: „Vieš, muž v rodine by mal byť nadradený žene nielen postavením, ale predovšetkým duchovne a intelektuálne. Manželka je len súčasťou muža. A ak je ona časť, tak aký by mal byť celok!“ Iný priateľ to zasa vyjadril inak: „Žena nie je súčasťou muža, ale je jeho *slávou*, a to nehovorím ja, ale Biblia“ (pozri 1Kor 11:7). Práve jeho výrok bol pre mňa dobrou lekciami a motivoval ma k vnútornej zmene a ďalšiemu duchovnému rastu. Podľa môjho názoru je zakladanie rodín v našich zborech zjavne oneskorené práve preto, že mladí bratia stoja duchovne oveľa nižšie ako ich

budúce manželky. Boh ich teda musí „postrkovať“ a dievčatá musia čakať. V tejto súvislosti by som chcela dať radu každej sestre: „Modli sa za svojho budúceho manžela. Nežiadať len: ‚Bože, pošli mi ho‘, ale modli sa za to, aby jeho duchovný potenciál rástol a aby nedosiahol len tvoju výšku, ale aby sa stal ešte vyšším. S najväčšou pravdepodobnosťou Boh má pre teba manžela, takže sa netráp, ale začni toto obdobie slobodného života využívať na to, aby si sa pripravila byť radosťou a slnkom svojej budúcej rodiny.“

S touto radou súhlasím, chcela by som len dodať, že osamelosť nemusí byť nevyhnutne údelom len tých, ktorí nenašli svoju druhú polovičku. Žiaľ, dnes je veľa ženatých a vydatých ľudí, ktorí sa tiež cítia veľmi osamelí. V mnohých manželstvách sú dvaja ľudia, žijúci vedľa seba, osamelí a hlboko nešťastní. Majú sobášny list, žijú pod jednou strechou, spia vedľa seba na jednej posteli, zdalo by sa, že s najbližším človekom, ale oni stále zostávajú osamelí, pretože si postavili deliacu stenu a skryli sa za ňu. Neboli ochotní vydať sa na cestu zmeny prostredníctvom blízkeho vzťahu, v dôsledku čoho začali degenerovať a upadať. Žiaden človek nemá šancu na vážnu zmenu, ak nezačne komunikovať. To znamená nielen naučiť sa ustupovať, odpúšťať, počúvať a chápať svojho blízkeho, ale mu aj slúžiť. Múry, ktoré si ľudia stavajú, ich najprv len chránia pred bolesťou, a potom vedú k ešte väčšej osamelosti. Slávny nemecký filozof a spisovateľ Arthur Schopenhauer pri tejto príležitosti povedal: „Ľudia sú osamelí, pretože namiesto mostov stavajú múry.“ Oddelujúc nás druh od druhu satan koná podľa známeho starovekého princípu „rozdeľuj a panuj“.

Hlavným pocitom spojeným s osamelosťou je pocit vnútornej prázdnoty. Najväčšou chybou osamelých ľudí je snaha vyplniť túto prázdnotu vzťahom s iným človekom, pričom si neuvedomujú, že ju môže vyplniť len Pán. Veď náš vnútorný svet – to je miesto, kde sa stretávajú človek a Boh. Pretože sa blízkosť s Ním nedosahuje ľahko, lebo si vyžaduje duchovné hľadanie a prácu na sebe, snažíme sa ísť ľahšou cestou a hľadáme človeka, ktorý vyplní našu

prázdnotu a urobí nás šťastnými, čo vôbec nie je pravda. Ak vy, ktorí sa nazývate Božím dieťaťom a nedokážete nájsť blízkosť s Nebeským Otcom, potom ju sotva nájdete s iným človekom.

Pri osamelosti veľa závisí od jednotlivca a od toho, ako prežíva osamelosť. Je možné „zaseknúť sa“ v tomto stave a zostať žiť „na okraji“, alebo je možné prežiť toto obdobie produktívne. Býva aj tak, že sa osamelosť stáva skôr voľbou samotného človeka, než vynúteným stavom, do ktorého sa dostal bez toho, aby si to želal. Často ten, kto sa sťažuje na osamelosť, by mohol situáciu zmeniť a dostať sa z nej, ale nevyužíva dostupné možnosti, pretože osamelosť sa pre neho stala do istej miery pohodlnou. Hovorím to preto, lebo raz, keď som chcela niekomu pomôcť a v reakcii na jeho sťažnosti: „Som tak unavený zo samoty! Čo môžem urobiť, aby som sa jej zbavil?“ som navrhla rôzne východiská, ale on ich tvrdohlavo odmietal, hľadájúci si nejaké zdôvodnenie, čím potvrdil východnú múdrosť, ktorá hovorí: „Kto nechce, hľadá dôvody, a kto chce, hľadá spôsoby.“

Tým, ktorí sa naozaj chcú zbaviť stiesňujúceho pocitu izolácie, by som chcela dať niekoľko rád. Najprv si uvedomte, že opravdivý veriaci človek, ktorý má vzťah s Bohom, nemôže byť úplne sám, pretože Boh je vždy s ním. Po druhé, snažte sa získať priateľskú podporu zvonku. Koniec koncov, vždy sa nájdú ľudia, ktorí vás potrebujú a chcú. Ak vás už nebaví byť osamelý, začnite si hľadať uplatnenie. Zbory, misijné polia, charitatívne organizácie, rôzne sociálne služby, sirotince, domovy dôchodcov, nemocnice a väznice sú skvelými miestami, kde sa môžete ľahko „vyliečiť“ z osamelosti. Tam sa vždy nájde niečo, kde môžete použiť svoje sily. Choďte tam, pomáhajte ľuďom v núdzi a nebudete sa cítiť osamelo. Kto vie, možno pri pomoci iným stretnete podobne osamelého človeka, ktorý sa môže stať vašim životným partnerom. Koniec koncov, človek vstupuje do manželstva v akomkoľvek veku. Poznám jednu „starú dievku“, ktorá sa vydala práve za takýchto okolností, keď

mala presne päťdesiat rokov, a je šťastne vydatá už dvadsať rokov.

To však ešte nie je všetko. Ľudia, ktorí potrebujú vašu pomoc, môžu byť vo vašom okolí alebo veľmi blízko vás. Možno je na druhej strane ulice veľká rodina a matka by bola rada, keby ste jej ponúkli, že vezmete deti na prechádzku. Možno viete pliesť alebo šiť a niekomu by sa páčilo, keby ste mu niečo vyrobili vlastnými rukami. Je možné, že v susedstve býva vážne chorý človek, ktorý má taký zdravotný stav, ktorý mu bráni ísť do obchodu po potraviny. NePOCHYBNE bude hlboko dojatý, ak mu ponúknete svoju pomoc. Aj keď ste sami chorí a pripútaní na lôžko alebo invalidný vozík, stále môžete byť pre druhých radosťou a požehnaním. Napríklad jedno ochrnuté dievča našlo svoju službu v písaní listov väzňom. Vďaka jej kresťanskej láske a živému svedectvu pokorného prijatia svojho údely prišlo ku Kristovi mnoho ľudí.

V našom misijnom tíme bola spolupracovníčka z Bieloruska, ktorá bola kvôli ťažkej chorobe od útleho veku pripútaná na invalidný vozík. Musela zostať vo svojom byte celých štyridsaťtri rokov a potrebovala neustálu ošetrovateľskú starostlivosť. To jej však nebránilo v tom, aby sa stala nielen umelkyňou, ktorá svojimi obrazmi nadchýnala stovky a tisíce ľudí, ale bola aj požehnaním pre svojich susedov, známych a mnohých priateľov, ktorí sa u nej stretávali, duchovne sa zotavovali a odpočinuli na duši. Keď ju pochovali, za jej rakvou sa tiahol dlhý rad ľudí, ktorí ju odprevádzali na poslednú cestu a spomínali na dobro, ktoré pre nich počas svojho života urobila. (*Svedectvo Svetlany Terechovičovej, video o jej živote a fotografie jej obrazov nájdete na webovej stránke misie „Živé vody“: www.was-serdeslebens.org*). Spomeňte si aj na príbeh, opísaný v deviatej kapitole Skutkov apoštolov, ktorý hovorí o žene menom Tabita, ktorá žila v meste Joppe. Keď zomrela, veľmi ju oplakávali vdovy, teda také ako ona, osamotené ženy. Keď apoštol Peter vstúpil do domu zosnulej, uvidel zástup týchto smútiacich, ktorí mu začali ukazovať šaty

a sukne zhotovené jej rukami. Táto zbožná žena našla svoje miesto v živote aj v cirkvi. Robila dobré skutky a tým dávala svojej osamelosti zmysel a význam.

Ako vidíte, nato, aby ste sa necítili osamelí, nemusíte očakávať, že za vami niekto príde, zavolá vám alebo povie milé slovo. Akcia sa musí začať u vás. Venujte svoj čas, pozornosť a srdečnosť ľuďom okolo seba a čoskoro uvidíte, že sa situácia začne meniť k lepšiemu. Existuje jednoduchá pravda stará ako svet: „Miluj druhých – a vtedy nebudeš sám“. Skôr, ako sa však stretnete s druhými, musíte sa „stretnúť“ sami so sebou, aby ste mohli prijať seba a svoj údel s pokorou a vdáčnosťou. Verte, že tak, ako neexistujú nezmyselné životy, neexistuje ani nezmyselná samota. Stačí, ak požiadate Boha, aby vám zjavil, aké je vaše povolanie, a On vám ukáže rozumné a užitočné úlohy, ktoré naplnia váš pobyt na zemi zmyslom a radosťou. Veď zmysluplný život s konkrétnymi cieľmi existuje aj mimo manželstva.

Je dôležité poznamenať, že v čase, kým mnohí ľudia vnímajú slobodný život ako trpký údel, apoštol Pavol, ktorý síce uznával manželstvo, seba však úplne odovzdal Pánovi a považoval to za privilégium, – vysvetlil to vo svojom Prvom liste Korint'anom takto: „**Neženatým, nevydatým** a vdovám však hovorím: *Pre nich je dobre, ak zostanú ako ja*“ (1Kor 7:8), teda slobodní. „*O pannách nemám síce príkaz od Pána, ale radím ako taký, ktorému Pán preukázal milosrdenstvo, aby bol dôveryhodný. Myslím si teda, že je dobré pre človeka – a to pre nastávajúcu núdzu –, aby zostal tak, ako je*“ (1Kor 7:25-26). „*Ale keby si sa aj oženil, nezohrešil si; a ak by sa panna vydala, nezohreší. Takito však budú mať súženie v tele, ale ja vás chcem toho ušetriť*“ (1Kor 7:28). „*Chcem však, aby ste boli bez starostí. Neženatý sa stará o Pánove veci, ako by sa zapáčil Pánovi. Ale ženatý sa stará o veci sveta, ako by sa páčil žene, a je rozpoltený. Nevydatá žena a panna sa stará o Pánove veci, aby bola svätá telom i duchom. No vydatá sa stará o veci sveta, ako by sa páčila mužovi. Toto vám však hovorím na váš osoh, nie aby som vám na krk*

hádzal slučku, ale aby ste sa dôstojne a oddane venovali Pánovi bez prestania“ (1Kor 7:32-35).

Keď apoštol Pavol hovoril o trápeniach podľa tela, mal na mysli rôzne obmedzenia, problémy a potreby ľudí žijúcich v rodine. Manželský život totiž nie je len o radoostiach a pôžitkoch, ale aj o práci, starostiach, trápeniach a obavách. Nie nadarmo sa hovorí, že „nie je všetko zlato, čo sa blyští“. Je pravda, že keď o tom vy, dievčatá a chlapci, počujete, prijímate to skepticky. A keď vám rozprávajú o stroskotných manželstvách, myslíte si, že vy také mať nebudete. Život však neráta s našimi presvedčeniami a prináša doň svoje úpravy. Roky prejdú a vy budete musieť akceptovať to, čo dnes nemôžete obsiahnuť. Rodinný život môže byť šťastný aj nešťastný, preto by mal byť každý pri tomto dôležitom životnom kroku pripravený na jedno alebo druhé bez toho, aby si vymýšľal „rozprávky“.

Týmto, moji milí, končím svoj otvorený rozhovor s vami, v ktorom, ako ste sami videli, boli všetky veci nazvané pravými menami, vrátane vecí, ktoré vás môžu doslova šokovať. Som si celkom vedomá toho, že pre niektoré veľmi mladé a relatívne čisté mladé duše boli mnohé z tu uvedených príkladov poburujúce, dokonca možno aj pokušením, ale sú len nepatrným zlomkom sexuálnej špiny, ktorú som musela počúvať a čítať počas takmer tridsaťročnej pastoračnej služby. Škoda, že v našich cirkvách sa väčšinou vyučuje teória kresťanstva, ale príliš málo pozornosti sa venuje praxi a víťaznému životu v Kristovi.

Keďže poznám reakcie vás, mladých ľudí, na akékoľvek „nie“, „nesmie sa“ a iné zákazy, snažila som sa im čo najviac vyhnúť a namiesto toho som použila rôzne živé príklady z reálneho života, čím som vás vyzvala, aby ste sa sami zamysleli, vyvodili závery a urobili vlastné rozhodnutie. Nepochybujem o tom, že táto mimoriadne otvorená kniha, napísaná pre mladých ľudí, vzbudí rozhorčenie, ba dokonca hnev mnohých veriacich v zrelom, starom a pokročilom veku, čomu sa nemožno čudovať. Koniec koncov, kresťanské knihy sa zvyčajne takouto formou nepíšu.

Pre tých, ktorí vyrastali v úplne inej dobe a príliš nerozumejú tomu, čím žijete teraz, je ťažké prispôbiť sa tomu, čo je pre vás normou a s čím sa neustále stretávate na internete, v televíznych programoch a v každodennom bežnom živote. Preto, keďže som pripravená znášať všetky kritiky a útoky, dovoľujem si vložiť túto knihu do vašich rúk, drahá mládež, a prosím Nebeského Otca, aby ju použil na to, aby ste sa vyhli mnohým chybám, ktoré by mohli zmeniť váš život na zemi na úplnú katastrofu. Pokiaľ ide o mňa osobne, keďže som si zvykla chodiť pod „krupobitím kameňov“, s Pánovou pomocou vydržím aj tieto príkoria, prosím Ho len o jednu vec, – aby z mojich rúk nebola vyhľadávaná krv vašich duší.

Zoznam použitej literatúry

BÜHNE Wolfgang, *Môže byť láska hriechom?*, (Priateľstvo, láska, sexuálne vzťahy a nasledovanie Krista), MSEJK, Bratislava, 2010

EICHHORN Carl Eichhorn, *V Božej dielni* (Úvahy na každý deň v roku), MSEJK, Bratislava, 2007

HALLEY Henry H., *The Halley Bible Handbook*, Christian World Mission Publishers, Toronto, Kanada, 1984

NYSTROM Eric, *Biblejskij slovar* (enciklopedičeskij), Christian World Mission Publishers, Toronto, Kanada, 1985.

OŽEGOV S.I. i ŠVEDOVÁ N. J. *Tolkovyj slovar ruskogo jazyka*, Rossijskaja akademija nauk. Institut ruskogo jazyka im. V. V. Vinogradova, Moskva, 1998

RAIMER Johannes, *a ja sam sebe... Masturbácia – samoudovletvoreníe ili obman*, Biblos Books and More. Citrus Heights, CA, USA, 2013

WALTER Trobisch, *Měl jsem rád jedno děvče*, SIGNUM UNITATIS, Baden Baden 1991

Biblejskaja Enciklopedia, Svet na vostoce, Korntal', Germanija, 1989

Russkaja Sinodal'naja Biblija, The Judson Press, Valley Forge, PA, USA, 1964

Sexuologia (Enciklopedičeskij spravočnik po sexuologii i smežnym oblastjam), Belarusskaja encyklopedia, im. Petrusja Brovki, 1995

Otvorený rozhovor

Ľudmila Plett

Séria „Duchovné poradenstvo“, Kniha piata

Prvé vydanie, rok 2023

Počet výtlačkov: 1 000

Vydavateľstvo:

Misia „Živé vody“

Wasser des Lebens e. V.

Kolomanstrasse 32

73527 Schwäbisch Gmünd

Germany

Adresa pre objednanie knihy:

e-mail: wasserdeslebens@lifetree.sk, wdl@lifetree.sk